

Anne Rice

Cronicile vampirilor 4

Povestea hoțului de trupuri

SUNT vampirul Lestat. Am o poveste pentru voi. Despre ceva ce mi s-a întâmplat.

Începe la Miami, în 1990, și vreau într-adevăr să pornesc chiar de-acolo. Dar este important să vă pomenesc și de visele pe care le-am avut mai înainte, pentru că fac parte din poveste. Mă refer la visele despre o copilă-vampir, cu minte de femeie și chip de înger, la visul cu prietenul meu muritor David Talbot.

Mi-am mai visat și copilăria muritoare din Franța — vise cu ierni înzăpezite petrecute la castelul mohorât și ruinat al tatălui meu, în Auvergne, pe vremea când mergeam să vânez haita de lupi care prădase sărmanul nostru sat.

Visele pot fi la fel de adevărate ca și faptele. Sau, cel puțin, așa mi s-au părut după aceea.

Eram într-o dispoziție neagră când au început aceste vise; un vampir vagabond rătăcind pe pământ, uneori atât de acoperit de praf, încât nu dădea nimeni nici un semn că m-ar observa. La ce bun să am plete blonde și bogate, ochi albaștri strălucitori, haine strălucitoare, zâmbet irezistibil și un trup bine proporționat de un metru optzeci, care putea – în ciuda celor două sute de ani pe care îi avea de fapt — să treacă drept trupul unui muritor de douăzeci de ani? Rămăsesem totuși un om rezonabil, un fiu al celui de-al optsprezecelea secol, cel în care trăisem de fapt înainte de a mă fi născut într-un întuneric.

Pe măsură ce anii '80 se apropiau de sfârșit, mă schimbam tot mai mult față de vampirul ageamiu și dichisit care fusesem odată, atât de atașat de clasică mantie neagră și de dantela de Bruxelles, gentlemanul cu baston și mânuși care dansa sub lămpile cu gaz aerian.

Mă transformasem într-un fel de zeu tenebros, mulțumită suferințelor și triumfului, dar mai ales sângelui respectabililor noștri vampiri. Aveam puteri care îmi permiteau să răstorn lucrurile și chiar să înspăimânt. Aveam puteri care mă făceau melancolic, deși nu înțelegeam întotdeauna de ce sunt așa.

Puteam, de pildă, să mă ridic în aer după dorință și să călătoresc pe vânturile nopții distanțe mari, la fel de ușor ca un spirit. Puteam să aprind un foc numai din dorința de-a o face. Mai puteam, de asemenea, să chem cu vocea mea supranaturală nemuritori de peste mări și țări și să citesc fără efort gândurile vampirilor și ale oamenilor.

Nu-i rău, trebuie că gândiți. Dar detestam asta. Mă necăjea, fără îndoială, vechiul meu eu — băiatul muritor, strigoiul nou-născut, hotărât să fie bun și devenit rău pentru că așa îi cerea soarta.

Să ne înțelegem, nu sunt un pragmatic. Am o conștiință aprigă și nemiloasă. Aș fi putut să fiu un tip drăguț. Poate că și sunt uneori. Dar am fost întotdeauna un om de acțiune. Neliniștea e un pustiu, frica la fel. Iar aici veți avea parte de acțiune, de îndată ce voi isprăvi această introducere.

Amintiți-vă, începuturile sunt întotdeauna dificile și, deseori, nefirești.

Au fost într-adevăr nemaipomenite și îngrozitoare? Când? Familiile fericite nu sunt toate la fel, până și Tolstoi trebuie să-și fi dat seama de asta. Nu pot să pornesc cu "La început" sau cu "M-au lepădat din carul cu fân la amiază", chiar dacă aş vrea. Am început întotdeauna cu ce-am putut, credeți-mă. Așa cum spune și Nabokov prin glasul lui Humbert Humbert, "Poti conta întotdeauna pe o crimă dacă vrei o scriitură neobișnuită". Iar neobișnuit nu poate însemna și experimental? Știu deja că sunt plastic, înzorzonat, luxuriant, lunecos — mi-au spus-o destui critici.

Am să fac, vai, lucrurile în felul meu. Și vom începe cu începutul — dacă nu cumva așa ceva este o contradicție în termeni — vă promit.

Trebuie să vă explic chiar înainte ca aventura să se deruleze: eram adânc mâhnit din cauza celorlalți nemuritori pe care i-am cunoscut și i-am iubit, pentru că se îndepărtaseră de mult de ultimul nostru loc de întâlnire de la sfârșitul secolului al douăzecilea. E o nebunie să te gândești că am vrut să creăm un nou sabat. Au dispărut unul câte unul în timp și în lume, ceea ce era inevitabil.

Vampirilor nu le plac cu adevărat cei de felul lor, deși au o nevoie disperată de tovarăși nemuritori.

Din cauza acestei nevoi mi-am făcut discipoli — Louis de Pointe du Lac, care a devenit în secolul al nouăsprezecelea răbdătorul și, adesea, iubitul meu tovarăș, apoi, cu ajutorul lui involuntar, pe frumoasa și damnata copilă-vampir, Claudia. În timpul nopților de vagabondaj solitar din a doua parte a secolului al douăzecilea, Louis a fost singurul nemuritor cu care m-am văzut destul de des. Cel mai uman dintre noi toți, cel mai necredincios.

N-am stat niciodată prea mult timp departe de cocioaba lui de pe maidanul de la periferia orașului New Orleans. Dar veți vedea. Am să ajung și la asta. Louis face parte din poveste.

Veți găsi însă foarte puțin despre ceilalți. Într-adevăr, aproape nimic.

Cu excepția Claudiei. Pe Claudia am visat-o din ce în ce mai des. Să vă explic cum e cu ea. A fost distrusă de mai bine de un secol, însă i-am simțit mereu prezența, ca și cum ar fi fost după colț.

Eu însumi am creat această vampiriță pătimasă, dintr-o orfană muribundă — era 1794 — și au trecut șaisprezece ani până să se ridice împotriva mea: "Tată, am să te bag în coșciug pe veci."

Pe vremea aceea dormeam într-un coșciug. A urmat o perioadă de tentative de crimă îngrozitoare, incluzând momeala cu victime muritoare otrăvite — ca să-mi întunece mințile, cuțite care îmi sfâșiau carnea albă și, în final, aruncarea în mlaștinile împutite de dincolo de mohorâtul New Orleans a unei copii neînsuflețite, făcute după chipul și asemănarea mea.

Ei bine, n-a ținut. Sunt foarte puține căi sigure să ucizi un nemuritor. Soarele, focul... Trebuie să țintești anularea totală. Și pe urmă, e vorba despre vampirul Lestat!

Claudia a avut de suferit de pe urma acestor tentative, fiind mai târziu executată de un sabat al băutorilor de sânge care înflorea taman în inima Parisului, în scandalosul Teatru al Vampirilor. Încălcasem regulile atunci când transformasem o copilită atât de fragedă într-un băutor de sânge; fie numai pentru atât, și monștri parizieni ar fi putut să-i pună capăt zilelor. Le încălcasem regulile la rândul ei, încercând să-și distrugă creatorul — și să știți că, din cauza asta, au hotărât s-o arunce afară, în lumina strălucitoare a soarelui care a transformat-o în cenușă..

După părerea mea, este un mod tare afurisit de a executa pe cineva; aceia care te scot afară trebuie să se retragă repede în sicrie și nu pot nici măcar să urmărească cum teribilul soare le îndeplinește sentința neîndurătoare. La așa ceva au supus-o ei pe rafinata și delicata creatură desăvârșită de mine, grație sângelui meu de vampir, dintr-un copil aban-

donat, bolnăvicios și murdar, într-o dărăpănată colonie spaniolă din Lumea Nouă — ca să-mi fie prietenă, discipol, iubită, muză, camarad de vânătoare... Și fiica mea, ei bine, da!

Dacă ați citit Interviu cu un vampir, atunci știți totul despre asta. Este versiunea lui Louis despre timpul petrecut împreună.

Louis vorbește despre dragostea pe care i-o purta copilei noastre și despre răzbunarea lui împotriva celor ce au distrus-o.

Dacă ați citit cărțile mele autobiografice, Vampirul Lestat și Regina damnaților, știți totul și despre mine. Ne cunoașteți istoria, știți cât valorează — istoria nu valorează niciodată prea mult — știți cum am apărut acum mii de ani și că ne înmulțim dându-le conștiincios muritorilor Sângele Negru atunci când vrem să-i aducem alături de noi pe Calea Diavolului.

Dar nu-i nevoie să citiți celelalte cărți ca s-o înțelegeți pe cea de față. Nu veți găsi aici mulțimea de personaje care populează Regina damnaților. Civilizația occidentală nu va fi nici o secundă pe marginea prăpastiei. Nu veți avea parte nici de revelații asupra vremurilor de demult, nici de bătrâni care să vă încredințeze jumătăți de adevăruri, să vorbească-n pilde și să promită răspunsuri care de fapt nu există și nici n-au existat vreodată.

Nu, toate acestea le-am făcut mai demult.

Acum este vorba despre o poveste contemporană. Nu-i nici o greșală, volumul face parte din Cronica vampirilor. Dar este primul cu adevărat modern, pentru că acceptă de la început înspăimântătoarea absurditate a existenței și ne introduce în mintea și în sufletul eroului — cine să fie, oare? — pentru a le descoperi.

Citiți povestea și, pe măsură ce veți întoarce paginile, vă voi spune tot ce este nevoie să știți despre noi. Apropo, se vor întâmpla multe! Așa cum spuneam, sunt un om de acțiune — un James Bond al vampirilor, dacă vreți — numit de diverși alți nemuritori Prințul Puștan, Cea Mai Blestemată Creatură sau "Monstrule!".

Bineînțeles, ceilalți nemuritori vor fi prin preajmă — Maharet și Mekare, cei mai bătrâni dintre noi, Khayman cel din Primul Neam, Eric, Santino, Pandora și alții cărora le spunem Copiii Mileniului. Va fi și Armand, dragălașul strămoș cu chip de copil, în vârstă de cinci sute de ani; odinioară el a pus bazele Teatrului Vampirilor, iar mai înainte fondase Les Innocents, un sabat al băutorilor de sânge care se închinau diavolului și trăiau sub cimitirul din Paris. Sper că Armand va fi întotdeauna cu noi.

Și, dacă sunt norocos, Gabrielle — muritoarea mea mamă și nemuritorul meu copil — se va arăta și ea, fără îndoială, într-una din aceste nopți, înainte să se sfârșească încă o mie de ani.

În ce-l privește pe Marius, bătrânul meu profesor și mentor, unul dintre păstrătorii secretelor istorice ale tribului nostru, este și va fi întotdeauna lângă noi. Înainte să înceapă toată povestea, venea la mine când și când să mă cicălească: Nu cred oare că ar fi cazul să încetez odată cu crimele mele nemiloase care ajung invariabil în paginile ziarelor muritorilor? N-am de gând să încetez a-l mai sâcăi pe David Talbot, prietenul meu muritor, ispitindu-l cu Darul Întunecat al sângelui nostru? Am habar că ar fi mai bine să nu-l mai dăm nimănui, niciodată?

Reguli, reguli, reguli. Sfârșesc întotdeauna prin a vorbi despre reguli. Iar mie-mi place să sparg regulile tot așa cum muritorilor le place să facă țândări, de cărămizile căminului, paharele de cristal, după ce au toastat.

Dar destul cu ceilalți. Cartea asta e a mea de la început până la sfârșit. Dați-mi voie acum să vorbesc despre visele care veneau să-mi tulbure hoinărelile.

Claudia aproape că mă bântuia. Chiar înainte să mi se închidă ochii, o

vedeam lângă mine și îi auzeam vocea șoptind încet, stăruitor.

Uneori alunecam înapoi prin secole până la micuțul spital colonial cu șirurile lui de pătuțuri, unde murise copila orfană.

Iată-l pe bătrânul doctor trist, pântecos, ridicând trupul copilei. Și strigățul. Cine striga? Claudia nu striga. Dormea atunci când mi-o încredințase doctorul, convins că eram tatăl ei muritor. Și e atât de frumușică în visele astea! Oare era atât de drăguță și pe vremea aceea? Sigur că era.

„Înșfăcându-mă din mâinile muritoare ca doi monștri înspăimântători dintr-un basm de coșmar, voi, părinți inutili și orbi.”

Visul cu David Talbot vine doar o dată.

David e tânăr în vis și merge printr-o pădure de magnolii. Nu este bărbatul de șaptezeci și patru de ani care mi-a devenit prieten, răbdătorul cărturar muritor care mă refuză cu regularitate când îi ofer Sângele Negru, lăsându-și mâna caldă și fragilă pe carnea mea rece, insensibilă, ca să-mi demonstreze afecțiunea și încrederea în noi.

Nu. Acesta este tânărul David Talbot, cel de-acum ani și ani, când inima nu-i bătea în piept atât de repede. Cu toate că e în pericol.

Tigru, tigru arzând strălucitor.

Vocea lui sau a mea e cea care șoptește aceste cuvinte?

Iată-l ivindu-se din lumină pestriță; dungile lui portocalii și negre seamănă cu însăși lumina și umbra, încât abia se distinge. Îi văd capul uriaș și botul atât de moale, alb și zbârlit de mustăți lungi, delicate. Dar uite-i ochii galbeni, abia niște crăpături, plini de oribilă și nesăbuită cruzime. David, colții! Tu nu-i poți vedea colții!

Dar el e curios ca un copil și urmărește limba mare și roz atingându-i gâtul, atingându-i lăntșorul de aur pe care îl poartă la gât. Îi mănâncă lăntșorul? Doamne, Dumnezeuule, David! Colții!

De ce mi s-a stins vocea? Oare măcar sunt acolo, în pădurea de magnolii? Corpul îmi vibrează ca și cum m-aș strădui să mă mișc, gemete surde răzbat de după buzele mele pecetluite și fiecare geamăt face să mi se încordeze toată ființa, până la ultima fibră. David, ferește-te!

Apoi văd că stă într-un genunchi, la umăr cu carabina cu țeavă lungă. Pisica uriașă este încă la mulți metri distanță și se năpustește asupra lui. Aleargă tot mai tare, până ce pocnetul puștii o oprește din drum, apoi își continuă fuga, în timp ce pușca bubuie din nou; ochii ei galbeni sunt plini de furie, labele sale se încrucișează într-un ultim efort de a se sprijini pe pământul moale.

Mă trezesc.

Ce înseamnă oare acest vis — că prietenul meu muritor este în primejdie? Sau, pur și simplu, ceasul lui genetic se îndreaptă spre ultima oră? Un om de șaptezeci și patru de ani poate să moară în orice clipă.

M-am gândit vreodată la David, fără să mă gândesc la moarte?

David, unde ești?

Phi, Pfui, Fo, Fum, simt sânge de englez.

„Vreau ca tu să-mi ceri Darul Întunecat, i-am spus când ne-am cunoscut. Nu pot să ți-l dau. Dar vreau să-l ceri.”

N-a făcut-o niciodată. N-a dorit-o niciodată. Și l-am iubit. L-am văzut curând după vis. Trebuia. Dar visul nu l-am uitat și poate că a tot revenit în orele de somn adânc din timpul zilei, când sunt o piatră rece și neajutorată sub acoperirea prozaică a întunericului.

Ei bine, acum știți și visele.

Dar, vă rog, mai imaginați-vă o dată iarna înzăpezită din Franța, zidurile castelului și un tânăr muritor adormit pe patul lui de fân, în lumina focului, înconjurat de câinii de vânătoare. Aceasta a devenit imaginea vieții mele omenești pierdute, mai adevărată decât orice amintire despre

teatrul de bulevard din Paris, unde înainte de Revoluție fusesem atât de fericit ca tânăr actor.

Acum suntem cu adevărat gata să începem. Hai să dăm pagina, da?

POVESTEA HOȚULUI DE TRUPURI

1

MIAMI — orașul vampirilor. South Beach, în amurg, în voluptuoasa căldură a iernii fără iarnă, curat și prosper, și scăldat în lumina electrică; briza ușoară adie dinspre marea caldă și trece peste marginea întunecată a nisipului de culoarea smântânii, să răcorească trotuarul neted și larg, plin de copii muritori fericiți.

Defilarea plăcută a tinerilor la modă, expunându-și cu emoționantă vulgaritate mușchii lucrați, a tinerelor femei atât de mândre de ținuta lor, în mijlocul blând-stăruitorului vuiet al traficului și al vocilor omenești.

Ospătarii vechi cu stucaturi, odinioară numai bune să adăpostească bătrânii, renăscute acum în vioaie culori pastel, etalându-și noile nume în elegante firme de neon. Lumânări pâlpâind pe mesele îmbrăcate în alb ale restaurantelor cu porțile deschise. Mașini americane mari și lucioase înaintând încet pe stradă, așa încât șoferii și pasagerii să urmărească orbitoarea defilare omenească; pietoni leneși, blocând ici și colo câte o intersecție.

Iar la orizont, munții ca niște nori albi, sub cerul înalt și plin de stele. Ah, cerul sudului — doldora de lumini azurii într-o nesfârșită, somnoroasă mișcare — n-a încetat niciodată să-mi taie respirația.

Către nord se înălțau în toată splendoarea turnurile noului Miami Beach. La sud și la vest, orbitorii zgârie-nori din oțel ai centrului orașului, autostrăzile zgomotoase și docurile doldora de vase de croazieră. Mici nave de agrement goneau în apele spumoase ale nenumăratelor canale urbane.

În aproape imaculatele grădini de la Coral Gables, lămpi nenumărate luminau mândra desfășurare de vile cu acoperișuri de țiglă roșie și de piscine licărind turcoaz. Prin marile și întunecoasele încăperi de la Biltmore se plimbau stafii. Manglieri masivi își întindeau ramurile să acopere străzile largi și îngijite.

În Coconut Grove, clienții internaționali umpleau hotelurile luxoase și promenadele mondene. În balcoanele înalte ale proprietăților lor din sticlă, perechi îmbrățișate priveau pe deasupra apelor liniștite ale golfului. Mașinile goneau pe drumurile aglomerate, pe lângă mereu legănătorii palmieri și delicatele sălcii, pe lângă casele joase de beton acoperite cu bougainvillea roșie și purpurie, în spatele porților din fier ornamentate.

Toate acestea înseamnă Miami, oraș al vitezei, oraș al florilor tropicale, oraș al cerurilor enorme. Pentru Miami, mai mult decât pentru oricare alt loc, îmi părăsesc periodic casa din New Orleans. Bărbați și femei de diverse naționalități și culori trăiesc în marile și densele cartiere ale orașului Miami. Se vorbește în idiș, ebraică, spaniolă, haitiană, în dialectele și cu accentele Americii Latine, ale sudului extrem al țării și ale îndepărtatului nord. Sub strălucitoarea suprafață a orașului mocnește amenințarea, disperarea și palpită lăcomia; există pulsul profund și neîntrerupt al unei mari capitale, umila măcinare a energiei, riscul neîntrerupt.

În Miami nu-i niciodată întuneric cu adevărat. Nu-i niciodată liniște cu

adevărat.

Pentru un vampir este orașul perfect; dar mie n-a reușit niciodată să-mi furnizeze un ucigaș — vreo bucățică sinistră, chinuită, care să-mi transfere și vreo duzină de crime proprii atunci când îi sorb sângele și îi golesc memoria.

Dar astă-seară era Vânătoarea de Vânat Mare, ospățul de Paști după înfometarea Postului Mare; aveam să urmăresc unul dintre acele splendide trofee umane, al căror înspăimântător modus operandi ocupă mai multe pagini în computerele agențiilor care aplică legea, o ființă botezată în anonimatul ei cu un nume zornăitor inventat de presa admiratoare". „Sugrumătorul de pe Strada Lăturalnică".

Mă dau în vânt după asemenea ucigași!

Ce noroc pentru mine că o astfel de celebritate se ivise chiar în orașul meu favorit. Ce noroc că atacase de șase ori chiar pe astfel de străzi — ucigaș de bătrâni și de infirmi, veniți în număr mare să-și trăiască zilele rămase în această climă caldă. Ah, aș fi traversat și un continent ca să dau de el, dar iată că mă așteaptă chiar aici. Poveștii sale tenebroase — concepută de nu mai puțin de douăzeci de criminaliști — pe care o furasem cu ajutorul calculatorului din bârlogul meu de la New Orleans, îi adăugasem în secret elemente cruciale: numele și adresa muritorului. O șmecherie simplă pentru un zeu întunecat care poate citi gândurile. Iar în această seară, spre plăcerea mea, voi pune capăt ilustrei sale cariere printr-o crudă îmbrățișare întunecată, fără nici o scânteie de iluminare morală.

Ah, Miami. Locul perfect pentru un mic spectacol al Patimilor.

M-am întors mereu la Miami, la fel cum m-am întors la New Orleans. Iar acum sunt singurul nemuritor care colindă acest splendid colț din Savage Garden; așa cum ați văzut, ceilalți au abandonat de multă vreme casa de întâlnire de aici — incapabili să îndure compania celorlalți mai mult decât eram eu în stare s-o suport pe-a lor.

Dar cu atât mai bine, Miami este astfel în întregime la dispoziția mea.

M-am așezat în dreptul ferestrelor din față ale camerelor pe care le-am păstrat în elegantul Park Central Hotel de pe Ocean Drive, lăsându-mi auzul supranatural să circule prin camerele din jur, unde turiști bogați se bucurau de singurătatea de primă calitate: intimitate completă, doar zgomotul pașilor de pe strada iluminată — care valora pentru mine în acel moment cât Champs Elysées, cât Via Veneto.

Sugrumătorul meu era gata să treacă de pe tărâmul viziunilor lui spasmodice și fragmentare pe cel al morții propriu-zise. Ah, e timpul să mă îmbrac pentru omul viselor mele.

Răscolind prin obișnuita puzderie de cutii de carton de-abia deschise, de valize și cufere, am ales un costum de catifea gri - unul dintre costumele favorite, cu materialul gros și cu un luciu subtil. Trebuie să recunosc că era destul de nepotrivit pentru nopțile calde, dar eu nu simt căldura și frigul la fel ca oamenii. Haina era subțiată de revere înguste, simple, părând, din cauza taliei strâmte, mai degrabă o jachetă de călărie sau, și mai bine, semănând cu redingotele pline de grație din vremurile de demult. Noi, nemuritorii, îndrăgim veșmintele de modă veche, pentru că ele reamintesc secolul în care ne-am născut într-un întuneric. De multe ori poți evalua vârsta adevărată a unui nemuritor doar uitându-te la tăietura hainelor lui.

În cazul meu, opțiunea este mai ales o problemă de textură. Secolul al optsprezecelea a fost atât de lucios! Nu pot suporta să nu fiu și eu măcar cât de cât lustruit. Haina pe care o alesesem mergea perfect cu pantalonii strimți de catifea. Iar cămașa de mătase albă era atât de fină, încât puteai s-o faci ghem în pumn. De ce să fi îmbrăcat altceva pe pielea mea

indestructibilă și ciudat de sensibilă? Apoi cizmele. Ah, arătau aidoma încălțăminte fine pe care am purtat-o întotdeauna. Tălpile erau imaculate, pentru că atingeau pământul-mamă foarte rar.

Părul l-am lăsat liber, răsfirat în obișnuita coamă bogată, revărsată în valuri aurii pe umeri. De ce voiam să arăt ca muritorii? Sincer să fiu, nu știu. Ca de obicei, mi-am acoperit ochii albaștri cu ochelari negri, de spaimă ca strălucirea lor să nu hipnotizeze și să nu vrăjească la nimereală — un adevărat inconvenient — iar pe mâinile delicate și albe, cu unghii lip-site de viață, în stare să mă trădeze, am tras obișnuita pereche de mănuși gri din piele moale.

Oh, un strop de ulei cafeniu, camuflaj pentru piele. Am întins loțiunea pe obraji și pe porțiunea neacoperită de pe gât și piept.

Am cercetat produsul finit în oglindă. Irezistibil în continuare. Nu-i de mirare că am fost atât de devastator în scurta mea carieră de cântăreț rock. Am avut întotdeauna un mare succes ca vampir. Mulțumesc lui Dumnezeu că în hoinărelile mele aeriene n-am devenit invizibil, un vagabond hoinărind deasupra norilor, luminând ca o scânteie purtată de vânt. Îmi venea să plâng numai când mă gândeam la asta.

Vânătoarea de Vânat Mare m-a ancorat întotdeauna în actualitate. Să iei urma vânatului, să-l aștepți, să-l apuci exact în clipa în care ar fi ucis o nouă victimă și să-l sorbi încetisor, grijuliu, delectându-te cu toată ticăloșia lui, întrezărind prin lentilele murdare ale sufletului său victimele precedente...

Vă rog să mă înțelegeți, nu-i nimic nobil în asta. Nu cred că, salvând un biet muritor de un astfel de diavol, pot să-mi răscumpăr sufletul. Prea adesea am curmat vieți — afară doar dacă nu credeți că puterea unei singure faceri de bine este infinită.

Eu nu știu dacă cred așa ceva sau nu. Dar de un lucru sunt sigur: răul unei crime este infinit, iar vinovăția mea este aidoma frumuseții mele — eternă. Nu pot fi iertat, pentru că nu există cineva care să mă ierte pentru tot ce am făcut.

Cu toate acestea, îmi place să-i salvez pe inocenți de soarta lor. Și îmi place să-i iau cu mine pe ucigași pentru că îmi sunt frați și suntem de-o seamă; de ce să nu moară mai bine în brațele mele decât în ale unui muritor milos, care n-a făcut niciodată vreun rău intenționat cuiva? Acestea sunt regulile jocului. Le respect pentru că eu le-am inventat. Și mi-am promis ca după aceea să nu părăsesc trupurile la întâmplare. M-am străduit întotdeauna să fac ceea ce mi-au cerut alții. Și totuși... Îmi plăcea să las autorităților cadavrul, îmi plăcea ca mai târziu, când mă întorceam la New Orleans, să deschid calculatorul și să citesc întregul post-mortem.

Am fost distras brusc de zgomotul unei mașini de poliție care trecea încet pe dedesubt; oamenii dinăuntru vorbeau despre ucigașul meu, că în curând va lovi din nou, că stelele sunt în conjuncția potrivită și luna în faza optimă. Mai mult ca sigur că se va petrece pe una din străzile lăturalnice din South Beach, la fel ca înainte. Dar cine e? Cum poate fi oprit?

Ora șapte. Așa îmi arată cifrele verzui ale ceasului, deși, bineînțeles, știam și fără ele. Am închis ochii, lăsând puțin capul pe o parte, poate ca să mă întăresc pentru efectele puterii mele de care mi-e atât de silă. Mai întâi, mi s-a amplificat din nou auzul, ca și cum i s-ar fi adăugat un sistem electronic modern. Cele mai mărunte sunete din lume au devenit un cor infernal — plin de râsete stridente și lamentări, plin de minciuni și de justificări speriate și întâmplătoare. Mi-am acoperit urechile, ca și cum aș fi reușit să le opresc, și până la urmă le-am izolat.

Am văzut treptat imaginile suprapuse și nedeslușite ale gândurilor oamenilor, urcând pe firmament, ca un milion de păsări fâlfâinde. *Dă-mi-l pe ucigaș, dă-mi imaginea lui!*

Era la două blocuri mai încolo, într-o sufragerie micuță, și tocmai se ridica din pat. Hainele ieftine i se boțiseră și avea fața grosolană acoperită de sudoare, și cotrobâia nervos după țigări în buzunarul cămășii, lăsându-le apoi să cadă la loc — deja uitate. Era un om puternic, cu trăsături ascutite ale feței și cu aspectul cuiva plin de o vagă îngrijorare, un ușor regret.

Nu-i trecuse prin minte să se îmbrace pentru seară, pentru ospățul pe care îl așteptase postind. Iar acum mintea-i trează era aproape sufocată sub greutatea viselor urâte și palpitânde. Tremura tot, cu părul unsuros căzând pe fruntea oblică, cu ochii ca două bucăți de sticlă neagră.

Rămas mai departe în umbra tăcută a camerei mele, am continuat să-l urmăresc, în timp ce cobora și ieșea în luminile stridente de pe Collins Avenue, trecând pe lângă vitrine prăfoase și firme îndoite, împins înainte către inevitabilul și încă neprecizatul obiect al dorințelor sale.

Cine avea să fie norocoasa doamnă, rătăcind orbește și inexorabil spre această urâtenie, prin aglomerația răzleață și mohorâtă de la începutul serii a aceleiași lugubre părți a orașului? Oare va avea o pungă cafenie de hârtie cu o cutie de lapte și o căpățână de salată? Se va grăbi la vederea ucigașului de la colț? Va fi, poate, necăjită pentru camera cu vedere de la mare în care trăia atât de liniștită, înainte ca arhitecții și decoratorii s-o mâne către pensiunea crăpată și coșcovită de mai departe?

Și el ce va gândi când, în sfârșit, o va repera, el, acest murdar înger al morții? Va fi ea aceea în stare să-i aducă aminte de scorpia mitică din copilărie, care îl bătea fără motiv doar ca să-l scoată din panteonul coșmaresc al subconștientului? Sau cerem prea mult?

Vreau să spun că există o speță de ucigași care nu fac nici cea mai mică legătură între simbol și realitate, și după câteva zile nu-și mai aduc aminte nimic. Desigur, victimele nu merită așa ceva, iar ei, ucigașii, merită să mă întâlnească pe mine.

Ei bine, îi voi smulge inima amenințătoare înainte de a avea șansa să o mai „facă” din nou, astfel îmi va da mie tot ce a avut și tot ce este.

Am luat-o la pas, trecând prin holul art deco al hotelului, elegant și sclipitor, fermecător ca o fotografie dintr-o revistă ilustrată. Cât e de bine să te poți mișca la fel ca un muritor, să deschizi uși, să hoinărești prin aer liber. Am pornit pe trotuar, către nord, în mijlocul plimbăreților serii, cu privirea alunecând firesc peste hotelurile renovate recent și peste micuțele lor cafenele.

Mulțimea se îngroșă către colțul străzii. În fața unei cochete terase restaurant, camere uriașe de televiziune își îndreptau obiectivele către o porțiune de trotuar luminată puternic de becuri albe enorme. Camioane blocau traficul; mașinile încetineau și se opreau. Se adunase o gloată nedefinită de tineri și bătrâni, fascinați doar pe jumătate, căci apariția camerelor de filmat ale televiziunii și cinematografiei era un eveniment familiar în South Beach.

Am ocolit luminile, temându-mă de efectul pe care l-ar fi putut avea asupra chipului meu. Cât aș fi vrut să fiu unul dintre tipii aceia bronzăți, mirosind a ulei de plajă scump, pe jumătate goi în cârpele lor gingașe de bumbac. Am luat-o după colț. Am localizat apoi din nou vânatul. Mergea grăbit, cu mintea atât de plină de năluciri, încât greu își putea controla pașii împleticiți.

Nu era timp de pierdut.

Am grăbit înaintarea și am trecut de acoperișurile scunde. Briza era puternică, proaspătă. Se auzea doar murmurul vocilor agitate, zgomotul surd al cântecelor de la aparatele de radio și vâjâitul vântului însuși.

I-am prins în tăcere imaginea în ochii celor pe lângă care trecea. I-am mai văzut încă o dată fanteziile despre mâini și picioare chinuite, obraji

contractați și piepturi strivite. Membrana fragilă dintre închipuire și realitate se rupea.

Am coborât pe pavajul de pe Collins Avenue atât de iute, încât probabil păruse că m-am materializat acolo. Dar n-a observat nimeni. Eram copacul din proverb care cade în pădurea nelocuită.

După câteva minute mergeam câțiva pași în urma lui, traversând grupulețele de duri care blocau calea, urmându-mi prada prin ușile de sticlă ale unui enorm magazin universal. Ah, ce distracție pentru ochi, această peșteră cu tavanul jos, plină ochi de toate felurile de mâncare conservată, prezentată în cele mai inimaginabile ambalaje, de articole de toaletă și zorzoane, lucruri care în proporție de nouăzeci la sută nu existau sub nici o formă în secolul în care m-am născut.

Mă refer la șervețele igienice, bomboane medicinale, piuneze cu cap de plastic, carioci, creme și alifii pentru toate părțile corpului omenesc care s-au pomenit vreodată, detergenți lichizi în toate culorile curcubeului, demachianți de culori neinventate mai înainte și încă imposibil de definit. Imaginați-vi-l pe Ludovic al XVI-lea deschizând o pungă foșnitoare de plastic cu asemenea minuni. Ce-ar fi crezut oare despre ceștile de cafea din stirex, despre prăjiturile de ciocolată ambalate în celofan sau despre stilourile care scriu fără să li se întrerupă cerneala?

Ei bine, nici eu însumi nu m-am obișnuit pe deplin cu aceste articole, deși am urmărit cu ochii mei progresul revoluției industriale vreme de două secole. Magazinele universale mă țin fermecat ore în șir. Uneori rămân ca vițelul la poartă nouă, în mijlocul unui bazar.

Numai că, de data aceasta, urmăream o pradă, nu-i așa? *Time* și *Vogue*, computerele de buzunar în stare să traducă dintr-o limbă în alta și ceasurile subacvatice trebuia lăsate pe altă dată. De ce venise oare într-un astfel de loc? Familiile de cubanezi cu copii ciorchine după ei nu erau genul lui. Rătăcea aiurea prin spațiile strâmte și aglomerate, pierdut printre sutele de fețe întunecate, învăluit de ritmurile spaniole iuți, nebăgat în seamă decât de mine, în timp ce ochii lui înroșiți măturau mulțimea.

Dumnezeule, cât era de murdar — un maniac care pierduse orice decență, cu fața colțuroasă și cu gâtul brăzdate de jeg. Putea oare să-mi placă așa ceva? Drace, dar e un sac de sânge. De ce să forțez norocul? Nu mai puteam omorî copii, nu-i așa? Sau să mă ospătez cu târfe, mințindu-mă că totu-i în regulă, pentru că au înveninat și ele porția lor de mateloți. Mă omoară conștiința, asta e! Când ești nemuritor, asta-i o boală lungă și dezonorantă. Pfui, uită-te la el, un ucigaș murdar, împruțit și slinos. Până și pușcăriașii mănâncă mai bine.

Apoi m-a izbit ceva, pe când îi cercetam din nou mintea, ca și cum aș fi despicat un cantalup. Nu știa cine este! Nu și-a priceput niciodată nici măcar gândurile! Nu-și amintea crâmpoșele din viață într-o cât de mică ordine și n-ar fi putut mărturisi crimele comise pentru că, într-adevăr, nu le putea rememora. Nici măcar nu știa că astă-seară urma să ucidă din nou! Nu știa nimic din ceea ce știam eu!

Ah, jale și amar, trăsesem cea mai proastă carte, fără îndoială. Of, Dumnezeule! Ce-am avut în minte ca să vânez așa ceva, când mapamondul e plin de bestii mai vicioase și mai perfide? Îmi venea să plâng.

Dar a venit clipa provocării. O văzuse pe bătrână, îi văzuse brațele golașe și zbârcite, cocoașa micuță, coapsele subțiri și tremurătoare de sub șortul pastel. Mergea alene sub neoanele strălucitoare, bucurându-se de zumzetul și agitația celorlalți, cu fața pe jumătate ascunsă de un cozoroc verde de plastic, cu părul prins la spate cu agrafe întunecate.

Ducea în coș o sticlă de jumătate de litru de suc de portocale și o

pereche de papuci atât de moi, încât erau făcuți sul. La acestea adăugase, cu evidentă bucurie, un roman ieftin scos dintr-un raft. Îl citise deja, dar îl găsea încântător și visa să-l citească din nou, așa cum se vizitează cunoștințele vechi. *În Brooklyn crește un copac*. Da, îmi plăcuse și mie.

El i-a trecut, ca în transă, pe la spate, atât de aproape, încât cu siguranță că ea îi simțea răsuflarea în ceafă. Cu privirea opacă, imbecil, o privea înaintând încet către casă, scoțând câteva bancnote murdare din gulerul răsucit al bluzei.

Au ieșit, el cu mersul greoi și apatic al unui câine după o cățea în călduri, ea, văzându-și încet de drum, cu sacoșa cenușie atârând de toartele decupate, ocolind larg și stângaci grupurile gălăgioase de băiețandri bronzăți ieșiți la hoinăreală. Vorbea cu ea însăși? Așa părea. Nu i-am cercetat mintea acestei ființe micuțe care mergea tot mai repede. I-am cercetat-o bestiei din spatele ei, incapabil complet s-o perceapă ca sumă a părților componente. Grimase palide, debile îi săgetau prin minte în timp ce se ținea de ea. Era avid să se întindă deasupra cârnii bătrâne; era avid să pună o mână peste o gură bătrână.

Când ea a ajuns la mica și stinghera ei locuință, făcută parcă din cretă sfărâmicioasă, ca toate celelalte din această zonă sărăcăcioasă a orașului, înconjurată de palmieri pitici și afumați, el s-a oprit, brusc nehotărât, privind-o în tăcere cum străbătea curtea îngustă pardosită cu dale și cum urca treptele verzi de ciment. A reținut numărul ușii vopsite pe care o descuia sau, mai degrabă, a fixat locul unde era așezată, apoi s-a sprijinit cu spatele de zid și a început să viseze foarte amănunțit cum o va ucide, într-un dormitor fără formă și gol, nimic mai mult decât un amestec de culoare și lumină.

Ah, iată-l rezemat de zid, ca și cum ar fi rănit, cu capul atârând într-o parte. Imposibil să mă intereseze! De ce oare nu-l ucid acum?

Dar clipele treceau și noaptea își pierdea incandescența crepusculară. Stelele deveneau și mai strălucitoare. Adia briza.

Așteptam.

Prin ochii ei vedeam salonul de parcă aș fi putut cu adevărat să văd prin ziduri și tavane — curat, deși plin de mobilă veche, cu furnir urât, cu colțurile rotunjite, neimportantă pentru ea. Totul fusese însă lustruit cu un ulei mirositor care îi plăcea. Lumina neoanelor răzbătea prin perdele, lăptoasă și sumbră ca și curtea de dedesubt. Dar ea se bucura de strălucirea micuței ei veioze așezate convenabil. Asta era important.

Stătea gravă într-un balansoar de arțar tapițat cu o hidoasă stofă în carouri — o figură mărunță și demnă, cu un roman ieftin în mână. Ce fericire să mai fie o dată alături de Francie Nolan! Genunchii subțiri erau acoperiți bine de faldurile capotului de bumbac pe care îl luase din șifonier și își vârâse picioarele deformate în micuții papuci albaștri. Din părul cărunt își împletise o coadă groasă și plină de grație.

În fața ei, pe ecranul alb-negru al televizorului, staruri de cinematograf moarte se certau fără să scoată un sunet. Joan Fontaine credea că Cary Grant încearcă să o ucidă. Judecând după expresia de pe fața lui, așa mi se părea și mie. Cum poate cineva să aibă încredere în Cary Grant, mă întrebam — un om care arată atât de dur, încât ți se pare cioplit în întregime din lemn?

Ea n-avea nevoie să le audă vocile; după o socoteală grijulie, văzuse acest film de vreo treisprezece ori. Romanul din brațe îl citise doar de două ori, așa încât îi făcea o deosebită plăcere să recitească paragrafele pe care încă nu le știa pe de rost.

Din grădina umbroasă de dedesubt puteam simți felul simplu și împăcat în care se gândea la ea însăși, fără să dramatizeze și desprinsă de prostul gust din jur, de care era conștientă. Cele câteva comori ale ei ar fi

putut încăpea într-un scrin. Cartea și ecranul luminos contau mai mult decât orice altceva, și era conștientă de faptul că se desprinde de lucrurile materiale. Nu-i păsa nici măcar de culoarea veșmintelor, funcționale și fără stil.

Vagabondul meu era aproape paralizat, în minte cu o dezlănțuire de imagini atât de personale, încât sfidau orice interpretare.

M-am strecurat pe lângă clădirea din stucatură și am găsit scările care duceau la ușa bucătăriei. Încuietoarea a cedat imediat ce i-am comandat s-o facă. Iar ușa s-a deschis de parcă aş fi împins-o, deși nici măcar n-o atinsesem.

M-am furișat fără zgomot în cămăruța cu linoleum pe jos. Duhoarea de gaz care se ridica dinspre mașina de gătit mi-a făcut rău. La fel și mirosul săpunului din suportul lui lipicios de faianță. Dar camera m-a emoționat imediat. Serviciul de porțelan chinezesc albastru cu alb era frumos și așezat simplu, cu farfuriile la vedere. Se zăreau și câteva cărți de bucate cu colțurile paginilor îndoite. Și cât de imaculată era masa, cu mușamaua ei strălucitoare, galbenă și cu o iederă verde, cernită, crescând dintr-un vas cu apă limpede, care proiecta pe tavanul scund un cerc tremurător de lumină.

Dar ceea ce mi-a răsarit cu putere în minte în timp ce stăteam acolo țeapăn, împingând ușa închisă cu degetele, a fost gândul că, așa cum ședea citind romanul de Betty Smith și aruncând din când în când o privire spre ecranul televizorului, ei nu îi era frică de moarte. Nu avea antena lăuntrică cu care să sesizeze prezența nălucii de pe strada de alături, a criminalului cufundat în sminteala lui — sau a monstrului care-i bântuia bucătăria.

Ucigașul era atât de absorbit de halucinațiile proprii, încât nu vedea nici măcar cine trecea pe lângă el. Nu a văzut mașina de poliție, nici privirile intenționat amenințătoare ale muritorilor în uniformă care știau totul despre el, care știau că în acea noapte avea să atace din nou, dar care habar nu aveau cine era.

O şuviță subțire de salivă i se prelingea pe bărbia nerasă. Pentru el nimic nu era real — nici viața de peste zi, nici spaima de a fi descoperit — doar tremurul electric pe care halucinațiile îl răspândeau în trapul mătăhălos, în brațele și picioarele butucănoase. Mâna stângă i s-a contractat brusc. În colțul stâng al gurii avea un rictus.

Îl uram pe tipul ăsta! Nu voiam să-l beau. Nu era un ucigaș de clasă. Tânjeam însă după sângele ei.

Ce gânditoare era, în liniștea și singurătatea care o înconjurau; ce micuță, ce mulțumită, concentrată ca o rază de lumină asupra rândurilor pe care le citea din povestea atât de bine știută. Călătorind, călătorind înapoi către zilele când citise cartea prima oară, lângă o fântână arteziană aglomerată de pe Lexington Avenue, New York City, când era o tânără secretară îmbrăcată nostim într-o fustă roșie de lână și o bluză de dantelă albă, cu butoni cu perle la manșete. Lucra într-un turn de piatră cu birouri, nemaipomenit de elegant, cu ușile de la lift din alamă ornamentată și cu holurile pardosite cu dale de marmură galben închis.

Voiam să-mi lipesc buzele de amintirile ei, de zgomotul memorat al tocurilor ei înalte ciocnind pe marmură, de imaginea gambelor ei netede sub ciorapii de mătase, pe care și-i puneă cu atâta grijă, nu cumva să-i agațe cu unghiile lungi și date cu oă. Pentru o clipă i-am văzut părul roșu. L-am văzut oribila, și totuși fermecătoarea pălărie galbenă cu boruri largi.

Ei da, sângele ei valora ceva. Iar mie-mi era foame, atât de foame cum nu-mi mai fusese decât rar în ultimele decenii. Postul Mare durase mai mult decât puteam îndura. Doamne Dumnezeule, voiam *atât de mult* s-o omor pe ea!

Jos, în stradă, printre buzele ucigaşului tâmpit şi necioplit a ieşit un fel de gâlgâit sleit. Acest sunet şi-a făcut drum către mine prin torentul furios al altor sunete care se revărsau în urechile mele de vampir.

Până la urmă bestia s-a desprins de zid, clătinându-se o clipă, ca şi cum ar fi urmat să cadă, apoi a venit agale către noi, trecând prin curtică şi urcând pe scări.

Să-l las s-o sperie? Părea a fi fără noimă. Îl aveam în mână. L-am lăsat totuşi să vâre unealta de metal în gaura rotundă a broaştei, i-am dat timp să forţeze încuietoarea. Lanţul s-a desprins din lemnul putred al uşii.

A intrat în cameră, privind către ea fără nici o expresie. Ea a rămas îngrozită, ghemuită în fotoliu, cu cartea căzută din poală.

Apoi m-a văzut pe mine în uşa bucătăriei — un tânăr întunecat îmbrăcat în catifea gri, cu ochelarii ridicaţi pe frunte. L-am fixat în acelaşi fel lipsit de expresie în care privea şi el. Îmi observase ochii irizaţi, pielea ca fildeşul lustruit, părul ca o explozie mută de lumină albă? Sau nu eram decât un obstacol între el şi sinistrul lui ţel, iar frumuseţea mea era inutilă?

După o secundă a luat-o la goană. Coborâse deja scările când bătrâna a ţipat şi s-a repezit să trântască uşa.

M-am luat după el, fără să mă mai obolesc să calc pe pământ, lăsându-l să mă vadă timp de o clipă balansându-mă sub felinare, în timp ce dădea colţul. Am mers cam o jumătate de cvartal până să mă îndrept direct spre el, o umbră printre muritori, pe care nimeni nu se ostenea s-o remarce. Apoi am înţepenit în spatele lui, auzindu-i gâfâitul, în timp ce a rupt-o la fugă.

Ne-am tot jucat în felul acesta un cartier întreg. Fugea, se oprea, mă vedea în spatele lui. Trupul îi era scăldat în sudoare. Materialul sintetic al cămăşii devenise transparent de umezeală şi i se lipea de pielea fără păr a pieptului.

A ajuns în cele din urmă la hotelul lui prăpădit şi a luat-o în sus pe scări. Eram deja în micuţa mansardă când a intrat el. Îl aveam în braţe înainte să fi apucat să ţipe. Şuviţe din păru-i murdar îmi intrau în nări, laolaltă cu mirosul acid al cămăşii. Dar acum nu mai conta. Era în braţele mele, puternic şi fierbinte, un clapon gustos, cu pieptul lipit de mine, cu mirosul sângelui întunecându-mi mintea. Îl auzeam pulsând în ventricule, în valve şi în venele strânse de frică. L-am lins pe carnea moale şi roşie de sub ochi.

Inima îi bătea aproape să-i plesnească — încetişor, încetişor ai grijă să nu-l sfârâmi. Mi-am fixat dinţii pe pielea umedă a gâtului. Mmmmm! Fratele meu, sărmanul meu frate turmentat. Dar era plin, era bun.

Izvorul s-a deschis; viaţa lui era un canal. Toate bătrânele, toţi bătrânii aceia. Erau cadavre purtate de curent; se amestecau la întâmplare, în timp ce el îmi zăcea în braţe, neputincios. Nu era nici o distracţie. Prea uşor. Fără viclenie. Fără răutate. Crud ca o şopârlă ce fusese, înghiţind muscă după muscă. Dumnezeuule, să cunoşti aşa ceva este ca şi cum ai cunoaşte vremea când pe pământ domneau reptile gigantice, când timp de un milion de ani numai ochii lor contempleră căderea ploii sau răsăritul soarelui.

Atâta pagubă. I-am dat drumul şi a alunecat fără zgomot din strânsoare. Sângele lui de mamifer mă ameţea. Destul de bun. Am închis ochii, lăsând şarpele fierbinte să-mi pătrundă în măruntaie sau în ce naiba oi fi avut în trupul alb şi puternic. Buimac, l-am văzut împleticindu-se în genunchi pe duşumea. Atât de neîndemânatic, atât de uşor să-l ridic de pe grămada de ziare boţite şi rupte de pe jos, de lângă ceaşca de cafea rece care se vărsase pe covorul prăfuit.

L-am smucit de guler. Ochii mari şi goi i s-au învârtit în cap. Apoi s-a repezit la mine, derbedeul, ucigaşul de bătrâni şi bolnavi, şi mi-a şters cu

pantoful fluierul piciorului. L-am ridicat din nou la gura mea înfometată, înfigându-i degetele în păr, și l-am simțit înțepenind, ca și cum colții mei ar fi fost muiați în otravă.

Sângele mi-a inundat din nou creierul. L-am simțit electrizându-mi venele subțiri ale feței. L-am simțit pulsând până și în degete, și o fierbințeală înțepătoare mi-a coborât prin șira spinării. Mă străbătea fior după fior. Suculentă, creatura. Apoi i-am dat drumul din nou, și din nou s-a îndepărtat împleticindu-se; m-am luat după el, târându-l de-a curmezișul podelei, întorcându-l cu fața spre mine, apoi aruncându-l mai încolo și lăsându-l din nou să se zbată.

Mi-a vorbit în ceva ce ar fi trebuit să fie un limbaj, dar nu era. S-a năpustit asupra mea, dar nu a putut să vadă clar prea multă vreme. Pentru prima oară s-a umplut de o tragică demnitate și arăta, așa orb cum era, aproape jignit. Părea că eram acum învăluit în basme vechi, înconjurat de amintirea statuilor de ghips și a sfinților fără nume. El îmi zgâria cu degetele căputa cizmei. L-am ridicat, și când i-am sfârtecat grumazul de astă dată, rana a devenit prea mare. Se sfârșise.

Moartea a venit ca un pumn în mațe. Preț de o clipă mi-a fost greață, pe urmă n-am mai simțit decât căldura, abundența, strălucirea clară a sângelui viu, pe care ultima vibrație a conștientei îl pulsase în toate mădulele mele.

M-am trântit pe patul lui jegos. Când mirosurile acre și mucedale ale încăperii, și duhoarea stârvului său m-au dovedit, m-am ridicat și am ieșit, împleticindu-mă, o figură dizgrațioasă — sigur, așa arătam — lăsându-mă în voia gesturilor muritoare, în voia furiei și a urii, în voia liniștii, pentru că nu mai voiam să fiu cel fără greutate, înaripatul, călătorul prin noapte. Voiam să fiu om, să simt omenește, și sângele lui mă pătrundea peste tot, dar nu era de-ajuns. Nu era deloc de-ajuns!

Unde sunt toate promisiunile mele? Palmierii pitici foșneau zgomotoși și țepeni, lovindu-se de zidul din stuc.

— Oh, te-ai întors, mi-a spus ea.

Avea o voce joasă și puternică, deloc tremurătoare. Stătea în fața balansoarului cu tapițerie urâtă și brațe de arțar, cercetându-mă prin ochelarii cu rame de argint, în mână cu cartea acum închisă. Avea gura mică și fără formă, lăsând să se întrezărească puțin din dinții galbeni, un contrast urât cu personalitatea întunecată a glasului fără nici un defect.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce gândea de-mi zâmbea așa? De ce nu se ruga?

— Știam că ai să vii, a rostit. Apoi și-a scos ochelarii, iar eu am văzut că ochii îi străluceau. Ce-o fi văzut? Ce-o fi făcut-o să vadă? Eu, care pot controla perfect toate elementele, eram atât de dat peste cap, încât aș fi fost în stare să plâng. Da, știam.

— Oh? Și cum de-ai știut? am șoptit, apropiindu-mă de ea, plăcându-mi sufocanta zăpușeală a banalei cămăruțe.

Am atins-o cu degetele mele monstruoase, prea albe ca să fie omenești și destul de puternice cât să-i fi putut smulge capul, și i-am simțit gâtul mic. Mirosea a Chantilly — sau alt parfum de la magazinul universal.

— Da, a spus încet, dar clar. Știam deja.

— Atunci, sărută-mă. lubește-mă.

Ce fierbinte era și cât de slabi îi erau umerii, cât de splendidă în vestejirea finală — floare bordată cu galben, totuși încă plină de parfum — cu vene albastre și palide, pleoape mulate perfect pe ochii închiși, pielea prisosind și făcând cute pe oasele țestei.

— Ia-mă în cer, a zis.

Vocea venea din inimă.

— Nu pot. Îmi pare rău că nu pot, i-am murmurat în ureche.

Am strâns-o în brațe. I-am adulmecat șuvițele moi de păr cărunt. I-am simțit degetele pe față ca pe niște frunze uscate și am simțit cum mă străbate un fior ușor. Și ea tremura. Ah, ființă gingașă și istovită, ah, creatură condamnată să gândești și să dorești cu un trup imaterial ca o flăcăruie! Doar „o picătură”, Lestat, nimic mai mult.

Dar era prea târziu și am știut-o din clipa în care am simțit pe limbă primul strop de sânge. Am golit-o. Cu siguranță că gemetele mele trebuie s-o fi alarmat, dar apoi n-a mai auzit... Ei nu mai aud zgomotele reale, o dată ce a început.

Iartă-mă.

Oh, draga mea!

Ne-am prăbușit amândoi pe covor, amanți pe un pat de flori sfărâmate. Am văzut cartea căzând, am văzut desenul de pe copertă, dar totul părea ireal. Am îmbrățișat-o cu grijă, să nu se frângă. Dar eram un mincinos. Moartea a ajuns-o iute, în timp ce ea se îndrepta către mine printr-un coridor larg, într-un loc care părea foarte important. Ah, da, lespezile de marmură galbenă. New York City. Până și aici, atât de sus, se aude traficul și bufnetul unei uși trântite pe casa scării.

— Noapte bună, iubitele, a șoptit ea.

Am auzit bine? Cum poate să vorbească?

Te iubesc.

— Da, scumpule. Și eu te iubesc.

Stătea în hol. Avea părul roșu, sârmos și cârlionțat, căzut pe umeri. Zâmbea. Tocurile ei făcuseră pe marmură zgomotul acela ascuțit, ațâțător, dar acum era liniște și faldurile de lână ale fustei încă se mai mișcau. Mă privea cu o expresie ciudată; a ridicat un pistol negru cu țeavă scurtă și l-a îndreptat către mine.

Ce naiba faci?

E moartă. Împușcătura a răsunat atât de puternic, încât o vreme n-am auzit nimic. Doar țiuitul urechilor. Zac pe dușumea, privind absent la tavanul de deasupra, mirosind praful de pușcă dintr-un hol din New York.

Dar era Miami. Ceasul ei ticăia pe masă. Din inima supraîncălzită a televizorului se auzea vocea mică și neplăcută a lui Cary Grant spunându-i lui Joan Fontaine că o iubește. Iar Joan Fontaine era foarte fericită. Fusese sigură că Cary Grant voia s-o ucidă.

Și eu fusesem.

SOUTH BEACH. Din nou Neon Strip. Doar că, de data aceasta, mă plimbam departe de trotuarele ocupate, pe nisip, către mare.

Am mers iar și iar până unde nu mai era nimeni — nici cei care vagabondează pe plajă sau înotătorii nocturni. Doar nisipul curățat deja de urmele picioarelor de peste zi și enormul ocean plumburiu, ridicând nesfârșitele valuri asupra răbdătorului țărm. Cât de înalt se vede cerul, cât de plin de nori iuți și de stele îndepărtate.

Ce-am făcut? Am ucis-o pe ea, victima, cea pe care alergasem s-o salvez. M-am întors la ea și m-am culcat cu ea, și i-am luat viața, iar ea a tras prea târziu.

Și-mi era sete din nou.

Am întins-o pe urmă pe patul ei simplu, pe anosta cuvertură matlasată de nailon, i-am încrucișat brațele pe piept și i-am închis ochii.

Doamne sfinte, ajută-mă. Unde sunt sfinții mei? Unde sunt îngerii înaripați care să mă ducă în infern? Sunt ei, atunci când vin, ultimul lucru frumos pe care îl ai în fața ochilor? În timp ce te prăbușești spre marea de flăcări, poți totuși să-i urmărești pe ei înaintând spre ceruri? Poți spera la o

ultimă licărire a trompetelor lor de aur și a fețelor lor întoarse în sus, care reflectă strălucirea chipului lui Dumnezeu?

Ce știi eu despre cer?

Am rămas în picioare clipe lungi, privind îndepărtatul peisaj nocturn al norilor, apoi din nou scânteietoarele lumini ale noilor hoteluri, fulgerările farurilor.

Un muritor stătea singur pe faleză și privea în direcția mea, dar probabil că nici măcar nu-mi remarca prezența — o figură ștearsă la marginea mării. Probabil că se uita la ocean, așa cum și eu mă uitam, ca și cum țărnul ar fi fost miraculos, ca și cum apa ar fi putut să ne curețe sufletele.

Odinioară lumea era numai mare; plouase o sută de milioane de ani! Dar acum cosmosul mișună de monștri.

Era tot acolo, muritorul singur și contemplativ. Mi-am dat seama treptat că, pe deasupra porțiunii pustii de plajă și prin întuneric, ochii lui mă fixau intens. Da, se uita la mine.

M-am gândit vag la asta, uitându-mă la el doar fiindcă nu am catadicsit să-i întorc spatele. Apoi m-a străbătut o senzație curioasă, una pe care nu o simțisem niciodată înainte.

La început m-am simțit ușor amețit, după aceea a urmat o vibrație țiuitoare, străbătându-mi trunchiul, apoi brațele și picioarele. Mă simțeam ca și cum măruntaiele mi se subțiau, iar substanța dinăuntrul lor se comprima încontinuu. Senzația era atât de puternică, încât mă simțeam ca stors din mine însumi. M-am minunat. Într-un fel, era delicios, mai ales pentru o persoană ca mine, atât de dură, de rece și de impenetrabilă în materie de simțuri. Era copleșitor, în felul în care era copleșitor să bei sânge, deși nu era ceva la fel de visceral. Dar abia începusem s-o analizez, că senzația și dispăruse.

M-am înfiorat. Oare îmi imaginasem totul? Încă mă mai uitam la muritorul din depărtare — biet suflet care mă fixa fără să aibă habar cine sau ce eram.

Pe fața lui tânără a răsărit un zâmbet, delicat și plin de smintită uimire. Treptat mi-am dat seama că mai văzusem fața aceea înainte. Ba, mai mult, am tresărit, descoperind în expresia ei o recunoaștere clară și o neobișnuită atitudine de expectativă. Apoi muritorul a ridicat brusc brațul drept și l-a fluturat.

De neînchipuit!

O, dar îl cunoșteam. Ba nu, ca să mă exprim mai precis, îl mai zărisem de câteva ori. Anumite amintiri m-au izbit din plin.

La Veneția, dând târcoale prin Piazza San Marco, și câteva luni mai târziu în Hong Kong, lângă Night Market; de ambele dăți, îi acordasem o atenție specială pentru că și el îmi acordase aceeași atenție. Da, stătea acolo, același tip înalt, cu trup puternic, cu același păr castaniu, des și ondulat.

Nu-i cu putință. Sau vreau să spun probabil, pentru că uite-l acolo!

A făcut din nou micul gest de salut, apoi grăbit și foarte stângaci a început să alerge către mine, apropiindu-se cu pași greoi în timp ce îl priveam cu o uimire încăpățânată și rece.

I-am cercetat mintea. Nimic. Doar fața surâzătoare din ce în ce mai clară pe când intra în lumina luminoasă a mării. Mirosul fricii lui mi-a umplut nările laolaltă cu mirosul de sânge. Da, era îngrozit, și totuși puternic atras. Mi s-a părut dintr-o dată foarte ispitor — o altă victimă care mi se arunca în brațe.

Cum îi mai sclipeau ochii căprui. Și ce dinți strălucitori avea!

S-a oprit la trei pași de mine, cu inima bubuind, și mi-a întins, cu mâna umedă și tremurătoare, un plic mototolit.

Continuam să-l privesc, fără să arăt nimic — nici mândrie jignită, nici respect pentru surprinzătoarea reușită de a mă fi găsit, de a fi îndrăznit s-o facă. Îmi era doar destul de foame, încât să-l golesc și să mănânc din nou, fără să mă mai gândesc la altceva. Vedeam numai sânge.

Și-a dat seama de asta, a simțit-o din plin și m-a fixat o clipă furios, apoi a aruncat plicul la picioarele mele și a luat-o frenetic la goană înapoi, prin nisip. Aproape a căzut când s-a întors s-o ia la fugă.

Setea m-a mai lăsat puțin. Poate că nu mă gândisem la nimic, dar ezitasem, și asta m-a făcut să mi se pară că gândesc. Cine era oare ticălosul ăsta îndrăzneț?

Am încercat din nou să-l cercetez. Nimic. Tare straniu. Dar sunt și muritori care se ascund spontan, chiar dacă n-au habar că ar putea cineva să le pătrundă mințile.

Fugea mai departe, disperat și greoi, dispărând în întuneric, pe o stradă laterală, continuând să se îndepărteze de mine.

Au trecut mai multe clipe.

Acum nu-i mai puteam simți nici mirosul, în afară de cel emanat de plicul care zăcea pe jos.

Ce naiba însemnau toate astea? Știa exact ce sunt, nu încăpea nici o îndoială. Veneția și Hong Kong nu fuseseră coincidențe. Era limpede fie și numai din frica lui bruscă. Dar nu mă puteam împiedica să zâmbesc, gândindu-mă la neobișnuitul lui curaj. Imaginați-vă, să urmărești o creatură de felul meu.

Să fi fost un admirator smintit, venit să bată la poarta templului, în speranța că o să-i dau Sângele Negru doar din milă sau ca răsplată pentru temeritate? Brusc am simțit că mă înfurii și mă înverșunez împotriva lui, apoi din nou nu mi-a păsat.

Am ridicat plicul și am văzut că era fără adresă și nelipit. Înăuntru am găsit o povestire scurtă care aparent fusese smulsă dintr-o carte ieftină.

Era un teanc de foi capsate laolaltă în colțul din stânga sus. Nu exista nici o însemnare personală. Autorul povestirii era o creatură simpatică pe nume H.P. Lovecraft, un scriitor care se ocupa de supranatural și de macabru. De fapt, cunoșteam deja povestirea și n-aș fi putut, oricum, să-i uit titlul: „Lucrul de pe prag.” Mă făcuse să râd.

„Lucrul de pe prag.” Am râs din nou. Da, îmi aduceam aminte, o poveste isteată și nostimă.

Dar de ce să-mi fi dat mie ciudatul muritor o asemenea nuvelă. Era ridicol. Dintr-o dată m-am înfuriat din nou, atât de tare, cât mă lăsa tristețea să mă înfurii.

Am băgat, absent, pachetul în buzunarul hainei. Am cercetat. Da, tipul plecase de tot. Nu puteam să-i depistez imaginea nici măcar în ochii celorlalți.

Of, dacă măcar ar fi venit să mă ispitească într-o altă noapte, când sufletu-mi nu era bolnav și scârbit, când mi-ar fi păsat cât de cât — măcar atât cât să vreau să descopăr ce era cu toate acestea.

Dar deja mi se părea că trecuseră milenii de când venise și plecase. Noaptea era goală, măcinată doar de zumzetul marelui oraș și de zbaterea valurilor. Chiar și norii se subțiaseră și dispăruseră. Cerul părea nesfârșit și sfâșietor de nemișcat.

Mă uitam la stelele strălucitoare de deasupra, lăsând vuietul surd al valurilor să mă învâluie în liniște. Am aruncat o ultimă și îndurerată privire luminilor din Miami, orașul pe care îl iubeam atât de mult.

Apoi m-am ridicat ușor, ca gândul, atât de încet, încât nici un muritor nu m-ar fi văzut, un chip urcând tot mai sus prin vântul asurzitor, până ce orașul mare și întins nu mai părea decât o galaxie îndepărtată care se pierdea încet din raza privirii.

Era atât de rece vântul înălțimilor, cel care nu cunoștea anotimpurile. Sângele dinăuntrul meu fusese înghițit, ca și cum dulcea lui căldură n-ar fi existat niciodată, iar curând fața și mâinile mi s-au acoperit cu o pojghiță de gheață, pojghiță care s-a întins apoi și pe hainele subțiri, acoperindu-mi toată pielea.

Dar nu-mi pricinuia nici un fel de suferință. Sau, hai să spunem, mai bine, că nu-mi pricinuia destulă suferință.

Mai degrabă înceta senzația de confort. Era doar jalnic și trist, absența a ceea ce face existența valoroasă — căldura focului și a mângâierilor, a sărutărilor și a discuțiilor, a dragostei, a dorului și a sângelui.

Ah, zeii azteci trebuie să fi fost vampiri lacomi dacă au reușit să convingă sărmanele suflete omenești că universul ar înceta să existe când sângele n-ar mai curge. Imaginați-vă cum e să conduci un asemenea altar, chemând cu degetul pe unul și pe altul, storcându-ți pe buze, ca pe ciorchinii de struguri, inimile acelea tinere și îmbibate de sânge.

M-am răsucit și m-am întors cu vântul, căzând câțiva metri, apoi urcând din nou, cu brațele întinse vesel sau lăsate să atârne pe lângă mine. Apoi am stat pe spate, ca un înotător sigur de el, privind din nou stelele oarbe și indiferente.

M-am îndreptat către est, doar cu ajutorul gândului. Deasupra Londrei încă era noapte, deși ceasurile indicau ore mici. Londra.

Era momentul să-i spun adio lui David Talbot — prietenul meu muritor.

Trecuseră mai multe luni de la ultima noastră întâlnire din Amsterdam și îl părăsisem brusc, rușinat că îl necăjisem din nou. De atunci îl urmărisem, dar nu-l mai tulburasem. Acum știam că trebuie să mă duc din nou la el, indiferent de starea minții mele. Nu era nici o îndoială că el ar fi vrut să vin. Era lucrul cel mai potrivit pe care îl aveam de făcut.

M-am gândit o clipă la dragul de Louis. Era, fără îndoială, în căsuța dărăpănată din grădina mlăștinoasă din New Orleans, citind ca de obicei la lumina lunii sau, dacă noaptea era prea întunecată, la lumina pâlpâitoare a unei lumânări... Prea târziu să-mi iau rămas-bun de la Louis... Dar dacă era printre noi vreo ființă în stare să înțeleagă, aceea era Louis. Sau, cel puțin, așa îmi spuneam mie însumi. Deși, probabil, contrariul este mai aproape de adevăr...

Am plecat la Londra.

2

CONFRERIA TALAMASCA, lângă Londra, tăcută în enormul parc de stejari seculari, cu acoperișurile-i înclinate și pajiștile largi acoperite de zăpada imaculată.

O clădire mândră de patru etaje, plină de ferestre oblonite și de hornuri, trimițând neîntrerupt în noapte fuioare șerpuite de fum.

Un loc al bibliotecilor și al saloanelor întunecoase lambrisate cu lemn, și al dormitoarelor cu plafoane din bârne și covoare burgunde groase, al sufrageriilor la fel de tăcute ca și cele ale unui ordin religios și al membrilor la fel de devotați ca preoții și călugărițele, în stare să-ți citească mintea, să-ți vadă aura, să-ți spună viitorul după palmă și să-ți povestească cine s-ar putea să fi fost într-o viață anterioară.

Vrăjitori? Ei bine, probabil că unii dintre ei, da. Dar în majoritate sunt simpli erudiți — din categoria celor care și-au dedicat viața studiului ocultismului, în toate manifestările lui. Unii știu mai multe decât alții. Unii cred mai mult decât alții. De exemplu, în această confrerie — și în altele, la Amsterdam, la Roma sau în adâncurile mlaștinilor din Louisiana — sunt

unii membri care au pus ochii pe vampiri și vârcolaci, care au simțit puterile fizice telecinetice, potențial letale, ale muritorilor în stare să aprindă focuri sau să provoace moartea, care au vorbit cu spiritele și au primit răspunsuri de la ele, care s-au luptat cu entități invizibile și au câștigat — sau au pierdut.

Ordinul a rezistat mai bine de o mie de ani. De fapt, este chiar mai vechi, dar originile îi sunt învăluite în mister — sau, mai precis, David nu mi le-a explicat.

De unde își ia banii Talamasca? În beciurile ei este o abundență uimitoare de aur și bijuterii. Investițiile pe care le face în marile bănci ale Europei sunt legendare. Fie numai proprietățile avute în orașele de reședință, și ar putea ajuta Ordinul să se susțină, chiar fără să mai posede și altceva. Sunt apoi diferitele comori de arhivă — picturi, statui, tapiserii, mobilier antic și odoare — toate agonisite în legătură cu diverse cazuri oculte și care nu pot fi evaluate în bani, deoarece valoarea lor istorică și științifică depășește cu mult orice preț.

Biblioteca singură valorează o sumă fabuloasă în oricare monedă pământeană. Ea conține manuscrise în toate limbile pământului, câteva din faimoasa Bibliotecă din Alexandria arsă cu secole în urmă, ba chiar și unele din bibliotecile martirizaților catari, a căror cultură nu mai există. Sunt texte ale Egiptului antic pentru care arheologii ar omorî bucuroși pe oricine doar ca să le arunce o privire. Sunt texte ale unor ființe supranaturale din câteva specii cunoscute, inclusiv vampiri. Sunt în arhive scrisori și documente care au fost scrise chiar de mine.

Nu mă interesa nici una dintre aceste comori. Nici nu mă interesaseră vreodată. Mă rog, în momentele mele mai vesele mă jucasem cu ideea de a pătrunde în beciuri ca să recuperez câteva relicve care aparținuseră odinioară unor nemuritori pe care i-am iubit. Știam că învățații adunaseră și lucruri pe care le abandonasem eu însumi — conținutul camerelor mele din Paris de pe la sfârșitul secolului trecut, cărțile și mobilierul casei bătrânești pe care o aveam în Garden District, sub care dormisem vreme de decenii, aproape uitat de către cei care mai călcau încă pe podelele putrede de deasupra. Și Dumnezeu știe ce mai salvaseră ei din fălcile nimicitoare ale timpului.

Nu-mi păsa prea mult de lucrurile astea. Ceea ce salvaseră n-aveau decât să păstreze.

Mie îmi păsa doar de David, superiorul general al Ordinului, care îmi devenise prieten încă din noaptea de mult trecută, când intrasem insolent și impulsiv prin fereastra apartamentului său particular de la etajul al patrulea.

Cât era de brav și echilibrat! Și cât îmi plăcuse să mă uit la el, un bărbat înalt, cu fața brăzdată de riduri adânci și cu părul cărunt de culoarea oțelului. Mă întrebam dacă un tânăr poate fi atât de frumos. Iar el mă recunoscuse, știuse ce eram — și lucrul acesta mă fermecase cel mai tare.

Dacă te-aș face unul dintre noi? Aș putea, să știi...

N-a șovăit niciodată în convingerile lui: „Nu voi accepta nici măcar pe patul de moarte”, spusese. Dar simpla mea prezență îl fascinase și nu putea s-o ascundă, deși fusese în stare chiar de la început să-și ascundă gândurile de mine.

Mintea lui devenise într-adevăr ca un seif pentru care nu exista cheie. Iar eu m-am mulțumit doar cu expresia strălucitoare și plină de afecțiune a chipului și cu vocea gravă, cultivată, care ar fi putut să-i ceară și diavolului să devină bun.

Ajungând la confrerie dis-de-dimineată, prin zăpezile iernii englezești, am mers direct la ferestrele familiare ale lui David, găsind însă încăperile

întunecoase și goale.

M-am gândit la întâlnirea noastră precedentă. Să fi plecat din nou la Amsterdam?

Ultima călătorie fusese neașteptată sau, cel puțin, asta am descoperit când am venit să-l caut, înainte ca grupul de parapsihologi al Ordinului să-mi simtă explorarea telepatică băgăcioasă — ceea ce reușesc cu remarcabilă eficiență — și să mi-o rezeze repede.

Părea că o însărcinare de mare importanță impusese prezența lui David în Olanda.

Confreria olandeză era încă și mai veche decât cea de lângă Londra și avea beciuri ale căror chei nu le deținea decât superiorul general. David găsisse un portret de Rembrandt, una dintre cele mai importante comori ale Ordinului, îl copiasse și îi trimisese copia bunului său prieten Aaron Lightner, căruia îi trebuia în legătură cu o importantă cercetare paranormală întreprinsă în Statele Unite.

Îl urmasem pe David la Amsterdam și am iscodit acolo după el, spunându-mi că n-ar trebui să-l deranjez, așa cum făcusem de multe ori înainte.

Dați-mi voie să vă povestesc acest episod acum.

L-am urmărit la o distanță sigură în timp ce se plimba vioi seara târziu, având grijă să-mi țin gândurile la adăpost, la fel de bine cum și le ținea el pe ale lui. Era o figură remarcabilă sub ulmii de pe Singelgracht și se oprea iar și iar ca să admire îngustele case vechi olandeze, de trei și de patru etaje, cu frontoane înalte și ferestre strălucitoare lăsate fără perdele, probabil pentru plăcerea trecătorului.

Am simțit că era schimbat. Purta baston, ca de fiecare dată, deși era clar că încă nu avea nevoie, și se lovea ușor cu el peste umăr, ca de obicei. Dar era ceva neatent în felul de a se plimba, un fel de insatisfacție profundă; a hoinărit așa ore în șir, ca și cum timpul n-ar fi avut importanță pentru el.

Curând mi-a fost clar că David se lăsa pradă amintirilor și am reușit să prind aici și colo câteva imagini acute ale tinereții lui la tropice, străluciri ale junglei înverzite, atât de diferite de acest oraș nordic și rece, care, cu siguranță, nu se încinsese niciodată. Încă nu avusesem visul despre tigri, încă nu știam despre ce este vorba.

Dar ce receptam era chinuitor de fragmentar. Pur și simplu, dibăcia lui David în a-și ascunde gândurile era de nedepășit.

Se plimba mereu, uneori de parcă ar fi fost dirijat, iar eu îl urmăream neîntrerupt, simțindu-mă ciudat de bine doar la simpla lui vedere, câteva case mai încolo.

Dacă n-ar fi fost bicicletele care vâjâiau pe lângă el, ar fi arătat ca un tânăr. Dar bicicletele îl făceau să tresară. Era doar un bătrân neobișnuit de înspăimântat să nu fie trântit și rănit. Privea plin de resentimente după tinerii bicicliști. Apoi se adâncea din nou în gânduri.

Aproape în zori trebuia inevitabil să se întoarcă la confrerie. Cu siguranță că avea să doarmă cea mai mare parte a zilei.

Într-o seară, când m-am luat din nou după el, se plimba deja și din nou părea să nu aibă o destinație precisă. Mai degrabă rătăcea pe străduțele pavate cu piatră ale Amsterdamului. Părea să-i placă la fel de mult pe cât știam că-i place Veneția, și nu fără motiv, căci orașele, amândouă dense și întunecat colorate, aveau, în ciuda diferențelor specifice, un farmec asemănător. Doar că unul era catolic, decăzut și plin de ruine, iar celălalt, protestant — și de aceea foarte curat și eficient, lucru care, acum ca și atunci, mă face să zâmbesc.

Noaptea următoare a decurs la fel, David se plimba iute, fluierând pentru sine — și curând a devenit clar că evita confreria. De fapt, părea că

evită orișice, și când unul dintre vechii lui prieteni — englez și el, și membru al Ordinului — a reușit să-l întâlnească pe neașteptate lângă o librărie în Leidsestraat, a reieșit limpede din conversație că de la o vreme David nu mai era el însuși.

Englezii sunt foarte politicoși când discută și când ridică o problemă. Dar iată ce am dedus din discuția plină de diplomație. David își neglija îndatoririle de superior general. David petrecea tot timpul departe de confrerie. Cât timp stătea în Anglia, mergea la casa strămoșilor lui din Cotswolds din ce în ce mai des. Ce nu era în regulă?

David a ridicat ușor din umeri la toate remarcile, ca și cum dialogul nu l-ar fi interesat. A spus în treacăt că Talamasca se poate descurca și un secol fără superior general, atât era de disciplinată și de adâncită în tradiție, iar abnegația membrilor era deplină. Apoi a început să scotocească prin librărie, de unde a cumpărat o ediție englezească ieftină a lui *Faust* de Goethe. Mai târziu a cinat singur într-un restaurant indonezian, cu cartea deschisă în față și cu ochii alunecându-i peste pagini în timp ce mânca ospătu-i condimentat.

În timp ce era ocupat cu cuțitul și furculița, m-am întors la prăvălie și am cumpărat aceeași carte. Ce operă bizară!

Nu pot avea pretenția că am înțeles-o sau că mi-am dat seama de ce o citea David. De fapt, mi-a fost frică de motivul care părea atât de evident și am îndepărtat ideea de la început.

Totuși, mai departe mi-a plăcut, în special la sfârșit, când, bineînțeles, Faust merge în cer. Cred că în legendele vechi nu se întâmplă așa. Faust ajunge întotdeauna în iad. Am pus soluția lui Goethe pe seama romantismului său german și a faptului că era deja atât de bătrân, când a scris sfârșitul. Operele celor foarte bătrâni sunt întotdeauna extrem de puternice, de interesante și de bine cumpănite, și asta cel mai probabil din cauză că puterea creatoare îi părăsește pe atât de mulți artiști înainte ca să fi îmbătrânit cu adevărat.

Dis-de-diminează, după ce David dispăruse în confrerie, am rătăcit singur prin oraș. Voiam să-l cunosc pentru că îl cunoștea el, pentru că Amsterdamul făcea parte din viața lui.

Am rătăcit prin enormul Rijksmuseum, examinând picturile lui Rembrandt, pe care l-am iubit întotdeauna. M-am strecurat ca un hoț în casa lui Rembrandt din Jodenbreestraat, transformată peste zi în monument public, și m-am plimbat pe o mulțime de străduțe din oraș, simțind pâlpâirea timpurilor de demult. Amsterdamul este un oraș interesant, doldora de tineri veniți din toate părțile Europei recent omogenizate, un oraș care nu doarme niciodată.

Dacă n-ar fi fost David, probabil că n-aș fi venit aici niciodată. Acest oraș nu mi-ar fi câștigat iubirea niciodată. Acum îl găsesc și mai agreabil, un oraș numai bun pentru vampiri, datorită mulțimii de noctambuli, dar, bineînțeles, eu mă găseam aici ca să-l văd pe David. Mi-am dat seama că nu puteam pleca fără să schimbam măcar câteva vorbe.

Până la urmă, la o săptămână de când sosisem, l-am găsit într-un Rijksmuseum golit de public imediat după apus, șezând pe o bancă în fața marelui tablou „Membrii Breslei Postăvarilor”.

Știa oare David că fusesem acolo? Imposibil. Totuși, iată-l!

Din conversația cu paznicul — care tocmai își lua rămas-bun de la David — era evident că venerabilul ordin de șarlatani bătrâni contribuia strașnic la spijinirea artei din orașele în care își ducea traiul. Așa că era o bagatelă pentru membri să obțină accesul în muzeu atunci când publicului îi era interzis.

Și când te gândești că eu trebuie să pătrund în locurile astea ca un pungaș de doi bani!

Când am intrat, în holul înalt de marmură era complet liniște. David ședea pe banca lungă de lemn, ținând, degajat și indiferent, în mână dreaptă, exemplarul din *Faust*, acum doldora de pagini îndoite și de însemnări.

Se uita fix la tabloul care înfățișa câțiva olandezi neaoși adunați la o masă și făcând, fără îndoială, negustorie, dar privind totuși liniștiți la spectator, pe sub borurile largi ale pălăriilor mari și negre. Efectul global al acestei picturi este rar. Chipurile sunt grozav de frumoase, pline de înțelepciune, de blândețe și de o răbdare aproape îngerească. Negustorii aceia seamănă de fapt mai mult cu îngerii decât cu oamenii obișnuiți.

Păreau să fie posesorii unui mare secret și, dacă toți oamenii ar afla acest secret, n-ar mai fi războaie și vicii, și răutate pe pământ. Cum or fi ajuns asemenea persoane membri ai Breslei Postăvarilor din Amsterdam în secolul al șaptesprezecelea? Dar mă îndepărtez de povestea mea...

Am apărut, și David a tresărit, desprinzându-se încet și tăcut de umbrele din fața lui. M-am așezat pe bancă lângă el.

Nu-mi căutasem un adăpost adevărat în Amsterdam, așa că eram îmbrăcat ca un vagabond, iar vântul îmi ciufulise părul.

Am stat foarte liniștit multă vreme, deschizându-mi mintea printr-un act de voință și obținând ceva care semăna mai degrabă cu o privire omenească în stare să-i transmită cât eram de îngrijorat de starea sa și cât de mult încercasem, de dragul lui, să-l las în pace.

Inima îi bătea repede. Când m-am întors către el, chipul i s-a umplut de o căldură spontană și generoasă.

A ridicat mâna dreaptă și mi-a atins umărul.

— Ca de fiecare dată, sunt bucuros să te văd, foarte bucuros.

— Ah, dar ți-am făcut rău. Știu că ți-am făcut.

Nu voiam să-i spun că-l urmărisem, că trăsesem cu urechea la conversația pe care o purtase cu prietenul lui și nici să stăruiesc asupra lucrurilor pe care le văzusem cu ochii mei.

Făgăduisem să nu-l mai torturez cu vechea mea întrebare. Și totuși, când m-am uitat la el, am văzut moartea, poate tocmai pentru că ochii îi străluceau, plini de optimism și vigoare.

Mi-a adresat o privire lungă și gânditoare, apoi și-a retras mâna, iar ochii i s-au întors la tablou.

— Există vampiri în lumea aceasta cu astfel de fețe? a întrebat, arătând către bărbății care se uitau la noi de pe pânză. Mă refer la înțelepciunea și înțelegerea care zac sub chipuri. Mă refer la ceva mai specific nemuririi decât un trup supranatural, dependent anatomic de sângele uman băut.

— Vampiri cu asemenea chipuri? am răspuns. E nedrept, David. Nu există *oameni* cu astfel de chipuri. N-au existat niciodată. Uită-te la toate tablourile lui Rembrandt. E absurd să crezi că o asemenea lume a existat cu adevărat, că pe vremea lui Rembrandt era plin de oameni ca aceștia și că fiecare bărbat sau femeie era un înger. Nu, în toate aceste fețe îl vezi pe Rembrandt, iar Rembrandt este nemuritor, bineînțeles.

A zâmbit.

— Nu-i adevărat ce spui. Și ce singurătate disperată emană din tine! Nu vezi că nu-ți pot accepta darul? Și, dacă aș face-o, ce-ai crede despre mine? Mi-ai mai implora tovărășia? Sau ți-aș implora-o eu pe a ta?

De-abia am auzit aceste vorbe. Mă uitam la tablou, la bărbății aceia care erau cu adevărat ca niște îngeri. M-a cuprins o furie mută. N-am vrut să mai zăbovesc acolo. Jurasem să nu-l ispitesc, și iată că el însuși se apărase de mine. Nu, n-ar fi trebuit să vin.

Să-l urmăresc, da, dar nu mai mult. Din nou m-am îndepărtat repede.

Era furios că făceam asta. I-am auzit vocea răsunând în spațiul gol:

— Nu-i cinstit să pleci așa! Este absolut grosolan! Nu ai onoare? Sau măcar maniere, dacă onoare nu ți-a mai rămas? Apoi s-a întrerupt, căci nu mai eram lângă el, ca și cum așa fi dispărut, și rămăsese un bărbat singur în muzeul uriaș și rece, vorbind cu voce tare.

Îmi era rușine, dar mă simțeam prea furios și lovit ca să mă întorc la el, deși nu știam de ce. Ce făcusem cu omul ăsta? Cum m-ar mai dojeni Marius!

Am hoinărit ore în șir prin Amsterdam, șterpelind niște hârtie de scris tip pergament — care-mi place cel mai mult — și un stilou. Apoi am căutat, în cartierul felinarelor roșii, o tavernă sinistă și împrăștiată, plină cu femei vopsite și tineri drogați, pentru că acolo puteam să stau și să-i scriu lui David o scrisoare, nebăgat în seamă și netulburat atâta timp cât aveam în față o halbă de bere. Nu știam frază cu frază ce voiam să-i scriu, doar că trebuia să-i spun într-un fel cât îmi părea de rău pentru cum mă comportasem și că în sufletul meu ceva se frânsese când îi privisem pe bărbații din tabloul lui Rembrandt. Așa că am scris, improvizat, grăbit și la întâmplare — următoarea relatare:

Ai dreptate. Felul în care te-am părăsit a fost josnic. Mai rău chiar, a fost laș. Ți promit că, atunci când ne vom întâlni, te voi lăsa să spui tot ce ai de spus.

Am eu însumi o teorie despre Rembrandt. Mi-am petrecut ore în șir studiindu-i picturile — la Amsterdam, Chicago, New York, oriunde le-am găsit — și cred cu adevărat ceea ce ți-am spus, că n-au putut exista atâtea suflete mari câte vor să ne lase să credem picturile lui Rembrandt.

Aceasta este teoria mea și te rog să ții cont atunci când o citești că ea pune de acord toate elementele pe care le implică. Această punere de acord obișnuia să fie măsura și eleganța teoriilor... Înainte ca vorba „știință” să înceapă să însemne ceea ce înseamnă astăzi.

Cred că atunci când era tânăr, Rembrandt și-a vândut sufletul diavolului. Era un simplu negustor. Diavolul i-a promis să-l facă cel mai mare pictor al timpului său. Tot diavolul i-a trimis mulțimi de oameni să-i picteze. I-a dat lui Rembrandt bogăție, o casă încântătoare în Amsterdam, o nevastă, iar mai târziu o amantă — toate astea pentru că era sigur că la sfârșit îi va avea sufletul.

Dar întâlnirea cu diavolul l-a schimbat pe Rembrandt. Având o atât de certă evidență a existenței răului, a devenit obsedat de întrebarea „Ce este binele?” A cercetat fețele modelelor, căutând divinitatea lăuntrică; și, spre uimirea lui, a reușit să vadă scânteia acestei divinități până și în cei mai josnici dintre oameni.

Măiestria lui era atât de mare — și înțelege, te rog, că talentul nu i-l dăduse diavolul, acesta fusese al lui dintru început — încât nu numai că putea să vadă bunătatea, ci putea s-o și picteze; putea să afirme faptul că o cunoscuse, că credea în ea, putea s-o spună cu ajutorul vopselelor.

Cu fiecare portret înțelegea tot mai profund grația și bunătatea naturii umane. Înțelegea capacitatea de compasiune și înțelepciune ce există în fiecare suflet. Pe măsură ce continua, măiestria creștea; comunicarea infinitului devenea tot mai subtilă. El însuși devenea tot mai personal, iar fiecare operă, mai grandioasă, mai senină și magnifică.

Până la urmă, fețele pe care le picta Rembrandt nu mai erau deloc fețe din carne și sânge. Erau expresii ale spiritului, portrete a ceea ce zace în trupul fiecărui bărbat sau al fiecărei femei; erau viziuni a ceea ce era persoana respectivă în ceasul ei cel mai bun sau a ceea ce putea să devină.

Iată de ce negustorii din Breasla Postăvarilor arată aidoma celor mai bătrâni și mai înțelepți dintre sfinții lui Dumnezeu.

Dar nicăieri nu se manifestă spiritualitatea mai profund și mai pătrunzător decât în autoportretele lui Rembrandt. Și știi, desigur, că ne-a lăsat o sută douăzeci și două.

De ce crezi că a pictat atâtea? Erau rugămintea lui personală către Dumnezeu să țină cont de progresul acestui om pe care observarea apropiată a semenilor îl transformase complet sub aspect religios. „Aceasta este viziunea mea”, îi spunea Rembrandt lui Dumnezeu.

Spre sfârșitul vieții pictorului, diavolul a devenit bănuitor. Nu voia ca protejatul său să creeze asemenea magnifice tablouri, atât de pline de căldură și bunătate. Crezuse că olandezul era un materialist, așadar, un simplu pământean. Dar în picturile pline de lucruri scumpe strălucea incontestabila evidență că ființele omenești sunt într-un tot neasemănătoare celorlalte vietăți din cosmos — că sunt un prețios amestec de carne și foc nemuritor.

Ei bine, Rembrandt a avut parte de toate pedepsele cu care l-a copleșit diavolul. Și-a pierdut frumoasa casă din Jodenbreestraat. Și-a pierdut amanta și până la urmă și fiul. Totuși, a pictat mereu, fără urmă de amărăciune sau răutate. Iar și iar, a însuflat tablourilor lui iubire.

Până la urmă a ajuns pe patul de moarte. Diavolul se fudulea încoace și încolo bucuros, gata să-i înhațe sufletul și să-l prindă între degețelele sale rele. Dar îngerii și sfinții i-au cerut lui Dumnezeu să intervină.

„Cine din lumea asta știe mai multe despre bunătate? au întrebat ei, arătând către muribundul Rembrandt. Cine a arătat mai multă decât acest pictor? Când vrem să știm ce este dumnezeiesc în om, ne uităm la tablourile lui!”

Și astfel, Dumnezeu a rupt pactul dintre Rembrandt și diavol. A luat la sine sufletul pictorului, iar diavolul, păcălit de curând în același fel și de Faust, a înnebunit de furie.

Ei bine, diavolul avea să îngroape viața lui Rembrandt în obscuritate. Să aibă grijă ca toate bunurile personale ale omului și documentele să-i fie înghițite de uriașa curgere a timpului. Desigur, acesta este motivul pentru care nu știm aproape nimic despre viața adevărată a lui Rembrandt sau despre ce fel de om a fost.

Dar diavolul n-a putut controla soarta picturilor. Oricât a încercat, n-a reușit să-i facă pe oameni să le ardă sau să le înlocuiască cu unele mai noi, ale unor artiști mai la modă. De fapt, s-a întâmplat un lucru curios, aparent fără un început precis. Rembrandt a devenit cel mai admirat dintre toți pictorii care au trăit vreodată; cel mai mare pictor al tuturor timpurilor.

Iată teoria mea despre Rembrandt și despre acele chipuri.

Dacă aș fi muritor, aș vrea să scriu un roman despre Rembrandt, cu această temă. Dar nu sunt muritor. Nu-mi pot salva sufletul prin artă sau fapte bune. Sunt o creatură de felul diavolului, cu o singură diferență: iubesc picturile lui Rembrandt!

Totuși, mi se rupe inima când le privesc. Mi s-a rupt inima să te văd acolo în muzeu. Și ai perfectă dreptate, nu există vampiri cu fețe ca ale sfinților din „Breasla Postăvarilor”.

Iată de ce te-am părăsit în muzeu atât de nepolitic. N-a fost furia diavolului. A fost, pur și simplu, durere.

Îți promit din nou că, data viitoare, când ne vom întâlni, te voi lăsa să spui tot ce ai de spus.

AM SCRIS la sfârșitul scrisorii numărul agentului meu din Paris, alături de adresa poștei, așa cum făcusem întotdeauna când îi scrisesem lui David, deși el nu-mi răspunsese niciodată.

Apoi am plecat în pelerinaj la întâmplare, revizitând picturile lui Rembrandt din marile colecții ale lumii. N-am văzut nimic care să-mi clintească credința în bunătatea pictorului. Pelerinajul s-a dovedit penitent, căci am rămas devotat imaginii mele despre Rembrandt. M-am hotărât din nou să nu-l mai necăjesc pe David.

Apoi am avut visul. *Tigru, tigru...* David în pericol. M-am trezit tresărind în scaunul meu din cocioaba lui Louis, ca și cum m-ar fi scuturat o mână prevenitoare.

În Anglia noaptea era pe sfârșite. Trebuia să mă grăbesc. Până la urmă, am dat de David într-o tavernă pitorească din satul Cotswolds, la care se putea ajunge numai pe un drum îngust și nesigur.

Era satul lui natal, nu departe de moșia strămoșilor. Am ghicit asta explorând în jur — un loc cu o singură stradă principală, cu clădiri din secolul al șaisprezecelea, cu prăvălii și un han dependent de capriciile turiștilor, pe care David îl restaurase din banii lui și îl vizita din ce în ce mai des, ca să scape de viața londoneză.

Un locșor absolut straniu!

Tot ce făcea David era să-și soarbă scotch-ul preferat și să mâzgălească pe șervețele crochiuri ale diavolului. Mefisto cu lăuta? Încornoratul Satan dansând sub lumina lunii? I-am simțit deprimarea de la mai multe mile depărtare sau, mai degrabă, părerea celorlalți despre el, căci ceea ce receptam era felul în care se oglindea în ochii altora.

Aș fi vrut atât de mult să-i vorbesc. N-am îndrăznit. Aș fi stârnit prea multă neliniște în tavernă, unde bătrânul proprietar și cei doi nepoți mătăhăloși și tăcuți ai lui rămăseseră treji să-și fumeze pipele puturoase, numai din cauza prezenței stăpânului local — care se îmbătase ca un lord.

Am stat prin preajmă un ceas, iscodind prin ferestruică. Apoi m-am îndepărtat.

Acum — multe, multe luni mai târziu — în timp ce ninge peste Londra, în timp ce fulgii tăcuți cădeau peste fațada înaltă a Confreriei Talamasca, l-am căutat, extenuat, gândindu-mă că, în afară de el, nu mai exista nimeni pe lume pe care să trebuiască să-l văd. Am cercetat mințile membrilor Confreriei, adormiți sau treji. I-am stârnit. Îi auzeam devenind atenți la fel de limpede, de parcă ar fi sărit din pat și ar fi aprins luminile.

Dar am obținut ceea ce voiam înainte să mă poată contracara.

David se dusesese undeva la conacul din Cotswolds, cu siguranță, în vecinătatea sătucului și a cârciumei sale pitorești. Ei bine, nu-i așa că-l puteam găsi? M-am dus să-l caut acolo.

Ninge și mai tare, iar eu mergeam aproape de pământ, rece și supărat, cu orice amintire a sângelui pe care îl băusem deja pierdută.

Mi-au revenit în minte alte năluciri, așa cum fac mereu în iarna aspră, imagini ale zăpezii zgrunțuroase și sărace din copilăria mea muritoare, ale camerelor friguroase, de piatră, din castelul tatălui meu, ale focului și ale câinilor mei mari fornăind în fân, lângă mine, adăpostindu-mă și încălzindu-mă.

Acești câini fuseseră uciși la ultima mea vânătoare de lupi.

Nu-mi plăcea să-mi aduc aminte, totuși era atât de plăcut să mă gândesc că eram din nou acolo — cu mirosul focului și al câinilor puternici culcați lângă mine, și că eram viu, viu cu adevărat! — iar vânătoria nu avusese loc niciodată. Că nu fusesem niciodată la Paris și că nu-l fermecasem pe Magnus, vampirul puternic și dement. Cămăruța de piatră era plină de mirosul plăcut al câinilor, iar eu puteam dormi lângă ei, în siguranță.

M-am oprit, în sfârșit, lângă conacul în stil elisabetan de la Cotswolds, o construcție de piatră foarte frumoasă, cu acoperișuri foarte ascuțite și cu frontoane înguste, cu ferestre de sticlă groasă, adâncite în zid, o clădire

mult mai mică decât cea a Confreriei, totuși foarte mare în genul ei.

Era luminat un singur rând de geamuri. M-am apropiat și am văzut acolo biblioteca și pe David așezat în fața unui foc care trosnea.

Avea în mână familiarul jurnal cu coperti de piele și scria foarte repede cu stiloul. Nu a simțit deloc că era privit. Consulta o altă carte legată în piele, aflată pe măsuta din fața lui. Am văzut ușor că era o Biblie creștină, cu tipăritură mărunță pe două coloane, cu marginile paginilor aurite și cu o panglică drept semn de carte.

Cu un mic efort am observat că David citea *Cartea genezei* și că, aparent, făcea însemnări după ea. Alături era traducerea din *Faust*. Ce naiba îl interesa din toate astea?

Camera era toată căptușită cu cărți. Doar o lampă își arunca lumina peste umărul lui David. O bibliotecă la fel ca multe altele din zona nordică — tihnită și ispititoare, cu un tavan scund din bârne și fotolii de piele mari și confortabile.

Dar ceea ce o făcea neobișnuită erau relicvele unei vieți trăite într-o altă climă, îndrăgitele amintiri ale acelor ani neuitați.

Capul pătat al unui leopard era cocoțat deasupra căminului. Pe peretele din dreapta era fixat capul negru al unui bour. Erau mai multe statuete hinduse de bronz, ici și colo, în rafturi și pe mese. Carpete indiene prețioase zăceau pe covorul maro, înaintea căminului, a ușii și a ferestrelor.

Chiar în centrul camerei era întinsă pielea strălucitoare a tigrului bengalez, cu capul conservat cu grijă, cu ochii de sticlă și labelle imense, așa cum le văzusem în îngrozitorul meu vis.

David și-a îndreptat brusc atenția asupra acestui din urmă trofeu, apoi, cu efort, și-a ridicat ochii și a început din nou să scrie. Am încercat să-i citesc mintea. Nimic. De ce mă mai oboseam? Nu puteam să prind nici măcar o cât de mică amintire a pădurii de manglieri în care fusese ucisă fiara. Totuși, el s-a uitat din nou la tigrul și, uitând de stilou, s-a cufundat în gânduri.

Ca întotdeauna, îmi făcea bine măcar să-l urmăresc. Am zărit în umbră câteva fotografii înrămate — poze cu David tânăr, cele mai multe făcute în India, în fața unui bungalou cu terase largi și tavan înalt. Apoi imagini ale mamei și ale tatălui. Ale lui cu animalele ucise. Îmi explicau oare visul?

Nu-mi păsa de zăpada care cădea în jurul meu, acoperindu-mi părul, umerii și brațele încrucișate. Până la urmă, m-am pus în mișcare. Mai era numai o oră până în zori.

Am înconjurat casa, am găsit o ușă de serviciu, am comandat zăvorului să se deschidă și am pătruns în holul scund. Lemn vechi, uns iar și iar cu lacuri sau ulei. Mi-am lăsat mâinile pe bârnele roșii și am văzut, într-o străfulgerare, o pădure imensă de stejar plină de lumina soarelui, apoi doar umbra înconjurându-mă. Am inspirat aroma focului îndepărtat.

Mi-am dat seama că David stătea la celălalt capăt al holului și-mi făcea semn să mă apropii. Dar ceva din înfățișarea mea îl alarma. Ah, da, eram plin de zăpadă și acoperit de o pojghiță subțire de gheață.

Am mers împreună în bibliotecă și m-am așezat pe scaunul din fața lui. M-a lăsat o clipă să mă uit la foc și să simt cum se topește zăpada pe mine. Mă gândeam la motivul pentru care venisem și cum aș putea să-l exprim în cuvinte. Mâinile îmi erau la fel de albe ca zăpada.

A apărut din nou, aducându-mi un prosop mare. L-am luat și mi-am șters cu el fața, părul, apoi mâinile. Ce bine era.

— Mulțumesc, am spus.

— Părei o statuie.

— Da, așa arăt acum, nu-i așa? Voi pleca.

— Cum adică? S-a așezat în fața mea. Explică-mi.

— Mă duc într-un loc pustiu. Am găsit un mod în care pot s-o sfârșesc. Nu-i simplu deloc.

— De ce vrei să faci asta?

— Nu mai vreau să fiu viu. Pur și simplu, mi-a ajuns. Nu aștept moartea în felul în care o faci tu. Nu-i vorba despre asta. În noaptea asta...

M-am oprit. Am văzut-o pe bătrână în patul ei simplu, în capotul înflorat, deasupra cuverturii de nailon. Apoi l-am văzut pe tipul straniu care mă urmărea, cel care venise la mine pe plajă și-mi dăduse povestea pe care o aveam încă, îndesată, în haină.

Fără nici o noimă. Oricine-ai fi, vii prea târziu.

De ce să-mi dau osteneala să explic?

Am văzut-o brusc pe Claudia, de parcă stătea acolo, într-un alt tărâm, uitându-se la mine, așteptând s-o observ. Ce bine că mintea noastră poate invoca imagini aparent atât de reale. Putea la fel de bine să fie chiar aici, la biroul din întuneric al lui David. Claudia, care-mi băgase cuțitul în piept. „Am să te bag în coșciug pe veci, tată.” Dar acum o vedeam mereu pe Claudia, nu-i așa? Vis după vis...

— Nu face asta, a spus David.

— A venit vremea, David, am șoptit, gândindu-mă vag cât de dezamăgit ar fi Marius.

Mă auzise David? Poate că vorbisem prea încet. În foc a pâraie ceva, o bucată de jar prăbușindu-se în cenușă sau poate seva încă umedă sfârșind într-un bușean. Am văzut din nou dormitorul rece din copilărie și pe mine cu un câine în brațe, unul dintre aceia leneși și afectuoși. Este monstruos să vezi un lup omorând un câine!

Trebuia să fi murit în ziua aceea. Nici chiar cei mai buni vânători n-ar fi în stare să omoare o haită de lupi. Poate că asta a fost o greșală cosmică. Intenționasem să plec, dacă într-adevăr există vreo continuitate, și, forțându-mă, a apărut ochiul diavolului. „Ucigașul de Lupi”. Vampirul Magnus o spunea atât de dragăstos în timp ce mă căra în vizuina lui.

David se lăsase pe spate în scaun, cu un picior pe grătarul vetrei și cu ochii ațintiți la flăcări. Era profund nefericit, chiar puțin înnebunit din cauza asta, deși o ascundea foarte bine.

— Nu va fi dureros? m-a întrebat, privind-mă.

Pentru o clipă n-am știut ce vrea să spună. Apoi mi-am amintit. Am pufnit în râs.

— Am venit să-mi iau rămas-bun de la tine, să te întreb dacă ești sigur de hotărârea pe care ai luat-o. Mi s-a părut corect să-ți spun că am să mă prăpădesc și că este ultima ta șansă. Mi s-a părut corect. Mă crezi? Sau te gândești că e doar un nou pretext? De fapt, nu contează.

— Așa cum povesteai că a făcut Magnus, a zis. Îți lași moștenitor, apoi te duci în foc.

— N-a fost numai o poveste, am spus, nedorind să fiu certăreț și întrebându-mă de ce totuși păream așa. Sau poate că așa este. Sincer să fiu, nu știu.

— De ce vrei să te autodistrugi?

Părea disperat.

Cât de mult îl făcusem să sufere.

M-am uitat la tigru strălucitor, la magnifica lui blană cu dungi negre pe fond oranj.

— A fost un mâncător-de-oameni, nu-i așa? l-am întrebat.

A ezitat, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea, apoi s-a dezmeticit și a aprobat din cap.

— Da. S-a uitat la tigrul, pe urmă la mine. Nu vreau s-o faci. Amân-o, pentru numele lui Dumnezeu. N-o face. De ce tocmai în noaptea asta?

În ciuda voinței mele, m-a făcut să râd.

— Noaptea asta e o noapte numai bună, am spus. Am să mă duc. M-am înveselit brusc foarte tare, pentru că mi-am dat seama că intenționez cu adevărat s-o fac! Nu era doar o glumă. N-aș fi vorbit niciodată astfel, dacă ar fi fost o simplă glumă. Mi-am imaginat și cum. Am să urc cât de sus sunt în stare, înainte ca soarele să apară la orizont. Nu va mai exista nici o posibilitate să mă pun la adăpost. E foarte pustiu acolo.

Voi muri în flăcări. Nu în frig, ca atunci pe munte, când m-au înconjurat lupii. La căldură, cum murise Claudia.

— Nu, n-o face! a zis el.

Cât de onest era, cât de convingător. Dar nu ținea.

— Vrei sângele? l-am întrebat. Nu durează mult. Nu suferi aproape deloc. Și am convingerea că ceilalți nu-ți vor face nici un rău. Te voi face atât de puternic, încât vor da de dracu' dacă vor încerca ceva.

Magnus mă lăsase orfan, fără alt ajutor, avertizându-mă numai că Armând și ai lui s-ar putea să vină după mine, să-mi întindă curse și să încerce să pună capăt noii mele vieți. Iar Magnus știuse că am să înving.

— Nu vreau sângele, Lestat. Dar vreau ca tu să rămâi aici. Uite, acordă-mi măcar câteva nopți. Nu mai mult. În numele prieteniei, Lestat, rămâi acum cu mine. Nu-mi poți acorda câteva ore? Și pe urmă, dacă va trebui să pleci, n-am să mai protestez.

— De ce?

Părea copleșit. Apoi a zis:

— Lasă-mă să-ți vorbesc. Lasă-mă să-ți schimb gândul.

— Ai ucis tigrul pe când erai foarte tânăr, nu-i așa? În India. M-am uitat în jur, la celelalte trofee. Am văzut tigrul în vis.

Nu a răspuns. Părea îngrijorat și perplex.

— Te-am făcut să suferi, am spus. Te-am condus în adâncul amintirilor din tinerețe. Te-am făcut să fii conștient de timp, și nu erai atât de conștient mai înainte.

S-a schimbat la față. Vorbele mele îl răniseră. Totuși, a clătinat din cap.

— David, înainte să plec, primește de la mine sângele, i-am șoptit dintr-o dată, cu disperare. Nu ți-a mai rămas nici măcar un an. O simt când sunt lângă tine. Îți aud inima slăbind.

— Nu poți ști asta, prietene, a rostit calm. Rămâi aici cu mine. Îți voi spune totul despre tigrul, despre zilele petrecute în India. Pe urmă, am vânat în Africa, și altă dată în Amazon... Atâtea aventuri. Nu eram învățatul ruginit care sunt acum...

— Știu. Am zâmbit. Nu-mi mai vorbise niciodată așa, nu mai oferise niciodată atât de mult. E prea târziu, David.

Am văzut din nou visul. Am văzut lăncișorul de aur din jurul gâtului lui David. Oare tigrul venise pentru lăncișor? N-avea nici un sens. Și cât de persistent simțeam pericolul.

M-am uitat din nou la blana fiarei. Cât de feroce îi era fața.

— Ți-a plăcut să omori tigrul? am întrebat.

A ezitat. Apoi s-a forțat să răspundă.

— Era un mâncător-de-oameni. Omorâse copii. Da, cred că a fost plăcut.

Am râs încetișor.

— Ei bine, atunci eu și tigrul avem ceva comun. Iar Claudia mă așteaptă.

— Nu crezi asta cu adevărat, nu-i așa?

— Nu. Dacă aș crede-o, m-aș teme să mor.

Am văzut-o pe Claudia, ca vie... un portret oval de porțelan — păr auriu, ochi albaștri. Era ceva pătimaș și viu în expresia ei, în ciuda culorii de zahăr și a ramei ovale. Avusesem oare un asemenea medalion? Căci,

fără îndoială, era un medalion. M-a străbătut un fior rece. Îmi aminteam moliciunea părului ei. Parcă era din nou lângă mine. Dacă m-aș întoarce, aş zări-o lângă mine în întuneric, cu mâna pe spătarul scaunului meu. M-am întors. Nimeni. Dacă mai rămâneam aici, aveam să-mi pierd mințile.

— Lestat! a zis David repede. Mă cercetase cu mintea, încercând cu disperare să mai găsească ceva de spus. A arătat spre haină. Ce ai în buzunar? Niște însemnări ale tale? Voiai să mi le lași? Dă-mi-le să le citesc acum.

— O, asta nu-i decât o povestioară ciudată, am zis, uite, ia-o. Se potrivește mai bine într-o bibliotecă, înghesuită pe unul dintre rafturi. Am scos pachetul de foi împăturite și l-am privit. Eu am citit-o. E destul de amuzantă. L-am aruncat pachetul în poală. Mi-a dat-o un muritor cam într-o doagă, un sărman suflet întunecat care, deși știa cine sunt, a avut destul curaj să mi-o arunce la picioare.

— Explică-mi, a zis David, răsfoind paginile. De ce o porți cu tine? Dumnezeu — Lovecraft?

A clătinat ușor din cap.

— Tocmai ți-am explicat. N-are rost, David, nu pot fi întors din drum. Mă duc. Povestirea asta nu înseamnă nimic. Bietul nebun.

Avea ochii straniu de strălucitori. Ce-o fi fost atât de ciudat în felul în care alerga către mine prin nisip? Sau în retragerea atât de neîndemânatică? Comportamentul lui părea să spună că totul era foarte important. Ei, dar era o nebunie. Nu-mi păsa și știam că nu-mi pasă. Știam ce am de făcut.

— Lestat, stai, a zis David. Ultima oară când ne-am întâlnit, mi-ai promis că ai să mă lași să spun tot ce am de spus. Mi-ai scris asta, Lestat, îți amintești? N-o să-ți iei cuvântul înapoi.

— Ei bine, sunt nevoit să mi-l iau, David. Și tu ai să mă ierți, din cauză că mă duc. Poate că nu există nici rai, nici iad, și atunci ne vom vedea pe lumea cealaltă.

— Și dacă există amândouă? Atunci?

— Ai citit prea mult din Biblie. Citește și povestea lui Lovecraft. Am râs scurt, arătând către paginile pe care le ținea. Sunt mai bune pentru liniștea ta. Și ține-te departe de *Faust*, pentru numele lui Dumnezeu! Crezi într-adevăr că la sfârșit vor veni îngerii și ne vor lua cu ei? Pe mine cred că nu, dar pe tine?

— Nu pleca, a spus cu o voce atât de slabă și de imploratoare, încât mi-a tăiat respirația. Dar deja plecasem. L-am auzit vag în urma mea: Lestat, am nevoie de tine. Ești singurul meu prieten.

Ce cuvinte tragice! Voiam să-i spun că-mi pare rău pentru tot. Dar acum era prea târziu. De fapt, cred că știa.

Am plonjat în întuneric, croindu-mi drum prin ninsoare. Întreaga viață îmi părea insuportabilă, atât ororile, cât și splendorile ei. Acolo jos, căsuța părea caldă, împrăștiind lumină pe câmpul alb și scoțând fuioare de fum albăstrui pe coș.

M-am gândit din nou la David, cum se plimba prin Amsterdam de unul singur, apoi m-am gândit la chipurile lui Rembrandt. L-am revăzut chipul în lumina focului din bibliotecă. Arăta ca un om pictat de Rembrandt. Așa arătase întotdeauna, de când îl cunoscusem. Și cum arătam noi – înghețați pentru totdeauna în forma pe care o avusesem când ne pătrunsese în vine Sângele Negru? Claudia fusese decenii în șir copila aceea pictată pe porțelan. Iar eu semănasem cu o statuie de Michelangelo, la fel de alb ca marmura. Și la fel de rece.

Știam că mă voi ține de cuvânt.

Dar știți și voi că în toate astea e o minciună enormă. Nu credeam cu adevărat că *voi putea* fi ucis de către soare. Ei bine, mă duceam însă să-l

pun la încercare.

3

DEȘERTUL GOBI.

În urmă cu eoni, în era sauriană — cum au numit-o oamenii — șopârle uriașe au murit cu miile în această parte ciudată a lumii. Nimeni nu știe de ce veniseră aici, nici de ce au murit. Să fi fost un tărâm al arborilor tropicali și al mlaștinilor fumegânde? Nu se știe. Acum, aici, știm numai de deșert și de milioane și milioane de fosile, care spun fragmente dintr-o poveste cu reptile uriașe, sub ale căror pași pământul tremura, cu siguranță.

Deșertul Gobi este, așadar, un cimitir imens și locul potrivit pentru mine ca să privesc soarele în față. Înaintea răsăritului am zăcut multă vreme în nisip, adunându-mi ultimele gânduri.

Șmecheria era să mă ridic până la limita cea mai de sus a atmosferei, în întâmpinarea răsăritului, ca să zic așa. Apoi urma să-mi pierd cunoștința și să mă rostogolesc în jos prin căldura sufocantă și să-mi zdrobesc trupul din cauza acestei teribile căderi.

În plus, dacă explozia de lumină era destul de puternică, încât să mă ardă, gol și atât de departe de pământ, poate că aveam să mor înainte ca rămășițele mele să se înfigă în patul tare de nisip.

Părea o idee bună, ca să zic așa. Nimic nu mă mai putea opri. Mă întrebam totuși dacă ceilalți nemuritori — știau ce aveam de gând și dacă le păsa sau nu. În mod cert, eu nu le trimiteam mesaje de adio. N-am lăsat să plece de la mine nici un fel de imagine întâmplătoare despre ceea ce intenționeam să fac.

Fierbințeala zorilor s-a strecurat în sfârșit peste deșert. M-am ridicat în genunchi, m-am dezbrăcat și am început să urc, cu ochii deja arși de fărâma de lumină.

Am mers tot mai sus, depășind mereu locurile unde trupul meu tindea să se oprească și să se lase să plutească în voia lui. În cele din urmă, nu mai puteam respira, din cauza aerului atât de rarefiat, și era nevoie de un mare efort ca să mă păstrez la înălțimea atinsă.

Apoi a apărut lumina. Atât de nemărginită, atât de fierbinte, atât de orbitoare, încât parcă auzeam și un vuiet adăugându-se la ceea ce simțeam în ochi. Am văzut un foc galben și portocaliu acoperind totul. Am privit fix către el, deși parcă simțeam apă clocotită pătrunzându-mi sub pleoape. Cred că am deschis și gura, ca și cum aș fi vrut să înghit focul acela divin! Soarele a răsărit brusc. Îl vedeam; mă întindeam după el. Apoi lumina m-a acoperit ca plumbul topit, paralizându-mă și chinuindu-mă peste limita suportabilului, iar propriile mele țipete mi-au umplut auzul.

Aș fi vrut să nu mă uit în altă parte, aș fi vrut să nu cad încă!

Astfel te sfidez, cerule! Brusc nu au mai fost cuvinte, nici gânduri. Mă răsucisem, înotam în cer. Când au început să mă învăluie întunericul și răceala — îmi pierdeam cunoștința, nimic altceva — mi-am dat seama că începusem să cad.

Se auzea aerul fâșâind pe lângă mine și mi se părea că mă strigau vocile altora și, în amestecul îngrozitor de zgomote, auzeam distingându-se vocea unei copile.

Apoi nimic...

Visam?

Eram într-un loc mic și închis, un spital mirosind a boală și a moarte și

arătam cu degetul spre pat și spre copila care zăcea pe pernă, albă, mică, pe jumătate moartă.

S-a auzit un hohot ascuțit de râs. Mirosea a ulei de opaiț — ca în momentul în care fitilul se termină.

— Lestat, a zis ea, și cât îi era de frumoasă vocea.

Am încercat să-i explic despre castelul tatălui meu, despre ninsoare și despre câinii care mă așteptau acolo. Acolo vrusesem să mă duc. Auzeam lătratul prelung al câinilor răsunând pe deasupra povârnișurilor acoperite cu zăpadă și aproape că puteam vedea turnurile castelului.

Dar ea a spus:

— Încă nu.

CÂND m-am trezit, era noapte iar. Zăceam în deșert. Dunele răscolite de vânt îmi pudraseră membrele cu un strat subțire de nisip. Mă durea peste tot. Mă dureau chiar și rădăcinile firelor de păr. Sufeream atât de mult, încât n-aș fi vrut să mă mișc.

Am zăcut mai multe ore. Când și când mai scoteam un geamăt. Nu mai conta. Când mă mișcăm, oricât de puțin, simțeam nisipul sub spate, sub gambe și sub călcâie, ca și cum ar fi fost cioburi ascuțite de sticlă.

M-am gândit la toți cei pe care aș fi putut să-i chem în ajutor. Nu i-am chemat. Treptat mi-am dat seama că, dacă rămâneam acolo, soarele ar fi răsărit, bineînțeles, din nou, deci m-ar fi prins și m-ar fi ars iar și iar. Nu reușisem încă să mor.

Trebuia să rămân, nu-i așa? Numai un laș ar fi căutat adăpost acum.

Era de-ajuns să-mi privesc mâinile în lumina stelelor, ca să văd că n-aveam să mor. Eram ars, desigur, pielea îmi era maronie, zbârcită și măcinată de durere. Dar nu eram aproape de moarte.

În cele din urmă, m-am răsucit și am încercat să-mi odihnesc fața sprijinind-o de nisip, dar nu era cu nimic mai confortabil decât privitul în sus.

Am simțit apoi soarele venind. Plângeam în timp ce grandioasa lumină portocalie se revărsa asupra lumii. Durerea mi-a cuprins mai întâi spatele, apoi am simțit că-mi arde capul, de parcă stătea să explodeze, și că focul îmi devora ochii. Când m-a ajuns întunericul uitării, eram nebun, absolut nebun.

Când m-am trezit în seara următoare, am simțit nisip în gură, nisip peste tot corpul în suferință. În nebunia mea, aproape că mă îngropasem de viu.

Am rămas așa mai multă vreme, gândindu-mă doar că suferința mea era mai mare decât ar fi putut îndura orice creatură.

În cele din urmă, am ieșit la suprafață, scâncind ca un animal, m-am ridicat în picioare, fiecare gest răscolind durerea și intensificând-o, apoi m-am avântat în aer și am început călătoria nocturnă spre vest.

Puterile nu-mi scăzuseră. Fusese profund vătămată numai suprafața trupului.

Vântul era infinit mai moale decât nisipul. Cu toate acestea, mă chinuia, ca niște degete care îmi mângâiau toată pielea arsă și trăgeau de rădăcinile firelor de păr. Îmi înțepa pleoapele și îmi zgâria genunchii.

Am călătorit mai multe ore, îndreptându-mă încet către casa lui David, și când am coborât pe zăpadă, am trăit câteva clipe de nemaipomenită ușurare.

În Anglia tocmai urma să se crape de ziuă.

Am intrat din nou pe ușa din spate și fiecare pas îmi simțeam ca pe o teribilă tortură. Aproape orb, am găsit biblioteca, m-am lăsat în genunchi, fără să-mi pese de durere, și m-am prăbușit pe blana de tigru.

Mi-am culcat capul lângă capul tigrului și mi-am rezemat obrazul de fălcile-i deschise. Ce blană deasă și fină! Mi-am întins brațele peste labelle lui și i-am simțit, sub încheieturile mâinilor, ghearele netede și tari. Durerea mă străbătea în valuri. Blana era aproape mătăsoasă, iar camera era întunecoasă și răcoroasă. În slabe străfulgerări de viziuni tăcute, am văzut pădurile de manglieri din India, am văzut chipuri întunecate și am auzit voci îndepărtate. Și, deodată, l-am văzut, preț de o clipă, foarte clar, pe David tânăr, așa cum îl văzusem în vis.

Părea un miracol acest bărbat tânăr, plin de sânge și de țesuturi și de atâtea lucruri minunate — ochi, o inimă care bătea și câte cinci degete la fiecare mână.

M-am văzut pe mine însumi plimbându-mă prin Paris, în zilele de demult, când eram viu. Purtam pelerina de catifea roșie, căptușită cu blana lupilor pe care îi vânasem în Auvergne, ținutul meu natal, fără să visez vreodată că există creaturi care te pândesc din umbră, creaturi care te pot vedea și se pot îndrăgosti de tine numai pentru că ești tânăr, care îți pot lua viața numai pentru că te iubesc și pentru că ai omorât o haită întreagă de lupi...

David vânătorul! În kaki, cu pușca aceea uriașă.

Mi-am dat seama încet-încet că durerea începuse să scadă. Bătrânul Lestat, zeul, se vindeca supranatural de repede. Durerea era ca o dogoare în jurul trupului meu. Mă imaginam luminând cald întreaga încăpăre.

Am simțit miros de muritori. Un servitor intrase și ieșise repede din cameră. Sărmanul. Îmi venea să râd, așa pe jumătate adormit cum eram, gândindu-mă la ce văzuse — un bărbat gol, cu pielea înnegrită, cu un smoc ciufulit de păr blond, zăcând deasupra tigrului lui David din încăpărea întunecată.

Am simțit brusc mirosul lui David și am auzit zgomotul familiar al sângelui pulsând prin vene. Sânge. Eram atât de însetat de sânge. Pielea și ochii mei arși strigau după sânge.

A întins peste mine o pătură ușoară și răcoroasă. Apoi s-au auzit câteva zgomote. David trăgea draperiile grele de catifea ca să acopere fereastra, lucru pe care toată iarna nu a catadicsit să-l facă. Se agita cu draperia, nu cumva să intre vreo rază de lumină înăuntru.

— Lestat, a șoptit el, lasă-mă să te duc în pivniță, acolo vei fi absolut în siguranță.

— Nu contează, David. Pot să rămân în camera asta?

— Sigur că poți.

Câtă solitudine.

— Mulțumesc, David.

Am adormit din nou. Zăpada pătrundea prin fereastra camerei mele din castelul părintesc, dar era cu totul diferit. Am văzut iar pătuțul de spital și copila, și — slavă Domnului – sora se dusesse să-l potolească pe cel care plângea. Oh, ce zgomot teribil! Îl uram. Voiam să fiu... unde? Acasă, în miezul iernii franțuzești, bineînțeles.

De data aceasta, opaițul lumina, fitilul nu se terminase.

„Ți-am spus că nu era încă timpul.” Rochia îi era de un alb imaculat și, uite, ce butoni cu perle grațioși! Și ce cunună rumoasă de trandafiri în jurul capului!

— De ce? am întrebat.

— Ce-ai spus? a întrebat David.

— Vorbeam cu Claudia, i-am explicat.

Ședea în fotoliu, cu picioarele strânse la piept, cu degetele mari întoarse în sus. Dar de unde papucii aceia de satin? I-am luat glezna și am sărutat-o, iar când mi-am ridicat privirea, i-am văzut bărbia și genele în timp ce și-a răsturnat capul pe spate și a râs. Un râs exagerat, cu toată

gura.

— Afară sunt alții, a spus David.

Am deschis ochii, deși mă dureau, mă durea să mă uit la formele nedeslușite din cameră. Soarele aproape că răsărea. Simțeam ghearele tigrului sub degete. Ah, animal prețios. David stătea la fereastră. Privea printr-o fantă dintre cele două falduri ale draperiei.

— Afară, a spus din nou. Au venit să vadă dacă te simți bine. Ca să vezi!

— Cine sunt?

Nu-i auzeam, nu voiam să-i aud. Era și Marius? Sigur, cei foarte bătrâni nu veniseră. De ce să le pese de un asemenea lucru?

— Nu știu. Dar sunt acolo.

— Știi vechea poveste, am șoptit. Nu-i băga în seamă, și vor pleca.

Oricum, vine răsăritul. Trebuie să plece. Sunt sigur că n-or să-ți facă nici un rău, David.

— Știu.

— Nu-mi citi gândurile, dacă nu vrei să ți le citesc și eu, am spus.

— Nu fi supărat. Nu va intra nimeni în camera asta și nu vei fi deranjat.

— Sigur, pot fi periculos chiar și în somn...

Am vrut să spun mai multe, să-l avertizez, dar mi-am dat seama că era unul dintre muritorii care nu avea nevoie de așa ceva. Talamasca. Erudiți în ale paranormalului. Știa.

— Acum dormi, mi-a spus.

Trebuia să râd de asta. Ce altceva pot face când răsare soarele? Chiar dacă îmi cade din plin pe față. Dar cuvintele sale sunaseră atât de hotărât și de liniștitor.

Aveam coșciugul de mult și, uneori, îl șlefuiam până ce lemnul devenea lucios, apoi lustruiam crucifixul de pe capac, zâmbind de grija cu care frecam trupușorul răsucit al masacratului Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Îmi plăcea căptușeala de satin a cutiei. Îmi plăcea forma ei și crepuscularul gest al sculării din morți. Dar nu mai mult...

Soarele răsărea cu adevărat, soarele rece al Angliei. O simțeam cu certitudine și mi s-a făcut dintr-o dată frică. Puteam simți lumina furișându-se pe deasupra pământului și bătând în ferestre. Dar de partea aceasta a perdelelor de catifea întunericul reușea să-i reziste.

Am văzut lampa opaițului mărimdu-se. M-am speriat, pur și simplu, pentru că eu eram tot o durere, iar ea era o flăcă ră. I-am văzut degetele rotunde pe cheia de aur și inelul acela, inelul pe care i-l dădusem cândva, cu garnitură de perle. Dar medalionul? S-o întreb despre medalion?

Claudia, a existat vreodată un medalion de aur... ?

Flacăra devenea tot mai mare. Din nou mirosul acela. Mâna ei zbârcită. Mirosul de ulei se simțea în tot apartamentul din Rue Royale. Ah, tapetul acela vechi și mobila lucrată de mână, și Louis scriind la birou — mirosul ascuțit de tuș, plicticosul scârțâit al penei de gâscă...

Mânuța ei îmi atinge obrazul, atât de plăcut răcoroasă, și fiorul care mă străbate când mă atinge unul dintre ai noștri, *pielea noastră*.

— De ce-ar vrea cineva ca eu să trăiesc? am întrebat. Sau, cel puțin, am început să întreb..., apoi am alunecat în somn.

AMURG. Durerea era încă foarte mare. Nu voiam să mă mișc. Pielea de pe piept și de pe picioare era întinsă și mă ustura — ca o variație a durerii. Nici măcar setea dezlănțuită de sânge, nici mirosul sângelui servitorilor din

casă nu putea să mă facă să mă mișc. Știam că David era acolo, dar nu i-am vorbit. Cred că, dacă aș fi încercat să o fac, aș fi plâns de durere.

Am dormit și știu că am visat, dar, când am deschis ochii, nu-mi puteam aminti ce anume. Văzusem din nou opaițul și lumina lui încă mă mai speria. La fel și vocea ei.

O dată m-am trezit vorbind cu ea în întuneric. „Dintre toți oamenii, de ce tu? De ce tocmai tu îmi apari în vis? Unde ți-e blestematul de cuțit?”

Am fost recunoscător ivirii zorilor. De câteva ori îmi încleștasem fălcile intenționat, să nu tip de durere.

Când m-am trezit a doua noapte, durerea nu mai era foarte mare. Trupul îmi era inflammat peste tot, într-un fel pe care muritorii cred că îl numesc jupuit. Dar agonia trecuse. Zăceam în continuare pe blana de tigru și în cameră era puțin cam frig.

În cămin erau stivuiți bușteni, aproape de cărămizile înnegrite. Fuseseră pregătite și surcele de aprins focul, împreună cu niște bucăți de hârtie de ziar. Totul era gata. Hmmm. Cineva se apropiase de mine în timpul somnului, periculos de tare. M-am rugat cerului să nu fi reacționat așa cum ni se întâmplă nouă uneori în transă și să fi înlănțuit sărmana creatură.

Am închis ochii și am ascultat. Ninge pe acoperiș și zăpada cădea prin horn. Am deschis din nou ochii și am văzut fulgii strălucitori pe buștenii din cămin.

M-am concentrat și am simțit energia țâșnind din mine ca o limbă lungă și subțire, apoi atingând surcelele și aprinzându-le într-un dans de flăcări. Scoarța groasă a buștenilor s-a încins și curând a început să sfârâie. Focul ardea.

Am simțit brusc o durere violentă în obraji și în creștet, în timp ce lumina devenea tot mai strălucitoare. Interesant. M-am întors pe genunchi și m-am ridicat în picioare, singur în încăpere. M-am uitat la lampa de lângă biroul lui David și, printr-un efort al minții, am aprins-o.

Pe fotoliu erau haine — o pereche de pantaloni groși de flanel negri, o cămașă albă de bumbac și o jachetă veche de lână, fără nici o formă. Toate îmi erau puțin cam mari. Fuseseră ale lui David. Chiar și papucii îmblăniți erau mari. Dar voiam să mă îmbrac. Mai era tot acolo un pieptene și niște lenjerie banală din bumbac, din aceea pe care în secolul al douăzecilea o poartă toată lumea.

M-am îmbrăcat încet; arsura pulsândă trebuia menajată. Pielea capului m-a durut când am încercat să mă pieptăn. Până la urmă, mi-am scuturat părul până ce nisipul și praful au căzut pe covorul gros de pe jos. Mi-a plăcut mult să-mi pun papucii. Acum nu-mi mai doream decât o oglindă.

Am dat de una în hol — o oglindă veche, înnegrită, într-o ramă masivă, aurie. Prin ușa deschisă a bibliotecii pătrundea destulă lumină încât să mă pot vedea.

Pentru o clipă nu mi-a venit să cred ceea ce vedeam. Pielea îmi era netedă peste tot, la fel de nepătată cum fusese mereu. Doar că acum avea culoarea ambrei, culoarea aurie a ramei oglinzii, și lucea mat, la fel cu a unui muritor obișnuit care ar fi petrecut o vacanță luxoasă în mările tropicale.

Genele și sprâncenele străluceau, așa cum se întâmplă întotdeauna cu blonzii bronzăți, iar cele câteva cute pe care Darul Întunecat mi le săpase pe chip erau acum ceva mai adânc gravate decât înainte. Mă refer la cele două virgule din colțurile gurii, rezultatul faptului că zâmbisem prea mult în timpul vieții, și la cele două linii fine de la coada ochiului, și la urma unui rid sau două de pe frunte. Era foarte plăcut să le am din nou, căci multă vreme nu le mai văzusem.

Măinile înduraseră chiar mai mult. Erau mai întunecate decât fața și

arătau foarte omenește, cu o mulțime de încrețituri mititele, ceea ce imediat mi-a reamintit cât de multe linii fine au mâinile muritorilor.

Unghiile străluceau însă într-un fel care i-ar fi alarmat pe muritori, dar nu era deloc greu să le frec cu puțină cenușă. Cu ochii era însă altfel. Niciodată nu fuseseră atât de strălucitori și de irizați. Dar n-aveam nevoie decât de o pereche de ochelari fumurii. Puteam să renunț la masca ochelarilor mari și negri, pentru că nu mai aveam de ascuns și strălucirea pielii albe, ca mai înainte.

Mamă, este absolut minunat! mi-am zis, admirându-mi imaginea în oglindă. Arăt aproape ca un om! Aproape ca un om! Simțeam o durere surdă în țesuturile arse, dar acum îmi făcea bine, pentru că îmi amintea de noua formă a trupului meu și de limitele sale omenești.

Îmi venea să strig. Dar m-am rugat. Să fie pentru ultima oară și să nu mai fie nevoie să trec prin toate astea.

Mi se întâmplase un lucru strașnic. În loc să mă autodistrug, îmi perfecționasem apariția, astfel încât mă puteam mișca mai bine printre oameni. Presupusesem că voi muri. Dar dacă nu reușise s-o facă soarele deșertului Gobi... dacă nu-mi venise de hac toată ziua cât zăcusem în soare, nici cel de-al doilea răsărit...

Ah, lașule, m-am gândit, ai fi putut găsi un mod de-a rămâne la suprafața nisipului și a doua zi! Sau n-ai fi putut?

— Slavă Domnului că te-ai hotărât să revii printre noi.

M-am întors și l-am văzut pe David venind pe hol. De-abia se întorsese acasă, haina neagră era udă de zăpadă și încă nu-și scosese cizmele.

S-a oprit dintr-o dată și m-a inspectat din creștet până în tălpi, străduindu-se să vadă în semiântuneric.

— Ei, va trebui să-ți facem haine, a zis el. Dumnezeuule, arăți ca unul dintre oamenii aceia care trăiesc pe plajă, ca tinerii care trăiesc veșnic în stațiuni, ca surfiștii.

Am zâmbit.

S-a întins, m-a luat plin de curaj de mână și m-a condus în bibliotecă. Focul ardea zdravăn. M-a studiat din nou.

— A dispărut durerea, a zis cu titlu de încercare.

— Senzația mai există, dar nu-i exact ceea ce se numește durere. Am să ies puțin. Nu te îngrijora. Am să mă întorc. Mi-e sete. Trebuie să vânez.

S-a albit la față, dar nu într-atât, încât să nu-i văd sângele din obraji sau vinișoarele din ochi.

— Dar ce credeai? l-am întrebat. Că m-am lăsat?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci vrei să vii să te uiți?

Nu a spus nimic, dar l-am simțit speriiindu-se.

— Trebuie să-ți aduc aminte cine sunt, am adăugat. Când mă ajuți, îl ajuți pe diavol. Am făcut un gest către traducerea din *Faust* care zăcea în continuare pe masă. Mai era acolo și povestea lui Lovecraft. Hmmm!

— Nu-i nevoie să iei vieți ca s-o faci, nu-i așa? m-a întrebat serios.

Ce întrebare necruțătoare!

Am râs scurt, disprețuitor.

— Îmi place să iau vieți. Am arătat spre tigrul. Sunt un vânător, așa cum ai fost cândva și tu. Mi se pare distractiv.

M-a privit lung, mirat și tulburat în același timp, apoi a dat încetitor din cap, ca și cum ar fi fost de acord. Dar era foarte departe de asta.

— Cinează și tu până mă întorc, am spus. Simt că ți-e foame, iar mirosul îmi spune că undeva în casă se gătește. Poți fi sigur că nici eu nu am să mă întorc înainte să cinez.

— Ești hotărât să mă faci să te cunosc, nu-i așa? m-a întrebat. Fără sentimentalism sau confuzie.

— Exact.

Am strâns buzele și mi-am arătat pentru o clipă colții. De fapt, sunt foarte mici și nu se pot compara cu ai leopardului sau ai tigrlui cu care, era evident, David locuia de bunăvoie. Dar grimasa mea îi înspăimânta întotdeauna pe muritori. Îi șoca. Cred că le trimitea în trup un semnal primitiv de alarmă, ceva care nu avea nimic de-a face cu blazarea sau curajul.

S-a albit. A rămas nemișcat, uitându-se la mine, apoi căldura și expresia i-au revenit pe chip.

— Foarte bine, a zis. Când te vei întoarce, mă vei găsi aici. Dar voi fi furios dacă n-ai să o faci! N-am să mai vorbesc niciodată cu tine, ți-o jur. Dacă dispari și în seara aceasta, nu vei mai avea de la mine nici un semn. O voi considera o crimă împotriva ospitalității. Ai înțeles?

— Bine, bine, am răspuns, ridicând din umeri, deși mă bucuram în secret că mă dorea acolo. Nu fusesem cu adevărat sigur de asta și mă purtasem cu el atât de grosolan. Mă voi întoarce. În plus, sunt curios să aflu.

— Ce?

— De ce nu ți-e frică să mori.

— Ei bine, *ție* nu ți-e frică, nu-i așa?

N-am răspuns. Am revăzut soarele, marele glob de foc devenind pământ și cer — și m-am cutremurat. Apoi am văzut opaițul din vis.

— Ce este? m-a întrebat.

— Ei bine, *îmi este* frică să mor, am spus cu o înclinare a capului, pentru accentuare. Toate iluziile mele s-au spulberat.

— Ai iluzii? a întrebat el aproape sincer.

— Sigur că da. Una dintre ele era aceea că nici un om nu poate să refuze Darul Întunecat, cel puțin nu cu bună știință...

— Lestat, trebuie să-ți mai aduc aminte că și tu l-ai refuzat?

— David, eram doar un băiat. Fusesem forțat. M-am opus instinctiv. Dar asta n-are de-a face cu înțelegerea.

— Nu te păcăli. Cred că l-ai fi refuzat, chiar dacă l-ai fi înțeles pe deplin.

— Ei bine, acum vorbim deja despre iluziile tale, am răspuns. Mi-e foame. Dă-te la o parte din calea mea sau te voi ucide.

— Nu te cred. Mai bine te-ai întoarce.

— Am să mă întorc. De data aceasta, am să-mi respect promisiunea pe care ți-am făcut-o în scrisoare. Ai să poți spune tot ce ai de spus.

AM CĂUTAT străzile lăturalnice ale Londrei. Rătăcisem pe lângă Charing Cross Station, uitându-mă după vreun ucigaș oarecare bun de dat de dușcă, chiar dacă ambițiile lui mărunte mi-ar fi strepezit sufletul. Dar n-a ținut.

Am găsit, vagabondând acolo, o bătrână îmbrăcată într-o haină soioasă, târșându-și picioarele înfășurate în cârpe. Nebună cum era și rătăcind prin ger, ar fi murit cu siguranță până în zori. Se strecurase pe ușa din spate a unui local în care încercaseră să o închidă sau, cel puțin, așa striga lumii întregi, hotărâtă să nu se mai lase prinsă niciodată.

Am devenit amănți! Avea un nume pentru mine și o tolbă de amintiri. Am dansat împreună în rigolă, ea și eu, și am ținut-o în brațe îndelung. Era foarte bine hrănită, cum sunt atâția cerșetori în acest secol, în care, în țările vestice, e multă mâncare, și am băut încet, oh, atât de încet, savurând și simțind un adevărat iureș în pielea mea arsă.

Când am terminat, mi-am dat seama că receptasem răceala foarte profund și peste tot. Simțisem toate fluctuațiile de temperatură cu mare

acuitate. Interesant.

Vântul mă șfichiuia și nu-mi plăcea. Poate că ceva anume din carnea mea fusese ars de tot. Habar n-aveam. Am simțit umezeala de la picioare, iar mâinile mă dureau de frig atât de tare, încât a trebuit să le înfund în buzunare. Mi-a revenit din nou amintirea iernii franțuzești din timpul ultimului an pe care-l petrecusem acasă, amintirea tânărului moșier întins pe un pat de fân, întovărașit numai de câini. Dintr-o dată mi s-a părut că nu îmi mai ajunge tot sângele din lume. Era vremea să mănânc iar și iar.

Erau copii ai nimănui, pe care îi momeam să iasă în întunericul înghețat, din bordeiele lor de gunoaie și din cutiile de carton, sau, cel puțin, așa îmi spuneam, mormăind și ospătându-mă în putoarea de sudoare râncedă, de urină și de scuipat. Dar sângele e sânge.

Eram încă însetat când ceasul a bătut ora zece, iar victime roiau peste tot, numai că obosisem și nu mai conta.

Am mers câteva blocuri, până în mondenul West End și acolo am intrat într-un magazin întunecos, plin de haine minunate pentru domni — ah, bunăstarea de-a gata a acestor ani — și m-am echipat după gustul meu: pantaloni gri de tweed și haină cu cordon, un pulover alb de lână groasă, ba chiar o pereche de ochelari verzui cu rame delicate de aur. Pe urmă am vagabondat din nou prin noaptea înghețată, plină de fulgi rotitori, cântând de unul singur și schițând chiar un pas de dans sub felinare, așa cum făceam pentru Claudia cândva, dar...

Poc! Bang! Un tânăr vânjos, pățimaș, aprins și mirosind a vin a venit spre mine și a scos un cuțit, să mă omoare pentru banii pe care nici măcar nu-i aveam, ceea ce mi-a adus aminte că nu eram decât un hoț mizerabil, de vreme ce furasem un set întreg de haine bune, irlandeze. Hmmm. Dar iată-mă pierdut din nou în îmbrățișarea strânsă și fierbinte, zdrobindu-i ticălosului coastele, lăsându-l la fel de uscat ca un șobolan de mansardă încinsă, după care s-a prăbușit uluit și extaziat, cu o mână agățată dureros, până la urmă, în părul meu.

Avea ceva bani în buzunar. Ce noroc. I-am dat negustorului pentru hainele pe care le luasem. După aritmetica mea părea mai mult decât suficient, dar n-am fost niciodată prea bun la socoteli, cu puteri preternaturale cu tot. I-am scris apoi un bilet de mulțumire, fără să semnez, firește. Am întors cheia în ușă cu mai multe răsuciri telepatiche și pe urmă am plecat.

5

CÂND m-am întors la conacul Talbot, bătea deja miezul nopții. Mi s-a părut că nu văzusem cu adevărat locul mai înainte. Acum aveam timp să rătăcesc prin labirintul acoperit de zăpadă, să studiez modelul după care erau tunși arbuștii și să-mi imaginez cum trebuia să arate locul primăvara. Bătrânul și frumosul loc.

Pe urmă, iată, chiar cămăruțele, construite ele însele să reziste iernii aspre englezești, apoi ferestruicile îngropate în zid, unele dintre ele luminate, multe invitându-te în întunericul plin de zăpadă.

David își terminase cina, iar servitorii — un bătrân și o bătrână — încă mai trebăluiau în bucătăria de la subsol, în timp ce stăpânul se schimba în dormitorul lui de la etajul al doilea.

L-am urmărit punându-și peste pijama un halat negru, cu revere și cordon de catifea care îl făcea să semene foarte mult cu un cleric, deși modelul avea prea multe ornamente ca să fie chiar o rasă de călugăr, mai ales că David avea și o eșarfă albă înnodată la gât.

A coborât apoi scările.

Am intrat pe ușa mea preferată, cea de la capătul culoarului, și am ajuns lângă el în bibliotecă în timp ce se apleca să scormonească în foc.

— Ah, te-ai întors, a zis, încercând să-și ascundă încântarea. Doamne Dumnezeule, vii și pleci fără să faci un zgomot!

— E foarte neliniștitor, nu-i așa?

M-am uitat la Biblia de pe masă, la traducerea lui *Faust* și la povestioara de Lovecraft, prinsă cu agrafe, dar de data aceasta netezită. Mai era acolo carafa de scotch a lui David și un pahar de cristal cu fundul gros.

Uitându-mă la povestire, mi-am adus aminte de tânărul neliniștit care venise după mine. Cât de ciudat se mișca! M-a străbătut un fior la gândul că mă urmărise în trei locuri diferite. În ce mă privește, cred că nu-l observasem mai înainte. Pe de altă parte... Dar nu era acum vreme pentru ciuma asta de muritor. David îmi revenise deja în minte, împreună cu plăcuta conștiință a faptului că aveam toată noaptea în față, ca să stăm de vorba.

— De unde ai luat hainele astea așa frumoase? m-a întrebat David.

Ochii lui m-au măsurat foarte încet, cu șovăială, și părea să nu ia în seamă atenția pe care o acordam cărților sale.

— Ei, dintr-o prăvălie oarecare. Nu fur niciodată hainele victimelor, dacă asta vrei să știi. Și, în plus, mă dedic mai ales celor de jos, iar ei nu se îmbracă destul de bine.

M-am așezat pe fotoliul din fața lui, care cred că devenise acum al meu. Adânc, din piele zbârcită, cu arcuri scârțâinde, însă foarte confortabil, cu un spătar cu aripi laterale și brațe late, solide. Fotoliul lui David nu era perechea acestuia, dar era destul de bun, deși scârțâia mai tare și părea mai uzat.

A mai rămas în fața focului, studiindu-mă. Apoi s-a așezat și el. A scos dopul de sticlă al carafei și și-a umplut paharul, pe care apoi l-a ridicat ușor în semn de salut.

A luat o înghițitură și, în timp ce lichidul îi ardea gâtul, s-a înfiorat ușor.

Mi-am amintit brusc, cu acuitate, senzația aceea deosebită. Mi-am amintit cum șezusem în podul grajdului meu din Franța, bând coniac exact așa, ba chiar făcând aceeași grimasă, în timp ce prietenul și iubitul meu, Nicki, îmi smulgea, cu lăcomie, sticla din mână.

— Văd că ești din nou tu însuși, a zis David cu căldură, coborând ușor vocea în timp ce mă cerceta cu privirea.

S-a lăsat pe spate, punând paharul pe brațul fotoliului. Arăta foarte demn, deși mult mai stingher decât îl văzusem vreodată. Avea păr des și ondulat, care începuse să devină cenușiu.

— Par eu însumi? l-am întrebat.

— Ai privirea aceea răutăcioasă, a răspuns, șoptind în barbă, încă cercetându-mă intens. Ai pe buze un mic zâmbet. Nu-ți dispăre nici o secundă cât vorbești. Și pielea — ce diferență remarcabilă! Mă rog să nu mai suferi. Nu te doare, nu?

Am făcut un gest de negare. Puteam să-i aud bătăile inimii. Erau încă și mai slabe decât atunci, în Amsterdam. Ici și colo răsunau neregulat.

— Cât timp o să-ți rămână pielea atât de închisă la culoare? a întrebat el.

— Câțiva ani, probabil, cel puțin așa mi-a spus cineva mai bătrân. N-am scris despre asta în *Regina damnaților*? Mă gândesc la Marius, la cât era de furios pe mine. Ce tare ar dezaproba ceea ce am făcut!

— Era vorba despre Maharet, strămoașa ta roșcată, și-a amintit David. În cartea pe care ai scris-o susținea că făcuse un lucru asemănător numai ca să-și înnegrească pielea.

— Cât curaj, am șoptit. Dar tu nu crezi în existența ei, nu-i așa? Deși sunt cu tine chiar acum, aici.

— Cum să nu. Sigur că cred. Cred tot ceea ce ai scris. Doar *te cunosc!* Acum spune-mi — ce s-a întâmplat cu adevărat în deșert? Chiar ai crezut că ai să mori?

— Trebuia să mă întreb asta, David, și încă fără zăbavă. Am oftat. Ei bine, nu pot să susțin că am crezut-o cu adevărat. Probabil că m-am jucat, ca de obicei. Dar jur pe Dumnezeu că nu-i mint pe ceilalți. Însă probabil că mă mint pe mine. Nu cred că pot să mor acum, cel puțin nu într-un mod pe care să-l pot imagina eu însumi. I-a scăpat un lung oftat. Și acum, David, *ție* de ce nu ție frică să mori? Nu vreau să te mai tulbur cu oferta cea veche. Sincer să fiu, nici nu mi te pot imagina cu mine. Tu nu te temi, cu adevărat nu te temi să mori, iar eu, pur și simplu, nu înțeleg. Pentru că, evident, *poți* muri.

Avea oare îndoieli? Nu mi-a răspuns imediat. Părea totuși puternic stimulat de întrebare, puteam să-mi dau seama de asta. Puteam chiar să-i aud creierul lucrând, chiar dacă nu-i puteam auzi gândurile.

— De ce *Faust*, David? Sunt eu Mefisto? Ești tu Faust?

A clătinat din cap.

— Eu poate că sunt Faust, a zis până la urma, luând o nouă înghițitură de scotch, dar tu nu ești diavolul, este cât se poate de clar.

A oftat.

— Ți-am stricat treburile, nu? Am știut de la Amsterdam. Nu mai stai la Confrerie decât dacă ești obligat. Nu te-am înnebunit, dar am avut totuși un efect foarte rău, nu-i așa?

Din nou nu a răspuns imediat. M-a privit cu ochii lui albaștri mari și bulbucăți; era evident că se gândea la toate aspectele întrebării. Ridurile adânci de pe față — cutele de pe frunte, cele de la colțurile ochilor și ale gurii — îi întăreau expresia deschisă, binevoitoare. Nu avea pe chip nici o urmă de acreală, dar în adânc era nefericire amestecată cu motive profunde ale unei vieți întregi.

— S-ar fi întâmplat, oricum, Lestat, a spus într-un târziu. Există rațiuni pentru care nu mai sunt de multă vreme bun pentru funcția de superior general. S-ar fi întâmplat, oricum. Sunt aproape sigur.

— Explică-mi și mie. Credeam că erai chiar în miezul Ordinului, că el era viața ta.

A clătinat din cap.

— Am fost întotdeauna nepotrivit pentru Talamasca. Ți-am spus deja cum mi-am petrecut tinerețea în India. Aș fi putut să-mi trăiesc viața în felul acela. Nu sunt un învățat în sensul convențional al termenului. N-am fost niciodată. Cu toate acestea, *sunt* ca Faust din piesă. Sunt bătrân și n-am supus secretele universului. Chiar deloc. Când eram tânăr, credeam că am reușit. Prima dată am avut... o viziune. Prima dată când am cunoscut o vrăjitoare, prima dată când am auzit vocea unui spirit, prima dată când am chemat un spirit și l-am făcut să-mi asculte porunca. Credeam că am reușit! Dar nu însemna nimic. Acestea sunt lucruri pământești... mistere lumești. Iar mistere adevărate nu voi rezolva niciodată, în nici un chip.

S-a oprit, ca și cum ar fi vrut să spună ceva mai mult, ceva anume. Dar nu a făcut altceva decât a ridicat paharul și a băut, aproape absent, de data asta fără să se strâmbe, cum făcuse prima oară. Pe urmă s-a uitat la pahar și l-a umplut din nou din carafă.

Mă scotea din minți faptul că nu-i puteam citi gândurile, că nu prindeam nici măcar o licărire slabă a emanațiilor din spatele vorbelor lui.

— Știi de ce am devenit membru al Confreriei Talamasca? m-a întrebat. N-am absolut nimic de-a face cu erudiția. N-am visat niciodată că

voi fi ținut în cadrul Ordinului, închis între hârtii în care să mă scald și să introduc informații în computer sau să trimit faxuri în toată lumea. Cătuși de puțin. Totul a început cu o expediție de vânătoare, o nouă frontieră de depășit, ca să zic așa, o călătorie în îndepărtata Brazilie. Acolo am descoperit ocultismul, să știi, în străduțele întortocheate din Rio, și mi s-a părut la fel de excitant și de periculos ca și vechile vânători de tigri. Asta era ceea ce mă absorbea — pericolul. Cum am ajuns atât de departe, nu știu.

N-am răspuns, dar ceva devenise clar: în mod evident, faptul că mă cunoștea reprezenta un pericol. Trebuie să-i fi plăcut pericolul. Crezusem că fusese stăpânit de o naivitate de erudit, dar acum îmi dădeam seama că era vorba despre altceva.

— Da, a zis dintr-o dată, cu ochii măriți și zâmbind. Chiar așa. Cu toate că nu pot să cred că mi-ai făcut rău vreodată.

— Nu te amăgi, i-am spus brusc. Știi că o faci. Comiți vechea greșală. Crezi ceea ce vezi. Eu nu sunt ceea ce vezi.

— Cum așa?

— Haide, lasă. Arăt ca un înger, dar nu sunt. Vechile reguli ale naturii nu se aplică și unor creaturi ca mine. Suntem frumoși — ca șarpele cu clopoței sau tigrul dungat — dar suntem ucigași fără milă. Nu lăsa ochii să te mintă. Dar nu vreau să mă cert cu tine. Povestește. Ce s-a întâmplat la Rio? Abia aștept să aflu.

În timp ce vorbeam, devenisem mai trist. Voiam să zic, dacă nu te pot avea alături ca vampir, atunci lasă-mă să te cunosc ca muritor. Faptul că stăteam acolo unul lângă altul mă emoționa.

— Bine, a zis, ți-ai atins scopul, sunt de acord. Apropiindu-mă de tine acum mai mulți ani, în sala în care cântai, văzându-te venind spre mine pentru prima oară — am simțit lucirea întunecată a pericolului. Este periculos și că m-ai ispitit cu propunerea ta, pentru ca nu sunt decât un om, și amândoi o știm.

M-am lăsat pe spate, ceva mai fericit, ridicând picioarele și îngropându-mi călcâiele în pielea bătrânului fotoliu.

— Îmi place ca oamenilor să le fie puțin frică de mine, am spus, ridicând din umeri. Ce s-a întâmplat la Rio?

— Am dat ochii cu religia spiritelor. Candomble. Cunoști cuvântul?

Din nou am ridicat din umeri.

— L-am auzit o dată, de două ori, am răspuns. Am să mă duc cândva acolo, poate curând.

M-am gândit o clipă la marile orașe din America de Sud, la păduri și la Amazon. Da, aveam chef de o asemenea aventură, iar disperarea care mă purtase în deșertul Gobi părea acum foarte departe. M-am bucurat că eram viu și n-aveam nici un chef să mă rușinez.

— O, dacă aș putea să văd Rio din nou, a spus încet, mai mult pentru sine. Desigur, nu mai e cum era pe vremuri. Acum este o lume de zgârie-nori și de hoteluri de lux. Dar mi-ar plăcea să mai văd linia ondulată a țărmului, muntele Sugar Loaf și statuia lui Iisus de pe Corcovado. Nu cred că există în lume o zonă geografică mai uimitoare. De ce-am lăsat oare să treacă atâția ani fără să mă întorc la Rio?

— De ce nu te duci când ai chef? am întrebat. M-am simțit dintr-o dată protector. Cu siguranță, gașca de călugări de la Londra nu te poate împiedica să pleci. În plus, tu ești șeful?

A râs, în felul în care ar fi făcut-o un gentleman.

— Nu, ei nu m-ar opri. Problema este dacă mai am sau nu putere fizică și mentală. Dar nu despre asta e vorba acum. Voiam să-ți spun ce s-a întâmplat. Sau, cine știe, poate chiar despre asta vorbim.

— Ai bani ca să te duci în Brazilia, dacă vrei?

— Oh, da, n-a fost niciodată o problemă. Tata era un om foarte deștept în probleme de bani. În consecință, eu n-am avut nevoie să-mi bat capul niciodată.

— Fac eu rost de bani pentru tine, dacă nu-i ai.

Mi-a acordat unul dintre zâmbetele lui calde și înțeleghătoare.

— Sunt bătrân, a zis. Sunt singur și puțin scrântit, ca orice om care a fost cât de cât înțelept. Dar, slavă Domnului, nu sunt sărac.

— Așadar, ce s-a întâmplat în Brazilia? Cum a început totul?

A început să vorbească, dar s-a oprit.

— Chiar ai chef să rămâi? Să asculți ce am de spus?

— Da, am răspuns imediat. Te rog.

Mi-am dat seama că nu doream nimic mai mult pe lume. În inima mea nu exista nici un plan, nici o ambiție, nu mă gândeam la nimic altceva decât să fiu aici, cu el. Simplitatea asta mă cam amețea.

Totuși, el încă mai șovăia să aibă încredere în mine. Dar pe urmă a intervenit o schimbare, ca și cum s-ar fi relaxat, ca și cum ar fi găsit un punct de sprijin.

În cele din urmă, a început.

— Era după Cel de-al Doilea Război Mondial. India copilăriei mele dispăruse pur și simplu. Pe deasupra, aveam chef de locuri noi. Am pus la cale cu prietenii o expediție de vânătoare în jungla amazoniană. Eram obsedat de cercetarea Amazonului. Plecam după marele jaguar american... A arătat către o blană cu pete pe care mai înainte n-o văzusem, prinsă deasupra unui raft din colțul camerei. Cât de mult voiam să-i iau urma pisicii aceleia!

— S-ar părea că ai reușit.

— Nu imediat, a râs el ironic. Am hotărât să prefățăm expediția cu o vacanță luxuoasă la Rio, două săptămâni de hoinăreală pe plaja de la Copacabana și prin celelalte locuri vechi — mănăstiri, biserici, lucruri dintr-astea. Înțelege, centrul orașului era diferit pe atunci, o îngrămădeală de străduțe înguste, de arhitectură veche! Eram înnebunit după ele și după exotismul lor curat. De aceea merg englezii la tropice. Vrem să ne îndepărtăm de proprietăți, de tradiție — și să ne cufundăm în asemenea culturi aparent sălbatice, pe care niciodată nu le îmblânzim și nici măcar nu le înțelegem cu adevărat.

De când vorbea, înfățișarea i se schimbase; devenise mai energic și mai viguros, ochii îi străluceau și vorbele se rostogoleau mai repede — cu accentul acela viu, englezesc care îmi place atât de mult.

— Ei bine, orașul însuși depășea toate așteptările. Dar și mai încântători erau oamenii. Oamenii din Brazilia nu seamănă cu nici unii dintre cei pe care i-am văzut vreodată. Sunt extraordinari de frumoși — nimeni nu știe de ce, chiar dacă toată lumea este de acord cu asta. Vorbesc serios, a adăugat, văzându-mă că zâmbesc. Poate din cauza amestecului de sânge maur și portughez, aruncat pe urmă în cel indian. Sincer, nu știu. Dar așa stau faptele — sunt extraordinari de atrăgători și au voci grozav de senzuale. Poți să te îndrăgostești de vocile lor, poți să vrei să le săruți; și muzica, bossa nova... este limbajul potrivit pentru ei.

— Trebuia să fi rămas acolo.

— Oh, nu! a zis, sorbind iar din scotch. Dar să continuu. Chiar în prima săptămână am fost fermecat, ca să zic așa, de un băiat, Carlos. Eram absolut absorbit; toată ziua și toată noaptea nu făceam altceva decât să bem și să ne iubim în apartamentul meu de la Palace Hotel. De-a dreptul obscen.

— Prietenii tăi te așteptau?

— Nu, îmi explicaseră că, dacă nu merg cu ei, mă lasă baltă. Dar n-aveau nimic împotrivă să vină și Carlos. A făcut un mic gest cu mâna

dreaptă. Erau cu toții niște domni foarte sofisticați, evident.

— Evident.

— Dar hotărârea de a-l lua pe Carlos s-a dovedit o greșeală îngrozitoare. Maică-sa era o preoteasă Candomble, lucru despre care n-aveam nici cea mai vagă idee. Iar ea nu voia ca băiatul să plece în jungla Amazonului, îl voia la școală. Așa că a trimis spiritele după mine.

S-a oprit și m-a privit, ca și cum mi-ar fi verificat reacția.

— Trebuie că a fost grozav de nostim, am spus eu.

— Mă înghionteau prin întuneric. Îmi ridicau patul de pe podea și mă răsturnau! Întorceau robinetele dușului și aproape că m-am trezit opărit. Îmi umpleau ceștile de ceai cu urină. După o săptămână, eram scos din minți. Oscilam între supărare, neîncredere și teroare curată. Farfuriile zburau de pe masă și-mi cădeau în cap. În urechi îmi răsunau clopote. Sticlele de pe polițe se spargeau. Oriunde mergeam, vedeam chipuri întunecate pândindu-mă.

— Știi că femeia aceea era de vină?

— La început, nu. Dar până la urmă Carlos n-a mai rezistat și mi-a mărturisit totul. Maică-sa nu intenționa să-mi dea pace până ce nu plecam. Ei bine, am plecat chiar în noaptea aceea.

M-am întors la Londra extenuat și pe jumătate nebun. Dar n-a folosit la nimic. Au venit cu mine. Aceleași lucruri au început să se petreacă și la Talbot Manor. Uși trântite, mobilă mișcându-se, clopoței sunând tot timpul în camera servitorilor de la subsol. Înnebunise toată lumea. Și maică-mea — deși fusese întotdeauna mai mult sau mai puțin o spiritistă și alergase mereu prin Londra după tot felul de medii. Ea mi-a spus despre Talamasca. Le-am povestit lor totul, iar ei au început să-mi explice despre Candomble și spiritism.

— Au exorcizat demonii?

— Nu. Dar după o săptămână de studiu intens în biblioteca de la Confrerie și după discuții intense cu cei câțiva membri care fuseseră la Rio, am fost în stare să țin eu însumi diavolii sub control. Toată lumea a fost destul de surprinsă. Pe urmă, când am hotărât să mă întorc în Brazilia, i-am uluit de-a dreptul. M-au avertizat că preoteasa cu pricina avea destulă putere încât să mă și omoare.

„Tocmai de asta, le-am zis. Vreau și eu puterea ei. Mă duc să-i devin ucenic. Să mă învețe.” M-au implorat să nu plec. Le-am promis că la întoarcere le voi face un raport scris. Nu poți înțelege ce simțeam. Văzusem la lucru entitățile invizibile. Le simțisem atingându-mă. Văzusem obiectele ciocnindu-se prin aer. Credeam că marea lume a invizibilului se deschisese pentru mine. *Trebuia* să mă duc. Nimic n-ar fi putut să-mi taie elanul. Absolut nimic.

— Înțeleg, am spus. *Era* la fel de excitant ca vânătoarea de fiare.

— Exact. A clătinat din cap. Așa erau vremurile. Cred că mă gândeam că, dacă războiul nu-mi venise de hac, nu-mi mai putea veni nimeni.

Brusc s-a cufundat în amintiri, excluzându-mă.

— Te-ai confruntat cu femeia?

A încuviințat din cap.

— M-am confruntat și am impresionat-o, iar după aceea am mituit-o mai mult decât în visele ei cele bune. I-am spus că aș vrea să-i devin ucenic. În genunchi, în fața ei, am jurat că voiam să învăț, că n-aș fi plecat fără să pătrund misterul și să aflu tot ce se poate afla. A râs scurt. Nu sunt sigur că femeia întâlnise vreodată un antropolog, fie el și amator, și presupun că eu așa ar fi trebuit să fiu numit. Am rămas la Rio un an. Crede-mă, a fost cel mai remarcabil an din viața mea. Până la urmă am plecat, pentru că mai târziu n-aș mai fi făcut-o. Englezul David Talbot n-ar mai fi existat.

— Și ai învățat să te supui spiritelor?

A încuviințat din cap. Amintirile l-au năpădit din nou, vedea imagini pe care eu nu le puteam vedea. Era tulburat, aproape trist.

— Am scris totul, a spus într-un târziu. Totul este adunat în dosarele de la Confrerie. De-a lungul timpului, mulți au citit povestea mea.

— N-ai fost niciodată tentat s-o publici?

— Nu pot. Este o îndatorire a celor din Talamasca. Nu publicăm niciodată în exterior.

— Te temi că ți-ai irosit viața, nu-i așa?

— Nu, chiar nu... Cred că adevărul l-am spus mai devreme. N-am pătruns secretele universului. Nici măcar n-am depășit punctul atins în Brazilia. După aceea am avut revelații șocante. Îmi amintesc de prima noapte în care am citit despre vampiri, cât de tare mă îndoiam, și de clipele stranii când am coborât în subterane ca să le descopăr evidența. Dar, până la urmă, n-am pătruns mai departe de Candomble.

— David, crede-mă, lumea trebuie să rămână un mister. Dacă există vreo explicație, nu trebuie să o descoperim, sunt sigur.

— Poate că ai dreptate, a spus el trist.

— Și mai cred că te temi de moarte mai mult decât ești dispus să accepți. Ai adoptat față de mine o poziție încăpățânată, una morală, și nu te condamni. Poate că ești destul de bătrân și de înțelept, încât să știi cu adevărat că nu vrei să fii unul de-al nostru. Dar nu vorbi despre moarte ca și cum ea ți-ar răspunde la întrebări. Eu bănuiesc că moartea este înspăimântătoare. Pur și simplu, te oprești și nu mai există viață și nici o șansă de a mai ști ceva.

— Cu asta nu pot fi de acord, Lestat, a zis. Pur și simplu, nu pot. S-a uitat iar la tigrul, apoi a vorbit: Cineva naște teribila simetrie, Lestat. Trebuie să o facă cineva. Tigru și mielul, asta nu se poate întâmpla de la sine.

Am clătinat din cap.

— În crearea poemului lui Faust a fost pusă la bătaie mai multă inteligență decât în crearea lumii. Tu vorbești ca un episcopalian. Dar știu ce vrei să spui. M-am gândit și eu uneori. E stupid, pur și simplu. Trebuie să fie ceva cu toate acestea... Trebuie să fie! Atâtea piese lipsă! Cu cât reflectezi mai mult, cu atât atei încep să semene cu fanaticii religioși. Dar cred că e o amăgire. Totul este desfășurare și nimic mai mult.

— Piese lipsă, Lestat. Desigur! Imaginează-ți o clipă că eu aș construi un robot, o replică perfectă a mea. Imaginează-ți că îi dau toate informațiile enciclopedice cu putință — știi cum, programându-le în creierul lui electronic. Ei bine, ar fi numai o chestiune de timp până să vină la mine și să zică: „David, dar restul unde-i? Explicația. Cum a început totul? De ce ai lăsat deoparte explicația necesității existenței unui big-bang la început sau ce s-a întâmplat exact când mineralele și celelalte componente inerte au evoluat dintr-o dată în celule organice? Dar lacuna din evoluția fosilelor?”

Am râs încântat.

— Iar eu i-aș tăia-o sărmanului individ, a adăugat, spunându-i că nu există nici o explicație. Că n-am avut piesele lipsă.

— David, nu are nimeni piesele lipsă. Și nici n-o să le aibă.

— Nu fi atât de sigur.

— Deci asta speră? De aceea citești Biblia? N-ai reușit să pătrunzi secretele oculte ale universului și te-ai întors la Dumnezeu?

— Secretul ocult al universului este *Dumnezeu*, a zis gânditor, cu fața destinsă și părând aproape tânăr, ca și cum asta pune la cale. S-a uitat la paharul pe care-l ținea în mână, studiind, poate, cum se aduna lumina în cristal.

Trebuia să-l aștept pe el să vorbească. Cred că răspunsul poate fi în Geneză, a spus în cele din urmă. Chiar cred.

— Mă uimești, David. Vorbim despre piesele pierdute. „Geneza” nu-i decât un mănunchi de fragmente.

— Da, dar fragmentele acelea le avem, Lestat. Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea lui. Bănuiesc că aici este cheia. Nimeni nu știe ce înseamnă de fapt Dumnezeu. Evreii nu s-au gândit la el ca la un om.

— Și cum poate asta să fie cheia?

— Dumnezeu este o forță creatoare, Lestat, și la fel suntem și noi. El i-a spus lui Adam „crește și înmulțește-te”. Este exact ceea ce au făcut primele celule. Au crescut și s-au înmulțit. Nici măcar schimbându-și forma, doar reproducându-se. Dumnezeu este o forță creatoare. El a făcut întregul univers din sine însuși, prin diviziune celulară. Asta invidiază diavolii — îngerii răi, vreau să spun. Ei *nu* sunt capabili de creație; ei nu au trupuri, nu au celule — sunt doar spirit. Și bănuiesc că nu-i atât invidie, cât o suspiciune — că Dumnezeu a greșit făcând din Adam un alt motor al creativității, așa ca el însuși. Cred că îngerii resimțeau universul fizic drept destul de rău — cu toate celulele acelea care se reproduceau — darmite să mai creezi și ființe care să crească și să se înmulțească? Cred că s-au simțit jigniți de întregul experiment. Acesta a fost păcatul lor.

— Așadar, susții că Dumnezeu nu este spirit pur.

— Exact. Dumnezeu are trup. A avut întotdeauna. Secretul vieții prin diviziune celulară zace în interiorul lui Dumnezeu. Oricare celulă vie are în ea o parte din spiritul lui Dumnezeu, Lestat; aceasta-i piesa lipsă din jocul care explică cum se întâmplă de există viață și ce o deosebește de non-viață. Exact ca geneza voastră. Ai spus că spiritul lui Amel — o entitate rea — infuzează trupurile tuturor vampirilor... Ei bine, omul se împărtășește din spiritul lui Dumnezeu în același fel.

— Doamne Dumnezeule, David, ți-ai pierdut mințile. Noi suntem produsul unei mutații.

— Da, sigur, dar voi existați în universul nostru și mutația voastră reflectă mutația al cărei produs suntem noi. De altfel, au mai ajuns și alții la această teorie. Dumnezeu este focul, iar noi suntem flăcările; când murim, fiecare flăcăruie se întoarce în focul lui Dumnezeu. Dar cel mai important este să-ți dai seama că Dumnezeu este Trup *și* Suflet! Categoric.

Civilizația occidentală a fost fondată pe o răstălmăcire. Dar cred sincer că în isprăvile noastre de zi cu zi noi știm și cinstim adevărul. Numai când discutăm religie spunem că Dumnezeu este spirit pur, că așa a fost și așa va fi întotdeauna — iar râul este al cărnii. Adevărul este în „Geneză”. Și îți voi spune ce a fost și big-bang-ul, Lestat. A fost momentul în care celulele lui Dumnezeu au început să se dividă.

— Asta e o teorie cu adevărat nostima, David. Și Dumnezeu a fost surprins?

— El, nu, dar îngerii, da. Vorbesc serios. Uite în ce constă superstiția: religia crede că Dumnezeu este perfect. Dar este evident că nu-i așa.

— Ce ușurare, am spus. Asta explică multe.

— Acum râzi de mine. Nu te condamn. Dar ai perfectă dreptate. Așa se explică totul. Dumnezeu a făcut câteva greșeli. Multe greșeli. Cu siguranță că știa și el! Bănuiesc că îngerii au încercat să-l avertizeze. Diavolul a devenit Diavol pentru că a încercat să-l pună în gardă pe Dumnezeu. Dumnezeu este iubire, dar nu sunt sigur că este absolut scilipitor.

Am încercat să nu râd, dar n-am reușit întru totul.

— David, dacă mai susții așa ceva, o să te lovească trăsnetul.

— Prostii. Dumnezeu a vrut să pricepem asta.

— Nu, nu pot să accept.

— Vrei să spui că restul îl accepți? a zis, râzând la rândul lui. Nu, stai, sunt serios. Religia este primitivă în concluziile ei ilogice. Imaginează-ți un Dumnezeu perfect îngăduind existența Diavolului. Pur și simplu, n-are sens.

Întreaga fisură a Bibliei este noțiunea că Dumnezeu e perfect. Ea reprezintă o lipsă de imaginație a primilor învățați și este răspunzătoare pentru toate întrebările teologice imposibile despre bine și rău, cu care ne luptăm de secole. Da, Dumnezeu e iubire. Dar nici o forță creatoare nu-i perfectă. E limpede.

— Și Diavolul? Vreo informație despre el?

M-a privit o clipă cu o umbră de nerăbdare.

— Ești o ființă tare cinică, a spus în șoaptă.

— Ba nu sunt, am răspuns. Vreau într-adevăr să știu. Știi bine că sunt interesat de Diavol în mod special. Vorbesc despre el mai des decât despre Dumnezeu. Nu pot să înțeleg de ce îl iubesc muritorii atât de mult. Vreau să spun, ideea despre el.

— Pentru că nu cred în el, a spus David. Pentru că un Diavol absolut rău are și mai puțin sens decât un Dumnezeu perfect. Imaginează-ți-l pe Diavol neînvățând nimic atâta amar de vreme, neschimbându-și niciodată impresia despre ce înseamnă să fii Diavolul. O asemenea idee este o insultă adusă inteligenței noastre.

— Și care crezi tu că este adevărul?

— El nu este iremediabil pierdut. Este doar o parte din planul lui Dumnezeu. Un spirit căruia i s-a îngăduit să-i ispitească și să-i încerce pe oameni. El nu-i de acord cu oamenii și cu întregul experiment. Vezi, aici se află cauza căderii Diavolului, așa cum am mai văzut. Diavolul n-a crezut că ideea o să țină. Dar cheia, Lestat, constă în înțelegerea faptului că Dumnezeu este materie. Dumnezeu există fizic, Dumnezeu este Stăpânul Diviziunii Celulare, iar Diavolul detestă excesul care lasă această diviziune la voia întâmplării. A urmat din nou una dintre acele întreruperi exasperante, apoi ochii i s-au lărgit de uimire și a continuat: Mai am o teorie despre Diavol.

— Spune-mi-o.

— Sunt mai mulți. Nimănui nu-i place prea tare sarcina asta.

Vorbise încet, mai degrabă un murmur. Era cu gândul aiurea, ca și cum ar fi vrut să spună mai mult, dar n-o făcea. Am râs deschis.

— Așa ceva pot să înțeleg, am zis. Cui i-ar plăcea îndatoririle Diavolului? Și nici nu are posibilitatea să iasă învingător. Mai ales luând în considerare faptul că Diavolul a fost un înger, probabil unul foarte deștept.

— Exact. A arătat cu degetul înspre mine. Mica ta poveste despre Rembrandt. Diavolul, dacă ar fi fost deștept, ar fi trebuit să înțeleagă geniul lui Rembrandt.

— Și bunătatea lui Faust.

— A, da, m-ai văzut citind *Faust* la Amsterdam, nu-i așa? Și, în consecință, ai făcut și tu rost de un exemplar.

— De unde știi?

— Mi-a spus proprietarul librăriei a doua zi după-amiază. Un tânăr francez, blond și ciudat, a intrat câteva clipe în urma mea, a cumpărat aceeași carte și a rămas în stradă, citind nemișcat vreme de jumătate de oră. Omul nu mai văzuse niciodată o piele atât de albă. Trebuie să fi fost tu.

Am clătinat din cap.

— Fac prostii dintr-astea. E de mirare că nu m-a înhățat vreun învățat.

— Nu-i de glumă, prietene. Ai fost foarte imprudent acum câteva nopți, la Miami. Două victime complet golite de sânge.

Am rămas atât de încurcat, încât la început n-am zis nimic, apoi am

menționat doar că era de mirare că veștile ajunseseră la el, dincolo de ocean. Simțeam vechea deznădejde atingându-mă cu aripa ei neagră.

— Omorurile ciudate sunt pe primele pagini ale ziarelor, a precizat el. În plus, Talamasca primește rapoarte despre tot soiul de lucruri. Avem oameni care fac fișe pentru noi în orașele de pretutindeni și ne transmit informații despre toate aspectele paranormale, pentru dosarele noastre. „Un vampir ucigaș atacă de două ori în Miami.” Am primit note din mai multe surse.

— Dar ei n-au crezut cu adevărat că a fost un vampir, știi că nu.

— Nu, dar ține-o tot așa și ar putea ajunge s-o creadă. Asta voiai să se întâmple și înainte, cu scurta ta carieră de muzician rock. Vrei să-i faci să-și dea seama. Nu-i de neconceput. Și distracția ta cu ucigașii în serie! Ai lăsat o urmă.

Mă uluia de-a dreptul. Vânătoarea mea de ucigași mă purtase de-a lungul și de-a latul continentelor. Nu m-am gândit niciodată că cineva ar putea lega laolaltă morțile astea atât de împrăștiate. Sigur, cu excepția lui Marius.

— Cum de-ai înțeles?

— Ți-am spus. Asemenea istorii ajung întotdeauna în mâinile noastre. Satanism, vampirism, voodoo, vrăjitorie, vârcolaci; toate vin la mine pe birou. Evident, cele mai multe ajung la gunoi. Dar recunosc sămburele de adevăr, atunci când dau de el. Iar omorurile tale sunt foarte ușor de reperat.

Te-ai luat de ucigașii în masă acum câțva timp. Le lăsaî trupurile în locuri deschise. Pe ultimul l-ai lăsat în hotel, unde a fost găsit la o oră după ce murise. Cu bătrâna ai fost la fel de imprudent. Fiul ei a găsit-o a doua zi. N-a fost nici o problemă pentru procuror să facă legătura cu cealaltă victimă. Ești o celebritate fără nume în Miami, aproape că umbrești notorietatea nenorocitului de la hotel.

— Puțin îmi pasă, am spus furios.

Dar îmi păsa. Mă deranja propria neglijență, însă nu făceam nimic să mă îndrept. Ei bine, asta trebuie să se schimbe. Dar astă-seară acționasem mai bine? Părea o lașitate să caut scuze pentru asemenea lucruri.

David mă privea atent. Vigilența era o caracteristică dominantă a lui.

— N-ar fi imposibil să fii prins, a spus. Am râs disprețuitor. Ar *putea* să te ferece într-un laborator, să te studieze într-o cușcă de sticlă.

— Imposibil. Dar sună interesant.

— Știam eu! Vrei să se întâmple.

Am ridicat din umeri.

— Ar putea fi nostim o vreme. Uite, este clar că-i imposibil, în noaptea în care am apărut în calitate de cântăreț rock s-au întâmplat tot felul de lucruri bizare. Lumea muritorilor abia dacă s-a preocupat după aceea. Cât despre bătrâna din Miami, a fost ghinion. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

M-am oprit. Atunci ce să mai zic de cei care muriseră la Londra chiar în noaptea aceea?

— Dar îți place să iei vieți, a zis. Ai spus că-i distractiv.

M-a durut atât de tare, încât am vrut să plec. Însă promisesem că n-o fac. Am rămas acolo, uitându-mă la foc și gândindu-mă la deșertul Gobi, la oasele șopârelor uriașe și la felul în care lumina soarelui umpluse întreaga lume. M-am gândit la Claudia și am simțit mirosul fitilului de la opaiț.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu crud cu tine, a zis.

— Ei bine, de ce nu? Nu-mi pot imagina o cruzime mai bine aleasă. Și, în plus, nici eu nu sunt întotdeauna bun cu tine.

— Ce vrei cu adevărat? Care este pasiunea ta cea mai mare?

M-am gândit la Marius și la Louis, care mă întrebaseră același lucru mai

înainte.

— Cum aş putea să răscumpăr ce am făcut? am întrebat. Intenţionez să pun capăt zilelor ucigaşului. Era un tigru-mâncător-de-oameni frate cu mine. Îl aşteptam. Dar bătrâna – ea nu era decât un copil rătăcit în pădure, numai atât. Ce contează? M-am gândit la creaturile nenorocite pe care le omorâsem chiar în seara aceea. Lăsasem un carnagiu pe străzile dosnice ale Londrei. Aş vrea să-mi pot aminti că nu contează, am spus.

Intenţionez s-o salvez. Dar la ce-ar fi folosit o dovadă de milă pe lângă toate relele pe care le-am făcut? Dacă există Dumnezeu sau Diavolul, sunt deja condamnat. De ce nu continui discuţia despre religie? Ciudat, dar găsesc că este foarte odihnitor să vorbeşti despre Dumnezeu şi Diavol. Mai spune-mi despre Diavol. E schimbător, desigur. E deştept. Probabil că e în stare să simtă. Atunci de ce să rămână acelaşi pentru totdeauna?

— Exact. Ştii ce se spune în „Cartea lui Iov”.

— Adu-mi aminte.

— Ei bine, Satana şi Dumnezeu sunt împreună în cer. Dumnezeu îl întreabă pe unde a mai umblat. Iar Satana răspunde că a colindat pământul. E o conversaţie obişnuită, încep să discute despre Iov. Satana crede că bunătatea lui Iov se datorează în întregime bunăstării lui. Dumnezeu consimte să-l lase pe Satana să-l pună la încercare. Este relatarea cea mai apropiată de adevăr pe care o avem. Dumnezeu nu ştie totul. Diavolul îi este un bun prieten. Întreaga poveste este un experiment. Acesta este foarte departe de a fi *Diavolul* pe care îl ştie acum o lume întreagă.

— Ai vorbit despre ei, ca şi cum ar fi vii...

— Cred că sunt, a zis el, şi vocea i s-a pierdut, în timp ce cădea pe gânduri. Pe urmă s-a însufleţit iar: Vreau să-ţi spun ceva. De fapt, ar fi trebuit s-o mărturisesc mai înainte. Într-un fel, sunt la fel de superstiţios şi de religios ca primul om. Pentru că totul se bazează, în cazul meu, pe o viziune — ştii, genul acela de viziune care atinge înţelegerea cuiva.

— Nu, nu ştiu. Visez, dar revelaţii nu am, am răspuns. Te rog, explică-mi.

S-a cufundat din nou în meditaţie, privind la foc.

— Nu mă lăsa pe dinafară, am zis încet.

— Hmmm. Bine. Mă gândeam cum aş putea să o descriu. Ei bine, ştii că încă mai sunt preot Candomble. Vreau să spun că pot supune forţe invizibile: duhuri negre, vagabonzi cosmici, oricum s-ar numi... strigoii, fantome. Asta înseamnă că am avut întotdeauna o abilitate latentă de a vedea spiritele.

— Aşa presupun...

— Ei bine, o dată am văzut ceva, ceva inexplicabil, înainte chiar de a fi mers în Brazilia...

— Da?

— Înainte de Brazilia, nu i-am dat prea mare importanţă. De fapt, fusese atât de tulburător, atât de lipsit de înţeles, încât mi-am scos-o din minte înainte de a pleca la Rio. Totuşi, acum mă gândesc la asta tot timpul. Nu mă pot opri să o fac. Iată de ce m-am întors la Biblie şi am descoperit înţelepciune acolo.

— Povesteşte-mi.

— S-a întâmplat la Paris, chiar înainte de război. Mă dusesem acolo împreună cu mama. Şedeam într-o cafenea de pe malul stâng — nici măcar nu-mi amintesc care anume, doar că era o zi minunată de primăvară şi, pur şi simplu, un timp minunat de trăit la Paris, ca în cântece. Băusem o bere, citeam ziare englezeşti şi mi-am dat seama că trăgeam cu urechea la o conversaţie. Din nou a căzut pe gânduri. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat, a murmurat abia şoptit.

S-a aplecat în față, a apucat vătraiul și a scormonit în bușteni, ridicând o jerbă de scânteii.

Jinduiam să-l aduc la realitate, dar am așteptat. Până la urmă, a revenit.

— Eram în cafeneaua aceea, cum spuneam.

— Da.

— Și mi-am dat seama că ascultam o conversație foarte stranie... nu era nici în engleză, nici în franceză... treptat am înțeles că nu era în nici o limbă reală, deși pentru mine era absolut inteligibilă. Am lăsat ziarul și m-am concentrat. Părea un fel de ceartă. Și brusc n-am mai știut dacă vocile erau sau nu audibile în sensul obișnuit. De fapt, nu eram deloc sigur că altcineva putea să le asculte! Am ridicat ochii și m-am întors încet, privind în jur.

Erau acolo... două ființe, stând la masă și vorbind — și pentru o clipă mi s-a părut totul normal — doi bărbați care stăteau de vorbă. M-am uitat din nou în ziar și m-a năpădit o senzație de leșin. Simțeam nevoia să mă țin de ceva, m-am uitat fix la ziar, pe urmă la fața de masă. Amețeala a încetat, iar zgomotul cafenelei m-a izbit din nou, ca al unei orchestre. Am știut că tocmai mă uitasem la două entități care nu erau ființe umane.

M-am întors din nou, forțându-mă să fiu atent, să iau bine seama la toate lucrurile. Erau tot acolo, și era dureros de clar că erau iluzorii. Pur și simplu, nu erau din același material ca tot ce era în jur. Înțelegi ce vreau să spun? Să-ți dau un exemplu. Nu erau luminați de aceeași lumină, ci existau într-un fel de tărâm unde lumina venea din altă sursă.

— Ca aceea din tablourile lui Rembrandt.

— Da, aproape ca aceea. Hainele și chipurile lor erau mai netede decât cele ale oamenilor. Întreaga viziune avea parcă altă textură, iar această textură era uniformă în toate detaliile.

— Te-au văzut?

— Nu. Adică nu s-au uitat la mine, n-au dat nici un semn că m-ar fi observat. Se uitau unul la celălalt și instantaneu am prins iar firul discuției. Era Dumnezeu care îi vorbea Diavolului, spunându-i că trebuie să-și facă treaba mai departe. Și Diavolul nu mai voia. Argumenta spunând că scadența lui venise de mult. Pășise și el aceleași lucruri ca toți ceilalți. Dumnezeu spunea că îl înțelege, dar că Diavolul era dator să înțeleagă la rândul lui cât era de important, că nu putea, pur și simplu, să se sustragă îndatoririlor, nu era așa simplu, Dumnezeu avea nevoie de el și îl dorea puternic. Toată discuția era foarte prietenească.

— Cum arătau?

— Asta-i partea cea mai grea. Nu știu. Am văzut două forme vagi, mari, categoric bărbați — sau asumându-și înfățișarea bărbătească — arătând bine — adică nimic monstruos, nimic în afara realității. Nu mi-am dat seama să le fi lipsit vreun detaliu — culoarea părului, trăsăturile feței, lucruri dintr-astea. Cele două figuri păreau complete. Când am încercat însă să îi reconstitui după aceea, n-am putut să-mi amintesc nici un amănunt! Nu cred că fusese o *iluzie* atât de completă. Mă gândesc că aspectul lor mă mulțumise, dar că sensul desăvârșirii izvora din altă parte.

— De unde?

— Din conținut, din semnificație, desigur.

— Și ei nu te-au văzut deloc, nici n-au știut că erai acolo?

— Dragul meu, trebuie să fi știut că eram acolo. Trebuie chiar s-o fi făcut pentru mine. Altfel, cum mi-ar fi permis să-i văd?

— Nu știu, David. Poate că nu intenționau să-i vezi. S-ar putea să existe oameni care sunt în stare să-i vadă și oameni care nu sunt. Poate că era o breșă în substanța celorlalte lucruri, a realității din cafenea.

— S-ar putea. Dar mă tem că nu. Mă tem că m-au lăsat intenționat să-i

văd și că ar fi trebuit să aibă un anumit efect asupra mea. Și abia asta-i îngrozitor, Lestat. Că n-a avut cine știe ce efect.

— Adică revelația nu ți-a schimbat viața.

— O, nu, câtuși de puțin. Două zile mai târziu mă îndoiam că i-am văzut. Și după ce vorbeam cu altcineva, după fiecare mărunță confruntare verbală — „David, îți filează o lampă” - totul devenea mai vag și mai nesigur. Nu, n-am făcut nimic ca urmare a revelației.

— Dar ce era de făcut? Ce poate face oricine, ca urmare a oricărei revelații, altceva decât să trăiască o viață bună? Sunt sigur, David, că le-ai vorbit despre viziune confrăților tăi din Talamasca.

— Da, da, le-am vorbit. Dar mult mai târziu, după Brazilia, când mi-m făcut raportul, ca un membru devotat. Le-am spus toată povestea, exact așa cum se întâmplase.

— Și ei ce-au spus?

— Lestat, la Talamasca nu se spunea niciodată mult despre nimic. Deviza este „Veghem și suntem mereu acolo”. Ca să fiu sincer, nu era o viziune atât de populară, încât să vorbești cu ceilalți despre ea. Dacă vorbeam despre spiritele din Brazilia, aveam auditoriu. Dar despre Dumnezeu creștin și Diavol? Nu, mă tem că Talamasca se depreciază și se-nțepenește, ca oricare altă instituție. Povestea a făcut numai să se ridice din câteva sprâncene. Nu-mi amintesc altceva. Cum altfel, când stai de vorbă cu domni care au văzut vârcolaci, au fost seduși de vampiri și s-au luptat cu vrăjitoare, și au stat la taclale cu fantomele — la ce te poți aștepta?

— Păi, erau Dumnezeu și Diavolul, am zis, râzând. David, a fost ceva memorabil. Poate confrății te invidiază mai mult decât îți dai seama.

— Nu, n-au luat-o în serios, a spus, apreciindu-mi umorul și râzând la rândul lui. Ca să fiu sincer, sunt surprins că tu o iei.

S-a ridicat brusc agitat și a traversat camera până la fereastră, a împins draperia cu mâna, încercând să privească în noaptea năpădită de ninsoare.

— David, ce ar fi vrut acele apariții să faci?

— Nu știu, a răspuns cu o voce amară și descurajată. Am șaptezeci și patru de ani, și nu știu. Voi muri fără să știu. Dacă nu există iluminare, atunci așa să fie. Este și ăsta un răspuns, fie că sunt sau nu în stare să-l înțeleg.

— Vino și stai jos, te rog. Îmi place să-ți văd fața atunci când vorbim.

S-a supus automat, s-a așezat și s-a întins după paharul gol, cu privirea alunecându-i iar spre foc.

— Tu ce crezi, Lestat? În sinea ta. Există Dumnezeu sau Diavolul? Vreau să spun, ce crezi tu cu adevărat?

M-am gândit îndelung înainte să răspund.

— Cred că Dumnezeu există. Nu-mi place s-o spun, dar așa cred. Și probabil că există și o formă de diavol. Așa cum am discutat, este o problemă de piese lipsă. Se prea poate ca în cafeneaua aceea din Paris tu să-i fi văzut chiar pe Stăpânul Suprem și pe Dușmanul lui. Dar face parte din jocul lor exasperant faptul că nu putem fi niciodată siguri de asta. Vrei o explicație plauzibilă a comportamentului lor? Vrei să știi de ce te-au lăsat să-i întrezărești? Au urmărit să obțină de la tine o reacție religioasă! Așa se joacă ei cu noi. Lansează viziuni, miracole și fragmente de revelație divină. Iar noi dăm fuga și căutăm o biserică. Face parte din strategie, din discuția lor scandaloasă și fără sfârșit. Știi ceva? Cred că punctul tău de vedere — un Dumnezeu imperfect și un Diavol care învață din experiență — este la fel de bun ca oricare altul. Cred că ai nimerit-o. S-a uitat atent la mine, dar nu a răspuns. Nu, am continuat. Nu suntem sortiți să știm răspunsurile. Nu suntem sortiți să aflăm dacă sufletele noastre migrează

din trup în trup către reîncarnare. Dacă el este Allah sau Yahve, sau Shiva, sau Iisus. Sădește în noi îndoielile la fel cum împrăstie și revelațiile. Suntem cu toții nățăraii lui. Tot nu a răspuns. Părăsește Talamasca, David, am spus. Pleacă în Brazilia înainte să ajungi prea bătrân pentru asta. Întoarce-te în India. Du-te să vizitezi locurile pe care vrei să le vezi.

— Da, cred că așa ar trebui să fac, a șoptit. Probabil ca vor avea grijă chiar ei. Superiorii Ordinului au pus deja în discuție problema David și a repetatelor absențe de la confrerie. Mă vor pensiona — desigur, cu o pensie bună.

— Ei știi că te întâlnești cu mine?

— Da. Face și asta parte din problemă. Superiorii au interzis contactul. Este foarte amuzant, dacă te gândești cât de disperat doresc și ei să pună mâna pe tine. Și, bineînțeles, știu când dai târcoale Confreriei.

— Eram sigur, am răspuns. Dar ce vrei să spui cu „au interzis contactul”?

— Este vorba de avertismentul standard, a spus, privind în continuare buștenii în flăcări. Ceva foarte medieval, bazat pe o veche directivă: „Nu veți încuraja această creatură și nu vă veți angaja într-o conversație prelungită; dacă insistă să vă viziteze, o veți atrage într-un loc populat. Este bine cunoscut că ființele de acest gen se feresc să atace când sunt înconjurate de muritori. Nu încercați absolut niciodată să aflați secrete de la ele și nu vă încredeți măcar o clipă în sinceritatea emoțiilor pe care le manifesta, căci sunt capabile de mare abilitate în a le disimula și, din motive imposibil de analizat, sunt în stare să-i înnebunească pe muritori. Au pățit-o atât cercetători cu pretenții, cât și ghinioniști nevinovați care au venit în contact cu vampiri. Vă atragem atenția că trebuie să raportați superiorilor orice astfel de întâlniri, întrevederi etc. fără întârziere.”

— Chiar o știi pe de rost?

— Am scris-o eu însumi, a răspuns zâmbind. Și de-a lungul anilor am transmis-o multora dintre membri.

— Ei știi că sunt aici?

— Nu, sigur că nu. Am încetat de mult să le mai raportez despre întâlnirile noastre. A căzut din nou pe gânduri, apoi a întrebat: Îl cauți pe Dumnezeu?

— Sigur că nu, am răspuns. Nu-mi pot imagina o mai mare pierdere de vreme, chiar atunci când ai la îndemână secole. Am terminat cu genul acesta de întrebări. Acum mă uit după adevăruri, adevăruri științifice și estetice, adevăruri pe care le poți înțelege pe deplin. Mă gândesc la viziunea ta, pentru că tu ești cel care a avut-o, pentru că mi-ai împărtășit-o și pentru că te iubesc. Dar asta-i tot. S-a lăsat pe spate, privind iar țintă umbrele încăperii. N-are importanță, David. Peste o vreme, vei muri. Și eu, probabil.

A zâmbit cu căldură, ca și cum nu putea accepta o asemenea ipoteză decât ca pe un fel de glumă.

A urmat o lungă tăcere în timpul căreia și-a mai turnat scotch și l-a băut, mai încet decât înainte. Nu mai avea mult până la beție. Mi-am dat seama că asta intenționa. Când eram muritor, adesea beam și eu ca să mă îmbăt. Dar pe-atunci eram foarte tânăr și foarte sărac — cu sau fără castel — și multe dintre băuturi erau proaste.

— Îl cauți pe Dumnezeu, a zis, clătinând din cap.

— Pe naiba! Ești prea plin de tine. Știi foarte bine că nu sunt băiatul pe care-l vezi.

— Ah, trebuie să-mi aduc aminte că-i așa, ai dreptate. Dar n-ai suportat niciodată răul. Dacă în cărțile tale spui măcar pe jumătate adevărul, este limpede că răul te-a scârbit de la început. Ai fi dat orice să descoperi ce vrea Dumnezeu de la tine și să faci așa cum vrea el.

— Ai dat în mintea copiilor. Fă-ți testamentul.

— Ooo, ce cruzime, a zis, zâmbind senin.

Eram pe cale să-i mai spun ceva, dar atenția mi-a fost atrasă în altă parte. Ceva mă distrăgea. Sunete. O mașină trecând foarte încet pe drumul îngust al satului din depărtare, prin zăpada orbitoare.

Am cercetat, dar, în afară de ninsoare și de mașina care ajunsese la capătul drumului, n-am mai găsit nimic. Un sărman muritor care trebuia să circule la ora asta. Era patru.

— E foarte târziu, am zis. Trebuie să plec. Nu vreau să mai rămân aici încă o noapte, deși ai fost atât de bun cu mine. Nu-i vorba că ar afla cineva. Pur și simplu, prefer...

— Înțeleg. Și când am să te mai văd?

— Poate chiar mai repede decât crezi. Spune-mi, David, în noaptea când am venit aici, hotărât să merg în deșertul Gobi și să mă las ars, de ce ai spus că sunt singurul tău prieten?

— Pentru că ești.

Am rămas o vreme tăcuți.

— Și tu ești singurul meu prieten, David, am spus.

— Unde te duci?

— Nu știu, înapoi la Londra, poate. Am să-ți spun când am să mă întorc peste ocean, bine?

— Da, să-mi spui. Să nu... să nu crezi vreodată că nu vreau să te văd și să nu mă mai părăsești niciodată.

— Am crezut că e mai bine pentru tine și cred că e mai bine să pleci din cadrul Ordinului și să călătorești din nou.

— Oh, dar chiar așa este. Nu mai aparțin Confreriei Talamasca. Nici măcar nu sunt sigur dacă mai am încredere în ea, dacă mai am încredere în ceea ce urmărește.

Voiam să spun mai mult, să-i spun cât de mult îl iubesc, că nu voi uita niciodată că-mi găsisem adăpost în casa lui și că avusese grijă de mine, că aș fi făcut orice ar fi dorit, absolut orice.

Dar părea inutil. Nu știu dacă ar fi crezut sau dacă ar fi însemnat ceva pentru el. Eram convins în continuare că nu era bine pentru el să mă întâlnească. Și nu-i mai rămăsese mult de trăit.

— Știu toate astea, a zis liniștit, zâmbindu-mi din nou.

— David, am zis, ai aici vreo copie a raportului pe care l-ai făcut despre aventura din Brazilia? Aș putea s-o citesc?

S-a ridicat și s-a apropiat de biblioteca cu geam de lângă birou. S-a uitat vreme îndelungată printre materialele pe care le avea acolo, apoi a scos două mape mari de piele.

— Iată viața mea în Brazilia — așa cum am scris-o după aceea, în junglă, la o mașină hodorogită, pe o masă de campanie, înainte să mă întorc în Anglia. Pentru că, până la urmă, m-am dus după jaguar. Trebuia s-o fac. Chiar dacă vânătoarea n-a însemnat nimic față de experiențele pe care le-am încercat în Rio, absolut nimic. Acela a fost vârful, înțelegi. Cred că mult din ce-am scris reprezintă tentative de a redeveni un Englez, de a mă desprinde de oamenii Candomble, de viața trăită împreună cu ei. Raportul pentru Talamasca s-a bazat pe materialul de aici. Am luat mapa, recunoscător. Iar dincoace, a zis, ținând-o în mână pe cealaltă, este o trecere în revistă a zilelor pe care le-am petrecut în India și Africa.

— Mi-ar plăcea s-o citesc.

— Cele mai multe sunt vechi povestiri de vânătoare. Eram tânăr când le-am scris. Pline de carabine și de acțiune! Era înainte de război. Am luat și a doua mapă. M-am ridicat încet, ca un gentleman. Am vorbit toată noaptea, a spus el dintr-o dată. A fost o impolitețe. Poate că aveai și tu ceva de zis.

— Nu, câtuși de puțin. A fost exact cum îmi doream.
I-am întins mâna și el a luat-o. Senzația pe care a resimțit-o carnea mea arsă a fost uimitoare.
— Lestat, povestioara asta... a lui Lovecraft. O vrei sau ți-o păstrez eu?
— Ah, e o chestie interesantă — vreau să spun cum am ajuns în posesia ei.
Am luat-o și am băgat-o în haină. Poate că aveam s-o recitesc. Îmi revenise curiozitatea, amestecată cu o bănuială plină de spaimă. Veneția, Hong Kong, Miami. Cum reușise oare muritorul cel ciudat să mă recunoască în toate cele trei locuri și cum mă făcuse să-l recunosc!
— Vrei să-mi vorbești despre asta? m-a întrebat David.
— Când vom avea mai mult timp, am răspuns, am să-ți povestesc.
Mai ales dacă am să-l mai văd pe tip, m-am gândit. Cum reușise oare?
Am ieșit civilizat, adică făcând intenționat un pic de zgomot atunci când am închis ușa din spate.

AM AJUNS la Londra aproape în zori. Pentru prima oară după multe nopți, eram bucuros de imensele mele puteri și de sentimentul de siguranță care le însoțea. Nu aveam nevoie de coșciuge, nici de adăposturi tainice, doar de o încăpere ferită de razele soarelui. Puteam afla liniștea și confortul într-un hotel cu draperii groase.

Mai aveam timp să stau la lumina unei veioze și să încep, cu manuscrisul în față și cu o neobișnuită bucurie, lectura aventurii braziliene a lui David.

Aproape că nu aveam bani la mine — grație nepăsării și tâmpeniei de care dădeam dovadă — așa că m-am folosit de imensa putere de convingere și i-am făcut pe funcționarii venerabilului hotel Claridge's să accepte numărul meu de cont, deși nu aveam carte de credit ca să-l verifice. După ce am semnat în registru — Sebastian Melmoth, una dintre identitățile mele preferate — am fost condus într-un apartament stilat, doldora de încântătoare mobilă Queen Anne și înzestrat cu toate facilitățile de care aș fi avut nevoie.

Am agățat afară cartonul prin care am cerut să nu fiu deranjat și am lăsat vorbă la recepție să nu mă caute nimeni până hăt după apus, apoi am încuiat pe dinăuntru toate ușile.

Nu mai aveam timp să citesc. În spatele cerului cenușiu și al fulgilor moi care cădeau neîntrerupt, dimineața venise deja. Am tras toate draperiile, mai puțin una, ca să pot să mă uit la cer, și am stat acolo, așteptând spectacolul sosirii luminii, încă speriat de furia ei, cu pielea durându-mă mai tare datorită acestei spaime mai mult decât oricărei alte cauze.

David nu-mi ieșea din minte. De când ne despărțiserăm, nu încetasem nici măcar o secundă să mă gândesc la discuția pe care o avuseserăm. Îi auzeam vocea și încercam să-mi imaginez viziunea lui fragmentară, cu Dumnezeu și Diavolul în cafenea. Poziția mea față de toate era simplă și previzibilă, îl credeam pe David în posesia celor mai confortabile amăgiri. Și curând aveam să-l pierd. Avea să devină al morții. Și nu avea să-mi rămână decât acest manuscris despre viața lui. Nu mă puteam convinge că avea să afle mai mult după ce va fi murit.

Cu toate acestea, turnura pe care o luase conversația, energia lui, lucrurile ciudate pe care le spusese erau cu adevărat surprinzătoare.

Mă simțeam bine cu gândurile mele, mă uitam la cerul plumburiu și la zăpada strânsă pe frontoanele de dedesubt, când brusc m-a cuprins o amețeață — un moment de dezorientare, de fapt, ca și cum aș fi început să adorm. Era foarte plăcut, o senzație subtilă de vibrație însoțită de

pierderea greutatei, de parcă aş fi părăsit domeniul fizic şi aş fi ajuns în vis. Apoi am resimţit presiunea pe care o încercasem şi la Miami — ca şi cum mi s-ar fi strâns mădulele, ca şi cum m-ar fi apăsă înăşi forma mea, strângându-mă şi înghesuindu-mă, şi, brusc, am simţit că mă zgudui până în creştetul capului.

De ce se întâmpla una ca asta? Tremuram, la fel cum mi se întâmplase pe plaja pustie şi întunecoasă din Florida. Dar senzaţia m-a părăsit brusc. Eram din nou eu însumi, vag neliniştit.

Să fi fost ceva în neregulă cu trupul meu arătos? Imposibil. Nu aveam nevoie de înţelepţi să mă asigure de un asemenea lucru. Şi nu apucasem încă să mă hotărăsc dacă să-mi făc griji sau să uit incidentul, când o bătaie în uşă m-a smuls din gânduri.

Foarte supărător.

— Aveţi un mesaj, domnule. Un domn a insistat să vi-l înmânez.

Trebuia să fie o greşală. Am deschis totuşi uşa.

Băiatul mi-a dat un plic. Mare, umflat. Preţ de o secundă, n-am fost în stare să mă uit la el. Mai aveam în buzunar o liră de la hoţul căruia îi făcusem felul mai devreme şi i-am dat-o comisionarului, pe urmă am încuiat uşa.

Era exact acelaşi tip de plic ca şi cel pe care îl primisem la Miami de la muritorul lunatic ce fugise peste plajă până la mine. Şi senzaţia! Încercasem exact senzaţia din clipa în care acolo îmi căzuseră ochii pe omul acela. Oh, dar nu era cu putinţă...

Am desfăcut plicul. Mâinile au început subit să-mi tremure. Era o nouă povestioară, ruptă dintr-o carte, ca şi prima, şi prinsă cu o agrafă în acelaşi fel, în colţul din stânga-sus.

Am rămas cu gura căscată! Cum dracu' îmi lua urma fiinţa asta? Nu ştia nimeni că eram aici! Nici măcar David! Sigur, lăsasem numărul cărţii de credit, dar, Dumnezeule, orice muritor ar fi avut nevoie de mai multe ore până să mă localizeze, folosindu-se de ea, dacă ar fi fost posibil, dar nu era.

Şi ce legătură avea senzaţia — vibraţia aceea curioasă şi presiunea care părea să-mi cuprindă măruntaiele?

Dar nu mai era vreme de analizat, era aproape dimineaţă!

Pericolul situaţiei mi s-a părut repede evident. Cum de nu-l băgasem în seamă înainte? Creatura avea, cu certitudine, mijloace prin care afla unde sunt — inclusiv unde hotărâam să mă ascund pe timpul zilei! Trebuia s-o şterg din apartament. Ce revoltător!

Tremurând de încordare, m-am străduit să scanez povestirea, care avea numai câteva pagini. „Ochii mumiei”, de Robert Bloch. O povestioară isteată, dar ce oare putea să însemne pentru mine? M-am gândit la nuvela lui Lovecraft, mai lungă şi la prima vedere cu totul diferită. Ce naiba însemnau toate astea? Aparenta neghiobie a lucrurilor aproape că mă scotea din minţi.

Era oricum prea târziu să mă mai gândesc. Am strâns manuscrisul lui David şi am părăsit apartamentul, ajungând repede pe acoperiş prin ieşirea de serviciu. Am cercetat noaptea în toate direcţiile. Nu l-am depistat, ticălosul. Norocul lui. L-aş fi distrus cu siguranţă. Când e nevoie să-mi apăr culcuşul de peste zi, n-am nici răbdare, nici scrupule.

M-am înălţat, deplasându-mă apoi cu cea mai mare viteză de care eram în stare. Într-un târziu am coborât într-o pădure plină de zăpadă, departe, foarte departe de Londra, spre nord. Acolo mi-am săpat propria groapă în pământul îngheţat, ca de atâtea ori înainte.

Eram furibund că trebuie s-o fac. Absolut furibund. Am să-l omor pe ticălosul ăsta, mi-am spus, oricine ar fi! Cum de îndrăzneşte să mă urmărească şi să-mi arunce în faţă povestioarele acelea? Da, am s-o fac,

cum pun mâna pe el, am să-l ucid.

După aceea m-a cuprins somnolența, amorteala, și foarte curând nimic nu mai conta...

Am visat-o din nou, era acolo, aprinzând opaițul și spunând „Ah, flacăra nu te mai sperie...”

„Îți bați joc de mine”, am zis jalnic. Plângeam.

„Dar, Lestat, trebuie că ai un mijloc teribil de rapid prin care te eliberezi de aceste crize de disperare cosmică. Mai devreme dansai sub felinarele din Londra. Într-adevăr!”

Am vrut să protestez, dar plângeam și nu puteam vorbi...

Într-o ultimă tresărire a conștiinței, l-am văzut pe muritor în Veneția — sub bolțile de la San Marco, unde îl remarcasem prima oară — i-am văzut ochii căprui și gura tânără, netedă.

Ce dorești? l-am întrebat.

Ah, dar este ceea ce dorești tu, părea să răspundă.

6

CÂND m-am trezit, nu mai eram la fel de furios pe pisălog.

Rămăsesem însă teribil de intrigat. Apoi soarele a asfințit. Aveam mână liberă.

M-am hotărât să fac un mic experiment. Să plec la Paris, singur și foarte repde.

Dați-mi voie acum să recurg la o digresiune și să explic de ce am evitat din cale-afară Parisul în anii din urmă. Nu știam nimic despre Parisul secolului al douăzecilea. Poate că motivele sunt evidente. Suferisem mult acolo în anii care trecuseră și m-am ferit de viziunea cimitirului Père-Lachaise înconjurat de clădiri moderne sau a grădinilor Tuileries în care se învârt roți gigantice luminate electric. Dar în secret doream fierbinte să mă întorc la Paris. Cum ar fi fost cu puțință altfel?

Micul experiment îmi oferea un pretext perfect și îmi dădea curaj. Inevitabila durere pe care mi-ar fi produs-o descoperirile modernizării ar fi fost mica, pentru că vizita avea un scop. Dar imediat ce am ajuns, mi-am dat seama că eram cu adevărat la Paris, fericit să pășesc pe marile bulevarde și să trec — inevitabil — pe lângă locul unde fusese odinioară Teatrul Vampirilor.

Câteva teatre ale aceluia timp rezistaseră, — impozante, ornamentate și având încă public — înconjurate pe toate părțile de construcții moderne.

În timp ce mă plimbam pe orbitor-iluminatul Champs Élysées — plin de mașini și de mii de pietoni — mi-am dat seama că Parisul nu era un oraș-muzeu, ca Veneția. Rămăsese la fel de viu cum fusese mereu în ultimele două secole. O capitală. Un loc al înnoirii și al schimbărilor îndrăznețe.

M-am minunat de splendoarea viguroasă a centrului Georges Pompidou, care se vedea printre venerabilele turnuri ale catedralei Notre Dame. Eram bucuros că venisem.

Dar aveam o treabă, nu-i așa?

Nici un suflet, muritor sau nu, nu știa că sunt acolo. Nu-mi sunasem nici măcar avocatul din Paris, ceea ce era un inconvenient. Am făcut rost de o mare sumă de bani în maniera uzuală, luându-i de la doi criminali dezgustători, dar bine garnisiți — victimele mele pe străzile întunecoase.

Mai apoi m-am îndreptat spre Place Vendôme; acoperită de zăpadă, piața era înconjurată de exact aceleași hoteluri ca pe vremea mea. Sub numele de Baron van Kindergarten, m-am instalat la Ritz, într-un

apartament somptuos.

Următoarele două nopți am evitat orașul, învăluit în luxul hotelului, al cărui stil ar fi fost demn cu adevărat de Versailles-ul Mariei Antoaneta. Îmi dădeau lacrimile văzând peste tot în jur decorațiunea excesivă, tipic pariziană, fastuoasele fotolii Ludovic al XVI-lea și lambriurile sculptate de pe pereți. Ah, Paris! Unde în altă parte ar mai putea arăta bine lemnul vopsit cu auriu?

Întins pe o canapea din epoca directoratului, am început din nou să citesc manuscrisul lui David, oprindu-mă doar ici și colo, să mă plimb din salon în dormitor sau să deschid o veritabilă fereastră franțuzească cu minere ovale, încrustate, ca să mă uit afară, în grădina din spate a hotelului — atât de oficială, de liniștită, de mândră.

Însemnările lui David mă captivau. Curând m-am simțit mai legat de el decât oricând.

Era foarte clar că David fusese în tinerețe un om într-un tot de acțiune și că plăcerea cea mai mare o afla în vânatoare. Doborâse primul vânat când avea doar zece ani. Descrierea uciderii tigrlui bengalez era pătrunsă de febra urmăririi și a riscurilor asumate. Venea de fiecare dată foarte aproape de fiară înainte de a trage, așa că de mai multe ori aproape că fusese omorât.

Îi plăcuse Africa la fel de mult ca India și vânase elefanți pe vremea când nimeni nu-și închipuise măcar că speciile ar putea fi amenințate cu dispariția. Animalele uriașe îl însemnaseră și ele, de mai multe ori, înainte ca el să le doboare, înfruntase riscuri similare și când vânase lei în câmpia Serengeti.

Se abătuse din drum ca să se cațere pe poteci aride de munte, să înnoate în râuri periculoase, să atingă cu mâna pielea de crocodil, să-și înfrângă repulsia irepresibilă pentru șerpi, îi plăcuse să doarmă sub cerul liber; să facă însemnări în jurnal la lumina lanternei sau a luminărilor; să se hrănească numai cu carnea animalelor vânată — chiar când era foarte puțină — și chiar să le jupoaie fără nici un ajutor.

Capacitatea lui de a descrie nu era prea mare. Nu avea răbdare cu cuvintele, mai ales când era tânăr. Și totuși, puteai, în rândurile lui, să simți căldura tropicelor; puteai să auzi bâzâitul țânțarilor. Părea de neconceput că un asemenea om se bucurase de confortul hibernal de la Talbot Manor sau de luxul sediilor Ordinului căruia acum îi era consacrat.

Dar mulți alți gentlemani britanici aleseseră în același fel, conformându-se poziției și vârstei pe care le aveau.

Aventura din Brazilia putea însă la fel de bine să fi fost scrisă de altcineva. Stilul era la fel de liber și de exact, avea, bineînțeles, același gust pentru pericol, dar cu o întoarcere către supranatural — un individ de departe mai deștept și mai cerebral decât cel dinainte. Vocabularul însuși se schimbase, adăugându-și o mulțime de cuvinte alunecoase, portugheze și africane, folosite aici pentru gânduri și senzații pe care David găsea că e inutil să le mai descrie.

Esența era că puterile telepatice profunde ale creierului lui David se dezvoltaseră printr-o serie de întâlniri terifiante cu preotese Candomble și cu spirite. Și că trupul lui ajunsese un simplu instrument pentru puterile psihice, deschizind calea pentru învățatul care devenise în anii ce urmaseră.

Memoriile din Brazilia erau bogate în descrieri concrete. Se vorbea despre mici cămăruțe de lemn în care se adunau credincioșii Candomble, despre lumânări pâlpâind în spatele statuilor de ipsos ale sfinților catolici sau ale zeităților Candomble. Se vorbea despre tobe și dans, despre inevitabilele transe în care diverși membri ai grupului deveneau gazde inconștiente ale spiritelor și preluau atributele unor zeități pentru lungi

răstimpuri ale unori vremuri imemoriale.

Accentul nu cădea în totalitate pe invizibil — pe percepția forței lăuntrice și a luptei acesteia cu forțele din afară. Tânărul aventuros care căutase adevărul numai în universul fizic — mirosul fiarei, potecile junglei, pocnetul puștii, doborârea prăzii — nu mai exista.

Când părăsise Rio de Janeiro, David era alt om. Deși scrierea fusese ulterior șlefuită și cu siguranță scurtată pe alocuri, includea totuși mult din jurnalul ținut chiar atunci. Era neîndoielnic că David ajunsese până la marginea nebuniei, în sensul obișnuit al cuvântului. Nu mai vedea, oriunde s-ar fi uitat, străzi, clădiri sau oameni, ci numai spirite, zei, puteri invizibile emenate de alții și diverse niveluri de rezistență spirituală la toate acestea din partea oamenilor — conștient sau inconștient. Dacă nu s-ar fi dus în jungla Amazonului, dacă nu s-ar fi forțat să redevină un vânător britanic, ar fi fost probabil pierdut pe veci pentru această lume.

Luni în șir nu fusese decât o creatură slabă, arsă de soare, îmbrăcată în cămașă fără mâneci și pantaloni slinoși, care vagabonda prin Rio în căutare de experiențe spirituale, fără să ia vreo legătură cu compatrioții — indiferent cât îl băteau la cap aceștia. Dar pe urmă se îmbrăcase din nou în uniforma lui kaki, curată, luase pușca, pregătise o rezervă de provizii englezești și plecase să se regăsească pe sine însuși, doborând jaguarul pătat, jupuindu-l și curățindu-l de măruntaie cu propriul lui cuțit.

Trup și suflet!

Nici nu era, de fapt, atât de incredibil faptul că în toți acești ani nu se întorsese la Rio de Janeiro, căci, dacă ar fi făcut-o, poate că n-ar mai fi părăsit Rio niciodată.

Era totuși evident că viața de adept Candomble nu-i era de-ajuns. Eroii caută aventura, dar aventura nu-i absoarbe în întregime.

Cât de tare îl iubeam aflând prin ce trecuse — și ce mult mă întrista gândul că de atunci își risipise viața în confreria Talamasca! Nu părea să i se potrivească, sau nu, mai degrabă nu părea lucrul cel mai potrivit ca să-l facă fericit, indiferent cât ar fi insistat ca era ceea ce dorea. Părea să fie lucrul cel mai greșit cu putință.

Cunoașterea lui profundă mă făcea să-mi fie și mai dor de el. M-am gândit din nou că în tinerețea mea preternaturală îmi făcusem tovarăși care n-au putut niciodată să-mi fie tovarăși adevărați — Gabrielle, care nu avea nevoie de mine; Nicolas, care înnebunise; Louis, care nu mă putea ierta pentru că-l atrăsesem pe tărâmul nemuririi, chiar dacă el o dorise.

Singura excepție fusese Claudia — mica și activa mea Claudia, camaradă de vânătoare și ucigașă de victime întâmplătoare — vampir în toată puterea cuvântului. Până la urmă, forța ei ademenitoare o făcuse să se întoarcă împotriva creatorului. Da, fusese singura care îmi semăna cu adevărat - așa cum se spune în aceste vremuri. Acesta trebuie să fie motivul pentru care mă bântuia acum.

Era desigur ceva în legătură și cu dragostea pe care o nutream pentru David! Nu reușisem să-mi dau seama mai înainte. Cât de mult îl iubeam și cât de adânc fusese golul pe care îl lăsase Claudia după ce se întorsese împotriva mea și nu-mi mai era tovarășă.

Manuscrisele m-au mai luminat într-o privință. David era exact omul care să refuze Darul Întunecat — și s-o facă până în pânzele albe. Omul acesta nu se temea de nimic. Nu-i plăcea moartea, dar nu îi era frică de ea. Nu-i fusese niciodată.

Dar nu venisem la Paris doar ca să citesc memoriile. Aveam în minte alt scop. Am părăsit binecuvântata izolare a hotelului și am început să rătăcesc — încetitor, la vedere — prin împrejurimi.

Pe Rue Madeleine mi-am cumpărat îmbrăcăminte, inclusiv o haină la două rânduri, albastru închis. Pe urmă am petrecut ore în șir pe malul

stâng, intrând în cafenelele îmbietoare, gândindu-mă la ce povestise David despre Dumnezeu și Diavol și întrebându-mă ce naiba văzuse de fapt. Sigur că Parisul era un loc minunat pentru Dumnezeu și Diavol, dar...

De câteva ori am călătorit cu metroul, studiindu-i pe ceilalți călători și încercând să-mi dau seama ce au parizienii atât de deosebit. Să fi fost vioiciunea, sprinteneala lor? Felul în care evitau să se uite în ochii celorlalți? Habar n-aveam. Cu toate acestea, erau foarte diferiți de americani — o văzusem pretutindeni — și mi-am dat seama că-i înțelegeam. Îmi plăceau.

Parisul era un oraș atât de bogat, încât mă uluia: plin de haine de blană costisitoare, de bijuterii și de nenumărate butikuri. Părea chiar mai bogat decât orașele din America. Probabil că părise la fel și pe vremea mea, cu trăsurile lui închise, cu doamnele și domnii purtând peruci albe. Dar avusese și săraci, peste tot, uneori mureau chiar în mijlocul străzii. Pe când acum vedeam numai bogăția, iar orașul întreg, cu milioanele lui de automobile și nenumăratele case de piatră, hoteluri și palate părea aproape ireal.

Sigur că am vânat. Am mâncat.

A doua zi, în amurg, stăteam la ultimul etaj al Centrului Pompidou, sub un cer violet, curat — ca de atâtea ori în îndrăgitul meu New Orleans — și urmăream cum învie luminile întinsului oraș. M-am uitat la Turnul Eiffel, care se înălța ascuțit în întuneric.

Ah, Parisul, știam că mă voi întoarce aici, da, chiar repede. Cândva, într-o noapte viitoare, aveam să-mi fac o vizuină pe Île St. Louis, care mi-a fost dragă întotdeauna. La naiba cu casele mari de pe Avenue Foch. Aș fi găsit clădirea unde cândva Gabrielle și cu mine am făcut împreună magie neagră — mama învățându-și fiul cum să și-o facă fiică, iar viața muritoare se desprinsese de ea, ca și cum i-aș fi luat-o din piept cu mâna.

Aș fi vrut să-l aduc cu mine pe Louis — Louis, care iubise enorm orașul înainte să o fi pierdut pe Claudia. Da, trebuia invitat să-l iubească din nou.

Între timp mergeam încet pe lângă Café de la Paix până la hotelul în care Louis și Claudia locuiseră în timpul tragicului an de sub domnia lui Napoleon al III-lea și, pentru că mi-ar fi plăcut să stau acolo, cu un pahar în față, intangibil, am făcut chiar așa, străduindu-mă să mă gândesc calm la toate.

Ei bine, încercarea din deșert mă întărise, era limpede. Eram gata pentru orice avea să se întâmple...

... Și până la urmă, dimineața devreme, când devenisem melancolic și mă nemulțumeau clădirile de la 1780 pe jumătate ruinate, pe când mă sprijineam în coate pe parapetul de piatră al malului, foarte aproape de podul care ducea la île de la Cité, în timp ce ceața atârna deasupra fluviului pe jumătate înghețat, mi-am văzut omul.

Mai întâi am avut din nou senzația aceea — și de data aceasta am recunoscut-o imediat. Am analizat-o în timp ce o încercam — o amețea slabă, însă fără pierderea controlului; pe urmă strânsoarea care-mi cuprindea tot corpul — degetele de la mâini și de la picioare, brațele, picioarele, trunchiul. Exact ca și cum trupul meu, păstrându-și proporțiile, s-ar fi tot micșorat, iar eu aș fi fost împins afară din forma aceasta împuștinată! Dar exact în clipa în care părea imposibil să mai rămân înăuntrul meu, capul mi s-a limpezit și senzația a dispărut.

Era absolut la fel cum fusese și în cele două dați dinainte. Stăteam în picioare lângă pod, încercând să țin minte detaliile.

Am zărit apoi o mașină hodorogită oprindu-se smucit pe malul celălalt, iar din ea a coborât tânărul cu păr castaniu — stângaci ca de obicei, încercând să se deșire pe toată înălțimea și uitându-se la mine cu ochi extatici și sclipitori.

Lăsase motorul mașinii mergând. Îi simțeam ca și mai înainte mirosul fricii. Știa, bineînțeles, că îl văzusem, nu încăpea îndoială. Stătusem aici două ore bune, așteptând să mă găsească, și cred că-și dădea seama.

Și-a adunat, în sfârșit, curajul și a traversat podul prin ceață — o figură lesne observabilă, într-un palton lung, cu eșarfă albă la gât; jumătate mergea, jumătate alerga și s-a oprit la câțiva metri de mine, care îl priveam rece, stând cu coatele pe balustradă. Mi-a întins iar un plic. L-am apucat de mână.

— Nu te pripi, domnule de Lioncourt, a șoptit el disperat.

Accent englezesc, aristocratic, foarte asemănător cu al lui David; pronunța franțuzește aproape perfect. Era pierit de frică.

— Cine dracu' ești? l-am întrebat.

— Vreau să-ți fac o propunere! Ai fi nebun dacă nu m-ai asculta. E ceva ce-ți dorești foarte mult. Te asigur că nu ți-o mai poate face nimeni în lume!

l-am dat drumul și a sărit înapoi, aproape răsturnându-se, cu mâna întinsă ca să apuce balustrada de piatră. Ce se întâmpla cu gesturile omului ăstuia? Era bine legat, dar se mișca de parcă ar fi fost un slăbănog. Nu-mi dădeam seama.

— Explică-mi chiar acum ce vrei să-mi propui! am zis și am putut să-i aud inima oprindu-i-se în pieptul larg.

— Nu, a spus. Dar foarte curând vom sta de vorbă.

Ce voce cultivată!

Mult prea rafinat și îngrijit pentru ochii căprui strălucitori și fața netedă și robustă. Să fi fost vreo plantă de seră crescută în compania bătrânilor, fără să vadă niciodată pe cineva de vârsta lui?

— Nu te pripi! a strigat din nou, îndepărtându-se în fugă, poticnindu-se și redresându-se, apoi și-a înghesuit trupul mare în mașinuță și a demarat prin zăpada înghețată.

A dispărut atât de repede în St. Germain, încât m-am gândit că ar putea muri într-un accident.

M-am uitat la plic. Încă o povestioară, fără îndoială. L-am desfăcut furios, neconvins că făcusem bine lăsându-l pe tip să plece; totuși, jocul ăsta îmi plăcea, îmi plăcea și cât eram de indignat pe iscusința cu care dădea de mine.

În plic era o casetă video cu un film recent, *Viceversa*. Ce naiba?... Am scos-o și am citit prezentarea. O comedie.

M-am întors la hotel. Mă mai aștepta un pachet. Tot o casetă. Filmul se numea *Totul despre mine*, iar descrierea de pe cutia de plastic relata ce conținea.

M-am dus în apartamentul meu. Videoplayer nu exista. Nici la Ritz. L-am sunat pe David, deși era în zori.

— N-ai vrea să vii la Paris? Aranjez eu totul. Ne vedem la cină mâine la ora opt, în restaurantul de jos.

Apoi mi-am sunat agentul, trezindu-l din somnul lui de muritor, și i-am lăsat instrucțiuni să se ocupe de biletele lui David, de mașină, apartament și orice ar mai fi fost nevoie. Trebuia să-i pregătească bani lichizi, flori și șampanie frapată. După ce am terminat, m-am dus să caut un loc sigur de dormit.

O oră mai târziu, în pivnița umedă a unei case părăsite, mă întrebam dacă ticălosul de urmăritor nu mă putea vedea chiar și acum, dacă nu cumva știa unde dorm ziua și ar fi putut să vină pe soare după mine, ca un vânător de vampiri ieftin dintr-un film prost, fără pic de respect pentru mister.

Am săpat adânc în pivniță. Nici un muritor n-avea cum să mă găsească singur acolo. L-aș fi sugrumat chiar și în somn, fără să știu nimic.

— AȘADAR, ce crezi că înseamnă toate acestea? l-am întrebat pe David. Sala de mese era bogat decorată și pe jumătate goală. Ședeam în lumina lumânărilor, în jachetă neagră și cămașă scrobită, cu brațele încrucișate, bucurându-mă că nu aveam nevoie decât de ochelarii vag violet ca să-mi ascund ochii. Cât de bine puteam să văd draperiile și grădina neclară din spatele ferestrelor.

David mâncase cu poftă. Fusese absolut încântat să vină la Paris, apartamentul din Place Vendome îi plăcea și își petrecuse toată după-amiaza la Luvru.

— Ei bine, îți dai seama care este tema comună, nu-i așa? a răspuns el.

— Nu sunt sigur, am spus. Îmi dau seama că sunt elemente comune, însă povestioarele astea sunt foarte diferite.

— Cum așa?

— Păi, la Lovecraft, Asenath, o femeie diabolică, își schimbă trupul cu al soțului. Ea aleargă prin oraș folosindu-se de trupul de bărbat, în timp ce el rămâne acasă în corpul ei, mizerabil și confuz. De fapt, cred că nu-i decât un caraghioslâc. Isteț, desigur, pentru că, până la urmă, Asenath nu e Asenath, ci tatăl ei, care schimbase trupul cu al ei. Totul devine astfel foarte lovecraftian, cu demoni vicleni pe jumătate oameni, și așa mai departe.

— Partea asta nu-i importantă. Și povestea egipteană?

— Complet diferită. Mortul în descompunere, care încă mai are o urmă de viață, știi genul...

— Da, dar intriga?

— Sufletul mumiei reușește să posede trupul arheologului în timp ce sufletul acestuia, sărmanul, este băgat în trupul putred al mumiei...

— Și?

— Dumnezeuule, înțeleg ce vrei să spui. Și filmul *Viceversa* e despre sufletul unui băiat și cel al unui bărbat care schimbă trupurile. Toate legăturile diavolești sunt rupte înainte să reușească să le schimbe înapoi. În *Totul despre mine* este vorba din nou despre schimbarea trupurilor. Ai perfectă dreptate. Toate cele patru povești se referă la același lucru.

— Exact

— Iisuse, David, dar totul devine limpede. Nu-mi dau seama de ce n-am văzut de la început. Dar...

— Omul acesta încearcă să te facă să crezi că știe ceva despre schimbarea trupurilor. Încearcă să te ispitească, sugerându-ți că un asemenea lucru se poate face.

— Doamne Dumnezeuule, sigur că da. Așa se explică felul în care se mișcă, merge, aleargă.

— Cum?

Ședeam buimac, revăzându-l pe ticălos, chemând în minte fiecare imagine cu el din toate unghiurile posibile — pe cât îmi îngăduia memoria. Da, fusese la fel de stângaci și la Veneția.

— Poate să o facă, David.

— Lestat, nu trage o concluzie atât de nebunească! Poate crede că e în stare să o facă. Poate dorește să încerce. Poate trăiește într-o lume de amăgiri...

— Nu. Aceasta este propunerea, David, propunerea despre care spunea că o să-mi placă s-o aud! Poate schimba trupurile!

— Lestat, nu poți crede...

— David, cred că știu ce nu-i în regulă cu el! Am încercat să înțeleg de când l-am văzut pe plaja din Miami. Acela nu e trupul lui! De aceea nu-și poate folosi musculatura sau... sau înălțimea. Din cauza asta aproape cade

când aleargă. Nu poate controla picioarele acelea lungi și puternice. Dumnezeu mare, tipul e în trupul altcuiva. Și vocea, David, ți-am spus de voce. Nu-i voce de tânăr. Oh, așa se explică! Știi ce cred? Cred că a ales anume acest trup din cauză că eu îl remarcasem. Și să-ți mai spun ceva. A încercat deja cu mine chestia asta cu schimbatul, și nu i-a mers.

N-am putut continua. Posibilitatea mă uluia.

— Cum adică a încercat?

I-am descris ciudata senzație — vibrația și apăsarea, sentimentul că eram literalmente constrâns să ies din trupul meu.

Nu mi-a răspuns, dar puteam vedea ce efect avusese asupra lui. Stătea nemișcat, cu ochii aproape închiși, cu pumnul drept strâns pe jumătate, odihnindu-se lângă farfurie.

— M-a atacat, nu-i așa? A încercat să mă dea afară din trupul meu! Poate că așa ar fi intrat el. Sigur, n-a putut. Dar de ce a riscat să mă jignească de moarte încercând?

— Te-a jignit de moarte? m-a întrebat David.

— Nu, mai degrabă m-a făcut curios, deosebit de curios!

— Uite răspunsul. Cred că te cunoaște piea bine.

— Cum? Auzisem ce spunea, dar nu-i puteam răspunde imediat. Mă adâncisem în rememorarea senzațiilor. A fost un sentiment foarte puternic. Îți dai seama ce a făcut? Mi-a sugerat că se poate schimba cu mine. Mi-a oferit mie trupul acela frumos de tânăr muritor.

— Da, a zis David rece. Cred că ai dreptate.

— De ce ar sta altfel în corpul acela? am întrebat. E limpede că îl incomodează. Dar vrea să-l schimbe. A spus că poate s-o facă! De aceea își asumă atâtea riscuri. Trebuie să știe că mi-ar fi foarte ușor să-l omor, să-l strivesc ca pe o ploșniță. Nu-mi place deloc — felul lui, adică. Trupul e grozav. Nu, despre asta-i vorba. Poate s-o facă, David, știe cum.

— Încetează. Nu poți să-l pui la încercare.

— Cum? De ce nu? Pentru că-mi spui tu că nu se poate? Nu e consemnat în arhivele voastre?... David, eu știu că a făcut-o. Aproape că m-a silit și pe mine. Dar știu că a intrat în trupul altui muritor.

— Lestat, când se întâmplă una ca asta, noi spunem că trupul este posedat. Este un accident psihic! Sufletul unui mort trece într-un trup viu; un spirit posedă o ființă omenească; trebuie să fie convins să plece. Cei vii nu umblă de colo-colo, făcând așa ceva deliberat și de bunăvoie. Nu, nu cred că este *cu putință*. Nu cred că avem vreun asemenea caz! Eu...

S-a întrerupt, plin de îndoială.

— Știi bine că aveți asemenea cazuri, am spus. Trebuie să aveți.

— Este foarte periculos, Lestat, mai periculos decât orice altă încercare.

— Uite, dacă se poate întâmpla accidental, înseamnă că se poate întâmpla și încercând. Dacă se poate s-o facă sufletul unui mort, de ce n-ar putea s-o facă și un suflet viu? Știu ce înseamnă să călătorești în afara trupului. Știi și tu. Ai învățat în Brazilia. Ai descris-o în cele mai mici detalii. Mulți, foarte mulți oameni o știu. Făcea parte din religiile vechi. Nu-i de neconceput ca un suflet să se poată întoarce într-un alt trup și să pună stăpânire pe el, în timp ce sufletul celălalt se străduiește în zadar să-l recupereze.

— Ce gând înspăimântător!

I-am explicat din nou ce simțisem și cât de puternice fuseseră senzațiile.

— David, poate a furat trupul!

— Oh, ce încântător!

Am rememorat din nou apăsarea, sentimentul teribil și neașteptat de plăcut că eram stors din mine însumi prin creștetul capului. Ce puternic

fusesse! Din moment ce mă făcuse pe mine să simt așa ceva, cu siguranță ar fi putut face un muritor să iasă din sine, mai ales dacă omul n-ar fi avut nici cea mai mică idee ce i se întâmpla.

— Calmează-te, Lestat, a zis David cu un vag dezgust. A lăsat furculița în farfuria pe jumătate golită. Și gândește-te la ceva. Poate că o asemenea schimbare ar reuși pentru câteva minute. Dar să te stabilești în noul trup, să rămâi în el și să funcționezi cu el zi și noapte? Nu. Ar trebui să meargă și când ești treaz, și când dormi. Ceea ce spui tu este altceva, complet diferit și cu siguranță periculos. Nu poți încerca. Dacă reușește?

— Despre asta-i vorba. Dacă ține, atunci pot intra în trupul acela. M-am oprit. Abia puteam vorbi. Dar am spus-o. David, pot deveni muritor.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Un lung moment ne-am uitat unul la altul, tăcuți. Privirea lui ușor înspăimântată nu mi-a potolit agitația.

— Eu aș ști să mă folosesc de trupul acela, am spus, pe jumătate în șoaptă. Aș ști să folosesc mușchii și picioarele lungi. O, da, a ales corpul pentru că știa că aș putea să iau în considerare posibilitatea, o posibilitate reală...

— Lestat, nu poți face una ca asta. Schimbarea despre care vorbește el e un negoț! Nu-l poți lăsa pe individul acesta suspect să aibă în schimb trupul tău! E o idee monstruoasă. Tu în trupul tău e de-ajuns! Am căzut într-o tăcere buimacă. Uite, a continuat el, încercând să mă aducă înapoi. Iartă-mă dacă vorbesc ca superiorul general al unui ordin religios, dar, pur și simplu, nu poți face una ca asta! Mai întâi, el de *unde* a luat corpul? Cum a făcut, l-a furat? Cu siguranță că nu i l-a dat un tânăr frumos, de bunăvoie și fără remușcări! Ființa aceasta este sinistrală și trebuie recunoscută ca atare. Nu-i poți ceda un trup atât de puternic ca al tău.

Auzeam tot ce spunea, înțelegeam, dar parcă vorbele treceau pe lângă mine.

— Gândește-te, David, am zis, conștient că păream nebun sau măcar incoerent. Aș putea fi un om muritor.

— N-ai vrea să te dezmeticești și să fii atent, te rog? Nu-i o problemă de film comic sau de poveste de Lovecraft.

S-a șters la gură cu șervetul și a luat o înghițitură de vin, apoi s-a întins peste masă și m-a apucat de piept.

Aș fi putut să-l las să mă ridice și să-l strâng în brațe. Dar nu m-am clintit și într-o secundă și-a dat seama că nu mă putea mișca de la masă, la fel cum n-ar fi putut mișca o statuie de granit.

— Despre asta-i vorba! a afirmat el. Nu te poți juca cu așa ceva. Nu poți risca să faci schimbul, și monstrul, oricine-ar fi, să intre în posesia forței tale.

Am clătinat din cap.

— Știu ce spui, dar gândește-te, David. Trebuie să stau de vorbă cu el! Trebuie să-l găsesc și să află cum se poate face una ca asta. El nu contează. Procesul e important. Poate fi făcut?

— Te implor, Lestat. Nu merge mai departe pe drumul acesta. Ești pe cale să faci încă o greșală îngrozitoare!

— Cum adică?

Era prea greu să fiu atent la ce spunea. Unde era oare acum vicleanul ticălos? M-am gândit la ochii căprui, cât ar fi putut fi de frumoși, dacă n-ar fi fost el/ cel care privea prin ei. Da, era un trup grozav pentru o asemenea încercare! *Cum* îl obținuse? Trebuia să află.

— David, acum am să plec.

— Ba nu, n-ai s-o faci! Rămâi unde ești sau Dumnezeu mi-e martor că voi trimite după tine o legiune de spiriduși, toate spiritele scârboase cu care am avut de-a face la Rio de Janeiro! Și ascultă-mă bine.

Am râs.

— Nu ridica tonul, am spus, altfel vom fi dați afară de la Ritz.

— Foarte bine, vom face un târg. Am să mă întorc la Londra, să caut în computer. Voi scoate toate cazurile de trupuri schimbate din arhivele noastre. Cine știe peste ce vom da? Poate că el a intrat în trupul acela care putrezește în jurul lui și nu-l poate părăsi, nici nu poate opri putreziciunea. Te-ai gândit la asta?

Am scuturat din cap.

— Nu putrezește. I-aș fi simțit mirosul. Nu-i nimic în neregulă cu trupul.

— În afară de faptul că poate a fost furat de la proprietarul lui legitim și că bietul suflet al acestuia dă târcoale închis în trupul *lui*, iar noi n-avem nici o idee cum arată.

— David, calmează-te, te rog. Întoarce-te la Londra și caută date, cum spuneai. Eu mă duc să dau de ticălos. Mă duc să ascult ce are de spus. N-avea grijă! N-am să fac nimic fără să mă consult cu tine. Și dacă am să mă hotărăsc...

— N-ai să te hotărăști! Nu înainte să stai de vorbă cu mine.

— Bine.

— Făgăduiești?

— Da, pe onoarea mea de ucigaș băutor de sânge.

— Dă-mi un număr de telefon din New Orleans.

M-am uitat lung la el.

— Bine. E prima oară când o fac. Uite. I-am spus numărul de telefon al apartamentului mansardat pe care îl aveam în cartierul franțuzesc. Nu-l scrii?

— L-am reținut

— Atunci rămâi cu bine.

M-am ridicat de la masă, făcând eforturi — agitat cum eram — să mă mișc omeneste. Ah, să te miști ca un om. Ia gândiți-vă, să fii într-un trup de om. Să vezi soarele, să-l vezi cu adevărat. O minge în flăcări pe cerul albastru!

— O, David, uitam, totul e plătit deja. Sună-l pe omul meu. Va aranja cu avionul...

— Nu-mi pasă de asta, Lestat. Fii atent. Să fixăm o întâlnire ca să-mi spui ce-ai aflat, să o fixăm chiar acum. Dacă îndrăznești să o ștergi, niciodată nu voi mai...

Stăteam în picioare și îi zâmbeam. Aș fi putut spune că-l fermecasem. Bineînțeles că n-ar fi rezistat să nu mai vorbească cu mine niciodată. Ce absurd!

— Groaznice greșeli, am zis, fără să reușesc să nu mai zâmbesc. Da, cam fac, nu-i așa?

— Ce ți-au făcut oare ceilalți? Prețiosul tău Marius, bătrânii, ce ți-au făcut de ești în stare de una ca asta?

— S-ar putea să fii surprins. Dar poate că tot ce-și doresc și ei este să fie din nou oameni. Poate că asta vrem cu toții, încă o șansă.

M-am gândit la Louis, în casa lui din New Orleans. Dumnezeu mare, ce va spune Louis când îi voi povesti?

David a mormăit ceva în barbă, mânios și nerăbdător, deși fața îi radia de afecțiune și înțelegere.

I-am trimis o beza și am plecat.

A TRECUT o oră până mi-am dat seama că nu-l puteam găsi pe vicleanul ticălos. Dacă mai era în Paris, atunci se ascunsese atât de bine, încât nu-i simțeam nici cea mai slabă urmă. Și nici nu reușeam să-i prind imaginea în mintea altcuiva.

Asta nu însemna însă că nu era în Paris. Telepatia reușește sau nu. Iar

Parisul era un oraș plin de cetățeni ai tuturor statelor lumii.

În cele din urmă, m-am întors la hotel. David plecase deja, lăsându-mi o grămadă de numere — pentru telefon, fax, computer.

Lăsase și un bilet: „Te rog să mă cauți mâine seară. Până atunci voi avea niște informații pentru tine.”

Am urcat să mă pregătesc pentru lunga călătorie către casă. Nu puteam să aștept să-l văd din nou pe muritorul cel lunatic. Și Louis — trebuia să-l pun pe Louis la curent. Bineînțeles, primul lucru pe care l-ar spune ar fi că nu poate să creadă că așa ceva ar fi posibil. Dar ar înțelege tentația. O, da, ar înțelege-o.

N-am stat în cameră decât un minut, cât să verific dacă aveam ceva de luat cu mine. A, da — manuscrisul lui David. Dar pe masa de lângă pat am văzut un plic. Era sprijinit de o vază cu flori și adresat „Contelui van Kindergarten”, cu un scris destul de bărbătesc.

Am știut de cum l-am văzut că mă anunța ceva. Mesajul era scris tot de mână, în același stil ferm, apăsător.

Nu te pripi. Și nu-i da ascultare nebunului de la Talamasca. Ne vedem mâine noapte la New Orleans. Nu mă dezamăgi. Ne întâlnim în Jackson Square. Vom putea aranja să facem pe urmă puțină alchimie în folosul propriu. Cred că acum înțelegi miza.

Al dumitale, sincer,
Raglan James.

„RAGLAN JAMES.” Am șoptit tare numele. Raglan James. Nu-mi plăcea. Îi semăna.

Am sunat la recepție. Am spus în franceză:

— Aveți aici sistemul acela de fax, nou inventat? Explicați-mi cum funcționează, vă rog.

Așa cum bănuisem, puteam trimite prin telefon, de la hotel la biroul lui David, un facsimil complet al biletului. Astfel, David avea și scrisul de mână, nu numai informația, în caz că i-ar fi folosit la ceva.

Am luat manuscrisul care rămăsese pe birou, am aranjat să fie trimis biletul prin fax, l-am luat înapoi, apoi am mers la Notre Dame să-mi iau rămas-bun de la Paris cu o mică rugăciune.

Eram nebun. Absolut nebun. Nu mai cunoscusem o fericire atât de pură! Am rămas în mijlocul catedralei — încuiată acum din cauza orei — și m-am gândit la prima dată când intrasem aici, acum multe, multe decenii. Pe atunci nu existau scuarurile mari din fața ușilor, doar micuța Place de Grève, înconjurată de clădiri strâmbe; și nici marile bulevarde, numai niște străzi late, pline de noroi, pe care le consideram grozave.

M-am gândit la toate zilele cu cer albastru și la cum era să-ți fie foame — foame adevărată, de pâine și de carne — și să te îmbeți cu vin bun. M-am gândit la Nicolas, prietenul meu muritor, la cât de mult îl iubisem și cât de rece devenise în cămăruța noastră mansardată. Pe vremuri discutam cu Nicki așa cum discutam acum cu David. Chiar așa.

Mi se părea că tot ceea ce trăisem de-atunci fusese un coșmar, un coșmar navalnic, plin de giganți, de monștri, de măști oribile care acopereau fețele celor care mă amenințau din noptea eternă. Tremurasem. Plânsesem. Să fii om, m-am gândit. Să fii om din nou. Cred că rosteam vorbele cu voce tare.

M-a izbit apoi, brusc, un râset șoptit. Undeva, în întuneric, era un copil, o fetiță.

M-am uitat în jur. Eram aproape sigur că reușisem s-o văd — o nălucă cenușie țâșnind din strană spre altar, apoi dispărând. Pașii de-abia se auziseră. Dar cu siguranță mă înșelasem. Nici un miros. Nici o prezență

reală. Numai iluzie.

Cu toate acestea, am strigat:

— Claudia!

Vocea s-a întors la mine într-un ecou strident. Nu era nimeni acolo, cu siguranță.

M-am gândit la David: „Ești pe cale să faci încă o greșeală îngrozitoare!”

Da, făcusem greșeli îngrozitoare. Cum aș fi putut nega? Erori teribile. M-a cuprins atmosfera ultimelor vise — numai atmosfera — și mi-a rămas senzația imperceptibilă că eram cu ea. Un opaiț și faptul că râdea de mine.

M-am gândit iar la execuția ei — aerul închis, apropierea soarelui, ce mică fusese; apoi s-a amestecat cu toate astea durerea reînviată din deșertul Gobi și n-am mai putut suporta. Mi-am dat seama că încrucișasem brațele pe piept și că tremuram, cu trupul țeapăn, ca străbătut de un curent electric. Dar ea nu suferise, desigur. Pentru o ființă atât de delicată și de mică, moartea fusese, în mod cert, instantanee. Praf și pulbere...

Era un supliciu. Nu vremurile astea voiam să mi le amintesc, indiferent cât zăbovisem mai devreme la Café de la Paix sau cât de puternic îmi imaginam că am devenit. Mă interesa Parisul meu, cel dinainte de Teatrul Vampirilor, vremea când fusesem inocent și viu.

Am mai rămas o vreme în întuneric, uitându-mă, pur și simplu, la arcurile care se ramificau deasupra mea. Ce biserică maiestuoasă și minunată era — chiar și acum, când pătrundea până aici huruitul automobilelor de afară. Era ca o pădure dăltuită în piatră.

I-am trimis o bezea, ca lui David, apoi am plecat să întreprind lungă călătorie către casă.

7

NEW ORLEANS. Am ajuns seara destul de devreme, căci mă întorsesem în timp, călătorind împotriva rotației pământului. Era frig, fără să fie mușcător, deși se apropia un curent de aer nordic. Pe cer — nici un nor, doar o mulțime de stele mici și foarte vizibile.

M-am dus mai întâi la apartamentul mansardat din cartierul franțuzesc, fermecător și nu foarte înalt, deasupra unui bloc de patru etaje construit mult înainte de Războiul Civil. Avea o perspectivă destul de personală asupra fluviului și a minunatelor sale poduri gemene și se puteau auzi — când se deschideau ferestrele — zgomotele populatei Café du Monde, a magazinelor aglomerate și a străzilor de lângă Jackson Square.

Mai era încă până a doua zi seara, când domnul Raglan James intenționa să mă întâlnească. Oricât aș fi fost de grăbit, data întâlnirii îmi convenea, căci voiam să-l văd degrabă pe Louis.

Mi-am îngăduit mai întâi plăcerea omenească a unui duș fierbinte, apoi m-am îmbrăcat într-un costum curat de catifea neagră, foarte neted și îngrijit, asemănător celui din Miami, și am încălțat o pereche nouă de cizme negre. Fără să țin cont de oboseală — dacă aș fi rămas în Europa, la ora aceea ar fi trebuit să dorm îngropat în pământ — am ieșit la plimbare prin oraș, ca un muritor.

Pentru motive de care nu prea eram sigur, am dat o raită pe la vechea adresă din Rue Royale, unde pe vremuri locuisem împreună cu Claudia și Louis. O făceam destul de des, deși nu-mi îngăduiam să mă gândesc la asta decât după jumătate de drum într-acolo.

Rezistaserăm împreună în acest apartament mai bine de cincizeci de ani. Faptul ar trebui luat în considerare atunci când voi fi condamnat

pentru greșelile mele — de mine însumi sau de altcineva. Louis și Claudia au fost creați amândoi de mine și pentru mine, admit. Și am dus o existență comună incandescentă și plină de satisfacții până când Claudia a hotărât că ar trebui să plătesc cu viața pentru că-i creasem.

Până și ușile fuseseră decorate cu toate ornamentele imaginabile și disponibile în vremea aceea. Păstraserăm o caleașcă, un atelaj, servitori care locuiau în curtea din dos. Acum însă, clădirile vechi de cărămidă ajunseseră decolorate și nefolosite, cu apartamentele neocupate în anii din urmă — poate numai de stafii, cine știe — în timp ce magazinul de la parter fusese închiriat de un librar care nu se obosea niciodată să șteargă de praf cărțile din vitrină sau măcar pe cele de pe rafturi. Uneori îmi făcea rost de cărți — volume despre natura răului de istoricul Jeffrey Burton Russell, minunatele scrieri filozofice ale lui Mircea Eliade sau ediții rare ale romanelor care îmi plăceau.

Bătrânul era înăuntru și acum, citea. M-am uitat câteva minute la el pe fereastră. Ce diferiți erau oamenii din New Orleans față de ceilalți americani! Pentru bătrânul cu păr cărunt, profitul nu însemna nimic.

M-am tras înapoi și m-am uitat la balustrada de fier forjat de sus. Mă gândeam la visele acelea tulburătoare — opaițul, vocea ei... De ce mă bântuia acum mai mult decât înainte?

Am închis ochii și am auzit-o iar; îmi vorbea, dar cuvintele nu se înțelegeau. M-am surprins gândindu-mă din nou la viața și la moartea ei.

Cocioaba în care o văzusem prima oară, în brațele lui Louis, era definitiv dispărută. Fusese o locuință blestemată. Numai un vampir ar fi intrat în ea. Nu s-ar fi încumetat nici un hoț să pătrundă acolo și să fure lanțul de aur de la gârul mamei ei moarte. Și cât de rușinat fusese Louis că alesese drept victimă un copil! Dar eu îl înțelegeam. N-a mai rămas nimic din spitalul în care o duseseră după aceea. Străbătusem o străduță îngustă și mocirloasă, cu povara aceea caldă și vie în brațe, în timp ce Louis alerga după mine, încercând să afle ce aveam de gând.

O rafală de vânt înghețat m-a făcut brusc să tresar.

Puteam să aud muzica stridentă și răgușită din tavernele de pe Rue Bourbon; și oameni plimbându-se prin fața catedralei — râsul unei femei din vecinătate. Un claxon sunând în întuneric. Țiuitul electronic al unui telefon modern.

Bătrânul din librărie se juca la radio, trecând de la jazz-dixieland la muzică clasică și, în cele din urmă, la vocea melancolică a unui poet ce intona versuri pe muzica unui compozitor englez...

De ce venisem oare până la clădirea aceasta veche, părăsită și indiferentă ca o piatră funerară de pe care s-au șters literele?

Nu voiam să mai întârzii acolo.

Mă jucam cu propria mea emoție, exact așa cum făcusem și la Paris. M-am îndreptat spre periferie, să-l caut pe Louis și să-i mărturisesc totul.

Am preferat din nou să merg pe jos. Îmi plăcea să simt pământul, să-l măsoar cu piciorul.

PE VREMEA noastră — la sfârșitul secolului al optsprezecelea — periferia orașului nu exista cu adevărat. Pe atunci era ținutul din susul fluviului; acolo se găseau plantații, iar drumurile erau înguste, greu de folosit și pavate numai cu scoici sfărâmate.

Mai târziu, în secolul al nouăsprezecelea, după ce mica noastră asociație se destrămase, iar eu am fost rănit și distrus am plecat la Paris să-i caut pe Louis și Claudia, periferia și micile suburbii s-au contopit cu marele oraș și au fost construite multe dintre clădirile din lemn în stil victorian.

Unele dintre ele sunt spațioase, la fel de mari, în stilul lor amestecat, ca și casele în stil neogrec dinainte de război, din Garden District, care îmi amintesc mereu de temple sau de casele urbane din chiar cartierul franțuzesc.

Dar cea mai mare parte a periferiei, fie ea cu gospodării acoperite cu șindrilă sau clădiri mari, păstrează pentru mine impresia că sunt la țară: stejari enormi și magnolii răsar de peste tot și se înalță deasupra acoperișurilor, o mulțime de străzi nu au trotuare, iar rigolele nu sunt decât niște șanțuri, pline, în ciuda frigului iernii, de o mulțime de flori sălbatice.

Chiar și străduțele comerciale — cu prăvăliile nimic altceva decât niște anexe ici și colo ale caselor — amintesc nu de cartierul franțuzesc, cu fațadele lui de piatră și plin de ifose demodate, cât de „strada mare” a orașelor americane de provincie.

E un loc minunat unde să te plimbi seara; păsările cântă cum nu le poți auzi niciodată în Vieux Carré, iar amurgul durează o veșnicie peste acoperișurile magaziiilor și de-a lungul meandrelor fluviului, strălucind printre ramurile viguroase ale arborilor. Poți da peste conace splendide, pline de coridoare întortocheate și decorațiuni de turtă dulce, peste case cu foișoare și frontoane, și terase pe acoperișuri. Balcoane mari de lemn atârnă în spatele parmalâcurilor vopsite proaspăt. Stâlpii gardurilor sunt albi. Străzile sunt largi, iar peluzele curate sunt bine tunse.

Căsuțele sunt nesfârșit de variate; unele sunt pictate în culorile adânci și strălucitoare ale modei de acum; altele, cele mai multe părăsite, au culoarea cenușie a lemnului ținut în apă, situație în care o casă poate ușor să ajungă în condițiile tropicale de aici.

Ici și colo sunt fundături atât de năpădite de verdeață, încât cu greu ar crede cineva că mai este încă în oraș. Zorele sălbatice și barba-împăratului acoperă gardurile care delimitează proprietățile; ramurile stejarilor se încovoiează atât de jos, încât îl silesc pe călător să-și plece capul. New Orleans rămâne înverzit chiar și în iernile cele mai friguroase. Gerul nu reușește să omoare cameliile, chiar dacă uneori le învinețește. Iasomia galbenă de Carolina și purpuria bougainvillea acoperă gardurile și zidurile.

Într-o asemenea fundătură umbroasă își făcuse Louis casa de taină, în spatele unui șir de magnolii uriași.

Conacul victorian din spatele porților ruginite, cu zugrăveala lui galbenă aproape jupuită, nu era locuit. Doar Louis se plimba din când în când pe acolo, cu o lumânare în mână. În fundul curții era o căsuță, acoperită de un munte enorm și încălzit de viță purpurie; aceea era, de fapt, casa lui, plină de diverse cărți și de obiecte pe care le strânsese peste ani. Ferestrele aproape că nu se vedeau din stradă. De fapt, mă îndoiesc că știa cineva de existența căsuței. Vecinii n-o puteau vedea din cauza zidurilor înalte, a desişului de copaci bătrâni și a oleandrilor care o înconjurau. Iar prin iarba înaltă nu se observa nici o cărare.

Când am ajuns, toate ușile și ferestrele celor câtorva cămăruțe erau deschise. Louis ședea la birou și citea la lumina unei singure luminări.

L-am pândit o vreme. Îmi plăcea s-o fac. Îl urmăream adesea când pleca la vânătoare, numai ca să-l văd mâncând. Lumea modernă nu înseamnă nimic pentru el. Merge pe străzi ca o fantomă, fără zgomot, lăsându-se atras de cei care așteaptă moartea sau par s-o aștepte. (Nu sunt sigur că oamenii întâmpină vreodată moartea cu plăcere.) Iar când mănâncă, o face rapid, delicat, fără dureri. Întotdeauna ia vieți când se hrănește. Nu era niciodată destul de puternic pentru „băutura” pe care eu o practicam atâtea nopți; sau o practicam înainte de a deveni un zeu nesățios.

Poartă întotdeauna haine de modă veche. Ca mulți dintre noi, alege

veșminte în stilul celor din viața lui muritoare. Îi plac cămășile largi, cu mâneci încrețite și manșete late, și pantalonii strâmți. Când, foarte rar, îmbracă o haină, preferă una strâmtă, ca și cele pe care le aleg eu — o jachetă de călărie, foarte lungă și largă la poale.

Îi fac cadou astfel de veșminte, așa că nu e silit să poarte îmbrăcăminte până ajunge zdrențe. Fusesem tentat să-i fac ordine în casă, să agăț tablouri pe pereți și să o umplu de tot felul de podoabe, să-l atrag astfel către lux, așa cum făcusem în trecut.

Cred că ar fi vrut s-o fac, dar n-o recunoștea. Trăia fără electricitate, fără încălzire, bâjbâind prin harababură și pretinzând că era pe deplin mulțumit.

Câteva dintre ferestre rămăseseră fără sticlă și doar ici și colo fixase jaluzele demodate. Nu părea să-i pese că ploua înăuntru, peste bunurile lui, pentru că nu erau cu adevărat bunuri. Doar vechituri îngrămădite ici și colo.

Cred într-adevăr că aștepta să întreprind ceva. Mă vizita uimitor de des în apartamentul supraîncălzit și puternic luminat pe care îl aveam în centru. Se uita ore în șir la televizorul meu uriaș. Uneori aducea chiar el filme, pe disc sau casetă video. Unul dintre cele pe care le revedea iar și iar era *Adunarea lupilor*. Îi plăcea grozav *Frumoasa și Bestia*, un film franțuzesc de Jean Cocteau. Mai era *Moartea*, un film de John Huston făcut după o nuvelă de James Joyce. Vă rog să înțelegeți că filmul din urmă nu avea nimic de-a face cu specia noastră; este vorba despre un grup cât se poate de obișnuit de muritori din Irlanda primei jumătăți de secol, care se adună la o cină sărbătorească în noaptea de Crăciun. Mai avea și alte filme care-l fermecau. Vizitele nu erau niciodată cerute de mine și nu durau niciodată prea mult. Deplângea adesea „Materialismul nemăsurat” în care mă „bălăceam” și întorcea spatele pernelor de catifea, covoarelor groase de pe jos și băii somptuoase din marmură. Pleca iarăși în bordeiul lui solitar, acoperit cu viță.

Astă-seară ședea acolo, în plină glorie a mizeriei, cu o pată de cerneală pe obrazul alb, cufundat într-o voluminoasă biografie a lui Dickens scrisă de curând de către un romancier englez. Întorcea paginile încet, căci nu citea mai repede decât majoritatea muritorilor. Într-adevăr, era cel mai asemănător oamenilor dintre noi, toți ceilalți supraviețuitori. Și rămăsese astfel de bunăvoie.

I-am oferit de mai multe ori sângele meu puternic. Refuzase. Soarele din deșertul Gobi l-ar fi transformat în cenușă. Simțurile îi sunt foarte fine și de vampir, dar nu ca cele ale unui Copil al Mileniului. Nu poate nici să citească gândurile altuia cu prea mare succes. Dacă lasă în transă vreun muritor, este totdeauna din greșeală.

Nu-i pot citi gândurile pentru că eu l-am creat. Gândurile ucenicului și ale maestrului sunt inaccesibile pentru fiecare din ei — nimeni dintre noi nu știe de ce! Eu bănuiesc că știu multe despre ce simte și gândește celălalt, dar că amplificarea e prea joasă pentru a distinge o imagine clară. Teorie! Cândva probabil că ei ne vor studia în laboratoare. Ne vom ruga pentru viață prin zidurile de sticlă groasă ale închisorii noastre, în timp ce ei ne vor copleși cu întrebări și ne vor recolta eșantioane de sânge din vene. Ei, dar cum o să-i facă una ca asta lui Lestat, când el este în stare să transforme pe cineva în cenușă numai cu ajutorul unui gând hotărât?

Louis nu m-a auzit în iarba înaltă de lângă casă.

M-am strecurat în încăpere, ca o umbră, și m-am așezat în fotoliul meu favorit, de catifea roșie — pe care îl adusesem mai demult special pentru mine. Abia după aceea m-a văzut.

— Ah, tu! a zis, închizând cu un pocnet cartea.

Fața lui, desenată fin de natură, un chip cu trăsături delicate, era

splendid îmbujorată. Tocmai mâncase. Preț de o secundă m-am simțit făcut praf. Pierdusem ocazia.

Era chinuitor să-l văd atât de înviorat de pulsația adâncă a sângelui omenesc. Simțeam până și mirosul sângelui și mă făcea să mă simt ciudat alături de el. Frumusețea lui mă înnebunise întotdeauna. Cred că atunci când nu eram împreună, îl idealizam în minte; dar pe urmă îl vedeam din nou și eram copleșit.

Frumusețea fusese cea care mă atrăsese la el și prima oară, în primele mele nopți în Louisiana, pe când ținutul nu era decât o colonie sălbatică și fără legi, iar el un neghiob îndrăzneț și nehibzuit care juca pocher și se bătea în taverna, făcând tot ce se putea să-și găsească moartea. Ei bine, într-un fel, a avut parte de ceva ce credea că vrea.

O clipă n-am înțeles expresia de groază de pe fața lui, în timp ce mă privea, nici de ce s-a ridicat și a venit lângă mine, și s-a aplecat să-mi atingă fața. Pe urmă mi-am amintit. Era vorba despre pielea mea arsă de soare.

— Ce-ai pățit? a șoptit el.

A îngenunchat, uitându-se la mine de jos în sus, ținând mâna ușor pe umărul meu. Ce intimitate plăcută! Dar nu intenționez să o accept. Am rămas liniștit în scaun.

— Nimic, am spus, s-a terminat. Am fost în deșert, voiam să știu ce se va întâmpla...

— Voiai să știi ce se va întâmpla? S-a ridicat, s-a dat un pas înapoi și m-a privit fix. Adică să te autodistrugi, nu-i așa?

— Nu chiar, am răspuns. Am zăcut în lumină o zi întreagă. A doua zi de dimineață a trebuit, într-un fel sau altul, să mă îngrop în nisip.

M-a fixat îndelung, ca și cum ar fi explodat de dezaprobare, apoi s-a retras la birou, s-a așezat — cam zgomotos pentru o ființă atât de plină de grație — a încrucișat mâinile pe cartea închisă și s-a uitat la mine furios și cu răutate.

— De ce-ai făcut asta?

— Louis, am ceva mai important să-ți spun. Uită chestia asta, am zis, arătând către față. S-a întâmpnat ceva deosebit și vreau să-ți relatez totul.

M-am ridicat în picioare, nestâpânit. Am început să măsoz încăperea în lung și în lat, cu grijă să nu mă poticnesc de mormanele dezgustătoare de gunoi care zăceau peste tot. Lumina slabă a lumânării mă înnebunea, nu din cauză că n-aș fi văzut, ci pentru că era chioară și mie-mi plăcea să fie multă lumină.

I-am spus totul: cum îl văzusem pe tip — Raglan James — la Veneția, în Hong Kong și apoi în Miami, cum îmi trimisese mesajul la Londra și apoi mă urmărise la Paris, așa cum presupusesem că va face. Că urma să ne întâlnim în noaptea următoare în Jackson Square. I-am relatat povestioarele și înțelesul lor. I-am explicat cât era de straniu omul însuși și că, probabil, nu era în trupul lui, ca urmare a unei schimbări.

— Ți-ai pierdut mințile, a spus Louis.

— Nu te pripi, am răspuns.

— Îmi spui mie cuvintele idiotului acela? Distruge-l. Fă-l să dispară. Găsește-l în noaptea asta și termină cu el.

— Louis, pentru numele lui Dumnezeu...

— Lestat, nu-i așa că individul te găsește când vrea? Înseamnă că știe unde stai. Este inamicul cel mai periculos cu putință. Mon Dieu, de ce o cauți cu lumina? Nu te poate distruge nimic în lume, nu pot s-o facă nici măcar Copiii Mileniului, nici soarele din deșertul Gobi — iar tu îi faci curte singurului inamic care are putere asupra ta. Un muritor care poate umbla la lumina zilei. Un om care te poate lua în stăpânire atunci când tu ești inconștient și incapabil de un dram de voință. Nu, distruge-l. E mult prea

periculos. Dacă-l văd, îl voi distruge chiar eu.

— Louis, omul acesta îmi poate da un trup omenesc. Ai înțeles ce ți-am spus?

— Un trup omenesc! Lestat, nu poți deveni om doar intrând în corpul unui om! Nu ai fost nici când trăiai! Te-ai născut un monstru, și o știi! Cum naiba te poți amăgi astfel?

— Dacă nu taci, am să încep să plâng.

— Plângi. Mi-ar plăcea să te văd plângând. Am scris mult despre plânsul tău, dar eu nu te-am văzut niciodată cu ochii mei.

— Aha, ești un mincinos perfect, am zis furios. Mi-ai descris plânsul în mizerabilele tale de memorii, într-o scenă despre care știm amândoi că n-a avut loc!

— Lestat, ucide creatura asta! Ești nebun dacă-l lași să se apropie de tine și să spună trei vorbe.

Eram dezorientat, absolut dezorientat. M-am prăbușit în scaun și am privit în spațiu. Noaptea de-afară părea că respiră, iar parfumul viței se amesteca ușor cu aerul umed și rece. Chipul lui Louis și mâinile încrucișate pe masă păreau slab incandescente. Se învăluisese în tăcere, așteptându-mă probabil să-i răspund, deși nu înțelegeam ce.

— Nu m-am așteptat la una ca asta de la tine, am spus, descurajat. Mă așteptam la o lungă diatribă filozofică, în genul gunoiului de memorii, dar nu la așa ceva.

Stătea tăcut și mă cerceta neconținut, lumina strălucind o clipă în ochii lui verzi, visători. Părea tulburat într-un fel adânc, ca și cum vorbele mele l-ar fi rănit. Desigur, nu faptul că-i insultasem scrierile. O făceam tot timpul. Era o glumă. Mă rog, un fel de glumă.

Nu-mi imaginam ce spun sau ce fac. Mă călca pe nervi. Când a vorbit, vocea îi era foarte domoală.

— Nu vrei cu adevărat să fii om, a zis. Nu crezi în așa ceva, nu-i așa?

— Ba da, cred! am răspuns, umilit de cât sentiment avea în voce. Cum se poate ca tu să nu crezi?

M-am ridicat și am reînceput să mă plimb. Am înconjurat casa și am ieșit în grădina sălbătică, dând la o parte din calea mea cârceii elastici de viță. Eram atât de tulburat, încât nu mai puteam vorbi cu el.

M-am gândit la viața mea de muritor, încercând zadarnic să nu o transform în mit, dar nu puteam fugi de acele amintiri — ultima vânatoare de lupi, câinii mei murind în zăpadă. Paris. Teatrul de bulevard. Neterminat! *Nu vrei cu adevărat să fii om.* Cum putea să spună una ca asta?

Părea un veac de când eram în grădină. Până la urmă, la bine sau la rău, m-am întors înăuntru. L-am găsit tot la birou, privindu-mă într-un mod disperat și aproape sfâșietor.

— Uite, am spus, sunt numai două lucruri în care cred. Primul: nici un muritor nu poate refuza Darul Întunecat o dată ce știe cu adevărat ce este. Să nu-mi spui că David Talbot mă refuză. David nu-i un om obișnuit. Al doilea lucru în care cred este că noi am dori cu toții să fim iar oameni, dacă s-ar putea. Acestea sunt pricipiile mele.

A făcut un gest de încuviințare și s-a lăsat pe spate în scaun. Lemnul a scârțâit ușor sub greutatea lui. A ridicat istovit mâna dreaptă — deloc conștient de cât era de seducător gestul — și și-a trecut degetele prin părul negru.

Mi-a venit brusc în minte amintirea nopții în care îi dădusem sângele, cum se certase cu mine până în ultima clipă că nu trebuie s-o fac, iar apoi îl luase. Îi explicasem totul dinainte — pe când era plantatorul tânăr, agitat și neliniștit, zăcând bolnav în pat, cu rozariul răsucit în jurul stâlpului de la pat. Dar cum să explici un asemenea lucru! Și fusese atât de convins că

voia să vină cu mine, atât de sigur că viața de muritor nu însemna nimic pentru el — atât de înverșunat și de ardent, și de tânăr!

Ce știa el atunci? Citise vreodată vreun poem de Milton sau ascultase o sonată de Mozart? Numele lui Marc Aureliu ar fi însemnat ceva pentru el? După toate probabilitățile, s-ar fi gândit că e un nume nostim pentru un sclav negru. Ah, tinerii stăpâni de plantații, cu floretele și cu pistoalele lor cu minere de sidef! Le plăcea excesul; le voi da aceasta retrospectiv.

Dar acum era departe de zilele acelea, nu-i așa? Autorul *Interviului cu un vampir* și al tuturor acelor titluri fără noimă! Am încercat să mă liniștesc. Îl iubeam prea mult ca să n-am răbdare, ca să nu-l aștept să vorbească din nou. Îl modelasem din carne omenească și din sânge, ca să fie călăul meu preternatural, nu-i așa?

— Nu se poate desface atât de ușor ce s-a făcut, a spus, smulgându-mă din amintiri, readucându-mă în camera plină de praf. Vocea îi era intenționat amabilă, aproape împăciuitoare și imploratoare. Nu poate fi așa de simplu. Nu poți schimba trupul cu un muritor. Să fiu sincer, eu tot nu cred că se poate, dar, dacă da...

N-am răspuns. Voiam să-i spun „Dar dacă se poate? Dacă aș putea să știu din nou ce înseamnă să fii viu?”

— Și apoi, e vorba despre trupul tău, a continuat, stăpânindu-și abil mânia și jignirea. Firește, nu poți pune puterile tale la dispoziția acelei creaturi, a celui vraci sau ce-o fi el. Ceilalți mi-au spus că ei nici măcar nu sunt în stare să-ți estimeze puterile. O, nu. E o idee înfricoșătoare. Spune-mi, de unde știe cum să te găsească? Este lucrul cel mai important.

— Este lucrul cel mai puțin important, am replicat. E limpede, dacă omul poate schimba trupuri, atunci înseamnă că și-l poate părăsi pe al lui. Poate naviga ca un spirit suficient de mult cât să-mi ia urma și să mă găsească. Ținând cont că sunt ceea ce sunt, trebuie să fiu foarte vizibil pentru el când e în starea aceea. Nu e nici un miracol, înțelege.

— Înțeleg. Am citit și am auzit. Cred că ai dat peste o ființă foarte periculoasă. Este mai rău decât noi.

— De ce atât de rău?

— Implică altă încercare disperată de nemurire, schimbarea trupurilor! Crezi că tipul, oricine ar fi, plănuiește să îmbătrânească în trupul acesta ori în altul și apoi să moară?

Trebuie să mărturisesc că îi urmăream gândul. I-am vorbit despre vocea insului, despre accentul aspru englezesc, despre faptul că părea cultivat și că nu suna deloc ca o voce de tânăr.

S-a cutremurat.

— Probabil că provine din Talamasca, a zis. Probabil că acolo a aflat despre tine.

— Nu era nevoie să facă altceva decât să ia un roman ieftin, ca să afle despre mine.

— Dar nu și să *creadă*, Lestat, nu să creadă că e adevărat.

I-am povestit ce vorbisem cu David. David avea să afle dacă omul făcea parte din Ordinul lui, dar eu eram de părere că nu. Erudiții aceia n-ar fi făcut niciodată una ca asta. Tipul avea ceva sinistru, pe când membrii Confreriei erau aproape exasperant de normali. Oricum, nu conta. Voiam să vorbesc cu omul și să aflu singur totul.

A devenit iarăși meditativ și foarte trist. Aproape că-mi făcea rău să mă uit la el. Îmi venea să-l apuc de umeri și să-l scutur, dar n-aș fi reușit decât să-l înfurii.

— Te iubesc, a spus încet. Eram uluit. Cauți întotdeauna o cale să ieși învingător, a continuat. Nu te dai bătut niciodată. Dar aici nu există cale să învingi. Tu și cu mine suntem în purgatoriu. Tot ce ne stă în puteri e să fim recunoscători că nu suntem încă în iad.

— Nu, nu cred, am răspuns. Uite, nu contează ce spui tu sau ce spune David. Am să stau de vorbă cu Raglan James. Vreau să știu despre ce-i vorba.. Numic nu mă poate opri.

— Aha, deci David Talbot te-a avertizat și el.

— Nu-ți căuta aliați printre prietenii mei!

— Lestat, dacă acest muritor se apropie de mine, dacă mi se pare că mă pune în pericol, îl voi distruge. Înțelege.

— Sigur că înțeleg. Dar nu s-ar apropia de tine. A pus ochii pe mine, și nu fără motiv.

— A pus ochii pe tine, pentru că ești lipsit de griji, atrăgător și vanitos. Nu spun asta ca să te rănesc. Sincer, nu. Năzuiești să fii văzut, aprobat, înțeles și să dai de bucluc, să faci agitație și să vezi dacă nu arde și dacă Dumnezeu nu cumva o să coboare să te ia de păr. Ei bine, nu există Dumnezeu. Ai vrea tu să fie.

— Tu și cu David... aceeași melodie, aceeași dojană, chiar dacă el afirmă că l-a văzut pe Dumnezeu, iar tu nu crezi că există.

— David l-a văzut pe Dumnezeu? a întrebat plin de considerație.

— Nu chiar, am murmurat, cu un gest disprețuitor. Dar mă bateți la cap în același fel.

— Sigur, vocile care te ceartă sunt pe alese. Le-ai ales întotdeauna, în felul în care îi alegi pe cei care se vor întoarce împotriva ta și îți vor înfige cuțitul în inimă.

Se referea la Claudia, dar nu suporta să-i rostească numele. Știam că aș fi putut să-l rănesc, dacă aș fi făcut-o eu, ca și cum l-aș fi înjurat în față. Aș fi vrut să-i spun: „Ești și tu amestecat. Erai acolo când am creat-o și erai și când a ridicat cuțitul!”

— Nu vreau să te mai ascult, am zis. Ai cântat melodia cu limitele toți anii aceștia mohorâți de când ești pe lume, nu-i așa? Ei bine, eu nu sunt Dumnezeu. Și nu sunt nici Diavolul, deși uneori pretind că sunt. Nu sunt perfidul Iago. Nu pun la cale teribile scenarii ale răului. Și nu-mi pot reprima curiozitatea sau spiritul. Da, vreau să știu dacă tipul chiar poate să facă ce spune. Vreau să știu ce se va întâmpla. Și nu voi renunța.

— Tu cânti mereu cântecul victoriei, deși nu-i nimic de câștigat acum.

— Ba este. Trebuie să fie.

— Nu. Cu cât aflăm mai mult, cu atât știm mai mult că nu există victorii. Nu putem oare să ne întoarcem la natură și să nu facem altceva decât să îndurăm totul?

— E cea mai lamentabilă definiție a naturii pe care am auzit-o vreodată. Uită-te bine, nu în poezie, ci în lumea din jur. Ce vezi în natură? Ce fac păianjenii când se târâsc pe sub tavanele igrasioase? Ce fac moliile, cu aripile lor multicolore care arată în întuneric ca niște flori ale răului? De ce există rechinul în mare? M-am apropiat și mi-am pus mâinile pe biroul lui, privindu-l în ochi. Eram sigur că poți înțelege. Și, apropo, nu m-am născut un monstru! M-am născut un copil muritor ca și tine. Mai puternic decât tine! Mai dornic de viață decât tine! A fost o cruzime din partea ta să spui una ca asta!

— Știu, a fost o greșeală. Uneori mă sperii atât de rău, că-mi vine să arunc în tine cu ce găsesc la îndemână. E o nebunie. Mă bucur să te văd, deși mă tem s-o admit. Tremur la gândul că ar fi putut cu adevărat să-ți pui capăt zilelor acolo, în deșert! Nu pot suporta gândul unei existențe fără tine! Mă scoți din fire! De ce nu râzi de mine? Ai mai făcut-o.

M-am îndreptat și m-am întors cu spatele. Am privit afară, la iarba ce se legăna ușor în bătaia vântului de pe fluviu și la cârceii care se întindeau să învăluie ușa deschisă.

— Nu râd, am spus. Dar n-am să renunț, n-are nici un rost să te mint. Doamne Dumnezeule, nu-ți dai seama? Cât aș învăța, dacă aș fi măcar

cinci minute într-un trup muritor?

— Bine, a zis cu disperare. Sper să descoperi că omul acela te-a momit cu minciuni, că tot ce vrea este Sângele Negru și că o să-l trimiți direct în iad. Te avertizez din nou, dacă îl văd și dacă mă amenință, îl voi uide. N-am puterea ta. Mă bizui pe anonimatul meu, că mica mea biografie, cum o numești tu, a fost atât de îndepărtată de lumea acestui secol, încât nimeni n-o ia în seamă.

— Nu-l voi lăsa să-ți facă rău, Louis, am spus. M-am întors și i-am aruncat o privire rea. Nu aș fi lăsat niciodată pe cineva să-ți facă rău.

După aceea am plecat.

BINEÎNȚELES, fusese o acuzație și o încasase din plin, am văzut asta cu satisfacție înainte să mă întorc din nou și să plec.

În noaptea în care Claudia se ridicase împotriva mea, el stătuse acolo, martor neajutorat, scârbit, dar fără să-i treacă prin cap să intervină, nici chiar atunci când îl strigasem.

Pe urmă luase ceea ce credea că era trupul meu neînsuflețit și îl dusesse în mlaștină. Ah, ageamiul, să creadă că se putea descotorisi de mine așa ușor!

Dar de ce mă gândesc la asta? Mă iubise, fie că o știa sau nu; cât despre dragostea mea pentru el sau pentru sărmana copilă furioasă, nu mă îndoisem niciodată.

Se supărase pe mine. Dar se pricepe atât de bine să se supere! Se înveșmântează în durere la fel cum alții se înveșmântează în catifea; mâhnirea îl desfată la fel ca lumina luminărilor; lacrimile sunt pentru el bijuterii.

Ei bine, mofturile astea nu țin la mine.

M-AM înapoiat în apartamentul mansardat, am aprins toate luminile, complăcându-mă în materialismul meu nemăsurat vreme de vreo două ore, zăcând și urmărind o paradă nesfârșită de imagini defilând pe ecranul gigantic al televizorului, apoi am adormit puțin pe sofaua moale, înainte de a ieși la vânatoare.

Eram obosit de cât hoinărisem. Și-mi era sete.

SUB luminile cartierului și ale zgârie-norilor din centru era liniște. New Orleans-ul se cufundă repede în întuneric, atât străzile pastorale pe care le-am descris deja, cât și clădirile abandonate din oraș.

Hoinăream către un loc fermecător de lângă fluviu, care poate nu înseamnă nimic pentru altcineva, printre zone comerciale pustii, uzine închise, depozite și căsuțe decolorate gen vagon.

Era un câmp pustiu de lângă debarcader, înghesuit între pilonii uriași ai autostrăzii care duce către podurile gemene de peste râu, poduri pe care, din primul moment când le-am văzut le-am numit Dixie Gates.

Trebuie să vă spun că pentru lumea oficială podurile se numeau altfel, mai puțin încântător. Dar eu acord puțină atenție lumii oficiale. Pentru mine, podurile vor fi întotdeauna Dixie Gates, și după ce mă întorc acasă nu aștept prea mult până să mă duc să le admir, cu miile lor de luminițe cu tot.

Înțeleg că nu sunt o creație de nivelul estetic al podului Brooklyn, care a stârnit devoțiunea poetului Hart Crane. Nu au nici grandoarea solemnă pe care o arată Golden Gates din San Francisco.

Dar sunt poduri, iar podurile sunt frumoase toate și invită la meditație,

când sunt luminate din plin, nervurile și grinzile lor devin tainice.

Dați-mi voie să adaug că același miracol al luminii se petrece noaptea și cu rafinările de petrol și stațiile de înaltă tensiune dinspre sud, care-și înalță neașteptat splendoarea din câmpia invizibilă. Lor li se adaugă coșurile de fum și flăcările nestinse ale gazelor. Până și Turnul Eiffel nu mai este acum o schelărie de oțel, ci o sculptură de lumină electrică.

Dar vorbim despre New Orleans, iar acum hoinăream pe malul pustiu, mărginit într-o parte de căsuțe cafenii, în cealaltă, de depozite goale, terminându-se la nord cu minunate cimitire de mașinării defecte și garduri de sârmă, acoperite inevitabil de vița bogată și frumos înflorită.

Ah, câmpuri ale meditației și ale disperării. Îmi plăcea să mă plimb pe aici, să calc pe pământul neroditor, printre desigururile de buruieni și cioburile împrăștiate pe jos, să ascult pulsația profundă a fluviului, deși nu-l vedeam, și să mă uit la vâlvâtaia trandafirilor a orașului.

Locul acesta înspăimântător, arid și uitat, părea esența însăși a lumii moderne, o spărtură în pitorescul clădirilor vechi, unde numai când și când se strecura câte o mașină pe străzile pustii și, probabil, periculoase.

Dați-mi voie să precizez că zona, în ciuda potecilor întunecoase prin care se ajunge la ea, nu era niciodată lipsită complet de lumină. Un flux neîntrerupt se revărsa dinspre becurile autostrăzii și se adăuga celor câtorva lumini ale străzilor, dând naștere acelui fel de beznă modernă uniformă și aparent fără cauză.

De-abia așteptați să vă avântați încoace, nu-i așa? Nu v-ați da viața pentru o plimbare pe-aici, prin gunoi?

Serios, este divin de trist să stai acolo, o figură mititică pierdută în cosmos, tresărind la zgomotele înfundate ale orașului, ale mașinilor impresionante care gem în îndepărtatele zone industriale, ale camioanelor huruind când îți trec pe deasupra capului.

Nu-i decât o aruncătură de băț de acolo și până la o chițimie acoperită cu scânduri unde am găsit, în încăperile pline de mizerie, o pereche de ucigași cu mințile înfierbântate, tâmpite de droguri. M-am hrănit din ei încet și în tăcere, lăsându-i lipsiți de cunoștință, dar vii.

Apoi m-am întors pe câmpul singuratic și gol, hoinărind cu mâinile în buzunare, dând cu piciorul în cutiile de conserve și învârtindu-mă multă vreme pe sub autostrada propriu-zisă. Pe urmă m-am înălțat și am luat-o spre brațul nordic al podurilor gemene.

Ce adânc și întunecat era fluviul! Deasupra lui aerul rămânea întotdeauna rece; în ciuda ceții mohorâte care spânzura peste tot, puteam vedea totuși un belșug de stele.

Am hoinărit mult timp, cumpănind ce-mi spusese Louis, tot ce-mi spusese David; eram în continuare înnebunit să-l întâlnesc în noaptea următoare pe Raglan James.

Până la urmă, m-am plictisit chiar și de fluviu. Am cercetat orașul, în căutarea spionului muritor, dar n-am reușit să dau de el. Nu l-am găsit nici în suburbii. Dar tot nu eram sigur.

Noaptea trecea, și m-am întors la casa lui Louis. Acum era întunecată și goală, așa că m-am învârtit pe străduțele înguste; într-un fel sau altul, tot îl mai căutam pe spionul muritor și am rămas de pază. Desigur, Louis era în siguranță în sanctuarul lui secret, adăpostit în coșciugul în care se retrăgea mereu înainte de ivirea zorilor.

După aceea m-am înapoiat iarăși pe câmp, cântând de unul singur și gândindu-mă cât de tare îmi aduceau aminte luminile de pe Dixie Gates de vapoarele cu aburi din secolul al nouăsprezecelea, care arătau ca niște torturi de nuntă garnisite cu luminări. Am comis o metaforă combinată? Nu-mi pasă. Îmi răsună în cap muzica vapoarelor.

Încercam să-mi imaginez secolul viitor, formele de viață ce aveau să se

dezvolte după noi și cum aveau să amestece și ele violent urâtul cu frumosul — lucru de care nu scapă nici un veac. Am studiat pilonii autostrăzii, arcurile grațios avântate din oțel și beton, netede ca niște sculpturi, simple și monstruoase, îndoind ușor firele decolorate de iarbă.

Într-un târziu a trecut și trenul, huruind pe șinele îndepărtate din fața depozitelor, cu șiragul lui greoi de vagoane de marfă, afumate, urâte și roase, semănând panică în sufletul meu prea omenesc, cu fluieratul lui strident.

După ce bubuitul și huruitul s-au stins, noaptea a redevenit la fel de goală. Pe poduri treceau mașini nevăzute, iar deasupra fluviului plutea tăcută pâcla, ascunzând vederii stelele palide.

Plângeam iar. Mă gândeam la Louis și la avertismentele lui. Dar ce puteam face? Nu știam să mă resemnez. Nu știusem niciodată. Dacă Raglan James n-avea să vină în noaptea următoare, aveam să răscolesc pământul ca să dau de el. Nu mai voiam să vorbesc cu David, nu mai voiam să-i ascult avertismentele, nu mai eram în stare să-l ascult. Știam că ar trebui să fac cum spune el.

Mă uitam în continuare la Dixie Gates. Nu mă puteam dezlipi de frumusețea luminilor pâlpâitoare. Râvneam să văd o biserică plină de lumânări — o mulțime de lumânări mici, ca acelea pe care le văzusem la Notre Dame. Cu fumul urcând din ele către cer, ca niște rugăciuni.

Mai era o oră până la răsărit. Timpul ajungea. M-am îndreptat alene către centru.

Catedrala St. Louis se încuia noaptea, dar asta nu însemna nimic pentru mine.

M-am oprit chiar la intrare, în vestibulul întunecos, și m-am uitat la șirul de lumânări de la picioarele statuii Sfintei Fecioare. Credincioșii își dădeau obolul într-o cutie de alamă din fața lumânărilor. Ei le numeau lumini de veghe.

Stătusem adesea în piață, seara devreme, ascultându-i pe oamenii care veneau și plecau. Îmi plăcea mirosul cerii; îmi plăcea bisericuța umbroasă care părea să nu se fi schimbat nici un pic mai bine de un secol. Am tras aer în piept, m-am căutat prin buzunare, am scos două bancnote ponosite de un dolar și le-am pus în cutia de alamă.

Am ridicat o lumânare și am aprins-o de la una veche, uitându-mă cum se înalță flacăra portocalie și strălucitoare.

Ce minunăție, m-am gândit. O flăcăruie putea să aprindă atâtea altele; o flăcăruie ar putea da foc lumii. Cu acest gest simplu sporisem, de fapt, suma totală a luminii din univers, nu-i așa?

Ce minunăție... pentru așa ceva nu va exista niciodată explicație și nu va exista nici un Diavol stând de vorbă cu Dumnezeu într-o cafenea pariziană. Când m-am smuls din reverie, mi-am dat seama că teoriile nebunești ale lui David îmi aduceau alinare.

„Creșteți și vă înmulțiți”, spusese Dumnezeu, Marele Dumnezeu, Yahve — adică faceți din două trupuri o mulțime de copii, așa cum doar din două flăcări se poate face un foc mare...

Brusc s-a auzit un zgomot ascuțit, distinct, ca un mers apăsător, răsunând de-a lungul bisericii. Am înghețat, surprins că nu-mi dădusem seama că mai era cineva acolo. Mi-am amintit de Notre Dame și de zgomotul pașilor de copil pe pardoseala de piatră. M-a cuprins frica. Era ea, nu-i așa? Dacă m-aș fi uitat după colț, aș fi reușit s-o văd de data asta, poate descoperită, ciufulită de vânt, cu mâinile acoperite de mănuși de lână fără degete, uitându-se la mine cu ochi enormi. Păr auriu și ochi minunați.

Zgomotul s-a auzit din nou. Cât uram spaima aceasta!

M-am întors încet-încet și am văzut silueta inconfundabilă a lui Louis

răsărind din umbră. Doar Louis. Lumina lumânărilor lăsa să i se ghicească fața blajină și uscățivă.

Purta o haină ponosită și prăfuită, cămașa îi era desfăcută la guler și arăta cam înfrigurat. S-a apropiat încet și m-a apucat de umăr cu o mână hotărâtă.

— O să ți se întâmple iarăși ceva înspăimântător, a zis; lumina îi juca în ochii verzi. Ai să te întâlnești cu el, o știi.

— Voi învinge, am răspuns, râzând puțin forțat, amețit de fericire la vederea lui. Apoi am ridicat din umeri. Înving întotdeauna, nu ți-ai dat seama până acum?

Eram uimit că mă găsisese, că ieșise atât de aproape de ora ivirii zorilor. Și încă mai tremuram din cauză că îmi imaginasem că venise chiar ea — ca în vis — și că încercasem să aflu pentru ce.

Eram dintr-o dată îngrijorat din cauza lui; pielea palidă și mâinile lungi, delicate, îl făceau să pară atât de fragil. Totuși, simțeam emanând din el, ca întotdeauna, o forță calmă, forța gânditorului care nu face nimic din impuls, care analizează toate aspectele și își alege cu grijă cuvintele. Care nu se joacă niciodată cu răsăritul.

S-a îndepărtat brusc și s-a strecurat tăcut pe ușă. M-am luat după el, uitând să încui ușa, ceea ce era de neiertat, căci pacea bisericilor n-ar trebui tulburată niciodată. L-am urmărit prin întunericul dimineții, mergând întâi pe trotuarul de pe lângă Pontalba Apartments, apoi traversând piața.

Se grăbea în felul lui elegant, mergând cu pași mari și ușori. Lumina se apropia, cenușie și mortală, făcând vitrinele de sub acoperișuri să licărească mat. Eu aș fi putut să mai rămân vreo jumătate de oră. El, nu.

Mi-am dat seama că nu știam unde și-a ascuns coșciugul și cât de mult are de mers până să ajungă acolo. N-aveam nici cea mai mică idee.

Înainte de colțul de lângă fluviu, s-a întors. Mi-a făcut semn, și în acest gest era mai multă afecțiune decât în tot ceea ce spusese.

M-am dus înapoi să încui biserica.

8

NOAPTEA următoare am ieșit numaidecât în Jackson Square.

Teribilul front atmosferic din nord ajunsese până la urmă în New Orleans, aducând cu el un vânt înghețat. În lunile de iarnă se putea oricând întâmpla așa ceva, deși de câțiva ani nu se întâmplase niciodată. Mă oprisem în apartamentul mansardat și îmbrăcasem un palton gros de lână, încântat cât era de sensibilă acum pielea mea bronzată.

Câțiva turiști sfidau iarna, vizitând cafenelele și patiseriile încă deschise de lângă catedrală. Traficul serii era gălăgios și grăbit. În spatele ușilor, murdara și străvechea Café du Monde era plină de lume.

L-am văzut imediat. Ce noroc!

Porțile scuarului fuseseră legate cu lanțuri, ca în fiecare seară — un obicei plicticos — așa că stătea lângă ele, cu fața spre catedrală, privind neliniștit în jur.

Am avut vreme să-l studiez o clipă, înainte să-și dea seama că eram acolo. Ceva mai înalt decât mine, șase picioare, cred, și, așa cum văzusem și mai înainte, foarte bine făcut. Cât despre vârstă, avusesem dreptate. Trupul nu putea avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Era îmbrăcat în haine scumpe — un pardesiu împlănit, impecabil croit, și un fular gros, de culoarea purpurei.

Când m-a văzut l-a străbătut un fior — spaimă pură și încântare

nebună. Și-a recăpătat zâmbetul înfiorător și a încercat în zadar să-și controleze panica; m-am apropiat încet, ca un om, în timp ce mă privea fix.

— Ah, domnule de Lioncourt, arăți ca un înger, a șoptit, iar pielea ți-e splendid bronzată. Ce îmbunătățire minunată! Iartă-mă că nu ți-am spus-o mai devreme.

— Iată-te, așadar, domnule James, am spus, ridicând din sprâncene. Ce ai să-mi propui? Nu-mi placi. Vorbește repede.

— Nu fi grosolan, domnule de Lioncourt. Ar putea fi o greșeală îngrozitoare să mă superi, chiar ar putea.

Da. Vocea era exact ca a lui David. Aceeași generație, probabil. Avea și ceva care amintea neîndoielnic de India.

— Ai perfectă dreptate, a zis. Am petrecut mulți ani în India. Și câțiva în Australia și Africa.

— Aha, deci poți să-mi citești gândurile foarte ușor, am spus.

— Nu, nu atât de ușor pe cât ai crede, iar acum cred că nu mai pot deloc.

— Am să te omor dacă nu-mi spui cum ai reușit să mă urmărești și ce dorești.

— Știi ce doresc, a răs el, posac și neliniștit, privindu-mă și apoi mutându-și mereu ochii de la mine. Ți-am spus-o prin intermediul povestirilor, dar nu pot vorbi aici, în ger. E mai rău decât în Georgetown. Apropo, acolo locuiesc. Speram să scap de o astfel de vreme. De ce m-ai cărat la Londra și Paris în anotimpul ăsta? Au urmat mai multe spasme neliniștite de răs. Era evident că nu se putea uita la mine mai mult de un minut fără ca privirea să nu-i alunece într-o parte, ca și cum aș fi fost o lumină orbitoare. Era nesuferit de frig la Londra. Urăsc frigul. Dar aici suntem la tropice, nu-i așa? Ah, dumneata și visele dumitale sentimentale despre zăpada iernii...

Ultima remarcă m-a buimăcit înainte să fiu în stare s-o ascund. O clipă m-am simțit furibund, pe urmă am reușit să mă controlez.

— Hai în cafenea, am spus, arătând către hala franțuzească de dincolo de scuar.

Am luat-o înainte. Eram prea confuz și prea agitat ca să mai risc vreo vorbă.

În cafenea era extrem de multă gălăgie, dar era cald. Mi-am făcut drum spre o masă din colțul cel mai îndepărtat de ușă, am comandat pentru amândoi faimoasa cafea cu lapte și am rămas într-o tăcere severă, amuzat vag de măsuța lipicioasă și fascinat de el. Tremura. Și-a scos fularul și pe urmă l-a pus la loc, și-a scos mănușile, le-a băgat în buzunar, le-a scos din nou; și-a pus una, lăsând-o pe cealaltă pe masă, pe urmă a luat-o și a pus-o și pe aceea.

Era ceva absolut oribil în el, în felul în care trupul splendid și atrăgător era chinuit de către spiritul viclean și agitat și de hohotele acelea de răs. Și totuși, nu-mi puteam lua ochii de la el. Într-un fel drăcesc îmi plăcea să mă uit la el. Și cred că știa.

În spatele chipului frumos, fără cusur, se ascundea o inteligență sfidătoare. Mă făcea să-mi dau seama cât de intolerant devenisem față de oricine era tânăr cu adevărat.

Cafeaua a fost lăsată curând în fața noastră, și mi-am lipit palmele de ceașca fierbinte. Am lăsat aburul să-mi mângâie fața. Mă urmărea, cu ochii căprui, mari și limpezi, ca și cum ar fi fost fascinat; încerca să-mi susțină privirea calm și continuu, dar se dovedea foarte greu. Gură delicioasă, gene lungi, dantură perfectă.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? am întrebat.

— Știi ce. Ți-ai imaginat. Nu prea mi-e la îndemână în trupul acesta,

domnule de Lioncourt. Știi, un hoț de trupuri are și el mici dificultăți.

— Asta ești?

— Da, un hoț de trupuri de mâna întâi. Dar o știai deja când ai acceptat să te întâlnești cu mine, nu-i așa? Trebuie să-mi ierți ocazionalele stângăcii. Toată viața mea am fost un tip slab, aproape sfrijit. Niciodată într-o asemenea formă. A oftat, și chipul i s-a întristat o clipă. Dar acum e un capitol închis, a zis cu o jenă bruscă. Să trecem imediat la subiect, având în vedere enormul dumitale intelect preternatural și vasta experiență.

— Nu-ți bate joc de mine, lepădătură! Dacă te joci cu mine, una-două te fac bucăți. Ți-am spus că nu-mi placi. Nu-mi place nici mica noblețe pe care ți-o atribui.

L-am făcut să tacă. S-a potolit de-a binelea. Poate că se pierduse cu firea sau înghețase de frică. Cred că era ușor însă să-i treacă spaima și să devină din nou furios și rece.

— Bine, a spus moale și serios, fără pic de frenezie. Vreau să fac schimb de trupuri cu dumneata. Vreau corpul dumitale pentru o săptămână. Voi avea grijă să ai în schimb corpul meu de acum. E tânăr și perfect sănătos. E limpede că-ți place cum arată. Dacă vrei, îți pot arăta diverse certificate de sănătate. A fost testat și examinat chiar înainte de a intra în posesia lui. Adică înainte să-l fur. E destul de puternic, vezi și dumneata. De fapt, este chiar remarcabil de puternic.

— Cum poți s-o faci?

— O vom face împreună, domnule de Lioncourt, a spus cât se poate de politicoasă, tonul devenindu-i mai civilizat și mai curtenitor cu fiecare vorbă pe care o rostea. Nu poate fi vorba despre un furt de trupuri când am de-a face cu o creatură ca dumneata.

— Dar ai încercat, nu-i așa?

M-a studiat o clipă, nesigur de cum ar trebui să răspundă.

— Ei bine, nu poți să-mi faci o vină din asta, nu-i așa? a zis implorator. Așa cum nici eu nu te pot condamna pentru că bei sânge. A zâmbit când a rostit cuvântul „sânge”. De fapt, am încercat doar să-ți atrag atenția, ceea ce nu-i lucra ușor. Părea gânditor și deosebit de sincer. Și apoi, la nivelul nostru este întotdeauna nevoie de cooperare.

— Da, am spus, dar care este mecanismul, dacă nu-i prea dur cuvântul. Cum anume trebuie să cooperăm! Fii mai concret. Eu nu cred că așa ceva se poate.

— Haide, lasă, cum să nu crezi, a intervenit el blând, ca un profesor răbdător. Părea aproape o întruchipare a lui David, dar fără vigoarea acestuia. Cum aș fi reușit altfel să devin stăpân pe trupul pe care-l vezi? A făcut un mic gest ilustrativ și a continuat. Ne vom întâlni într-un loc potrivit. Vom ieși fiecare din trupul lui — lucru pe care știi prea bine cum să-l faci și pe care l-ai descris atât de elocvent în scrierile dumitale — apoi vom intra fiecare în posesia trupului celuilalt. Nu-i nevoie decât de curaj absolut și de un act de voință. A ridicat ceașca — mâna îi tremura violent — și a băut o înghițitură din cafeaua fierbinte. Pentru dumneata va fi doar o încercare a curajului, nimic mai mult.

— Și ce o să mă țină ancorat în noul trup?

— Domnule Lioncourt, nu va fi nimeni înăuntru care să te împingă afară. Este complet diferit decât în cazul posedatilor, înțelegi. Posesia e o bătălie. Când vei intra în acest trup, nu vei întâmpina nici o rezistență. Și poți rămâne până când hotărăști să renunți.

— E prea încurcat, am replicat neliniștit. Știi că s-au scris despre asta maldăre de hârtii, dar ceva nu este chiar...

— Lasă-mă să încerc să te lămuresc, a spus cu voce liniștită și aproape minunat acordată. Avem de-a face cu o știință, dar cu una necodificată pe

deplin de mințile cercetătorilor. De aceea ne rămân numai memoriile poezilor și ale aventurierilor oculte, aproape incapabili să analizeze cum se petrec faptele.

— Exact. Așa cum ai spus, am călătorit și eu în afara trupului. Totuși, nu știu ce se întâmplă atunci. De ce nu moare corpul când îl părăsim? Nu înțeleg.

— Sufletul, ca și creierul, nu-i alcătuit dintr-o singură parte. După cum sunt convins că știi, un copil se poate naște fără cerebel, dar poate trăi dacă are ceea ce se numește trunchi cerebral.

— Ce lucru îngrozitor!

— Se întâmplă mereu, te asigur. Victime ale unor accidente, al căror creier este deteriorat iremediabil, pot să respire și chiar să caște în somn, dacă le mai funcționează creierul mic.

— Și poți să pui mâna pe asemenea trupuri?

— O, nu. Pentru o posesie deplină am nevoie de un creier sănătos, cu toate celulele în ordine, apte să lucreze și apte să păstreze înăuntru *mintea* invadatorului. Fii atent la ce spun, domnule de Lioncourt. Creierul nu înseamnă minte. Și îți atrag din nou atenția că nu este vorba despre posesie, ci despre ceva infinit mai subtil. Dă-mi voie să continuu, te rog.

— Da-i drumul.

— Așa cum spuneam, sufletul are mai multe părți, la fel ca și creierul. Partea cea mai mare — identitatea, personalitatea, conștiința, dacă vrei — se desprinde și călătorește; rămâne însă un mic suflet rezidual. El păstrează viu trupul vacant, ca să zic așa, căci o desprindere completă ar însemna, desigur, moartea.

— Înțeleg. Sufletul rezidual animă trunchiul cerebral; asta vrei să spui.

— Da. Când ieși din trupul tău, lași acolo sufletul rezidual. Exact acela peste care dau când iau în posesie trupul. Și el se va contopi nerăbdător și repede cu oricare suflet superior; el chiar dorește să se întregească cu sufletul superior. Fără el se simte incomplet.

— Adică moartea înseamnă plecarea ambelor suflete?

— Exact. Pleacă amândouă o dată evacuate violent — sufletul rezidual și sufletul superior — iar trupul rămâne atunci o simplă carcasă neînsuflețită și începe să se descompună. A așteptat, urmărindu-mă cu ceva ce părea răbdare sinceră, apoi a continuat: Crede-mă, forța morții este mult mai mare. În ceea ce propun eu nu-i nici un pericol.

— Dar dacă sufletul rezidual este atât de al naibii de sensibil, de ce nu pot eu, cu puterea mea, să dau afară din carapacea lui un suflet muritor și să mă mut în locul lui?

— Din cauză că sufletul muritor ar încerca să-și recapete trupul, domnule de Lioncourt, chiar dacă procesul scapă înțelegerii, ar încerca mereu. Sufletele nu vor să fie fără corp. Și chiar dacă sufletul rezidual îl primește bine pe invadator, îl va recunoaște întotdeauna pe cel din care a făcut parte odată. Îl va alege pe acela și va avea loc o luptă. Chiar și un suflet răătăcit poate încerca din toate puterile să-și recapete învelișul muritor. N-am spus nimic. Deși încă îl bănuiam și eram în gardă, trebuie să recunosc că ceea ce spunea avea sens. Posesia este întotdeauna o înfruntare sângeroasă, a reluat. Uită-te ce se petrece cu spiritele rele, cu stafile, și așa mai departe. Sunt eliminate întotdeauna, chiar dacă învingătorul nu știe pe cine a înlocuit. Când preoții încep cu litaniile și cu descântecul cu apă sfințită, ei îi cer, de fapt, sufletului rezidual să dea afară intrusul și să primească înapoi vechiul suflet.

— Dar, dacă schimbarea se face de comun acord, ambele suflete capătă trupuri noi.

— Exact. Crede-mă, dacă te gândești că poți intra într-un trup muritor fără ajutorul meu, n-ai decât să încerci și ai să vezi ce înseamnă. Nu vei

avea parte de cele cinci simțuri ale viilor atâta timp cât înăuntru va continua bătaia. A început să vorbească mai cu grijă, mai confidențial. Uită-te din nou la acest corp, domnule de Lioncourt, a zis el ispititor. Poate fi al dumitale, cu adevărat și pe deplin al dumitale. A făcut o pauză la fel de bruscă pe cât vorbise. L-ai văzut pentru prima oară acum un an, la Veneția. În tot acest timp m-a găzduit ca intrus, fără întrerupere. Te va găzdui și pe dumneata.

— De unde îl ai?

— L-am furat, ți-am spus. Fostul proprietar e mort.

— Fii mai clar.

— Oh, chiar trebuie? Îmi displace să mă învinovățesc.

— Nu sunt acuzator public, domnule James. Sunt vampir. Vorbește astfel încât să înțeleg.

A râs cu ușoară ironie.

— Trupul a fost ales cu grijă, a spus. Fostul proprietar nu era în toate mințile. Oh, nimic organic, absolut nimic. Cum ți-am spus, a fost analizat cu grijă. Devenise un fel de animal de laborator mare și liniștit. Nu se mișca. Nu vorbea. Rațiunea i se spulberase fără speranță, chiar dacă celulele creierului continuau să pâraie și să zbârâie după tipic. Am înfăptuit schimbul în etape. Era ușor să-l scot din trup. L-am momit în corpul meu bătrân și l-am părăsit acolo cum scrie la carte.

— Unde-i acum vechiul tău corp?

— Domnule de Lioncourt, pur și simplu, nu există nici o cale ca vechiul suflet să revină vreodată și să ridice probleme, te asigur.

— Vreau să văd o fotografie de-a celui alt trup.

— Pentru ce?

— Pentru că-mi va spune o mulțime de lucruri despre tine, poate chiar mai multe decât îmi poți spune tu însuși. Îți cer asta. Altfel, nu voi fi de acord.

— Nu vei fi? Și-a reținut zâmbetul politicos. Dar dacă mă ridic și plec de-aici?

— Îți voi omorî splendidul trup de-acum imediat ce vei încerca. Nimeni nu va băga de seamă. Vor crede că ești beat și că mi-ai căzut în brațe. Fac mereu astfel de lucruri.

A rămas tăcut, dar se vedea că socotea cu înverșunare; mi-am dat seama că toate astea îi plăceau, că îi plăcuseră tot timpul. Era ca un mare actor, implicat până în gât în partea cea mai palpitantă a carierei lui.

Mi-a zâmbit surprinzător de seducător, apoi și-a scos grijuliu mînușa dreaptă și a tras afară din buzunar un obiect pe care mi l-a pus în mână. O fotografie veche a unui bărbat slab, cu părul alb, des și ondulat. Să fi avut vreo cincizeci de ani. Purta un fel de uniformă albă și, în loc de cravată, avea o fundă neagră.

Era un bărbat arătos, în aparență mult mai delicat decât David, dar avea același gen de eleganță britanică și zâmbea destul de plăcut. Se sprijinea de o balustradă pe ceva ce trebuie să fi fost puntea unui vas. Da, era un vas.

— Știai că am să ți-o cer, nu-i așa?

— Mai devreme sau mai târziu, a răspuns.

— Când a fost făcută?

— N-are importanță. De ce naiba vrei să știi? Trăda puțină neliniște, dar pe urmă s-a stăpânit. Acum zece ani, a zis, coborând vocea. Ce are a face?

— Așadar, asta face... cât? Șaizeci și cinci, poate?

— Urmează să-i împlinesc, a răspuns, zâmbind larg și intim.

— Cum ai învățat toate astea? De ce alții n-au reușit să stăpânească trucul?

M-a privit rece de sus până jos; simțeam că-și va pierde cumpătul. Dar a revenit la maniera politicoasă.

— Au făcut-o mai mulți, a rostit deosebit de confidențial. Prietenul dumitale David Talbot ar fi trebuit să ți-o spună. N-a vrut. Minte, ca toți vrăjitorii de la Talamasca. Sunt religioși. Cred că pot ține oamenii sub control; își folosesc cunoștințele ca să-i țină sub control.

— Ce știi despre ei?

— Am fost membru al Ordinului, a zis, zâmbind din nou, cu ochii jucăuși. M-au dat afară. M-au acuzat că profit de pe urma puterilor mele. Păi, cum altfel, domnule de Lioncourt? La ce sunt bune puterile, dacă nu să profiți de pe urma lor?

Deci Louis avusese dreptate. N-am spus nimic. Am încercat să-i cercetez mintea, dar s-a dovedit inutil. Îi resimțeam puternic prezența fizică, dogoarea trupului, izvorul sângelui. Era un trup succulent, ăsta-i cuvântul cel mai potrivit, indiferent ce suflet adăpostea. Nu-mi plăcea ce simțeam, căci îmi venea să-l ucid pe loc.

— La Talamasca am aflat despre dumneata, a continuat, pe același ton confidențial. Desigur, scrierile dumitale îmi erau cunoscute. Citesc tot felul de chestii de genul ăsta. De aceea am și folosit povestioarele acelea ca să comunic cu dumneata. Dar în arhivele de la Talamasca am descoperit că operele dumitale de ficțiune nu erau deloc niște ficțiuni.

Eram furios că Louis își imaginase lucrurile corect.

— Bine, am spus. Am înțeles cum e cu împărțirea creierului și a sufletului, dar ce se întâmplă dacă nu vrei să-mi mai înapoezi trupul după ce facem schimbul și eu nu sunt destul de puternic cât să-l redobândesc? Ce te-ar putea împiedica s-o ștergi cu trupul meu?

A tăcut o clipă, pe urmă a spus măsurat:

— Un preț foarte mare.

— Ah.

— Zece milioane de dolari într-un cont bancar care să mă aștepte când îți recapeți trupul.

A băgat din nou mâna în buzunar și a scos un tichet de plastic cu o fotografie cât unghia a noii sale înfățișări. Mai era acolo o amprentă digitală, numele Raglan James și o adresă din Washington.

— Sunt sigur că poți aranja. O avere care să poată fi cerută de tipul cu fața și amprenta de pe cartea de identitate. Doar nu crezi că aș pierde o asemenea avere, nu-i așa? Și pe urmă, n-am nevoie de corpul tău pentru totdeauna. Nici chiar *tu* nu-l vrei pentru vecie, nu-i așa? Ai fost deosebit de elocvent în legătură cu suferințele, cu angoasele, cu descinderile dumitale prelungite și zgomotoase în iad, și așa mai departe. Nu. Îți vreau trupul numai puțină vreme. Mai există o mulțime de trupuri care mă așteaptă să le iau în stăpânire, o mulțime de aventuri.

Am studiat cartea de identitate.

— Zece milioane, am spus. E un preț.

— Pentru dumneata nu înseamnă nimic și o știi. Ai miliarde azvârlite în băncile internaționale sub pseudonime pitorești. Cineva cu puterile dumitale incredibile poate dobândi toate avuțiile lumii. Doar vampirii de prost gust din filmele de mâna a doua vagabondează prin eternitate, trăind de pe o zi pe alta. Și-a șters dezgustat buzele cu o batistă de în și a luat o gură de cafea. Am fost teribil de intrigat, a zis, de felul în care l-ai descris pe vampirul Armand din *Regina damnaților* — cum își folosea puterile ca să adune avere și să clădească întreprinderea aceea mare, „Insula nopții”, ce nume adorabil. Aproape că mi-a tăiat respirația. A zâmbit, iar când a continuat, vocea îi era amabilă și calmă ca și mai înainte. Nu mi-a fost greu să-ți adnotez afirmațiile, îți dai seama, deși, după cum știm amândoi, misteriosul dumitale tovarăș a abandonat de

mult „Insula nopții” și a dispărut din fișierele computerelor — cel puțin, pe cât am putut eu afla. N-am spus nimic. Și apoi, zece milioane sunt un fleac pe lângă ceea ce-ți ofer. Ți-a mai propus cineva așa ceva? Nu există nimeni pe lume — cel puțin, acum — care s-o poată face sau să vrea.

— Și dacă *eu* nu vreau să schimbăm la loc la sfârșitul săptămânii? am întrebat. Să presupunem că vreau să rămân muritor pentru totdeauna.

— Mie-mi convine, a spus binevoitor. Pot să mă debarasez când vreau de trupul dumitale. Sunt multe altele care îmi vor cădea în mână.

Mi-a zâmbit respectuos și admirativ.

— Ce intenționezi să faci cu trupul meu?

— Să mă bucur de el. Să mă bucur de forța lui, de putere! Am avut tot ce era în stare să-mi ofere un corp omenesc – tinerețe, frumusețe, energie. Am fost chiar și într-unul de femeie, să știi. Apropo, nu-ți recomand. Acum vreau ceea ce-mi poți oferi *dumneata*. A ridicat capul și și-a îngustat ochii. Dacă ar exista și corpuri de înger, mi-aș însuși unul.

— La Talamasca nu există documente despre îngeri?

A ezitat, apoi a schițat un râs stăpânit.

— Îngerii sunt spirite pure, domnule de Lioncourt. Noi vorbim despre trupuri, nu? Sunt dăruit plăcerilor cărnii. Iar vampirii sunt monștri din carne, nu-i așa? Își trag puterile din sânge.

Când a rostit „sânge” i-au lucit din nou ochii.

— Ce urmărești? I-am întrebat. Vreau să spun, ce vrei cu adevărat? Ce te interesează? Nu pot fi banii. Ce vrei să-ți cumperi cu ei? Experiențe pe care nu le-ai avut?

— Da, aș putea spune că despre asta-i vorba. Experiențe pe care nu le-am avut. Sunt un senzual, ca să folosesc un cuvânt mai potrivit, dar, dacă vrei să știi adevărul — și nu vād de ce-ar fi loc de minciună între noi — sunt un hoț în toată puterea cuvântului. Nu mă bucur de un lucru, dacă nu mă tocmesc, dacă nu înșel pe cineva pentru el sau dacă nu-l fur. Ai putea să spui că este modul meu de a ieși din nimicnicie și de a fi asemenea lui Dumnezeu!

S-a oprit, ca și cum ceea ce îmi spusese îl impresionase atât de mult, încât i se tăia respirația. Ochii îi jucau în cap. Apoi s-a uitat în ceașca de cafea pe jumătate goală și a zâmbit rezervat.

— Înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa? m-a întrebat. Hainele de pe mine sunt furate. În casa mea din Georgetown totul este de furat — fiecare piesă de mobilier, fiecare tablou, fiecare obiect de artă. Aș putea spune că până și casa este furată, căci mi-a fost cedată datorită unor înscrisuri false și a unor promisiuni mincinoase. Cred că asta se numește escrocherie, nu-i așa? E același lucru. A zâmbit mândru și aparent atât de superficial, încât m-a uimit. Toți banii pe care îi am sunt furați. La fel mașina cu care circul în Georgetown și biletele de avion de care am avut nevoie ca să te urmăresc în jurul lumii.

N-am răspuns. Cât era de straniu, mă gândeam, intrigat și dezgustat de el, de presupusa și binevoitoarea lui onestitate. Era un fapt, dar un fapt aproape perfect. Fața lui fermecătoare părea să devină mai mobilă, mai expresivă și mai mlădioasă cu fiecare nouă mărturisire. M-am dezmeticit. Voiam să știu mai mult.

— Cum ai reușit să te ții după mine? Cum ai știut unde sunt?

— Ca să fiu sincer, în două feluri. Primul este evident. Pot să-mi părăsesc trupul pentru perioade scurte și în timpul acela pot să cercetez unde te afli, pe distanțe mari. Dar nu-mi plac deloc călătoriile în afara trupului. Și, bineînțeles, nu ești ușor de găsit. Te ascunzi perioade lungi, te plimbi aproape nevăzut și îți schimbi locul fără să urmezi vreo regulă. Adesea te localizez, dar, până să-mi aduc trupul la locul cu pricina, nu mai erai.

Apoi mai există un mod, aproape la fel de magic — sistemul de computere. Folosești multe nume false. Am reușit să descopăr patru dintre ele. Deseori nu sunt atât de rapid, încât să te pot găsi cu ajutorul calculatorului. Pot însă să-ți studiez urmele. Când te întorci, știu încotro să mă îndrept.

N-am spus nimic, minunându-mă iarăși cât de mult îl bucurau toate acestea.

— Îmi place cum alegi orașele, a spus. Îmi place gustul pentru anumite hoteluri — Hassler la Roma, Ritz la Paris, Stanhope la New York. Și, desigur, micuțul și drăgălașul Park Central din Miami. Oh, nu fi atât de bănuitor. E o nimica toată să mituiești slujbașii ca să-ți arate ce carte de credit au primit sau pe nerușinații de funcționari bancari ca să spună lucruri pe care nu au voie să le spună. Șmecheriile astea funcționează perfect aproape întotdeauna. Nu-i nevoie să fii un ucigaș preternatural ca s-o faci. Câtuși de puțin.

— Furi și cu ajutorul computerului?

— Când pot, a răspuns, strâmbând ușor din gură. Fur oricum. Nu-i nimic sub demnitatea mea. Dar nu sunt în stare să fur zece milioane de dolari prin nici un fel de mijloace. Altfel, n-aș fi acum, aici, nu-i așa? Nu sunt destul de deștept. M-au prins de două ori. Am stat la închisoare. Acolo mi-am perfecționat mijloacele de călătorie în afara trupului, deoarece altă posibilitate nu era.

A zâmbit sarcastic și dezgustat.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că ți le va spune, oricum, prietenul dumitale David Talbot. Și deoarece cred că noi doi ne-am putea înțelege. M-am plictisit să risc. Iată marele motiv, trupul dumitale — și zece milioane de dolari când ți-l înapoiez.

— Ce se întâmplă cu tine? l-am întrebat. Sună atât de meschin, de lumesc.

— Zece milioane sunt ceva lumesc?

— Da. Ai schimbat un trup vechi cu unul nou. Ești din nou tânăr! Iar pasul următor, dacă accept, va fi trupul meu, puterile mele. Cu toate acestea, pentru tine contează banii. Doar banii și nimic altceva.

— Ba amândouă, a spus, acru și sfidător. Sunt două lucruri foarte asemănătoare. A făcut un efort și a reușit să-și recapete calmul. Nu-ți dai seama, pentru că dumneata ai obținut simultan și averea, și puterea. Nemurierea laolaltă cu o casetă plină de aur și bijuterii. N-a fost așa? Ai ieșit din turnul lui Magnus nemuritor și răsplătit regește. Sau povestea este o minciună? Dumneata ești adevărat, e limpede. Nu știu însă ce să cred despre lucrurile pe care le-ai scris. Trebuie să înțelegi ce-ți spun. Dumneata însuși ești un hoț.

Am simțit că mă năpădește furia. Devenise brusc la fel de dezgustător ca la început, când ne așezaserăm aici și era în starea aceea de nervozitate înspăimântată.

— Nu sunt hoț, am spus liniștit.

— Ba ești, a răspuns cu uimitor de multă simpatie. Întotdeauna furi de la victime. Știi că e adevărat.

— Nu, n-o fac niciodată decât... dacă trebuie.

— Ți-am spus. M-au dat afară. Am fost acuzat că-mi folosesc înzestrările ca să obțin informații de uz personal. Am fost acuzat de înșelăciune. Și de hoție, desigur. Erau tare nătărăi și obtuzi, prietenii

dumitale din Talamasca. M-au subestimat complet. Ar fi trebuit să mă prețuiască. Ar fi trebuit să mă studieze. Ar fi trebuit să mă roage să-i învăț ceea ce știu.

În loc de asta, mi-au dat papucii. Șase luni de izolare. O pensie de mizerie. Și mi-au refuzat ultima dorință... un bilet de clasa întâi pentru America, pe vasul *Queen Elisabeth 2*. Ar fi fost atât de simplu pentru ei să mi-o îndeplinească. Îmi datorau atât de mult, după tot ce le arătasem. Ar fi trebuit s-o facă. A oftat, s-a uitat la mine, apoi la cafea. În lumea noastră contează astfel de lucruri mărunte. Contează chiar foarte mult.

N-am spus nimic. M-am uitat din nou la fotografie, la figura de pe puntea vasului, dar nu sunt sigur că băgase de seamă. Privea în jur la strălucirea ieftină a cafelei și ochii treceau de la pereți și tavan la turiștii ocazionali, fără ca, de fapt, să vadă nimic.

— Am încercat să negociez cu ei, a zis, cu vocea măsurată ca mai înainte. Adică, dacă vor să le înapoiez niște obiecte sau să le răspund la niște întrebări, înțelegi. Dar nici n-au vrut s-audă! Erau prea spiritualizați ca să se gândească la una ca asta. Mi-au dat un bilet de avion clasa turist și un cec cu plata pe șase luni. Șase luni! Oh, am obosit de toate suișurile și coborâșurile astea mărunte!

— Ce te-a făcut să crezi că puteai să-i tragi pe sfoară?

— Dar *i-am tras* pe sfoară, a spus, cu ochii străbătuți de un zâmbet. Nu sunt prea atenți cu inventarele. Nici măcar n-au idee câte din bunurile lor am reușit să mi le însușesc. Nici nu vor ghici vreodată. Bineînțeles, cel mai mare furt ai fost tu – secretul că existi. Am dat o lovitură tare norocoasă descoperind pivnița ticsită de relicve. Să ne înțelegem, n-am luat nimic din vechile dumitale bunuri — redingote putrezite din tainițele din New Orleans, pergamente cu semnătura dumitale nostimă, ei, era chiar și un medalion cu un portret în miniatură al blestematei aceleia de copile...

— Ține-ți gura, am șoptit.

A tăcut.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr, crede-mă.

— Ce medalion? L-am întrebat.

Putea oare să audă că inima începuse să-mi bată nebunește? Am încercat să mă liniștesc și să nu las căldura să-mi urce pe chip. Ce blajin părea când mi-a răspuns!

— Un medalion de aur cu lăntișor și cu o miniatură înăuntru. Oh, nu l-am furat. Îți jur. L-am lăsat acolo. Întreabă-l pe Talbot. A rămas în pivniță.

Am așteptat, poruncindu-i inimii să stea liniștită și îndepărtându-mi din minte orice imagine despre medalion. Pe urmă am spus:

— Important este că tipii de la Talamasca te-au prins și te-au dat afară.

— Nu trebuie să continui să mă insulti, a rostit umil. Este cât se poate de posibil să facem micul nostru târg fără atâtea neplăceri. Îmi pare foarte rău că am pomenit de medalion, n-am...

— Vreau să mă gândesc la propunerea ta, am spus.

— S-ar putea să fie o greșeală.

— De ce?

— Folosește șansa! Acționează rapid. Acționează acum. Și adu-ți aminte, te rog, că, dacă îmi faci vreun rău, pierzi ocazia pentru totdeauna. Sunt singura cheie a acestei experiențe; folosește-mă sau nu vei ști niciodată cum e să fii din nou om. S-a apropiat de mine, atât de aproape, încât îi simțeam răsuflarea pe obraz. Nu vei ști niciodată cum e să te plimbi în lumina soarelui, să te bucuri de o masă bună, cu mâncare adevărată, să faci dragoste cu o femeie sau cu un bărbat.

— Vreau să pleci acum. Șterge-o din oraș și să nu te mai întorci niciodată. Voi veni eu la adresa din Georgetown când voi fi gata. Și nu vom schimba pentru o săptămână. În nici un caz de prima dată. Va fi...

— Îmi permit să sugerez două zile?

N-am răspuns.

— Ce-ar fi dacă am începe cu două zile? a reluat. Dacă îți place, aranjăm pe urmă pentru mai mult...

— O zi, am spus, și propria-mi voce mi s-a părut foarte stranie. O perioadă de douăzeci și patru de ore... pentru început.

— O zi și două nopți, a spus liniștit. Dă-mi voie să-ți propun miercurea care vine, imediat după apus. Iar a doua schimbare o vom face vineri dimineață, înainte de ivirea zorilor. N-am răspuns. Poți să te pregătești în seara aceasta și mâine seară, a continuat lingușitor. După ce schimbăm, vei avea la dispoziție toată noaptea de miercuri și întreaga zi de joi. Bineînțeles, și noaptea de joi până... să zicem, două ore înainte de răsăritul de vineri? Ar trebui să-ți convină. M-a studiat cu atenție și a devenit ceva mai îngrijorat. Oh, și adu cu dumneata un pașaport. Nu-mi pasă pe ce nume. Dar vreau un pașaport, o carte de credit și bani în buzunar, în afara celor zece milioane. Înțelegi? N-am spus nimic. Știi că o să meargă. Tot n-am răspuns. Crede-mă, tot ce ți-am spus este adevărat. Întreabă-l pe Talbot. Nu m-am născut frumosul pe care-l ai în față. Iar acest trup te așteaptă chiar acum, chiar în clipa asta. Tăceam. Caută-mă miercuri, a zis. Vei fi foarte bucuros după ce o vei face. A făcut o pauză, apoi a vorbit și mai încet. Uite, simt... simt că te cunosc. Vocea i-a coborât până la șoaptă. Știu ce vrei! E îngrozitor să dorești ceva și să nu poți avea. Dar acum știi că stă în puterea dumitale. M-am uitat în ochii lui. Fața frumoasă era liniștită, lipsită de orice urmă de expresie, iar ochii păreau miraculos de fragili și de preciși. Pielea era suplă, și cred că la atingere aș fi simțit-o ca satinul. Pe urmă a vorbit din nou, pe jumătate în șoaptă, seducător, cu tristețe. Numai dumneata și cu mine o putem face. Într-un fel, e un miracol pe care numai dumneata și cu mine îl putem înțelege.

Brusc, frumusețea liniștită a chipului mi s-a părut monstruoasă; chiar și vocea, cu timbrul ei plăcut, mi s-a părut monstruoasă, atât de plină de înțelegere, de afecțiune, poate chiar de dragoste.

Am simțit nevoia să-l înșfac de gât; am simțit nevoia să-l zgâlțâi până și-ar fi pierdut cumpătul și aparența de trăire profundă. Dar nici nu-mi trecea prin cap s-o fac de-adevăratelea. Eram vrăjit de ochi și de voce. Îmi permiseseam să fiu vrăjit, la fel cum îmi permiseseam mai devreme să mă las cuprins de impulsul de a-l ataca. Mi se întâmpla una ca asta, pur și simplu, pentru că el părea cu adevărat fragil și nătâng, în timp ce eu eram sigur de forța mea.

Mă mințeam. Voiam să fac schimbul! Voiam să-l fac.

După ce a trecut o vreme și-a lăsat privirea să se plimbe prin cafenea. Așteptase? Ce se petrecea oare în sufletul lui deștept, tainic și ascuns? O ființă care putea să fure trupuri! Care putea trăi în carnea altuia.

A scos încet un stilou din buzunar, a rupt un șervețel de hârtie și a scris numele și adresa unei bănci. Mi l-a dat. L-am luat și l-am băgat în buzunar. N-am spus nimic.

— Înainte de schimb îți voi da pașaportul meu, a zis, studiindu-mă la fiecare cuvânt. Cel cu fotografia corectă, bineînțeles. Te voi instala în casa mea. Presupun că vei avea bani în buzunar. Ai întotdeauna. O să vezi că am o casă destul de agreabilă. O să-ți placă în Georgetown. Cuvintele lui erau ca niște degete care mi-ar fi atins dosul palmei, neliniștitor și palpitant. E un loc destul de civilizat, un loc cu tradiție. Și, bineînțeles, cu zăpadă. Îți dai seama. Este foarte frig. Dacă nu vrei cu adevărat s-o faci într-un climat friguros...

— Nu-mi pasă de zăpadă, am mormăit în barbă.

— Da, sigur. Am să-ți las niște haine de iarnă, ca să fiu mai sigur, a rostit în același mod conciliant.

— Detaliile astea n-au nici o importanță, am spus.

Ce nebunie, să se gândească la asemenea lucruri! Simțeam inima bătând să-mi spargă pieptul.

„Poate că pentru tine contează, m-am gândit. Dar pentru mine e important doar să fiu în trupul acesta și să fiu viu.” Am revăzut cu ochii minții zăpada ultimei ierni pe care o trăisem în Auvergne. Am văzut soarele coborând deasupra munților... Am văzut preotul de la biserica din sat tremurând în holul cel mare și plângându-mi-se că lupii coboară noaptea până în localitate. Sigur că eram de acord să-i vânez. Era de datoria mea.

Nu-mi păsa dacă el îmi citea gândurile sau nu.

— Ah, dar nu vrei să mănânci mâncare bună? Nu vrei să bei vin bun? O femeie sau un bărbat, nici asta nu contează? Vei avea nevoie de bani și de facilități, cu siguranță.

N-am răspuns. Vedeam soarele pe zăpadă. Mi-am lăsat privirea să se plimbe pe fața lui. Mă gândeam cât de ciudat de grațios părea când încerca să mă convingă, cât de tare semăna cu David.

Era gata să vorbească mai departe despre lux când i-am făcut semn să tacă.

— Bine, am spus. Cred că ai să mă vezi miercuri. Să zicem o oră după ce se întunecă. Oh, trebuie să te previn. Averele de zece milioane de dolari. Ți va sta la dispoziție s-o ridici vineri dimineață, numai două ore. Va trebui s-o ceri în persoană. I-am atins ușor umărul. Evident, această persoană.

— Evident. Aștept cu nerăbdare.

— Vei avea nevoie de o parolă ca să faci tranzacția. Și vei afla parola de la mine doar când îmi vei da trupul înapoi, așa cum ne-am înțeles.

— Nu. Fără parolă. Transferul fondurilor trebuie să fie făcut complet și irevocabil înainte ca banca să se închidă miercuri după-amiază. Tot ce voi avea de făcut vineri va fi să mă prezint, să accept să mi se ia amprenta — dacă insiști — iar împrumutul va semna că pot să ridic banii. Am rămas tăcut, gândindu-mă. La urma urmei, frumosul meu prieten, a zis el, dacă nu-ți place ziua petrecută ca om? Dacă o să crezi că nu merită banii?

— Va merita banii, am șoptit, mai mult pentru mine însumi.

— Nu, a spus răbdător, dar insistent. Fără parolă.

L-am studiat. Îmi zâmbea și părea nevinovat, și cu adevărat tânăr. Doamne Dumnezeule, trebuia să însemne ceva și pentru el vigoarea aceea tinerească. Cum se putea să nu-l uluiască, măcar pentru o vreme? Poate că la început se gândise și el că obținuse tot ceea ce ar fi putut să-și dorească vreodată.

— Nu pentru multă vreme, a spus brusc, ca și cum n-ar fi fost în stare să-și rețină vorbele. Nu m-am putut împiedica să rid. Dă-mi voie să-ți spun un secret despre tinerețe, a rostit cu răceală. Bernard Shaw spunea că tânărul nu știe să-și folosească tinerețea, îți aduci aminte de remarcă asta atât de apreciată?

— Da.

— Ei bine, nu-i așa. Tânărul știe cât de dificilă și de îngrozitoare poate fi tinerețea. Tinerețea lui se risipește din cauza altora, ceea ce-i îngrozitor. Un tânăr n-are autoritate și nu este respectat.

— Ești nebun. Cred că nu știi să folosești ceea ce fură. Cum de nu te înfioară puterea creatoare? Cum de nu te bucură frumusețea care se reflectă în ochii celor care se uită la tine oriunde te-ai duce?

A clătinat din cap.

— Ai să te bucuri dumneata de asta, a zis. Trupul e tânăr, iar dumneata ai fost mereu tânăr. Te va înfiora puterea creatoare de care vorbeai. Vei fi fericit să te reflecti în privirile acelea iubitoare. S-a oprit. A luat ultima gură

de cafea și a privit în ceașcă. Fără parolă, a spus politicos.

— Foarte bine.

— Bun, a rostit cu un zâmbet cald și uimitor de strălucitor. Amintește-ți că ți-am oferit o săptămână pentru banii pe care ți-i cer. Ai hotărât singur că vrei numai o zi. Poate că, după ce dai de gust, ai să vrei o perioadă mai lungă.

— Poate, am spus.

Fusesem din nou distras de vederea lui, de vederea mâinilor mari și calde peste care își trăgea acum mânușile.

— O altă schimbare te va costa o altă sumă frumoșică, a zis vesel, numai zâmbet, în timp ce-și aranja fularul sub revere.

— Bineînțeles.

— Banii chiar nu înseamnă nimic pentru dumneata, nu-i așa?

— Nimic.

„Ce tragic, m-am gândit, că pentru tine înseamnă atât de mult.”

— Ei bine, cred că acum trebuie să-mi iau rămas-bun și să te las să te pregătești. Ne vedem miercuri.

— Nu încerca să fugi de mine, am spus grav, aplecându-mă înainte și atingându-i fața cu mâna.

Gestul l-a uimit; a rămas nemișcat, ca un animal care a simțit brusc pericolul acolo unde înainte nu fusese. Dar expresia i-a rămas calmă, și mi-am lăsat degetele să zăbovească pe pielea netedă și bărbierită.

Le-am mișcat apoi încet în jos, simțind fermitatea bărbiei, până mi-am oprit mâna pe gâtul lui. Briciul trecuse și pe-aici, lăsând o urmă mai întunecată; pielea era întinsă, surprinzător de musculoasă, iar atunci când sudoarea i-a cuprins fruntea a răspândit o mireasmă tinerească și curată. L-am văzut buzele mișcându-se și zâmbind nemaipomenit de plăcut.

— Trebuie să te bucuri măcar un pic că ești tânăr, am mormăit.

A zâmbit, ca și cum ar fi știut cât de radios și de seducător îi era zâmbetul.

— Am visele tinerilor, a spus. Ei visează mereu să fie mai bătrâni, mai bogați, mai înțelepți și mai puternici, nu crezi? Am râs. Am să te aștept miercuri noaptea, a rostit cu aceeași elocventă sinceritate. Poți fi sigur. Vino. O vom face, îți promit. S-a aplecat în față și a șoptit: Vei intra în acest trup. Ai să vezi.

A zâmbit iarăși, cât de fermecător și de insinuant era în stare.

— Vreau să pleci chiar acum din New Orleans.

— O, da, imediat, a replicat. S-a ridicat fără vorbă și s-a îndepărtat, încercând să-și ascundă teama. Mi-am luat deja biletul. Nu-mi place aerul stătut al Caraibelor. A râs autoironic și aproape plăcut. A continuat, ca și cum ar fi fost un profesor înțelept care dojenește un student. Mai vorbim când ai să vii la Georgetown. Între timp nu încerca să mă spionezi. Voi ști. Sunt foarte bun la aflat lucruri din astea. Chiar și la Talamasca erau uimiți de puterile mele. Ar fi trebuit să mă păstreze! Ar fi trebuit să mă studieze!

— N-am să te spionez, am răspuns grijuliu și cu aceeași tonalitate joasă. Nu pentru că mi-ar păsa dacă știi sau nu.

A râs iar, mocnit, înăbușit, apoi a înclinat din cap și s-a îndreptat către ușă. Era din nou ființa stângace și dizgrațioasă, plină de o agitație smintită. Părea cu atât mai tragic cu cât trupul s-ar fi putut mișca la fel de elegant ca o panteră, dacă înăuntru ar fi fost alt suflet.

L-am ajuns pe trotuar, uluindu-l și aproape înspăimântându-l, în ciuda puterilor sale de mediu. Eram aproape ochi în ochi.

— Ce vrei să faci cu trupul meu? l-am întrebat. Vreau să spun altceva decât să te ascunzi în fiecare dimineață ca un fluture de noapte sau ca un limax uriaș.

— Ce crezi? a răspuns, jucând din nou rolul gentlemanului englez

deosebit de sincer. Vreau să beau sânge. Ochii i s-au mărit și s-a apropiat. Vreau să iau și viața când îl beau. E lucrul cel mai important, nu-i așa? Nu le furi numai sângele, ci și viața. Eu n-am furat niciodată până acum ceva atât de prețios de la nimeni. A zâmbit viclean. Trupul, da, dar nu sângele și viața.

I-am dat drumul, trăgându-mă înapoi de lângă el, la fel de repede cum făcuse și el înainte. Inima mea o luase razna și am simțit un fior străbătându-mă în timp ce mă uitam la fața lui frumoasă și aparent inocentă.

Continua să zâmbească.

— Ești hoț prin excelență, a spus. Fiecare suflare pe care o iei e furată! O, da, trebuie să am trupul tău. Trebuie să încerc și această experiență. Să răsfoiesc dosarele despre vampiri de la Talamasca a fost un triumf, darmită să-ți iau în stăpânire trupul și să fur sânge! Ah, asta depășește așteptările mele cele mai grozave! Ești hoțul de pe cea mai înaltă treaptă!

— Pleacă din calea mea, am șoptit.

— Ei, haide, nu fi atât de mofturos, a zis. Nu-ți place când ți-o fac ceilalți. Ești un privilegiat, ești Lestat de Lioncourt. Ai descoperit ceea ce căuta Diogene. Un om cinstit! Un alt zâmbet larg, apoi o salvă de hohote de râs, ca și cum nu s-ar mai fi putut abține. Ne vedem miercuri. Și să vii devreme. Vreau să mă bucur cât mai mult de noapte.

S-a întors și a ieșit grăbit în stradă, fiuturând frenetic din mână ca să cheme un taxi. A țâșnit în plin trafic ca să-și facă loc într-un taxi care tocmai oprise pentru altcineva. A urmat o mică ceartă, dar a plecat imediat, trântind ușa în nasul celuiilalt în timp ce mașina demara. Mi-a făcut cu ochiul prin fereastra murdară. Apoi și el, și taxiul s-au făcut nevăzuți.

Eram absolut încurcat. Am rămas acolo, incapabil să mă mișc. În ciuda frigului, noaptea era însuflețită și plină de vocile amestecate ale turiștilor și de mașinile care încetineau să-i lase să traverseze. Fără să vreau, am încercat să-mi imaginez locul în lumina soarelui; am încercat să-mi imaginez cerul de deasupra, emoționant de albastru.

După aceea mi-am ridicat gulerul de la palton.

M-am plimbat ore întregi. Încă îmi mai răsună în urechi vocea frumoasă și cultivată.

Nu le furi numai sângele, ci și viața. Eu n-am furat niciodată ceva atât de prețios, de la nimeni. Trupul, da, dar nu sângele și viața.

N-aș fi putut să dau ochii cu Louis. N-aș fi putut să stau de vorbă cu David. Iar dacă ar fi aflat Marius, totul s-ar fi terminat înainte să înceapă. Cine știe ce-ar fi fost în stare să-mi facă Marius pentru că nutream o asemenea idee? Și totuși, el, cu vasta lui experiență, ar fi știut dacă era o posibilitate adevărată sau o aiureală. Dumnezeuule, dar oare Marius nu dorise niciodată așa ceva?

Până la urmă, m-am întors acasă, am stins luminile și m-am întins pe sofa de catifea, uitându-mă la orașul de dedesubt prin peretele de sticlă neagră.

Adu-ți aminte, te rog, că, dacă îmi faci vreun rău, pierzi ocazia pentru totdeauna... Ucide-mă sau nu vei ști niciodată cum e să fii din nou om... Nu vei ști niciodată cum e să te plimbi în lumina soarelui, să te bucuri de o masă bună, cu mâncare adevărată, să faci dragoste cu o femeie sau cu un bărbat.

M-am gândit la puterea de a te desprinde de forma materială. Nu-mi plăcea această putere, și proiecția astrală – cum se numea această rătăcire a sufletului — nu mi se întâmpla în mod spontan. De fapt, o foloseam atât de rar, încât puteam număra ocaziile pe degetele unei singure mâini.

Nu încercasem să-mi părăsesc trupul nici măcar atunci când suferisem în deșert; nu fusesem expulzat din el și nici nu mă gândisem la o asemenea posibilitate.

Ideea de a mă dezlipi de propriul corp și de a pluti deasupra, incapabil să găsesc o ușă — fie către rai, fie către iad — mă îngrozea. Călătorind astfel, sufletul neîntrupat nu era în stare să treacă stadiul spre moarte — îmi era clar că așa este încă de prima oară, când încercasem șmecheria. Dar să intri în trupul unui muritor! Să rămâi acolo, să mergi, să vezi, să simți ca un muritor, ah, nu-mi puteam stăpâni emoția. Devenea suferință pură.

După schimbare vei avea la dispoziție toată noaptea de miercuri și întreaga zi de joi. Întreaga zi de joi, întreaga zi...

În cele din urmă, înainte să se facă dimineață, mi-am sunat agentul din New York. Omul habar n-avea de cel din Paris. Mă știa numai sub două nume. Nu mai folosisem nici unul de mai multe luni. Era neverosimil ca Raglan James să-mi cunoască aceste identități și diversele lor posibilități. Părea calea de urmat cea mai simplă.

— Am o treabă pentru dumneata, una foarte complicată. Trebuie făcută imediat.

— Da, sir, oricând, sir.

— Bine, iată numele și adresa unei bănci din districtul Columbia. Vreau să-i notifici...

9

ÎN SEARA următoare am completat toate hârtiile necesare pentru transferul a zece milioane de dolari americani și le-am trimis prin curier băncii din Washington, împreună cu cartea de identitate a domnului Raglan James și cu un rezumat al instrucțiunilor scris chiar de mâna mea, și cu semnătura lui Lestan Gregor, care, din diverse motive, era cel mai bun nume spre a fi folosit pentru întreaga afacere.

Agentul din New York mă mai cunoștea și sub alt nume, și am convenit că acesta nu trebuie cu nici un chip să figureze în tranzacție, iar dacă era cumva nevoie să iau legătura cu agentul, numele de rezervă și două parole noi îl împuterniceau să transfere bani numai pe baza instrucțiunilor verbale.

Cât despre Lestan Gregor, numele avea să dispară din înregistrări imediat ce milioanele aveau să intre în posesia domnului James. Toate bunurile aparținând domnului Gregor erau transferate pe celălalt nume — Stanford Wilde.

Toți agenții mei sunt obișnuiți cu asemenea instrucțiuni bizare — schimbări de fonduri, dispariții de identități, autorizația de a-mi vira fonduri oriunde în lume pe baza unui simplu telefon. De data aceasta, întărisem sistemul. Stabilisem parole bizare și greu de pronunțat. Pe scurt, făcusem tot ce se putea ca să-mi asigur anghinimatul identităților și să fixez clar termenii transferului celor zece milioane.

Miercuri la prânz banii aveau să fie într-un cont sigur la banca din Washington, de unde puteau fi ceruți numai de domnul Raglan James și numai între orele zece și douăsprezece ale zilei de vineri. Domnul James urma să-și dovedească identitatea prin confruntarea cu fotografia, prin amprentă și prin semnătură, înainte ca banii să fie trecuți în contul său. Dacă nu îndeplinea condițiile, un minut după ora douăsprezece tranzacția devenea nulă și neavenită, iar banii se întorceau la New York. Domnul

James avea să fie încunoștințat de termenii în cauză până cel mai târziu miercuri după-amiază, cu precizarea că transferul nu avea să fie împiedicat de nimic, dacă toate condițiile erau respectate întru totul.

Părea un aranjament blindat, pe cât puteam să-mi dau seama, numai că, în ciuda a ceea ce credea domnul James, eu nu eram hoț. Și, amintindu-mi cine era, examinam tranzacția iar și iar, încercând să fac în așa fel, încât să-i neg superioritatea.

Dar de ce mă amăgeam în continuare, m-am întrebat, că n-aș vrea să încerc experimentul? Era limpede că exact asta intenționeam să fac.

Între timp, telefonul din apartamentul meu suna mereu – David încerca disperat să ia legătura cu mine — iar eu stăteam și mă gândeam în întuneric, refuzând să răspund, neliniștit la fiecare sonerie. Până la urmă, l-am scos din priză.

Ceea ce intenționeam să fac era o mârșăvie. Imbecilul o să-mi folosească trupul — nu încăpea îndoială — pentru cele mai sinistre și mai crude crime. Iar eu aveam să permit să se întâmple una ca asta numai pentru că astfel puteam deveni om? Era imposibil de justificat așa ceva, în fața celor care mă cunoșteau, indiferent cum aș fi întors-o.

De fiecare dată când mă gândeam că ceilalți ar putea descoperi adevărul — *oricare* dintre ei — tresăream și eliminam gândul din minte. Mă rugam să fie ocupați cu treburile lor în lumea largă.

Era mult mai bine să mă gândesc la propunere. Domnul James avusese dreptate în privința banilor. Zece milioane nu însemnau absolut nimic pentru mine. De-a lungul secolelor adunasem o avere mare și o sporisem prin diverse mijloace lipsite de scrupule, de nu mai știam nici eu cât valora cu adevărat.

Înțelegeam tot mai mult cât era de diferită lumea pentru o ființă muritoare, însă tot nu-mi dădeam seama de ce erau banii atât de importanți pentru James. În definitiv, noi eram preocupați de probleme privind puterea magiei, a darurilor preternaturale, a priceperii potențial devastatoare în materie de spirite, de fapte demonice, poate chiar eroice. Dar era limpede că ticălosul voia bani. Spre rușinea lui, ticălosul nu vedea dincolo de bani. Și poate că nici nu era așa de rău.

Gândiți-vă cât ar fi putut fi de periculos, dacă ar fi avut ambiții cu adevărat mari. Dar nu avea.

Iar eu *doream* trupul acela omenesc. Și asta era treapta de jos.

În rest nu era vorba decât de deducții logice. Și cu cât trecea timpul, cu atât „comiteam” mai multe.

De exemplu, cedarea puternicului meu trup era oare cu adevărat atât de josnică? Micul arivist nu reușea să se folosească nici măcar de trupul omenesc pe care îl avea. La masa din cafenea se transformase pentru o jumătate de oră într-un gentleman perfect, iar apoi găfăise și își reluate gesturile stângace și dizgrațioase imediat ce se ridicase în picioare. N-ar fi fost în stare niciodată să se folosească de forța mea fizică. N-ar fi fost în stare nici să dirijeze puterile telekinetice de care dispuneam, indiferent cât de bun mediu se pretindea a fi. Poate că s-ar fi descurcat cu telepatia, dar, dacă ne gândim la transă și la vrăjitorie, cred că aceste daruri nici n-ar fi fost măcar în stare să înceapă să le folosească. Aveam îndoieli că ar fi reușit să se miște foarte repede. Ar fi fost mai degrabă greoi, lent și ineficace. Despre zburat, cred că nici nu s-ar fi putut pune problema. Și ar fi intrat singur într-un bucluc teribil.

Da, era foarte bine și frumos că era doar un intrigant meschin și mizerabil. Mult mai bine decât să fi fost un zeu al escrocilor. Cât despre mine, ce aveam de gând să fac?

Casa din Georgetown, mașina, lucrurile astea nu însemnau nimic! Îi spuseseam adevărul. Voiam să fiu viu! Sigur că aș fi avut nevoie de niște

bani pentru mâncare și băutură. Dar nu te costă nimic să te bucuri de lumina zilei. Într-adevăr, experiența nu cerea în nici un fel mare confort sau lux. Doream numai să încerc senzația spirituală și fizică de a fi din nou carne muritoare. Mă vedeam pe mine însumi atât de neasemănător cu mizerabilul Hoț de Trupuri!

Îmi mai rămânea însă o îndoială. Dacă zece milioane nu erau de-ajuns ca omul să-mi aducă trupul înapoi? Poate că ar fi trebuit să dublez suma. Pentru o persoană atât de josnică, o avere de douăzeci de milioane de dolari ar fi fost cu adevărat o ispită. Pe vremuri găsisem că e folositor întotdeauna să dublezi suma pe care ți-o cereau oamenii pentru serviciile aduse, obțineam în felul acesta din partea lor o loialitate la care nici nu se gândiseră.

Am sunat din nou la New York. Am dublat suma. Agentul meu, destul de explicabil, a crezut că îmi pierdusem mințile. Am folosit noile parole ca să confirm valabilitatea tranzacției. Apoi am închis.

Acum trebuia să vorbesc cu David sau să plec la Georgetown. Îi făgăduisem totuși ceva lui David. Am stat foarte liniștit, așteptând să sune telefonul, și când a sunat, l-am ridicat.

— Slavă Domnului că ești acolo.

— Ce este? l-am întrebat.

— Am recunoscut imediat numele de Raglan James și ai perfectă dreptate. Tipul nu e în interiorul propriului său trup! Persoana cu care ai negociat are șaiszeci și șapte de ani. S-a născut în India, a crescut la Londra și a stat la închisoare de cinci ori. Este un hoț cunoscut în toată Europa, ceea ce voi în America numiți un escroc. Este, de asemenea, un mediu puternic și un specialist în magia neagră — unul dintre cei mai iscusiți despre care am aflat vreodată.

— Așa mi-a spus și el. A lucrat în cadrul Ordinului?

— Da. Asta e una dintre cele mai mari greșeli pe care le-am făcut vreodată. Lestat, omul acesta ar fi în stare s-o seducă pe Sfânta Fecioară și să-i fure ceasul Mântuitorului. Și totuși, s-a ruinat în câteva luni. Asta-i problema despre care vreau să-ți vorbesc. Ascultă-mă, te rog. Vrăjitorii de felul lui atrag întotdeauna răul asupra lor! Cu darurile pe care le are ar fi trebuit să fie în stare să ne înșele pe veci; în loc de asta, și-a folosit măiestria ca să stoarcă bani de la ceilalți membri și să fure din pivnițe!

— Mi-a spus. Dar ce-i cu povestea schimbării trupurilor? Poate fi vreo îndoială în legătură cu ea?

— Descrie bărbatul pe care l-ai văzut.

Am făcut-o. Am pus accent pe înălțimea și pe natura robustă a învelișului fizic. Păr bogat și lucios, piele neobișnuit de netedă și mătăsoasă. O excepțională frumusețe.

— Chiar acum mă uit la o fotografie a acestui om.

— Explică-mi.

— A fost închis, scurt timp, într-un spital londonez pentru nebuni criminali. Mamă anglo-indiană, ceea ce poate să explice excepționala frumusețe pe care ai descris-o și pe care o văd și eu aici destul de clar. Tatăl — taximetrist din Londra, mort în închisoare. Tipul lucra într-un garaj, tot în Londra, specializat în mașini extrem de scumpe. Intermediar în vânzări de droguri, ca activitate suplimentară. Într-o noapte și-a ucis toată familia — soție, doi copii, cumnat și mamă — și s-a predat poliției. l s-a găsit în sânge un amestec înspăimântător de droguri halucinogene laolaltă cu o mare cantitate de alcool. Erau exact aceleași droguri pe care le vindea adesea tinerilor din vecini.

— Simțurile deranjate, dar nimic în legătură cu creierul.

— Exact. Pe cât și-au putut da seama autoritățile, întregul acces de furie a fost provocat de droguri. După incident, omul n-a mai scos o vorbă.

A rămas inert, imun la orice stimul, până când, după trei săptămâni de la internare, a evadat în mod misterios, lăsând în cameră trupul unui sanitar asasinat. Ghici cine se întâmpla să fie sanitarul?

— James.

— Exact. Identificat cu certitudine post-mortem, după amprente, lucru confirmat de Interpol și Scotland Yard. James lucrase în spital sub alt nume, începând cu o lună înainte de incident și, fără îndoială, așteptând să sosească un asemenea corp.

— Apoi și-a ucis deliberat propriul trup. Un ticălos cu nervi de oțel.

— Ei bine, trupul lui era foarte bolnav — cancer, ca să fiu concret. Autopsia a arătat că n-ar fi supraviețuit mai mult de șase luni. Lestat, din datele pe care le avem reiese că este posibil ca James să fi contribuit la crimele care i-au pus la dispoziție trupul tânărului. Dacă nu-l fura, ar fi trebuit să descopere altul în aceeași stare. Și o dată ce ar fi dat lovitura mortală vechiului său corp, acesta ar fi intrat în mormânt, înțelegi, luând cu el tot cazierul lui James.

— Și mie de ce mi-a spus numele adevărat? De ce mi-a mărturisit că a făcut parte din Talamasca?

— Pentru că eu aș fi putut verifica toată povestea. Lestat, tot ce face el e calculat. Nici nu-ți dai seama cât e de deștept. Vrea ca tu să știi că poate face ceea ce spune că poate să facă! Și că fostul proprietar al trupului tânăr nu este în stare să se amestece.

— David, mai sunt totuși câteva aspecte neclare. Sufletul celui alt. A murit în trupul bătrânului. De ce... nu s-a desprins?

— Lestat, sărmanul om probabil că habar nu avea că așa ceva era cu putință. Fără îndoială, James e cel care a înfăptuit schimbul. Uite, am aici mărturiile altor membri ai Ordinului care afirmă că personajul nostru îi scotea din propriul lor fizic și intra în posesia trupurilor pentru perioade scurte de timp. Este vorba exact despre senzațiile pe care le-ai încercat și tu — vibrație, presiune. Dar aici avem de-a face cu membri educați ai ordinului Talamasca. Mecanicul londonez nu era obișnuit cu astfel de lucruri. Singura lui experiență în legătură cu preternaturalul erau drogurile. Și Dumnezeu știe ce idei o mai fi avut în cap. În plus, James a făcut târgul cu un om într-o severă stare de șoc.

— Ceea ce seamănă cu o păcăleală inteligentă, am spus. Descrie-mi-l pe James, așa cum l-ai cunoscut tu.

— Zvelt, aproape uscat, ochii aprinși, păr alb și bogat. Nu era un bărbat urât. Și, din câte îmi amintesc, avea o voce frumoasă.

— Asta-i omul nostru.

— Lestat, biletul pe care mi l-ai trimis prin fax de la Paris nu lasă nici o îndoială. Este scrisul lui James și semnătura lui. Nici nu-ți dai seama câte a aflat despre tine prin intermediul Ordinului! Pentru mine aspectul cel mai tulburător este că a dat peste arhiva noastră.

— Mi-a spus.

— A intrat în ordin tocmai ca să aibă acces la asemenea secrete. A spart sistemul de calculatoare. Nici nu se poate spune ce-ar fi putut afla. Și totuși, n-a rezistat și a furat un ceas de argint al unuia dintre membri și un colier de diamante din pivnițe. Făcea tot felul de lucruri nesăbuite. Le-a jefuit celorlalți camerele. Nu se poate să mai stai de vorbă cu o astfel de persoană! Nici nu se pune problema.

— Acum vorbește superiorul general, David.

— Lestat, este vorba despre schimbul de trupuri! Asta înseamnă să-ți pui trupul, cu toate înzestrările lui, la dispoziția acestui individ.

— Știu.

— Nu poți s-o faci. Și dă-mi voie să-ți fac o propunere șocantă. Dacă tot îți place să iei vieți, așa cum mi-ai spus, de ce nu-l omori pe acest tip

revoltător cât de repede poți?

— David, discuția noastră devine jignitoare. Chiar *sunt* șocat.

— Nu te juca cu mine. N-avem vreme. Îți dai seama că James este destul de deștept, încât să conteze în afacerea lui și pe firea ta ușuratică? A pus ochii pe tine pentru schimb, exact la fel cum a pus ochii pe bietul mecanic londonez. Ți-a studiat impulsivitatea, curiozitatea, neînfricarea. Și a presupus în mod corect că nu vei asculta nici unul dintre avertismentele mele.

— Interesant.

— Vorbește mai tare, nu te aud.

— Ce altceva îmi mai poți spune?

— Ce mai vrei să știi?

— Vreau să înțeleg.

— De ce?

— David, înțeleg punctul tău de vedere în legătură cu mecanicul cherchelit; cu toate acestea, de ce sufletul lui nu s-a ridicat repede și n-a ieșit din trupul canceros când James i-a dat acestuia o lovitură zdravănă în cap?

— Ai spus-o chiar tu. Lovitura a fost în cap. Sufletul era deja prins în mrejele noului creier, iar acesta n-a mai avut parte de nici un moment de claritate sau de voință care l-ar fi lăsat să țâșnească liber. Chiar și când este vorba despre un vrăjitor deștept ca James, dacă țesuturile creierului sunt vătămate tare înainte ca sufletul să aibă șansa să se desprindă, n-o mai poate face. Urmează moartea, care ia întreg sufletul pe lumea cealaltă. Dacă te decizi să pui capăt zilelor mizerabilului, ia-l prin surprindere și ai să-ți dai seama tu însuși ce se întâmplă când îi strivești craniul ca pe un ou.

Am râs.

— Nu te-am auzit niciodată atât de furios.

— Din cauză că te cunosc și cred că intenționezi să accepți schimbul, deși nu trebuie s-o faci!

— Mai răspunde-mi la niște întrebări. Vreau să mă gândesc până la capăt.

— Nu.

— Experiențele apropierei de moarte, David. Știi, sărmatele suflete care suferă un atac de cord trec printr-un tunel, văd o lumină și pe urmă revin la viață. Ce se întâmplă de fapt cu ele?

— Mă întreb și eu.

— Nu te cred. I-am relatat ce-mi povestise James despre trunchiul cerebral și sufletul rezidual, cât de bine m-am priceput. În cazul acestor experiențe rămâne în urmă o părticică de suflet?

— Poate. Sau poate că indivizii înfrunta moartea — de fapt, se intersectează cu ea — și sufletul, întreg și nevătămat, este trimis înapoi. Nu știu.

— Dar, în orice caz, nu poți, pur și simplu, să mori ieșind din trup, nu-i așa? Dacă eu în deșertul Gobi m-aș fi desprins de trupul meu, n-aș fi găsit poarta, așa este? N-ar fi fost acolo. Poarta se deschide numai pentru sufletul întreg.

— Da. Pe cât știu eu, da. S-a oprit, apoi a spus: De ce mă întrebi așa ceva? Încă mai visezi să mori? Nu cred. Prea dorești cu disperare să fii viu.

— Am fost mort vreme de două secole, David. Dar cu stafile și cu spiritele pământene cum s-a întâmplat?

— Ele n-au reușit să găsească poarta despre care vorbești, chiar dacă era deschisă. Sau n-au vrut să treacă prin ea. Uite, putem sta de vorbă despre lucrurile astea într-una din nopțile viitoare, hoinărind pe aleile din Rio sau de oriunde vrei. Important este să juri că nu vei mai trata în

continuare cu vrăjitorul nostru — asta dacă nu cumva n-ai de gând să-mi urmezi sugestia și să-l extermini cât de curând.

— De ce ți-e așa frică de el?

— Lestat, trebuie să înțelegi cât de distructiv și de vicios poate fi individul. Nu se poate să-i dai trupul tău! Și tu tocmai asta vrei să faci. Uite, dacă ai intenționa să posezi un trup muritor pentru o vreme, aș fi împotriva, pentru că e un lucru diavolesc și împotriva firii! Darmite să-ți cedezi trupul acestui nebun! Dumnezeule, vrei să vii, te rog, aici, la Londra? Dă-mi voie să-ți vorbesc. Nu mă face să mă simt atât de vinovat!

— David, ați făcut cercetări în legătură cu el înainte de a-l primi în Ordin, nu-i așa? Ce fel de om e... vreau să spun, cum a ajuns un asemenea vrăjitor?

— Ne-a păcălit cu materiale pregătite dinainte și cu dosare contrafăcute la o scară incredibilă. Îi place genul ăsta de complicitate. Și e un fel de geniu al computerelor. Cercetările noastre adevărate au avut loc de fapt abia după ce a plecat.

— Și? Cum a început totul?

— Familie bogată de negustori. Ruinată înainte de război. Mama — mediu faimos, legitim și devotat — primește o pensioară pentru serviciile ei. O cunoștea toată lumea din Londra. Îmi amintesc că auzisem și eu de ea, chiar înainte ca lucruri de acest gen să mă intereseze. Talamasca i-a proclamat de mai multe ori originalitatea, dar ea a refuzat să fie cercetată. Era o creatură fragilă care își iubea foarte mult unicul fiu.

— Raglan, am spus.

— Da. A murit de cancer. Suferință teribilă. Singura ei fiică a devenit croitoreasă și încă mai lucrează pentru un magazin de rochii de mireasă din Londra. Numai lucru de calitate. Adânc mâhnită, dar ușurată de moartea dificilului ei frate. Am vorbit cu ea azi-dimineață. Spunea că el fusese distrus de tânăr de moartea mamei.

— E de înțeles.

— Tatăl a lucrat aproape toată viața pentru Liniile Maritime Cunard, ajungând în ultimii ani stevard la clasa întâi pe *Queen Elisabeth 2*. Foarte mândru de performanță. Mare scandal și rușine acum câțiva ani, când James, angajat datorită intervenției tatălui, a jefuit prompt pe unul dintre pasageri de patru sute de lire. Tatăl l-a renegat, după care a fost repus în drepturi de Cunard, înainte de a muri. N-a mai vorbit niciodată cu fiul lui.

— Aha, fotografia de pe vas, am zis.

— Poftim?

— Când l-ați alungat, a vrut să se întoarcă în America exact cu această navă... la clasa întâi, bineînțeles.

— Ți-a spus el asta? Se poate. Nu știu amănunte.

— Nu contează. Continuă. Cum a ajuns la ocultism?

— A fost bine educat și a petrecut mai mulți ani la Oxford, deși pe vremea aceea trebuia să trăiască în sărăcie. A început să aibă preocupări de mediu chiar înainte de moartea mamei. N-a intrat în posesia bunurilor sale până în anii cincizeci, la Paris, după care a strâns repede în jurul lui o suită enormă și a început să-și păcălească clienții în modurile cele mai sălbătice și mai bătătoare la ochi, așa că a sfârșit prin a fi închis.

Oarecum, același lucru s-a întâmplat și mai târziu, la Oslo. După un șir de munci ocazionale, unele dintre ele destul de înjositoare, a inițiat un fel de biserică spiritistă, pe urmă a pungășit o văduvă de economiile ei de o viață și a fost deportat. A urmat Viena, unde, înainte de a deveni consilierul bogaților în probleme de puteri ale psihicului, a fost chelner într-un hotel de prim rang. A ținut câteva săptămâni. Plecare precipitată — abia a scăpat să nu fie arestat. În Milano a stors mai multe mii de la un membru al vechii aristocrații, înainte să fie descoperit. A fugit din oraș în plină

noapte. S-a oprit la Berlin, unde a fost arestat și a aranjat să fie eliberat. S-a întors la Londra și a ajuns din nou la închisoare.

— Suișuri și coborâșuri, am spus, amintindu-mi de vorbele lui.

— Mereu aceeași schemă. Pornește de la nivelul cel mai de jos, ajunge apoi să trăiască extravagant de luxos și să cheltuiască sume exorbitante pentru haine, motociclete, excursii cu avionul peste tot, ca apoi să se prăbușească din cauza unor delictе mărunte, a unor trădări și înșelătorii. Nu reușește să spargă circuitul. *Întotdeauna* se prăbușește.

— Așa se pare.

— Lestat, cu omul ăsta se întâmplă ceva absolut imbecil. Vorbește opt limbi, poate intra în orice program de calculator, poate stăpâni trupurile altora destul încât să le prade seifurile — apropo, e obsedat de seifurile încastrate în zid într-un fel aproape erotic! — și totuși, se amestecă în înșelătorii mărunte și sfârșește cu cătușe la mâini! Obiectele pe care le-a luat din subteranele noastre erau aproape imposibil de vândut. Până la urmă, le-a plasat pe piața neagră la un preț de nimic. Suferă, într-adevăr, de o nebunie fără leac!

Am râs în barbă.

— David, furturile sunt simbolice. E o creatură impulsivă și obsedata. E un joc. Iată de ce nu se poate mulțumi cu ceea ce fură. Mai mult decât orice, pentru el contează procesul.

— Dar e un joc distructiv și fără sfârșit.

— Înțeleg. Mulțumesc pentru informație. Te voi suna curând.

— Stai o clipă, nu poți să închizi, nu-ți dau voie, tu nu-ți dai seama...

— Ba da, David.

— Lestat, în lumea ocultismului există o vorbă. Leșurile ademenesc leșuri. Știi ce înseamnă?

— Cum ai vrea să mă pricep la ocultism, David? E teritoriul tău.

— Nu-i momentul pentru sarcasm.

— Iartă-mă. Ce înseamnă?

— Că atunci când un vrăjitor își folosește puterile într-un mod meschin și egoist, vraja se întoarce întotdeauna împotriva lui.

— E o superstiție.

— E un principiu la fel de vechi ca magia însăși.

— David, el nu-i un magician, e numai o creatură cu puteri psihice definite și măsurabile. Poate să intre în alți oameni. Și în cazul despre care știm, a operat chiar un schimb.

— E totuna! Dacă-ți folosești puterile ca să faci rău altcuiva, răul se întoarce împotriva ta.

— Dragul meu, sunt cea mai bună dovada că o astfel de opinie este falsă. Data viitoare o să-mi explici conceptul karma, iar eu voi adormi.

— James este vrăjitorul rău prin excelență. Deja a sfidat o dată moartea, pe socoteala altcuiva; trebuie oprit.

— Pe *mine* de ce nu ai încercat să mă oprești atunci când ai avut ocazia? La Talbot Manor eram la dispoziția ta. Puteai găsi o cale.

— Nu mă îndepărta cu acuzații!

— Te iubesc, David. Te voi căuta curând. Eram pe punctul să închid, dar mi-a trecut ceva prin cap. Aș vrea să mai știu ceva, am spus.

— Da, ce anume?

Cât era de ușurat că mai eram încă la telefon!

— Aveți relicvele acelea ale noastre — bunurile pe care le țineți în pivnițe...

— Da.

Nu era în largul lui. Părea să-i fie jenă.

— Caut un medalion, am zis, un medalion cu portretul Claudiei, ai dat peste așa ceva?

— Cred că da, a răspuns. Am verificat inventarul tuturor obiectelor după ce ai venit la mine prima oară. Cred că era și un medalion. Sunt aproape sigur. Ar fi trebuit să-ți fi spus mai demult, nu?

— Nu. Nu contează. Era un medalion cu lăncișor, cum poartă femeile?

— Da. Vrei să-l cauți? Dacă îl găsesc, ți-l dau.

— Nu, nu-l căuta acum. Poate mai târziu. La revedere, David. Ne vedem curând.

Am închis și am scos telefonul din priză. Așadar, existase un medalion, unul de damă. Dar pentru cine fusese oare făcut? Și de ce mi se arăta în vis? Claudia n-avea de ce să poarte un medalion cu propria ei imagine. Dacă l-ar fi avut, mi-aș fi adus aminte. Pe când încercam să-l vizualizez sau să mi-l amintesc, am simțit o combinație specială de tristețe și de teamă. Parcă aș fi fost foarte aproape de un lăcaș negru, de un loc al morții. Și am auzit râsete, ca adesea. Doar că, de data aceasta, nu râdea Claudia. Eu râdeam. Am avut o senzație de tinerețe preternaturală și posibilități fără sfârșit.

Cu alte cuvinte, mi-am amintit de vampirul tânăr care fusesem la începutul secolului al optsprezecelea, înainte să fi avut parte de loviturile timpului.

Ei bine, ce-mi pasă mie de blestematul de medalion? Poate că numai James mi-l băgase în cap și de aceea mă urmărea. Sau o fi fost numai ca să mă ademenească, și, de fapt, eu nu văzusem niciodată un asemenea medalion. Mai bine ar fi pomenit despre altă bijuterie, despre vreuna care îmi aparținuse.

Nu, explicația era simplistă. Imaginea fusese prea vie. Și îmi apăruse în vis înainte ca James să-mi fi ieșit în cale. M-am înfuriat. Aveam alte lucruri la care să mă gândesc acum, nu-i așa? Lasă-mă-n pace, Claudia! Ia-ți, te rog, medalionul, ma chérie, și du-te.

AM RĂMAS multă vreme în întuneric, ascultând ceasul ticăind pe cămin și zgomotul întâmplător al traficului din stradă.

Am încercat să meditez la spusele lui David. Am încercat. Dar nu eram în stare să gândesc decât un lucru: „Așadar, James chiar poate s-o facă! El este omul cu părul alb din fotografie și și-a schimbat trupul cu al mecanicului din spitalul de la Londra. Deci este cu putință!”

Când și când îmi revenea în minte medalionul și vedeam portretul Claudiei pictat atât de meșteșugit. James o poate face! Pot trăi și respira în trupul acela! Iar când soarele va răsări peste Georgetown dimineața, îl voi vedea cu ochii aceia.

AM AJUNS la Georgetown la unu după miezul nopții. Ninsese toată seara și străzile erau pline de mormane de zăpadă, curată și frumoasă. Se adunase deasupra ușilor, îmbrăcase în alb gardurile de fier și marginile ferestrelor.

Orașul era imaculat și încântător — alcătuit din clădiri grațioase în stil federal, cele mai multe din lemn; aveau linia curată a secolului al optsprezecelea, cu slăbiciunea lui pentru ordine și echilibru, chiar dacă multe fuseseră construite în primele decenii ale celui de-al nouăsprezecelea. Am hoinărit multă vreme pe pustia M Street, cu edificiile ei comerciale, apoi prin campusul liniștit al universității și pe străduțele luminate de pe coasta dealului.

Casa lui Raglan James era o construcție din cărămidă roșie, deosebit de frumoasă, așezată chiar la stradă. Avea ușa în centru, cu un ciocănel robust pe post de sonerie, și două felinare luminoase. Ferestrele erau

împodobite cu obloane de modă veche, iar deasupra ușii era o încântătoare fereastră semicirculară.

Geamurile erau curate, în ciuda zăpezii de pe pervaz, și se vedea prin ele în camerele strălucitoare și ordonate dinăuntru. Era un interior arătos — mobilier cochet din piele albă, simplu, modern și, evident, scump. Pe pereți, numeroase tablouri — Picasso, de Kooning, Jasper Johns, Andy Warhol — se amestecau cu fotografii costisitor înrămate ale unor vapoare moderne. În hol erau și câteva casete de sticlă cu replicile în miniatură ale unor transatlantice. Podelele erau lăcuite. Peste tot fuseseră răspândite covoare orientale mici, cu desen geometric, iar pe măsuțele de sticlă și comodele încrustate din lemn de tek erau bibelouri chinezești.

Grijuliu, modern, scump și special — așa arăta locul. Îmi părea la fel cum îmi păruseră întotdeauna locuințele muritorilor: ca o înșiruire de decoruri de teatru. Era aproape imposibil de crezut că aş putea fi muritor și aş locui într-o asemenea casă, fie și pentru o oră.

Camerele arătau atât de curate, încât părea cu neputință să le locuiască într-adevăr cineva. Bucătăria era plină de vase de aramă strălucitoare, de dispozitive de tot soiul cu ușițe negre de sticlă, de dulapuri parcă imposibil de deschis și de farfurii de faianță roșie.

În ciuda orei înaintate, James nu era nicăieri.

Am intrat în casă.

La etaj am găsit dormitorul, cu un pat modern — nimic altceva decât o ramă de lemn și o saltea — acoperit cu o cuvertură cu desen geometric și nenumărate perne albe — la fel de austere și elegante ca restul. Șifonierul era ticsit de haine scumpe, la fel ca și sertarele scrinului sau lada sculptată a patului.

Celelalte încăperi erau goale, dar nu se vedea nicăieri vreun semn de neglijență. N-am văzut nici un calculator. Fără îndoială că le ținea în altă parte.

Am lăsat într-una din camere o mare sumă de bani, ascunzându-i în șemineul folosit.

Am mai ascuns bani și într-una din băi, în spatele oglinzii.

Erau simple precauții. Nu-mi dădeam seama cum e să fii om. M-aș fi putut trezi destul de neajutorat. Pur și simplu, nu se știe niciodată.

Am terminat micile aranjamente și am ieșit pe acoperiș. James era la poalele dealului, tocmai dăduse colțul ieșind de pe M Street, cu o grămadă de pachete în brațe. Le furase, fără îndoială, la ora asta n-avea unde să facă cumpărături. A început să urce, și l-am pierdut din vedere.

Însă și-a făcut apariția fără nici un zgomot un vizitator straniu. Era un câine mare și părea că se materializează în curtea din dos.

Se apropia și îi puteam simți mirosul, dar nu l-am văzut până ce n-am trecut pe acoperișul din spate. Mă așteptam să-l aud, pentru că, fără îndoială, mă adulmecase și el și știa instinctiv că nu miros a om, așa că trebuia să dea alarma, mârâind și lătrând.

Câinii reacționau astfel la mine de secole, chiar dacă nu întotdeauna. Uneori reușeam să-i vrăjesc și să-i fac să mă asculte. Dar mă speriam din instinct, iar ei simțeau întotdeauna că mi-e frică.

Câinele acesta nu lătrase și nu dăduse nici un semn că ar fi știut că sunt acolo. Se uita nemișcat la ușa din spate a casei și la pătratele de lumină galbenă ce cădeau din geamul ușii pe zăpadă.

Aveam posibilitatea să-l studiez în liniște; pur și simplu, era unul dintre cei mai frumoși câini pe care îi văzusem vreodată.

Avea o blană moale, pătată cu auriu și gri, și o hăinuță subțire de lână neagră, cu fire mai lungi. Întreaga lui înfățișare amintea de un lup, dar era prea mare ca să fie lup și nu avea, ca aceștia, nimic ascuns sau prefăcut. Dimpotrivă, așa cum stătea nemișcat în fața ușii, părea de-a dreptul

maiestuos.

Examinându-l mai atent, mi-am dat seama că semăna mai ales cu un ciobănesc german, cu botul negru caracteristic și fața atentă.

Când m-am apropiat de marginea acoperișului și s-a uitat la mine, inteligența ascuțită ce se citea în ochii migdalați m-a înfiorat.

Nu a lătrat, nu a mârâit. Părea înțelegător ca un om. Dar cum se explica tăcerea? Nu îi făcusem nici un fel de farmece și nu-i subjugasem mintea. Nu. Pur și simplu, nu nutrea nici un fel de aversiune.

Am sărit în zăpadă în fața lui, iar el a continuat să se uite la mine cu ochii lui misterioși și expresivi. Era atât de mare, de calm, de sigur pe el, încât am râs eu însumi încântat. N-am rezistat să nu mă întind și să-i mângâi blana moale dintre urechi.

A lăsat capul pe o parte și a continuat să mă privească, apoi, spre uimirea mea, a ridicat laba enormă și mi-a atins haina. Avea oase mari și grele și mi-a adus aminte de câinii mei de odinioară. Avea aceeași grație înceată în mișcări. M-am întins să-l iau în brațe, plăcându-mi forța și greutatea lui, iar el s-a ridicat pe picioarele dinapoi și mi-a pus labela pe umeri, apoi m-a lins pe față cu limba-i rozalie.

M-a emoționat până la lacrimi și mi-a venit parcă să râd, într-un fel nechibzuit. L-am mirosit, l-am ținut, l-am mângâiat — îmi plăcea mirosul de blană curată — apoi l-am sărutat pe bot și m-am uitat la el.

Ah, cam așa ceva trebuie să fi văzut Scufița Roșie când a găsit lupul cu scufița bunicii și în capot. Avea o expresie extraordinară de agerime și era nostim.

„Cum de nu-ți dai seama ce sunt?” am întrebat. S-a așezat maiestuos în fund și m-a privit supus; m-a fulgerat ideea că era un semn, nu un câine.

„Semn” nu-i cel mai potrivit cuvânt. Era un dar care nu venea de nicăieri. Era mai degrabă ceva care mă întărea în hotărârea de a face ceea ce aveam de gând și mă făcea să-mi dau seama cât de puțin îmi păsa de riscuri.

Am rămas în picioare în fața câinelui, răsfățându-l și mângâindu-l. Era o grădină mică, și ninge din nou, acoperindu-ne; pielea mă durea acum mai tare. Copacii îndurau viforul mut, goi și negri. Chiar dacă ar fi fost iarbă și flori, nu s-ar fi văzut; câteva statui întunecate de beton și câteva tufișuri ascuțite și groase marcau clar desenul dreptunghiular al întregului.

Țineam câinele cam de trei minute; mâna mea a dat, în sfârșit, de discul argintiu atârnat de zgarda metalică. L-am ridicat în lumină.

Mojo. Cunoșteam cuvântul. Mojo. Era ceva în legătură cu voodoo, abracadabra, descântece. Mojo era un descântec bun, protector. Mi se părea potrivit ca nume de câine; era chiar splendid. Când l-am strigat, Mojo a devenit puțin mai agitat și m-a atins din nou nerăbdător, cu laba.

„Mojo, nu-i așa? am zis iar. E un nume foarte frumos.” L-am sărutat și i-am simțit vârful neted al botului. Mai scria ceva pe disc, și anume adresa casei.

Brusc, câinele a înțepenit; s-a ridicat încet și elegant și a trecut în poziție de pândă. Venise James. L-am auzit pașii scrâșnind în zăpadă. Am auzit zgomotul cheii de la ușa din față. L-am simțit dându-și seama că eram pe-aproape.

Câinele a mârâit furios și s-a apropiat mai mult de ușa de serviciu. S-a auzit dușumeaua scârțâind sub picioarele greoaie ale lui James. Câinele a lătrat. James a deschis ușa, s-a uitat la mine cu ochii lui nebuni, a zâmbit, apoi a aruncat în câine cu ceva de care animalul s-a ferit cu ușurință.

— Îmi pare bine că te văd, a zis. Dar ai venit mai devreme.

N-am răspuns. Câinele mârâia amenințător, iar el a fost din nou atent, îngrijorat.

— Scapă de el! a zis absolut furibund. Omoară-l!

— Cu mine vorbești? am întrebat cu răceală.

Mi-am lăsat mâna pe capul animalului, l-am mângâiat și i-am șoptit să stea liniștit. A venit chiar lângă mine, frecându-mă cu coastele, apoi s-a așezat alături.

James se uita tensionat și tremura. A ridicat brusc gulerul hainei și a încrucișat brațele. Ninsoarea îl acoperise ca o pudră albă, lipindu-i-se de sprâncene și de păr.

— Este câinele casei, nu-i așa? am întrebat. Al casei pe care ai furat-o.

M-a privit cu nedisimulată ură și m-a fulgerat cu unul dintre zâmbetele sale rele, înspăimântătoare. Aș fi vrut să redevină gentlemanul britanic. Ar fi fost mai ușor pentru mine. Mi-a trecut prin cap că era absolut nedemn să am de-a face cu el. Mă întrebam dacă Saul o găsisese pe Vrăjitoarea din Endor la fel de dezgustătoare. Dar trupul, ah, cât era de splendid trupul!

Chiar plin de resentimente, cu ochii ațintiți asupra câinelui, nu reușea să desfigureze frumusețea trupului.

— Se pare că ai furat și câinele, am spus.

— Am să scap de el, a șoptit, privindu-l disprețuitor. Dar cu dumneata cum stau lucrurile? Nu vreau să te mai ascunzi. Nu mi-ai dat nici un răspuns sigur. Vreau să-mi răspunzi acum.

— Du-te mâine dimineață la bancă, am spus. Ne vedem după lăsarea întunericului. Ah, dar mai am o condiție.

— Care? a întrebat cu dinții clănțănind.

— Hrănește câinele. Dă-i niște carne.

Am dispărut atât de iute, încât el nu m-a putut vedea, iar când am aruncat o privire îndărăt, l-am zărit pe Mojo uitându-se după mine prin ninsoare. Am zâmbit la gândul că mișcarea mea fusese observată de câine, deși fusese rapidă. Ultimele zgomote pe care le-am mai auzit au fost vocea lui James, înjurând oribil, și trântitul ușii.

O oră mai târziu zăceam în întuneric, așteptând răsăritul și gândindu-mă din nou la tinerețea mea din Franța, la câinii culcați lângă mine, la plecarea la vânătoare și la drumul pe care eu și cei doi câini uriași ni-l croiam prin zăpadă.

Și la fața vampirului cercetându-mă din întunericul parizian și numindu-mă „Ucigaș de Lupi” cu atâta nebunească deferentă, înainte de a-și înfinge colții în gâtul meu.

Mojo, un semn.

Ajungem într-un haos furios, culegem niște zorzonele, ne agățăm de ele și ne spunem că ele sunt importante, că lumea e bună, că noi nu suntem răi și că, până la urmă, vom pleca acasă cu toții.

Mâine noapte, m-am gândit, dacă ticălosul m-a mințit, am să-i despic pieptul, am să-i smulg inima încă bătând și am să i-o dau frumosului câine s-o mănânce.

Orice s-ar întâmpla, am să păstrez clinele.

Chiar așa am făcut.

Până să înaintăm în poveste, dați-mi voie să vă spun ceva despre câine.

N-are nimic de făcut în carte. Nu va salva un copil de la înec și nu se va avânta într-o clădire în flăcări, ca să-i trezească pe locatari din fatalul lor somn. Nu e posedat de spiritul răului. Nu-i un câine-vampir. Există în povestire numai pentru că l-am găsit în zăpadă în spatele casei din Georgetown, pentru că l-am iubit și pentru că, din prima clipă, mi s-a părut că mă iubește și el. Totul s-a petrecut în conformitate cu legile oarbe și nemiloase în care cred — legile naturii, cum le spun oamenii; sau legile Grădinii Sălbatice, cum le spun eu. Mojo îmi iubea forța; eu îi iubeam frumusețea. Și nimic altceva n-a contat vreodată cu adevărat.

— VREAU amănunte, am spus, despre cum l-ai scos din trupul lui și despre cum ai reușit să-l forțezi să intre în al tău.

Miercuri, în sfârșit. Nu trecuse nici o jumătate de oră de la asfințit. Îl speriasem când apărusem pe scările din spate.

Acum ședeam împreună în bucătăria albă, imaculată — o încăpere ciudat de lipsită de mister pentru o asemenea întâlnire ezoterică. Un singur bec prins într-o montură frumoasă de aramă inunda masa dintre noi cu o lumină slabă, trandafirie, împramutând întregii scene un aer tihnit.

Continua să ningă, iar caloriferul de la subsol bâzâia încontinuu. Adusesem și câinele, mai mult ca să-l necăjesc pe stăpânul casei, și după ce îl făcusem să stea liniștit, acum zăcea ca un sfînx și se uita în sus la noi, cu labelle întinse în față, pe podeaua cernită. James îl privea din când în când cu îndreptățită neliniște. Câinele se uita la el, ca și cum l-ar fi avut înăuntru pe diavol, iar diavolul știa despre ce era vorba.

James era acum mult mai relaxat decât fusese în New Orleans. Părea întru totul gentlemanul englez, lucru care îi avantaja trupul înalt și tânăr. Purta un pulover gri, mulat seducător pe pieptul larg, și o pereche de pantaloni negri.

Pe degete avea inele de argint. Și un ceas ieftin la încheietura mâinii. Obiecte de care nu-mi aminteam. Mă cerceta cu o licărire în ochi, mult mai ușor de suportat decât scârboasele zâmbete forțate. Nu-mi puteam dezlipi privirea de la el, de la trupul care urma să fie curând al meu.

Simțeam mirosul de sânge al corpului și asta aprindea în mine o pasiune înăbușită. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât mă întrebam cum ar fi dacă i-aș bea sângele, aici, acum. Ar fi încercat oare să scape din trup, lăsându-mi în brațe doar o coajă dându-și duhul.

L-am privit ochii și am gândit: „este vrăjitor”, și o emoție rară, neobișnuită a acoperit complet banala foame. Și totuși, nu eram sigur că putea s-o facă. Îmi spuneam că seara s-ar putea să se termine cu un ospăț și nimic mai mult.

L-am întrebat mai clar:

— Cum ai găsit trupul? Cum i-ai făcut sufletul să intre în corpul tău?

— Am căutat exact un asemenea specimen — un om șocat psihologic, incapabil de voință și de rațiune, dar cu mădulele și creierul nevătămate. Telepatia mi-a venit în ajutor, căci numai un telepat ar fi putut ajunge la resturile de inteligență îngropate încă în el. Trebuia să-l conving într-un fel profund inconștient — dacă se poate spune așa — că am venit să-l ajut, că am știut că cun om bun și că sunt de partea lui. O dată atins miezul acesta rudimentar, a fost destul de ușor să-i șterpelesc amintirile și să-l manipulez astfel încât să mă asculte. A ridicat din umeri. Săracul. Răspunsurile lui erau în întregime superstițioase. Cred că se gândea că sunt îngerul lui păzitor.

— Și l-ai ademenit să iasă din trup?

— Da, printr-un șir de sugestii bizare și împopoțonate, chiar așa am făcut. M-a ajutat din nou telepatia. Trebuie să ai într-adevăr puteri de mediu ca să-i manipulezi pe alții. Prima dată s-a ridicat cel mult o jumătate de metru, apoi a căzut înapoi în carne. Mai mult un reflex decât o hotărâre. Dar am fost răbdător, oh, foarte răbdător. Și când, în sfârșit, l-am ademenit în spațiu pentru câteva secunde, a fost îndeajuns ca să intru eu înăuntrul lui și să-mi concentrez toată energia să-l împing în ceea ce fusese înainte bătrânul meu trup.

— Ce drăguț!

— Ei bine, suntem trup și suflet acum, a zis, zâmbind liniștit. Dar ce nevoie ai de toate acestea? Știi cum să ieși din trup. Pentru *dumneata* nu are de ce să fie dificil.

— S-ar putea să-ți fac o surpriză. Ce s-a întâmplat cu el după ce a ajuns în trupul tău? Și-a dat seama ce se petrecuse?

— Deloc. Trebuie să înțelegi că omul era profund mutilat psihic. Și, în plus, fusese un ignorant.

— Și nu l-ai lăsat nici o clipă, nu-i așa? L-ai ucis.

— Domnule de Lioncourt, ceea ce am făcut a fost o binecuvântare pentru el. Ce îngrozitor ar fi fost să-l părăsesc, așa confuz cum era, în trupul acela! Nu s-ar fi vindecat, îți dai seama, indiferent în ce trup s-ar fi adăpostit. Își omorâse întreaga familie. Chiar și pe pruncul din leagăn.

— Te-ai amestecat și tu în povestea aceea?

— Ce părere proastă ai despre mine! Cătuși de puțin. Așteptam să apară la spital un asemenea specimen. Știam că, până la urmă, o să sosească unul. Dar de ce mă întrebi așa ceva? Nu ți-a spus David Talbot că în arhivele de la Talamasca sunt numeroase cazuri de schimbări de trupuri?

Nu, David nu-mi spusese. Dar n-aș fi putut să-i fac vreo vină.

— Și toate au implicat vreo crimă? am întrebat.

— Nu. Unele au necesitat o tranzacție ca aceea încheiată între noi.

— Mă mir. Noi doi suntem o pereche ciudată.

— Ciudată, dar potrivită, trebuie să fii de acord. Am pentru dumneata un trup foarte frumos, a zis, punând palma deschisă pe pieptul său larg. Nu la fel de minunat ca al dumatăle, desigur. Dar foarte frumos! Exact ceea ce căutai. Cât despre trupul dumatăle, ce să mai spun? Sper că n-ai plecat urechea la ce ți-a înșirat despre mine David Talbot. A comis atâtea tragice greșeli.

— Ce vrei să spui?

— Nu-i decât un sclav al acelei mizerabile organizații, a spus cu sinceritate. Îl controlează în întregime. Dacă măcar aș fi putut sta de vorbă cu el, ar fi văzut importanța lucrurilor pe care le puteam eu oferi, pe care le-aș fi putut arăta și altora. Ți-a povestit de escapadele lui din vechiul Rio? E un om excepțional, un om pe care mi-ar fi plăcut să-l cunosc. Dar pot să-ți spun sigur că nu-i omul să se opună.

— Adică, n-o să te oprească să mă ucizi imediat după ce vom schimba trupurile? Așa cum ai făcut cu cel pe care l-ai ademenit în trupul tău bătrân și apoi l-ai lichidat cu o lovitură încap?

— Ah, așadar, ai vorbit cu Talbot, a răspuns, fără să pară uimit. Sau ai făcut cercetări de unul singur? Douăzeci de milioane de dolari mă vor opri să te ucid. Am nevoie de trup ca să merg la bancă, îți amintești? Absolut minunat din partea dumatăle să dublezi suma. Dar aș fi respectat târgul și pentru zece milioane. Îmi oferi libertatea, domnule de Lioncourt. Începând de vineri, chiar de la ora când Hristos a fost ținut pe cruce, nu va mai trebui niciodată să fur.

A luat o înghițitură din ceaiul fierbinte. Indiferent de aparențe, devenise din ce în ce mai neliniștit. Și ceva asemănător, enervant simțeam și eu. *Și dacă reușim?*

— Oh, vom reuși, a zis din inimă. Mai sunt și alte motive pentru care n-aș încerca să-ți fac vreun rău. Hai să vorbim despre ele.

— Neapărat.

— Ei bine, dacă te-aș ataca, dumneata ai putea să ieși din trupul muritor. Ți-am explicat deja cum trebuie să cooperăm.

— Și dacă ești mai iute?

— E elementar. N-aș încerca să-ți fac vreun rău. Prietenii dumatăle ar

afla. Atâta vreme cât dumneata, Lestat, ești aici, în corpul sănătos al unui om, prietenii dumitale nu vor încerca să-ți distrugă trupul preternatural, chiar dacă este controlat de mine. Nu ți-ar face una ca asta, nu-i așa? Dar dacă te ucid — adică îți strivesc fața sau altceva înainte să te poți elibera... și, Dumnezeu știe, e o posibilitate de care sunt pe deplin conștient, te asigur! — prietenii dumitale vor descoperi mai devreme sau mai târziu că sunt un impostor și mă vor înlătura rapid. Probabil că ei ar simți, dacă ai muri. Nu crezi?

— Nu știu. Dar ar putea descoperi totul.

— Sigur.

— E obligatoriu să te ții departe de ei atâta timp cât ești în trupul meu; să nu te apropii de New Orleans; să te ferești de oricare dintre băutorii de sânge, chiar și de cei mai slabi. Trebuie să-ți folosești priceperea de a te ascunde, înțelegeți...

— Sigur că da. M-am gândit la toate, fii convins.. Dacă m-aș duce să-l prăjesc pe frumosul dumitale Louis de Pointe du Lac, ceilalți ar afla imediat, nu-i așa? Și aș putea fi eu următoarea torță a morții arzând în noapte.

N-am răspuns. Simțeam furia urcând în mine ca un lichid rece, alungând toate precauțiile și curajul. Dar voiam asta! O voiam și aproape că se împlinea!

— Nu te neliniști cu asemenea prostii, a spus. Se comporta atât de asemănător cu David Talbot! Poate că o făcea intenționat. Sau poate că David era un model. Dar părea mai mult decât o asemănare de maniere și avea în plus față de David o instinctivă putere de convingere. De fapt, nu sunt un ucigaș, a continuat cu o neobișnuită intensitate. Tot ceea ce contează este să am. Vreau să fiu înconjurat de confort și frumusețe, de tot luxul din lume, și vreau să am posibilitatea să mă duc să trăiesc unde-mi place.

— Dorești unele instrucțiuni?

— Despre ce?

— Despre ce să faci când o să fii în trupul meu.

— Mi le-ai dat deja, băiete dragă. Ți-am citit cărțile. Mi-a adresat un zâmbet larg, a aplecat ușor capul și m-a privit ca și cum ar fi vrut să mă ademenească în patul lui. Am citit și documentele de la Talamasca.

— Care documente?

— Oh, descrieri detaliate ale anatomiei vampirilor – despre limite, lucruri dintr-astea. Ar trebui să le citești și dumneata. Poate că ți-ar veni să râzi. Cele mai vechi au fost scrise în evul mediu și sunt pline de prostii caraghioase care l-ar fi făcut să plângă și pe Aristotel. Dar cele mai noi sunt destul de științifice și de precise.

Nu-mi plăcea subiectul. Nu-mi plăcea nimic din ce se petrecea. Eram tentat să termin acum. Dar am știut brusc că voi continua ceea ce începusem. Am știut.

M-a învăluit un calm ciudat. Da, aveam să o facem în câteva minute. Și avea să reușească. Am simțit culoarea dispărându-mi din obraji — o imperceptibilă răcire a pielii, care mă durea încă din cauza terbilului chin îndurat la soare.

Nu cred că el băgase de seamă schimbarea, nici faptul că trăsăturile mi se înăspriseră, căci a continuat să vorbească la fel ca înainte.

— Cele mai interesante sunt observațiile din 1970, scrise după ce a apărut *Interviu cu un vampir*. Apoi capitolele cele mai recente, inspirate din istoria bizară și întreruptă pe care o relatezi dumneata despre specie. Nu, știu totul despre trupul dumitale. Poate că știu mai mult chiar decât dumneata. Știi oare ce vrea Talamasca? O mostră de țesut, un specimen al celulelor dumitale vampirice! Ar trebui să afli dacă nu au deja un

asemenea specimen. Ai fost prea liber cu Talbot. Poate că ți-a tăiat unghiile sau vreo şuviță de păr în timp ce dormeai sub acoperișul lui.

Șuviță de păr. Nu era o şuviță de păr blond în medalion? Păr de vampir! Părul Claudiei. M-am înfiorat, adâncindu-mă în mine însumi. Cu secole în urmă, într-o noapte înspăimântătoare, Gabrielle, fosta mea mama muritoare și nou-născuta mea ucenică, își tăiase părul de vampir. În lungile ore ale zilei, în timp ce zăcea în coșciug, părul crescuse în întregime la loc. Nu voiam să-mi amintesc țipetele ei când descoperise că are din nou plete bogate și lungi până dincolo de umeri. Nu voiam să mă gândesc la ea și la ce mi-ar fi spus acum despre ceea ce intenționez să fac. Trecuseră ani de când n-o mai văzusem. S-ar putea să treacă secole înainte s-o văd iarăși.

M-am uitat din nou la James; era în așteptare, radios, încercând să pară răbdător, cu fața lucind în lumina caldă.

— Lasă Talamasca, am șoptit. De ce te descurci atât de greu cu trupul de acum? Ești neîndemânatic. Ești în largul tău doar când stai pe scaun și îți poți stăpâni complet vocea și fața.

— Cât spirit de observație, a răspuns, cu o demnitate de nezdruccinat.

— Nu cred. E destul de evident.

— Pur și simplu, e un corp prea mare, a zis calm. Prea musculos, prea... cum să spun, athletic? Dar perfect pentru dumneata.

S-a oprit, s-a uitat gânditor la ceașca de ceai, apoi din nou la mine. Ochii păreau atât de deschiși, de inocenți.

— Haide, Lestat, a zis. De ce pierdem vremea discutând? Nu intenționez să dansez în Baletul Regal când voi fi în trupul dumitale. Vreau, pur și simplu, să mă bucur de încercare, să experimentez, să văd lumea prin ochii dumitale. S-a uitat la ceas. Ți-aș putea oferi ceva de băut ca să-ți stimulez curajul, dar ar putea să se dovedească stânjenitor pentru lungă călătorie, nu crezi? Oh, apropo, pașaportul. Ai reușit să-l obții? Ți-am cerut să-mi faci rost de un pașaport, îți amintești? Sper că da. Am și eu un pașaport pentru dumneata, bineînțeles. Mă tem însă că nu vei putea să te duci nicăieri, pe vifornița asta.

Am pus pașaportul pe masa, în fața lui. A căutat și el sub pulover, l-a scos pe al său din buzunarul cămășii și mi l-a dat în mână.

L-am cercetat. Era american și era fals. Era falsă până și data emiterii — înainte cu doi ani. Raglan James. Douăzeci și șase de ani. Fotografie corectă. Una bună. Adresa din Georgetown.

Studia la rândul lui pașaportul american pe care i-l dădusem — tot un fals.

— Ah, piele bronzată! L-ai pregătit special... Probabil ieri noapte. Nu m-am obosit să-i răspund. Ce inteligent din partea dumitale, a zis, și ce fotografie bună. S-a uitat cu atenție. Clarence Oddbody. Unde te-ai pricopsit cu un nume ca ăsta?

— O glumă. Ce contează? O să-l porți doar în noaptea asta și cea de mâine.

Am ridicat din umeri.

— Adevărat. Foarte adevărat.

— Te voi aștepta să te întorci vineri dimineața, devreme, între orele trei și patru.

— Excelent. A dat să pună pașaportul în buzunar, apoi s-a oprit, zâmbind. Pe urmă m-a privit, plin de încântare. Ești gata?

— Încă nu.

Am scos din buzunar un portofel, l-am deschis, am tras afară cam jumătate din bancnote și i le-am dat.

— A, da, mărunțișul, ce grijuliu din partea dumitale să ții minte, a spus. Eu am uitat, de emoție, toate amănuntele importante. E de neiertat, iar

dumneata ești un gentleman perfect.

A luat bancnotele și a vrut să le pună în buzunar, dar și-a dat din nou seama că n-are rost și s-a abținut. Le-a pus înapoi pe masă și a zâmbit.

Am pus mâna peste portofel.

— Restul este pentru mine. Cred că îți convine suma și că hoțul din tine nu va fi ispitit să-și însușească și ce-a mai rămas.

— Mă voi strădui să fiu cuminte, a spus cu blândețe. Vrei cumva să-mi schimb hainele? Pe cele de pe mine le-am furat special pentru dumneata.

— Sunt bune.

— Să-mi golesc vezica? Sau să-ți las dumitale plăcerea?

— Mai bine.

A încuviințat din cap.

— Mi-e foame. M-am gândit că ți-ar conveni. În josul străzii este un restaurant excelent. La „Paolo”. Spaghetti carbonara, foarte bune. Poți să mergi până acolo chiar și prin zăpadă.

— Minunat. Mie nu mi-e foame. M-am gândit că așa are să-ți fie mai ușor. Ziceai ceva de o mașină. Unde e mașina?

— A, da, mașina. Afară, în stânga scărilor din față. Un Porsche sport, roșu, m-am gândit că ți se potrivește. Cheile sunt aici. Dar fii atent...

— La ce?

— Păi, cu zăpada asta, s-ar putea să nu reușești s-o urnești din loc.

— Mulțumesc că m-ai prevenit.

— Nu vreau să fii rănit. Dacă nu vei fi aici vineri, așa cum am plănuțit, ar putea să mă coste douăzeci de milioane. Carnetul de conducere, cu poza corectă, este în biroul din living. Ce s-a întâmplat?

— Haine, am zis. Am uitat să-ți procur alte haine decât cele de pe mine.

— Oh, m-am gândit la asta demult, când am dat târcoale prin camera dumitale de hotel de la New York. Am o garderobă, nu trebuie să-ți faci griji, și costumul ăsta de catifea neagră îmi place. Te îmbraci minunat. Întotdeauna ai făcut-o, nu-i așa? Vii dintr-un timp al hainelor somptuoase. Prezentul trebuie să ți se pară teribil de plicticos. Butonii sunt vechi? Ei bine, voi avea tot timpul să-i cercetez.

— Unde ai să te duci?

— Unde o să am chef, bineînțeles. Îți pierzi cumpătul?

— Nu.

— Știi să conduci o mașină?

— Da. Dacă nu, îmi imaginez.

— Crezi? Crezi că vei avea aceeași inteligență preternaturală și când vei fi în trupul ăsta? M-aș mira. Nu cred. Micile sinapse dintr-un creier muritor s-ar putea să nu ia foc atât de repede.

— Nu știu nimic despre sinapse, am spus.

— Bine. Să-i dăm drumul.

— Da, acum.

Inima mi s-a făcut ghem, iar el a devenit dintr-o dată autoritar și a început să comande.

— Ascultă bine, a spus. Vreau să ieși din trup, dar nu înainte să termin de vorbit. Ai să te înalți. Ai mai făcut-o. Când vei fi lângă tavan și vei privi în jos către noi doi, la masă, te vei concentra să intri în trupul meu. Nu trebuie să te gândești la nimic altceva. Nu trebuie să lași spaima să-ți întrerupă concentrarea. Nu trebuie să te întrebi cum se petrec lucrurile. Vrei să cobori în acest trup și vrei să te conectezi, complet și dintr-o dată, cu toate fibrele și celulele lui. Imaginează-ți că o faci! Imaginează-ți că ești deja înăuntru.

— Da, te urmăresc.

— Așa cum ți-am spus, înăuntru este ceva invizibil, lăsat de ocupantul

inițial, iar acest ceva este avid să fie din nou întreg — să se completeze cu sufletul dumitale. Am încuviințat. A continuat. S-ar putea să fii invadat de o diversitate de senzații neplăcute. Când vei aluneca în el, trupul ți se va părea foarte dens, foarte compact. Nu șovăi. Imaginează-ți spiritul cuprinzând fiecare deget de la mâini, fiecare deget de la picioare. Privește prin ochii lui. Este foarte important. Ochii sunt o parte a creierului. Când privești prin ei, te ancorezi în creier. Nu vei fi dat afară, poți fi sigur. O dată înăuntru, va fi nevoie de ceva efort ca să mai fii scos.

— Te voi vedea ca spirit atunci când vom face schimbul?

— Nu. Ar fi posibil, dar ar însemna să te concentrezi în afara scopului tău imediat. Nu trebuie să vrei să vezi nimic altceva decât acest trup. Trebuie să vrei să intri în el, să începi să te miști cu el, să respiri prin el, să vezi prin el, așa cum îți spuneam.

— Da.

— Un lucru care te va speria va fi vederea propriului tău trup, neînsuflețit sau încă nelocuit de mine. Nu-i permite să te afecteze. E nevoie de o anumită încredere și chiar de un fel de umilință. Crede-mă când spun că voi intra în posesia trupului dumitale fără să-l lezez în vreun fel și că voi pleca imediat, ca să te eliberez de amintirea permanentă a ceea ce am făcut împreună. Nu mă vei vedea din nou decât vineri dimineață, așa cum am convenit. Nu-ți voi vorbi, pentru că vocea mea ieșind din gura ta te-ar neliniști și ți-ar distra atenția. Înțelegi?

— Cum va suna vocea ta? Și cum va suna vocea mea?

S-a uitat din nou la ceas, apoi înapoi la mine.

— Vor fi niște diferențe, a zis. Dimensiunea cutiei de rezonanță e alta. Corpul acesta, de exemplu, conferă vocii mele o gravitate pe care în mod obișnuit nu o avea. Dar ritmul, accentul, particularitățile vorbirii vor fi aceleași. Doar timbrul va fi diferit. Da, timbrul, ăsta-i cuvântul potrivit.

L-am privit îndelung, cu atenție.

— Este important ca eu să cred că treaba se poate face?

— Nu, a răspuns, zâmbind larg. Nu e o ședință de spiritism. Nu-i nevoie să întreții focul mediului cu credința dumitale. Vei vedea imediat. Ce mai e de spus?

S-a încordat, lăsându-se în față în scaun.

Câinele a lătrat brusc.

L-am liniștit, întinzând mâna către el.

— Hai! a zis James brusc, vocea coborându-i într-o șoaptă. Ieși din trupul dumitale, acum!

M-am lăsat pe spate, făcându-i încă o dată semn câinelui să stea liniștit. Apoi mi-am impus să mă înalț și am simțit dintr-o dată o vibrație profundă în întreg învelișul meu de carne. Apoi a venit senzația minunată că reușisem să mă desprind cu adevărat, un spirit, liber și ușor, păstrând încă mâinile și picioarele forme mele de bărbat, lungit chiar dedesubtul tavanului alb. M-am uitat în jos și am văzut spectacolul uluitor al trupului meu șezând liniștit în scaun. O, ce sentiment extraordinar, ca și cum aș fi putut să mă duc oriunde aș fi vrut într-o clipă! Ca și cum nici n-aș fi avut nevoie de trup, ca și cum faptul că fusesem înlănțuit de el ar fi fost o înșelătorie încă din clipa nașterii.

Corpul fizic al lui James se prăbușea încetișor în față, iar degetele au început să-i alunece de pe tăblia mesei. Nu trebuia să mă las distras. Scopul era schimbul!

— Jos, coboară în trupul acela! am zis tare, dar nu aveam o voce care să poată fi auzită, așa că, fără o vorbă, m-am străduit să mă îngreuez și să mă contopesc cu noua carne, cu forma aceea corporală.

Un vuiet puternic mi-a umplut auzul, apoi am resimțit o tensiune puternică, de parcă întregul meu eu ar fi fost înghesuit într-un tub strimt,

întunecos. Înfrorător! Voiam să fiu liber. Dar în același timp mă simțeam pe mine însumi umplând brațele și picioarele acelea, carnea grea și usturândă închizându-se în jurul meu, în timp ce o mască îmi acoperea fața, provocându-mi senzații asemănătoare.

Mă străduiam să deschid ochii, chiar înainte să-mi fi dat seama ce făceam, că flexam pleoapele acelui trup muritor, că, într-adevăr, clipeam, că priveam prin ochi muritori în încăperea slab luminată, uitându-mă la vechiul meu trup de dincolo de masă, la foștii mei ochi albaștri care mă cercetau prin ochelarii cu lentile violete, la fosta mea piele închisă la culoare.

Simțeam că mă sufoc — trebuia să scap de asta! — când mi-am dat seama că eram înăuntru! Eram în trupul acela! Schimbul reușise. Am respirat zdravăn, horcăind, punând în mișcare monstruosul înveliș de carne, apoi mi-am trântit palma pe piept, îngrozindu-mă de grosimea lui și ascultând pulsația șuvoiului de sânge din inimă.

— Doamne Dumnezeule, sunt înăuntru, am strigat, străduindu-mă să împrăști întunericul din jurul meu, să înlătur vălul de umbră ce mă împiedica să văd clar forma strălucitoare din fața mea, care acum revenea și ea la viață.

Fostul meu trup s-a smuci în sus, cu brațele ridicate ca de groază, izbind cu o mână becul din față și spărgându-l, în timp ce scaunul pe care stătuse se izbea de podea. Câinele a sărit în picioare și a dat drumul unui șir amenințător de lătrături groase.

— Nu, Mojo, jos, băiete, m-am auzit strigând prin gâtul gros și vânjos al muritorului, încă străduindu-mă să văd prin întuneric — deși incapabil s-o fac — și dându-mi seama că mâna *mea* era aceea care apuca zgarda câinelui și îl trăgea înapoi, înainte ca el să fi apucat să atace trupul de vampir, care se uita uluit la câine, cu ochii albaștri lucindu-i aprig, foarte goi și inexpresivi.

— Da, omoară-l, s-a auzit vocea lui James, răsunând oribil de tare în gura pretematurală care fusese a mea.

Mâinile mi s-au repezit să-mi acopere urechile, ca să le protejeze de sunet. Câinele s-a năpustit iar înainte, iar eu, din nou, l-am apucat de zgardă, cu degetele încolăcite dureros de lanț, îngrozit de forța câinelui și de slăbiciunea brațelor mele. Dumnezeule, trebuia să pun în mișcare trupul acesta! Nu era totuși decât un câine, iar eu eram un bărbat puternic!

— Stai, Mojo! l-am implorat, în timp ce mă răsturna din scaun și mă trântea în genunchi. Și tu, pleacă de aici! am zbierat. Genunchii mă dureau îngrozitor. Ieși afară! am strigat din nou.

Creatura care mai devreme fusesem eu a dansat pe deasupra mea, fâlfâind din brațe, și s-a izbit de ușa de serviciu, spărgând ochiurile de geam și lăsând să pătrundă înăuntru o rafală înghețată de vânt. Câinele înnebunise, și-mi era imposibil să-l mai țin.

— Ieși afară! am urlat iarăși, privind consternat cum creatura s-a izbit cu spatele de ușă, făcând fărâme lemnul și ce mai rămăsese din sticlă, și a ieșit, înălțându-se în noaptea plină de ninsoare.

L-am mai zărit doar o clipă, suspendat deasupra scării din spate, o apariție hidoasă, învârtelind zăpada din jur, cu membrele coordonându-se acum într-o mișcare ca a unui înotător într-o mare invizibilă. Ochii lui albaștri erau încă goi și fără expresie, ca și cum n-ar fi reușit încă să dea un înțeles cărnii preternaturale din jurul lui, și străluceau ca două nestemate incandescente. Gura — fosta mea gură — era strânsă într-o grimasă fără rost.

Apoi a dispărut.

Suflul mi-a revenit. Încăperea era înghețată și vântul șuiera în fiecare

ungher, făcând vasele de aramă să se ciocnească în rastele și zgâlțâind ușa sufrageriei. Câinele a tăcut brusc.

Mi-am dat seama că ședeam alături de el pe podea, înlănțuindu-i gâtul cu brațul drept și cuprinzându-l cu stângul peste pieptul îmblănit. Fiecare răsuflare mă durea. Zăpada îmi intra în ochi și mă orbea, eram închis ca într-o capcană în trapul care părea căptușit cu plumb și cu pernițe, iar gerul îmi înțepa mâinile și fața.

— Doamne Dumnezeule, Mojo, am șoptit în urechea rozalie a câinelui. Doamne Dumnezeule, s-a întâmplat. Sunt un om muritor.

11

— BINE, am zis prosteste, încă uluit de sunetul slab, înăbușit și grav al vocii. A început, de-acum dă-i bătaie.

Ideea aceasta m-a făcut să râd.

Partea cea mai rea era vântul înghețat. Îmi clănțăneau dinții. Înțepăturile pe care le simțeam erau cu totul altfel decât cele din pielea mea de vampir. Trebuia să repar ușa, dar habar n-aveam cum.

Mai rămăsese oare ceva din ea? N-aș fi putut spune. Parcă încercam să văd printr-un nor de fum. M-am ridicat încetișor în picioare, simțind dintr-o dată că am o greutate mult mai mare și că sunt foarte instabil.

Din încăpere dispăruse orice urmă de căldură. Vântul pătrunsese peste tot și îl auzeam vâjâind în întreaga casă. Încet și cu grijă, am ieșit pe verandă. Gheață. Picioarele mi-au alunecat spre dreapta, trântindu-mă cu spatele de tocul ușii. M-a cuprins panica, dar am reușit să apuc lemnul ud cu degetele mari și tremurânde și să nu mă prăvălesc pe scări. Am încercat din nou să văd prin întuneric, dar n-am reușit deloc.

„Calmează-te, mi-am spus, conștient că degetele mi se udaseră și în același timp înțepeniseră de frig, la fel ca și picioarele. Aici nu-i lumină artificială, asta-i tot, iar tu privești prin ochii unui muritor. Așa că fă acum ceva inteligent.” Pășind foarte grijuliu, mai mult alunecând, am intrat înapoi în casă.

Am reușit să văd conturul neclar al lui Mojo care stătea și se uita la mine, gâfâind zgomotos, iar în unul din ochii săi negri lucea o așchie de lumină. I-am vorbit încetișor:

— Eu sunt, Mojo, băiete, OK? Eu sunt!

I-am mângâiat ușurel părul moale dintre urechi. Am ajuns lângă masă și m-am așezat foarte neîndemânatic pe scaun, surprins din nou de slăbiciunea desăvârșită a cărnii mele și de mizeria ei. Apoi mi-am încleștat mâna peste gură.

„S-a întâmplat cu adevărat, nebunule, m-am gândit. Nu-i nici o îndoială. E un miracol nemaipomenit, asta e. Ești eliberat cu adevărat din trupul acela pretematural! Ești o ființă omenească. Ești un bărbat. Așa că isprăvește cu panica. Gândește ca eroul care te mândrești că ești! Întâi problemele practice. Zăpada vine peste tine. Pentru numele lui Dumnezeu, trupul ăsta muritor o să înghețe. Fă ceea ce trebuie!”

Dar tot ce-am făcut a fost să deschid mai tare ochii și să mă holbez la ceea ce părea să fie zăpadă adunându-se în cristale sclipitoare pe suprafața albă a mesei, așteptând momentul când aveam să pot vedea mai clar, ceea ce, evident, nu se întâmpla.

Era ceai vărsat, nu-i așa? Și sticlă spartă. Nu cumva să te tai în cioburi, nu te poți vindeca! Mojo a venit mai aproape, și picioarele mele tremurânde s-au bucurat să se lipească de blana lui caldă. Dar de ce oare ceea ce simțeam părea atât de îndepărtat, de parcă aș fi fost înfodolit în

pături? De ce nu-i puteam simți mirosul de blană curată? Aha, simțurile sunt limitate. Ar fi trebuit să te aștepți la asta.

Acum du-te și te uită în oglindă, să vezi minunea. Da, nu mai sta în încăperea friguroasă.

— Hai, băiete, i-am zis câinelui și am trecut din bucătărie în sufragerie.

Fiecare pas făcut îl simțeam neîndemânatic, moale, greoi, iar cu degete șovăitoare am orbecăit și am închis ușa. Vântul s-a izbit în ea, s-a strecurat pe la încheieturi, dar ușa a rămas închisă.

M-am întors, pierzându-mi pentru o clipă echilibrul, apoi îndreptându-mă. Pe toți sfinții, n-ar trebui să fie atât de greu să te deprinzi cu mersul. M-am înfipt pe picioare, apoi m-am uitat în jos la ele, uimit de cât erau de mari, apoi la mâini – mari și ele. Dar nu urâte, deloc urâte. Nu intra în panică! Ceasul era incomod, dar aveam nevoie de el. Bine, păstrează-l. Dar inelele? Categorie, nu le voiam pe degete. Îmi produceau mâncărimi. Am încercat să le scot. Imposibil! Nu voiau să iasă. Dumnezeu!

Hai, ajunge. Ești gata să înnebunești, pentru că nu-ți poți trage inelele de pe degete. E o prostie! Liniștește-te. Știi, există și săpun. Dă-ți cu săpun pe mâinile astea mari, întunecate și înghețate, și inelele vor ieși.

Am încrucișat brațele și mi-am lipit palmele de coaste, simțind îngrozit sudoarea alunecoasă de sub cămașă — fără asemănare cu sudoarea de sânge — apoi am respirat adânc, făcând abstracție de greutatea pe care o simțeam în piept și de senzația aspră pe care mi-o producea simplul act al inspirației și expirației, străduindu-mă în același timp să mă uit la încăpere.

Nu era momentul să urlu de groază. Nu, hai să ne uităm acum prin cameră.

Era puțină lumină. Într-un colț îndepărtat ardea o veioză, mai era una micuță și pe cămin, totuși era încă teribil de întuneric. Parcă aș fi fost sub o apă întunecată, plină de cerneală.

E normal. E omenește. Așa văd muritorii. Totul arăta sinistru și fragmentat, fără nici o legătură cu spațiile deschise ale încăperilor prin care se mișcă un vampir.

Ce oribil de posomorâte erau scaunele întunecate, masa abia vizibilă, lumina chioară care se insinua prin colțuri, modelele de ipsos din susul pereților pierzându-se în umbră, impenetrabilă umbră, și ce înspăimântător era golul negru al holului.

Orice putea să pândească ascuns în umbră — un șobolan, orice. Chiar și un alt om ar fi putut să fie în hol. M-am uitat în jos, la Mojo, uimit din nou de cât de neclar se vedea, de cât de misterios și diferit arăta. Într-o întunecime ca asta, lucrurile își pierd conturul. Imposibil să apreciezi cu adevărat cât sunt de mari sau ce textură au.

Ah, dar deasupra căminului era o oglindă!

M-am dus la ea, încurcat de greutatea membrelor și de spaima să nu mă împiedic, de nevoia de a mă uita mereu la picioare. Am tras lămpița sub oglindă și mi-am privit fața.

O, da. În spatele ei eram eu, și cât de uimitor de diferit. Nu mai păream impenetrabil, nu mai aveam teribila lucire nervoasă din ochi. Din oglindă mă privea un tânăr destul de speriat.

Am ridicat mâna și mi-am pipăit gura, sprâncenele, fruntea, ceva mai înaltă decât a mea, apoi părul moale. Fața era plăcută, infinit mai plăcută decât îmi dădusem seama, netedă, fără riduri, foarte bine proporționată și cu ochi adânci. Nu-mi plăcea însă lumina de frică din ochi. Nu, nu-mi plăcea deloc. Am încercat să capăt o expresie diferită, să cer trăsăturilor să exprime încântarea pe care o simțeam. Nu era ușor. Și nu sunt sigur că ceea ce simțeam era îneântare. Pe chipul ăsta nu puteam vedea nimic

răsfrânt dinăuntru.

Am deschis încet gura să vorbesc. Am spus în franceză că trupul acela îl adăpostea pe Lestat de Lioncourt și că totul era în regulă. Experimentul reușise! Nu trecuse nici o oră de atunci, diavolul de James plecase și totul reușise! Ceva din impetuozitatea mea se vedea acum în ochi; iar când am zâmbit, am zărit pentru câteva secunde ceva din natura mea rea, apoi zâmbetul a pălit și am continuat să arăt stingher și uluit.

M-am întors și m-am uitat la câinele din dreapta mea, care mă privea, ca de obicei, perfect mulțumit.

— De unde știi că sunt eu? am întrebat. Că sunt înăuntrul lui James? A ridicat capul și a ciulit ușor o ureche. Bine, am zis. Ajunge atâta slăbiciune și atâta nebunie, hai să mergem!

Am pornit înainte către holul întunecat, piciorul drept a fugit brusc de sub mine și am căzut greoi, cu mâna stângă alunecând pe dușumea ca să amortizeze izbitura, cu capul lovind marmura căminului și înfigând cotul în marmura din vatră, într-o explozie violentă de durere. Instrumentele de lângă cămin s-au prăbușit zăngănind peste mine, dar asta nu era nimic. Îmi strivisem nervul cotului și durerea era ca un foc ce-mi cuprindea brațul.

M-am întors cu fața în jos și am stat liniștit o clipă, așteptând să treacă durerea. De-abia atunci mi-am dat seama cum îmi pulsa capul de la izbitură. Am întins mâna și am simțit în păr umezeala sângelui. Sânge!

O, minunat. Ce s-ar mai fi distrat Louis! M-am ridicat, și durerea s-a deplasat spre dreapta până a ajuns sub frunte, ca și cum ar fi fost o greutate care aluneca prin cap. M-am rezemat, apucându-mă de polița căminului.

Jos, în fața mea, zăcea una dintre carpetele acelea nostime. Vinovatul. Am dat-o la o parte cu piciorul, apoi m-am întors și, încet și cu grijă, am ieșit în hol.

Dar unde mă duceam? Ce voiam să fac? Am descoperit imediat răspunsul. Vezica îmi era plină și mă deranja și mai tare de când căzusem. Trebuia să fac pipi.

Nu era pe-aici, pe undeva, o baie? Am găsit întrerupătorul și am aprins luminile candelabrului din hol. Un lung moment am căscat ochii la beculțe — și trebuie să fi fost vreo douăzeci — dându-mi seama că nu era cine știe ce lumină, dar că nimeni nu-mi spusese că nu puteam aprinde toate becurile din casă.

M-am apucat s-o fac. Am trecut pe rând prin living, prin bibliotecă, prin holul din spate. Iar și iar, lumina mă dezamăgea, senzația de semiîntuneric nu mă părăsea, iar neclaritatea lucrurilor mă alarma ușor și mă făcea să mă simt confuz.

În cele din urmă, mi-am croit drum în sus, pe scări, grijuliu, speriat că puteam în orice clipă să-mi pierd echilibrul sau să calc strâmb, și neliniștit de durerea surdă din picioare. Niște picioare atât de lungi!

Când m-am uitat în jos, pe scări, am rămas cu gura căscată. „De-aici poți să cazi și să mori”, mi-am zis.

M-am întors și am intrat în baia strâmtă, găsind repede lumina. Trebuia să urinez, pur și simplu, trebuia, și nu mai făcusem așa ceva de două sute de ani.

Am tras fermoarul pantalonilor, am scos mädularul și am rămas imediat surprins de moliciunea și de mărima lui. Mărimea era convenabilă, evident. Cine nu vrea să fie mare? Și era circumcis, ceea ce părea drăguț. Dar moliciunea mă îngrețoșa strașnic, și nu voiam să ating așa o chestie. Însă trebuia să-mi aduc aminte că mädularul acela era al meu. Nostim!

Și ce să mai vorbim despre mirosul pe care-l răspândea, el și părul din

jurul lui? Ei bine, dragule, e și el al tău! Hai, dă-i drumul.

Am închis ochii, scremându-mă foarte imprecis și probabil prea tare; un arc puturos de urină a țâșnit din chestia aceea, ratând vasul closetului și împrôșcând scaunul alb.

Revoltător. M-am dat înapoi, am corectat direcția și m-am uitat, scârbit și fascinat, cum urina umplea closetul, în timp ce la suprafață se formau bule, iar mirosul era din ce în ce mai puternic și mai grețos, insuportabil chiar. Până la urmă, vezica s-a golit. Am băgat lucrul acela flasc și dezgustător înapoi în pantaloni, am tras fermoarul și am trântit capacul closetului. Am tras apa. Urina s-a dus, cu excepția stropilor care împrôșcaseră colacul și podeaua.

Am încercat să respir adânc, dar în jurul meu mirosea dezgustător. Am ridicat mâinile și mi-am dat seama că și ele miroseau. Am dat drumul la apă în chiuvetă, am înșfăcat săpunul și m-am pus pe treabă. Mi-am clăbucit mâinile iar și iar, dar fără să fiu convins că erau într-adevăr curate. Pielea era mult mai poroasă decât cea preternaturală. Mi-am dat seama că părea murdară; apoi am încercat să scot inecele.

Cu tot clăbucul, nu voiau să iasă. Am reflectat. Da, ticălosul le furase probabil la New Orleans. Nu reușise nici el să le scoată și acum mă lăsase pe mine împodobit cu ele! Muream de nerăbdare, dar nu era nimic de făcut până ce nu aveam să caut un bijutier care să știe să le scoată cu vreo pilă, un fierăstrău sau orice altă sculă. Numai când mă gândeam, deveneam atât de neliniștit, încât mușchii mi se încordau, străbătuți de spasme dureroase. Mi-am impus să încetez.

Mi-am spălat mâinile iar și iar, caraghios, apoi le-am șters cu prosopul, scârbit din nou de textura lor poroasă și de murdăria din jurul unghiilor. Dumnezeule mare, de ce nu avea grijă nebunul să-și curețe mâinile?

M-am privit apoi în peretele de oglinzi de la capătul băii și m-am găsit dezgustător. Aveam în față, pe pantaloni, o pată mare de umezeală. Organul acela tâmpit nu fusese uscat când îl băgasem înăuntru!

Ei bine, pe vremuri nu-mi pasase niciodată de așa ceva, nu-i așa? Dar pe atunci eram un moșier jegos care făcea baie numai vara sau când îi trăsnea să se arunce într-un izvor de munte.

Nici nu se punea problema să rămân cu pata aceea de urină pe pantaloni! Am ieșit din baie, am trecut pe lângă răbdătorul Mojo, mângâindu-l încet pe cap, și am intrat în dormitorul stăpânului, am deschis dulapul și am găsit altă pereche de pantaloni — unii chiar mai buni, de lână, gri — apoi m-am descălțat și m-am schimbat.

Și acum, ce trebuia să mai fac? „Să merg să caut ceva de mâncare”, m-am gândit. Mi-am dat seama ce foame îmi era! Da, iată cauza precisă a disconfortului pe care îl simțeam, pe lângă vezica plină și moleșeala generală, de la începutul întregii povești.

Mănâncă. Dar, dacă mănânci, știi ce se va întâmpla? Va trebui să te duci din nou la baie — asta sau alta — și să te ușurezi de mâncarea digerată. Gândul m-a lăsat cu gura căscată.

Eram atât de îngrețosat numai imaginându-mi excrementele ieșind din trupul meu, încât am crezut că o să vomit. Am stat liniștit, la picioarele patului scund, modern, și am încercat să mă controlez.

Mi-am spus că nu erau decât aspectele cele mai simple ale omenescului; nu trebuia să le îngădui să copleșească chestiunile importante. Mă comportam ca un laș și nu ca eroul întunecat care pretindeam că sunt. Să ne înțelegem, nu cred cu adevărat că *sunt* un erou, dar am decis, cu mult timp în urmă, că trebuie să trăiesc ca și cum aș fi — că trebuie să trec prin toate dificultățile care-mi ies în cale, pentru că ele nu sunt decât inevitabilele mele cercuri de foc.

Ei bine, acesta era un cerc de foc mic și josnic. Și trebuia să încetez cu

lașitatea. Să mănânc, să gust, să simt, să văd – așa se numea încercarea! Și ce încercare avea să fie!

Pânp la urmă, m-am ridicat în picioare, încercând un pas ceva mai lung, ca să mă acomodez cu noile mele picioare, și m-am întors la șifonier. Spre uimirea mea, nu erau prea multe haine. Două perechi de pantaloni de lână, două jachete subțiri, tot de lână, noi, și un teanc de vreo trei cămăși pe unul dintre rafturi.

Hmmm. Ce se întâmplase cu restul? Am deschis sertarul de sus al scrinului. Gol. Toate sertarele erau goale. La fel și lada patului.

Ce putea să însemne asta? Că luase hainele cu el, că le trimisese undeva unde avea să se ducă? De ce? Trupului său nou nu i s-ar fi potrivit, și spusese că avusese grijă de tot. Eram tulburat. Să *fi însemnat că nu intenționa să se mai întoarcă?*

Era absurd. N-ar fi renunțat la cele douăzeci de milioane. Iar eu nu-mi puteam irosi prețiosul timp ca muritor îngrijorându-mă ceas de ceas de un asemenea lucru!

Am purces la coborârea periculoasei scări, cu Mojo pășind încet lângă mine. Acum controlam trupul cel nou cu mai puțin efort, așa greoi și incomod cum era. Am deschis dulapul din hol. Pe un umeraș rămăsese un trenchi vechi. Și o pereche de galoși. Altceva nimic.

M-am dus la biroul din living. Îmi spusese că găsesc acolo permisul de conducere. Am deschis încet sertarul de sus. Gol. Totul gol. Ba nu, într-un sertar erau niște hârtii. Păreau să aibă legătură cu casa și nu apărea pe nici una numele lui Raglan James. Am încercat să le înțeleg. Dar exprimarea oficială mă năucea. Nici măcar nu reușeam să-mi fac o impresie imediată despre înțelesul lor, așa cum mi se întâmpla când aveau ochi de vampir.

Mi-am amintit ce spusese James despre sinapse. Într-adevăr, gândeam mai lent. Era greu să citesc fiecare cuvânt.

Ei bine, ce însemna asta? Nu era nici un permis de conducere. Dar nu-mi trebuia decât bani. Ah, da, bani. Lăsasem banii pe masă. Dumnezeu, probabil că zburaseră în curte.

M-am întors în bucătărie. Era ger, iar masa, plita și vasele de aramă din rastel erau acoperite cu o pojghiță subțire de gheață. Portofelul nu era pe masă. Nici cheile mașinii nu erau pe masă. Iar lumina, bineînțeles, se făcuse țândări.

M-am lăsat în genunchi și am început să pipăi dușumeaua. Am găsit pașaportul. Portofelul, nu. Nici cheile. Doar cioburi din becul explodat, care m-au înțepat și mi-au intrat în două locuri în piele. Picături de sânge pe mâini. Fără miros. Fără gust. Am încercat să văd, fără să mai pipăi. Nici urmă de portofel. Am ieșit din nou în capul scărilor, grijuliu să nu mai alunec. Portofelul, ioc. Nu puteam vedea în zăpada groasă din curte.

Inutil, nu-i așa? Portofelul și cheile nu erau atât de ușoare, încât să fi zburat afară. Le luase el! Poate chiar se întorsese după ele! Ce monstru meschin! Mi-am dat seama că locuia acum în trupul meu, în splendidul meu trup preternatural, și am paralizat de furie.

Ei bine, credeai că așa putea să se întâmple, nu? Era în firea lui. Și ai înghețat din nou, tremuri. Treci înapoi în sufragerie și închide ușa.

Chiar așa am și făcut, deși a trebuit să-l aștept pe Mojo, absolut indiferent la viscol. Acum era frig și în sufragerie, pentru că lăsasem ușa deschisă. În timp ce urcam la etaj, mi-am dat seama că, în timpul excursiei în bucătărie, scăzuse temperatura în toată casa. Trebuia să-mi aduc aminte să închid toate ușile.

Am intrat în prima dintre încăperile nefolosite, unde ascunsesem banii. M-am întins după ei, dar n-am găsit plicul pe care-l lăsasem, ci doar un petic de hârtie. L-am luat, deja furios, chiar înainte să aprind lumina și să

citesc cele câteva cuvinte:

Ești un biet tâmpit dacă crezi că un om cu talentele mele nu-ți poate găsi ascunzătoarea. Nu-i nevoie să fii vampir ca să depistezi pete trădătoare de umezeală pe dușumea și pe perete. Îți doresc o aventură plăcută. Ne vedem vineri. Ai grijă de dumneata! Raglan James.

O CLIPĂ am fost prea furios ca să mă pot mișca. Pur și simplu, scoteam foc. Pumnii mi se încleștaseră. „Secătură mărunță!” am zis cu vocea aceea mizerabilă, groasă, nedeslușită, arțăgoasă.

M-am dus în baie. Bineînțeles, nici al doilea pachet cu bani nu era în ascunzătoarea de după oglindă. Doar un alt bilet.

Ce este viața omenească fără piedici? Trebuie să înțelegi că nu pot rezista ispitei unor asemenea descoperiri. E ca și cum ai înconjura un alcoolic cu sticle de vin. Ne vedeni vineri. Te rog, mergi cu grijă pe trotuarele înghețate. N-aș vrea să-ți rupi vreun picior.

N-AM putut să mă opresc și am izbit cu pumnul în oglinda. Ei bine, numai o rană în plus. Nu o spărtura în zid, cum ar fi fost dacă ar fi făcut-o Lestat. Doar o grămadă de cioburi. Și ghinion, șapte ani de ghinion!

M-am întors, m-am dus în bucătărie — de data asta am închis ușa după mine — și am deschis frigiderul. Înăuntru nu era nimic. Nimic.

Ah, drăcușorul, ce-aveam de gând să-i fac! Cum credea că poate să scape? Își imagina că, dacă îi dau douăzeci de milioane, nu pot să-i sucesc gâtul după aceea? Ce naiba credea...

Hmmm.

Era atât de greu să-ți închipui? N-avea să se mai întoarcă, nu-i așa? Sigur că nu.

M-am întors în sufragerie. Porțelanurile și argintăria din dulapul-vitrină dispăruseră. Eram sigur că noaptea trecută acolo fuseseră porțelanuri și argintărie. M-am dus în hol. Pe pereți nu mai era nici o pictură. Am cercetat și în living. Nici urmă de Picasso, Jasper Johns, de Koonig sau Warhol. Dispăruseră. Dispăruseră până și fotografiile cu vapoare.

Sculpturile chinezești dispăruseră și ele. Rafturile de cărți erau goale. Nu mai erau nici covoarele. Rămăseseră numai câteva dintre cele prețioase — unul în sufragerie, care mă făcuse aproape să mă omor! Și unul la piciorul scării.

Casa fusese golită de tot ceea ce fusese cu adevărat valoros! Lipsea și jumătate din mobilier! Ticălosul n-avea să se mai întoarcă. Nu-și propusese niciodată așa ceva.

M-am așezat în fotoliul de lângă ușă. Mojo, care mă urmăsea cu credință, a profitat de ocazie ca să se întindă la picioarele mele. Mi-am îngropat adânc mâna în blana lui și am tras de ea, apoi l-am mângâiat, gândindu-mă ce bine că măcar câinele era aici.

Bineînțeles, James era nebun să împingă lucrurile într-atât. Nu se gândise că i-aș putea chema pe ceilalți?

Hmmm. Să-i chem pe ceilalți în ajutor — ce idee îngrozitoare. N-aveam nevoie de prea multă imaginație ca să ghicesc ce-ar fi avut de spus Marius când i-aș fi mărturisit ce-am făcut. Foarte probabil că știa deja și că mocnea de dezaprobare. Cât despre cei mai bătrâni, m-am înfiorat gândindu-mă la ei. Cel mai bine era să sper că schimbarea de trupuri trecuse neobservată. Îmi dădusem seama de la început.

Dar ceea ce conta era că James nu știa cât de furioși ar fi ceilalți pe

mine datorită experimentului. N-avea de unde. Așa cum nu știa nici limitele puterii pe care o deținea acum.

Ah, dar totul era prematur. Furtul banilor, golirea casei – nu era nici mai mult, nici mai puțin decât o glumă drăcească de-a lui James. N-avea cum să lase pentru mine haine sau bani. Nu-i permitea firea lui de hoț. Trebuia, pur și simplu, să mă pungășească puțin. Desigur, plănuia să se întoarcă și să pretindă cele douăzeci de milioane. Și conta pe faptul că n-aveam să-i fac rău, pentru că aş fi vrut să reiau experimentul, iar el era singura ființă care putea îndeplini schimbarea cu succes.

Da, avea un as în mânecă, îmi imaginasem bine — și anume că nu puteam să-i fac rău singurului muritor în stare să mă ajute să fac schimbul, dacă aş mai fi vrut.

Să-l mai fac o dată! Îmi venea să rid. Chiar am râs, și ce straniu a sunat! Am închis strâns ochii și am stat o clipă, urând sudoarea care mi se prelingea pe coaste, urând durerea din pânțe și din cap, urând umplutura greoaie pe care o simțeam în mâini și picioare. Când i-am deschis din nou, tot ce am văzut a fost lumea aceasta împăienjenită, cu contururi greu de distins și cu culori palide...

Să-l mai fac o dată? Oooh! Ține-te bine, Lestat! Ți-ai încleștat dinții așa de tare, că te-ai rănit! Ți-ai retezat limba! Ai să-ți însângerezi gura! Și sângele are gust de apă cu sare, nimic altceva decât apă cu sare, apă cu sare! Pe toți dracii, ai grijă. Oprește-te!

După câteva momente, m-am ridicat și am început să caut, sistematic un telefon.

Nu era nici unul în toată casa.

Minunat!

Ce nebun fusesem că nu plănuisem destulă experiență. Fusesem atât de vrăjit de chestiunile spirituale majore, încât nu-mi făcusem nici un fel de pregătiri. Ar fi trebuit să-mi rezerv un apartament la „Willard”, să las bani în seiful hotelului! Ar fi trebuit să pregătesc o mașină.

Mașina. Să vedem mașina.

M-am dus la dulapul din hol, am luat haina, am observat o ruptură în căptușeală — probabil că de aceea rămăsese nevândută — am îmbrăcat-o, disperat că în buzunare n-am găsit mănuși, și am mers în spate, după ce am închis cu grijă ușa sufrageriei. L-am întrebat pe Mojo dacă rămâne sau vine cu mine. Evident, voia să mă însoțească.

Zăpada de pe alee avea cam un picior grosime. Trebuia să-mi croiesc drum prin ea. Când am ajuns în stradă, mi-am dat seama că acolo era încă și mai mare.

Bineînțeles, nici vorbă de vreun Porsche roșu. Nici în stânga scărilor din față, nici prin preajmă. Ca să fiu sigur, m-am dus până la colț, am dat un tur și pe urmă m-am întors. Picioarele îmi înghețaseră, ca și mâinile, de altfel, iar pielea feței mă durea.

Ei bine, trebuia să merg pe jos, cel puțin până la un telefon public. Zăpada cădea peste mine, ca un fel de binecuvântare, numai că nu vedeam pe unde merg.

Lui Mojo părea să-i placă vremea, ara neîntrerupt omătul, iar fulgii cădeau și străluceau pe haina lui gri de pluș. M-am gândit o clipă că ar fi trebuit să schimb trupul cu al câinelui. Ideea cu Mojo în trupul meu de vampir m-a făcut să râd. Am râs și am râs, și am râs, învărtindu-mă în cerc, apoi, în cele din urmă, m-am oprit, pentru că muream din cauza frigului.

Totul era grozav de nostim. Iată, eram o ființă omenească — un lucru neprețuit pe care-l dorisem mereu de când murisem — totuși, uram până-n fundul măduvei oasele astea omenești! Am simțit că stomacul mi se agită zgomotos, chinuit de foame. Un spasm, pe urmă altul — cel mai

potrivit nume ar fi fost „crampe de foame”.

„Paolo”, trebuie să ajung la „Paolo”, dar cum să fac să mi se dea ceva de mâncare? Am *nevoie* de hrană, nu-i așa? Fără să mănânc, pur și simplu, nu pot să merg. Dacă nu mănânc, mă va copleși slăbiciunea.

Am ajuns la colțul lui Wisconsin Avenue și am văzut la poalele colinei lumini și lume. Strada fusese curățată de zăpadă și deschisă traficului. Puteam vedea oamenii mergând preocupați încolo și încioace sub luminile felinarelor, bineînțeles, totul extrem de neclar.

M-am grăbit, picioarele îmi amortiseră dureros, ceea ce, dacă ați mers vreodată prin zăpadă, știți că nu-i o contradicție în termeni, și, în cele din urmă, am văzut vitrina luminată a unei cafenele. „Martini”. Bun. Uită-l pe „Paolo”. „Martini” să fie. În față se oprise o mașină; o pereche de tineri au ieșit din spate, s-au grăbit spre ușă și au intrat. M-am apropiat și eu încet de ușă și am văzut o tânără destul de frumușică la o tejghea de lemn, luând meniul pentru cei doi tineri și apoi conducându-i în penumbra din spate. Am zărit luminări și fețe de masă în carouri. Brusc mi-am dat seama că duhoarea groaznic de grețoasă care-mi umplea nările era miros de brânză arsă.

Ca vampir, nu-mi plăcuse mirosul ăsta, nu, câtuși de puțin; dar nu-mi făcea atât de rău. Era cumva în afara mea. Acum însă îl simțeam legat de propria mea foame; părea că zvâcnește chiar în mușchii gâtului meu. Ziceai că duhoarea era chiar în măruntaiele mele și mă îngrețoșa ca o apăsare, mai mult decât ca un miros.

Curios. Da, trebuia să rețin toate aceste lucruri. Iată ce înseamnă a fi viu.

Tânăra cea drăguță se întorsese. I-am văzut profilul palid în timp ce se uita în jos la hârtia de pe tejgheaua de lemn și ridica stiloul să fac un semn. Avea păr lung, negru, ondulat și o piele foarte palidă. Aș fi vrut s-o pot vedea mai bine. Am încercat să-i simt mirosul, dar n-am reușit. N-am simțit decât mirosul brânzei arse.

Am deschis ușa, făcând abstracție de duhoarea care m-a izbit, și am înaintat prin ea până ce am ajuns în față femeii; căldura binecuvântată a locului m-a învăluit, cu miros cu tot. Fata era grozav de tânără, cu trăsături mai degrabă mici și ascuțite, cu ochi negri, înguști. Avea gura mare, rujată exagerat, și un gât frumos. Corpul era demn de secolul al douăzecilea — tot numai oase sub rochia neagră.

— Mademoiselle, am zis, îngroșând deliberat accentul franțuzesc, mi-e foarte foame, iar afară e foarte frig. Aș putea să fac ceva ca să obțin o farfurie cu mâncare? Am să spăl pe jos, dacă vreți, sau am să lustruiesc paharele și geamurile, orice doriți.

S-a uitat la mine fără expresie. Apoi și-a îndreptat spatele, a scuturat părul buclat și a rotit ochii.

— Ieși afară, a zis, privindu-mă cu răceală.

Vocea suna șters și banal. Sigur că nu era așa, era de vină numai auzul meu de muritor. Eu nu puteam detecta rezonanța pe care reușea s-o depisteze un vampir.

— Mi-ați putea da o bucată de pâine? am întrebat. Doar o bucată de pâine.

Mirosul de mâncare, așa rău cum părea, mă amețea. Pur și simplu, nu-mi puteam aduce aminte ce gust are mâncarea. Nu-mi puteam aduce aminte de gust și consistență împreună. Dar ceva mult mai omenesc le luase locul. Mi-era disperat de foame.

— Dacă nu pleci, a zis, cu vocea tremurând, am să chem poliția.

Am încercat să-i citesc gândurile. Nimic. M-am uitat în jur, scrutând întunericul. Nimic. În trupul acesta nu aveam nici o putere. M-am uitat din nou la ea. Nimic. Nici măcar o fărâmə din vreun gând al ei. Nici măcar o

intuiție despre ce fel de om era.

— O, foarte bine, am zis, adresându-i cel mai drăguț zâmbet de care eram în stare, fără să am habar cum se vedea sau ce efect putea să aibă. Sper că pentru lipsa de milă ai să arzi în flăcările iadului. Dar, Dumnezeu mi-e martor, nici eu nu merit mai mult.

M-am întors și, când să plec, mi-a atins mânăca.

— Uite, a spus, tremurând de furie și neplăcere, nu se poate să vii așa aici și să aștepti să ți se dea de mâncare.

Sângele îi inundase obraji albi. Nu-i simțeam mirosul. Simțeam însă urcând dinspre ea un fel de parfum de mosc – jumătate omenesc, jumătate din comerț. Dintr-o dată am văzut două sfârcuri mici întinzând materialul rochiei. Ce uimitor! Am încercat din nou să-i citesc gândurile. Mi-am zis că trebuie să reușesc, că aveam o putere înăscută. Degeaba.

— Ți-am spus că aş putea munci pentru mâncare, am precizat, încercând să nu-i privesc sânii. Aș face orice dorești. Uite, îmi pare rău, nu vreau să arzi în iad. A fost îngrozitor să spun așa ceva. Numai din cauză că nu-mi merge deloc bine acum. Mi s-au întâmplat niște lucruri rele. Uite, e și câinele meu aici. Cum am să-l hrănesc?

— Câinele acela! S-a uitat pe geam la Mojo, care ședea maiestuos în zăpadă. Glumești!

Ce voce stridentă avea! Absolut fără personalitate. Toate sunetele care veneau spre mine erau la fel. Metalice și subțiri.

— Ba nu, e câinele meu, am rostit, vag indignat. Țin foarte mult la el.

A râs.

— Câinele ăsta mănâncă aici în fiecare seară, la ușa bucătăriei.

— O, minunat. Măcar unul din noi o să mănânce. Sunt atât de fericit s-o aflu, mademoiselle. Poate că aş putea să mă duc și eu la ușa bucătăriei. Poate că Mojo mi-ar lăsa și mie ceva.

A râs, rece și fals. Mă observa într-un mod destul de evident, privindu-mi cu interes fața și hainele. Cum oi fi arătat pentru ea? Nu știam. Trenziul negru nu era unul ieftin, dar nici la modă. Părul castaniu îmi era plin de zăpadă.

Avea la rândul ei un fel de senzualitate uscățivă, potolită. Nas îngust, ochi fin modelați. Oase foarte frumoase.

— Bine, a zis, stai aici la tejghea. Am să-ți aduc ceva. Ce dorești?

— Orice. Nu-mi pasă. Mulțumesc pentru bunătate.

— Bine, stai jos. A deschis ușa și a strigat la câine: Du-te în spate.

I-a arătat și cu mâna.

Mojo nu s-a clintit, un munte de blană răbdător. Am ieșit în vântul înghețat și i-am spus să meargă la ușa bucătăriei. I-am arătat aleea. S-a uitat lung la mine, s-a ridicat, a luat-o încet pe alee și a dispărut.

Am intrat înapoi, recunoscător pentru a doua oară că scap de frig, deși mi-am dat seama că aveam pantofii plini de zăpadă topită. M-am dus către întunecimea dinăuntrul restaurantului, împiedicându-mă de o bancă pe care n-o văzusem, gata să cad, apoi m-am așezat pe un taburet. Pe tejgheaua de lemn fusese deja pusă masa, un șervet albastru, o furculiță grea de oțel și un cuțit. Mirosul de brânză era sufocant. Mai erau și altele — ceapă prăjită, usturoi, untură arsă. Revoltătoare.

Mă simțeam și mai prost stând pe taburet. Marginea rotundă de lemn îmi tăia picioarele, iar faptul că nu puteam vedea în întuneric mă stânjenea din nou. Restaurantul părea foarte adânc, de fapt mai multe încăperi dispuse în șir. De aici nu le puteam vedea. Auzeam, în schimb, zgomote înspăimântătoare, linguri enorme bubuind pe metal, și ele îmi răneau într-un fel auzul, după cum le resimțeam.

Tânăra a apărut din nou, zâbind, în timp ce puneă jos un pahar mare cu vin roșu. Mirosea acru și părea grețos.

I-am mulțumit. După aceea am ridicat paharul și am luat o gură de vin, înghițind-o. Am simțit imediat că mă sufoc. Nu-mi imaginam ce se întâmplase — fie că înghițisem greșit, fie aveam gâtul iritat din cine știe ce motiv. Știu doar că am început să tușesc furios și că am smuls un șervețel de lângă furculiță și l-am pus la gură. Totuși, niște vin mi-a ieșit pe nas. Cât despre gust, era prost și acid. O nemulțumire teribilă a crescut în mine.

Am închis ochii și mi-am sprijinit capul de pumnul stâng, strâns în jurul șervețelului.

— Poftim, mai încearcă o dată, a zis ea.

Am deschis ochii și am văzut că-mi umplea din nou paharul dintr-o carafă mare.

— Bine, am spus, mulțumesc.

Îmi era sete, grozav de sete. Iar gustul vinului îmi sporise setea și mai tare. De data asta, mi-am spus, n-o să mai înghit atât de mult. Am ridicat paharul, am luat o gură mică, încercând s-o savurez, deși nu părea să fie nimic de savurat, apoi am înghițit-o încet, iar vinul a coborât pe calea cea bună. Slab, foarte slab, și atât de diferit de savoarea bogată a unei înghițituri de sânge. Dar trebuia să înțeleg până la capăt despre ce e vorba. Am băut ce mai era în pahar. Apoi am ridicat carafa, l-am umplut din nou și din nou l-am băut.

Pentru moment, n-am simțit decât nemulțumire. Apoi, treptat, a început să mi se cam facă rău. „Va veni mâncarea”, m-am gândit. Ah, dar uite mâncare — o cutie de tablă cu bețișoare de pâine sau, cel puțin, asta păreau să fie.

Am luat unul, l-am mirosit cu grijă, asigurându-mă că era pâine, apoi am mușcat foarte repede câte puțin, până când s-a terminat. Părea nisip până la ultima firimitură. Exact ca nisipul din deșertul Gobi care îmi intrase în gură. Nisip.

— Cum mănâncă muritorii așa ceva? am întrebat.

— Mai încet, a spus frumușica, râzând încet. Tu nu ești muritor? De pe ce planetă ești?

— Venus, am răspuns, zâmbind din nou. Planeta dragostei.

S-a uitat la mine fără să se ferească și obrajii albi și ascuțiți i s-au înroșit.

— Ei, stai pe aici până ce termin, de ce nu? Poți să mă conduci acasă.

— Așa am să fac, am spus.

Înțelesul vorbelor s-a abătut asupra mea și mi-a luat piuitul. Aș putea să mă culc cu femeia asta. Ah, da, ea, cel puțin, se gândise la o atare posibilitate. Ochii mei au coborât către cele două sfârcuri ce împungeau ispititor mătasea neagră a rochiei. Da, să mă culc cu ea, mi-am spus, și ce netedă îi este pielea de pe gât!

Mădularul dintre picioarele mele s-a neliniștit. „Ei bine, ceva tot funcționează”, mi-am zis. Dar cât de curios de localizată era senzația, cum se întărea și se umfla mădularul, în ce fel ciudat îmi absorbea toate gândurile. Nevoia de sânge nu era niciodată localizată. Mă uitam indiferent în față. N-am plecat privirea nici când o farfurie de spaghetti cu sos de carne a fost așezată înaintea mea. Mirosul fierbinte mi-a umplut narile — brânză frământată, carne arsă și grăsime.

„Coboară, i-am zis mădularului. Nu-i momentul pentru așa ceva.”

În cele din urmă, mi-am lăsat privirea în farfurie. Foamea mă măcina de parcă cineva mi-ar fi luat intestinele cu amândouă mâinile și le-ar fi răsucit. Îmi aminteam oare de o senzație asemănătoare? Dumnezeu mi-e martor că-mi fusese adesea foame în viața mea de muritor. Foamea era viața însăși. Dar amintirea părea atât de îndepărtată, atât de lipsită de importanță. Am apucat încet furculița — pe vremuri nu o folosisem

niciodată, pentru că nu aveam decât linguri de lemn și cuțite în lumea noastră necivilizată — și i-am înfipt colții în vârful maldărului de spaghetti umede, ducând-o pe urmă la gură.

Chiar înainte să pun limba, am știut că sunt prea fierbinți, dar nu m-am putut opri destul de repede. M-am fript zdravăn și am lăsat furculița să cadă. „Curată tâmpenie”, m-am gândit, și probabil că era al cincisprezecelea gest absolut prostesc pe care îl comiteam. Ce-ar fi trebuit să fac să mă apropiu de lucruri cu mai multă inteligență, răbdare și calm?

M-am așezat pe scaunul incomod, cât puteam mai bine, fără să mă prăbușesc pe podea, și m-am străduit să gândesc.

Încercasem să dirijez un trup nou, plin de slăbiciuni și senzații neobișnuite — în clipa asta picioare înghețate și dureroase, picioare ude în curentul care vâjâia de-a lungul podelei — și făcusem greșeli de înțeles, dar prostesti. Ar fi trebuit să-mi pun galoșii. Ar fi trebuit să caut un telefon înainte de a intra aici și să-mi sun agentul din Paris. Necugetat, încăpățânat, ca și cum aș fi fost vampir, când, de fapt, nu mai eram.

Mâncarea aburindă din fața mea nu m-ar fi ars, dacă aș fi fost în pielea mea de vampir, era limpede. Dar nu eram în pielea mea. Uite de ce ar fi trebuit să iau galoșii. Gândește!

Dar ce departe era experiența de ceea ce îmi închipuisem! Oh, Doamne. Iată-mă aici, spunându-mi să gândesc, când, de fapt, ar fi trebuit să mă bucur. Ah, crezusem că o să mă scufund în senzații, în amintiri, în descoperiri; și tot ce fac este să mă gândesc cum să mă abțin!

Adevărul este că-mi imaginasem plăceri, o diversitate de plăceri — mâncare, băutură, o femeie în pat, apoi un bărbat. Dar nimic din ceea ce încercasem până acum nu fusese nici măcar pe-aproape atât de plăcut.

Ei bine, trebuia să-mi asum vina situației rușinoase în care mă găseam și să o fac să se schimbe. M-am șters la gură cu prosopul, făcut dintr-o fibră artificială grosolană și la fel de incapabil să absoarbă pe cât ar fi fost o bucată de nailon, apoi am apucat paharul și l-am umplut din nou. M-a străbătut un val de greață. Gâtul mi s-a încheștat și m-am simțit chiar amețit. Dumnezeuule, mă îmbătasem oare din trei pahare de vin?

Am ridicat din nou furculița. Amestecul cleios era acum mai rece; am băgat în gură o îmbucătură. Aproape că m-am sufocat din nou. Gâtul mi se închidea convulsiv, ca și cum ar fi vrut să împiedice masa de lături să mă înăbușe. A trebuit să mă opresc, să trag încet aer pe nas, să-mi spun că nu era otravă, că eu nu eram vampir, apoi să mestec mâncarea grijiu, să nu-mi mușc limba.

Dar mi-o mușcasem ceva mai devreme, iar acum bucățița rănită începea să mă doară. Durerea mi-a umplut gura, mai pregnantă decât mâncarea. Cu toate acestea, am continuat să mestec spaghetti, gândindu-mă la lipsa lor de gust, la cât erau de acre și de sărate, la oribila lor consistență, apoi le-am înghițit, simțind un spasm dureros, după aceea un nod coborându-mi în piept.

Dacă toate acestea i s-ar întâmpla lui Louis — dacă tu ai fi fostul vampir și ai sta în fața lui, privindu-l, l-ai condamna pentru tot ce face și ce gândește, l-ai disprețui pentru timiditate, pentru lipsa de experiență, pentru neputința de a percepe.

Am ridicat iarăși furculița. Am mestecat o nouă îmbucătură, am înghițit-o. Avea totuși un fel de gust. Dar, pur și simplu, nu era gustul pregnant și delicios al sângelui. Era mult mai searbăd, mai fibros, mai cleios. Nu-i nimic, încă o înghițitură. Poți să faci să-ți placă. Și pe urmă, poate că nu-i nici o mâncare foarte bună. Altă înghițitură.

— Hei, las-o mai moale, a zis frumușica. Se sprijinise de mine, dar nu-i puteam simți moliciunea prin haină. M-am întors și am privit-o în ochi, minunându-mă de genele lungi, negre, întoarse, și de cât era gura de

drăguța când zâmbea. Înghiți pe nerăsuflăte.

— Știu. Sunt foarte flămând, am spus. Ascultă, știu că sună groaznic de nerecunoscător. Dar n-ai ceva care să nu fie o masă cleioasă ca asta? Știi, ceva mai tare — poate carne?

A râs.

— Ești un om foarte straniu, a zis. De fapt, de unde ești?

— Din Franța, de la țară.

— Bine, am să-ți aduc altceva.

Imediat ce a plecat am mai băut un pahar de vin. Mă amețisem definitiv și simțeam un soi de căldură oarecum plăcută. Îmi venea să râd din senin și știam că, în cele din urmă, aproape mă îmbătasem.

M-am hotărât să-i studiez pe ceilalți oameni din încăpere. Era tare caraghios că nu reușeam să le simt mirosul, să le aud gândurile. Nu reușeam, de fapt, să le aud nici vocile, doar un fel de larmă. Și era tare caraghios că părea să fie și cald, și frig — capul îmi plutea în aerul supraîncălzit, în timp ce picioarele îmi înghețau din cauza curentului care vâjâia deasupra podelei.

Femeia a pus în fața mea o farfurie cu carne — vițel, spunea ea. Am luat cu mâna o feliuță, ceea ce părea s-o uimească — ar fi trebuit să folosesc cuțitul și furculița — am mușcat din ea și mi s-a părut mai fără gust decât spaghetti; dar era mai bine. Adică părea mai curată. Am mestecat-o, savurând-o.

— Mulțumesc, ai fost foarte bună cu mine, am zis. Ești tare drăguță, îmi pare rău de cuvintele aspre de mai devreme, chiar îmi pare rău.

Părea fascinată; evident, jucam teatru într-un fel. Mă prefăceam blând, fără să fiu.

M-a lăsat ca să ia plata unei perechi care pleca, iar eu m-am întors la cina mea — prima mea cină: nisip, clei și bucăți de piele sărata. Am râs în sinea mea. „Mai mult vin, am gândit, parcă nu bei nimic, dar un efect tot are.”

După ce am terminat, a luat farfuria din fața mea și mi-a adus o carafă plină. Am stat acolo, cu pantofii și ciorapii uzi, înfrigurat și incomodat de scaunul de lemn, încercând să văd în întuneric, din ce în ce mai beat, pe măsură ce trecea timpul, până când a venit ora ei de plecare.

Nu eram mai în largul meu acum decât la început. Imediat ce m-am ridicat în picioare, mi-am dat seama că nu puteam să merg decât cu greu. Nu-mi simțeam deloc picioarele. Trebuia să mă uit în jos ca să fiu sigur că sunt acolo.

Frumușica găsea că-i foarte nostim. Eu nu eram la fel de sigur. M-a susținut pe aleea înzăpezită, strigându-l pe Mojo — căruia îi spunea, cu mare respect, Câine — și asigurându-mă că locuia „doar la câțiva pași în susul străzii”. Singurul aspect pozitiv era că-mi păsa mai puțin de frig.

Nu mai aveam echilibru deloc. Membrele îmi erau în întregime de plumb. Nu reușeam să-mi fixez privirea nici pe obiectele luminate orbitor. Mă durea capul. Eram sigur că am să cad. Până la urmă, spaima că o să cad s-a transformat în panică.

Slavă Domnului, am ajuns la ușă. M-a ajutat să urc niște trepte înguste, acoperite cu un covor; urcarea m-a extenuat într-atât, încât inima îmi bubuia și fața îmi era scaldată de sudoare. Nu puteam vedea aproape nimic! Era înnebunitor. Am auzit-o băgând cheia în broască.

O putoare groaznică mi-a asaltat din nou nările. Micuțul apartament părea să fie un coteț de carton și placaj, cu postere neclare lipite de pereți. Dar de unde venea mirosul? Mi-am dat seama brusc că de la pisicile pe care le avea și care se ușurau într-o cutie cu pământ. Am văzut cutia, plină cu excremente de pisică, pe podeaua băii mici și m-am gândit că gata, totul s-a terminat, aveam să mor! Am stat liniștit, străduindu-mă să nu

vomit. Stomacul meu se agita din nou, de data asta nu de foame, și cureaua mă strângea peste burtă.

Durerea s-a ascuțit. Mi-am dat seama că trebuia să fac și eu ce făcuseră mai înainte pisicile. Chiar trebuia, acum, sau dacă nu, aveam să mă fac de râs. Și trebuia să mă duc în cămăruța aceea. Inima mi s-a urcat în gât.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea. Ți-e rău?

— Pot să folosesc încăperea? am zis, arătând către ușa deschisă a băii.

— Sigur, a răspuns. Dă-i drumul.

Au trecut zece minute, poate mai mult, înainte să ies. Eram atât de dezgustat de procesul eliminării — de miros, de senzație, de vederea produsului — că nu puteam vorbi. Dar terminasem, o făcusem și pe asta. Mai rămăsese numai beția, experiența neplăcută de a mă întinde după întrerupător și a nu-l nimeri, de a încerca să apuc clanța, închizând mâna — mâna mare și închisă la culoare — în gol.

Am găsit dormitorul, foarte încălzit și ticsit de mobilă modernă, mediocră, din laminate ieftine, fără design deosebit.

Femeia era acum goală complet și ședea pe marginea patului. Am încercat s-o văd clar, în ciuda distorsiunilor luminii veiozei de alături. Dar chipul îi rămânea o masa de umbre urâte, iar pielea arăta lividă. O înconjura mirosul ranced al patului.

Tot ce-am putut conchide cu privire la ea era că părea cumplit de slabă, i se vedeau toate oasele și coastele prin pielea lăptoasă; avea sânii ciudat de mici, cu delicate sfârcuri roz, iar șolduri nu avea deloc. Arăta ca un spectru. Și totuși, ședea acolo zâmbind, ca și cum ar fi fost normal, cu părul negru, ondulat, revărsat pe spate, ascunzând umbra întunecată a pubisului cu o mână vlăguită.

Ei bine, era absolut evident ce experiență umană minunată avea să urmeze. Dar nu reușeam să simt nimic pentru ea. Nimic. Am zâmbit și am început să-mi scot hainele. Am dat jos trenciul, și imediat mi-a fost frig. Ei de ce nu-i era frig? După aceea am dat jos puloverul și m-a îngrozit imediat mirosul de transpirație. *Dumnezeule, o fi fost la fel și înainte?* Iar trupul meu părea atât de curat!

Ea nu părea să observe. Îi eram recunoscător. Apoi mi-am scos cămașa și pantofii, ciorapii și pantalonii. Picioarele continuau să-mi fie reci. De fapt, eram înfrigurat și gol, foarte gol. Nu știam dacă-mi plăcea sau nu. M-am văzut brusc în oglinda de deasupra măsuței de toaletă și mi-am dat seama că mădularul îmi era absolut beat și adormit.

Iarăși, ea nu părea surprinsă.

— Vino, a spus, stai jos.

M-am supus. Tremuram tot. Am început să tușesc. Prima tuse a fost un spasm și m-a luat complet pe nepregătite. Apoi a urmat un șir, necontrolabil și atât de violent, încât mă dureau coastele.

— Îmi pare rău, i-am spus.

— Îmi place accentul tău franțuzesc, a șoptit ea.

Mi-a ciufulit părul, apoi mi-a scărpinat ceafa cu unghiile.

Era o senzație plăcută. Am aplecat capul și am sărutat-o pe gât. Da, și asta era plăcut. Nu era la fel de excitant ca apropierea de o victimă, dar era plăcut. Am încercat să-mi aduc aminte cum fusese în urmă cu două sute de ani, când eram spaima fetelor din sat. La poarta castelului erau parcă mereu niște fermieri care mă înjurau și-mi arătau pumnul, spunându-mi că fetele lor rămăseseră însărcinate cu mine și că trebuia să fac ceva în legătură cu asta. Totul părea atât de vesel pe vremuri. Și fetele, ce fete grozave!

— Ce e ? a întrebat ea.

— Nimic, am zis.

Am sărutat-o din nou pe gât. Îi puteam simți sângele din trup. Nu-mi plăcea. De ce oare? Nici unul dintre aceste mirosuri nu era la fel de pregnant cum fusese pentru mine în trupul celălalt. Dar se lega de ceva din trupul de-acum – de partea urâtă. Nu mă puteam apăra de mirosuri; păreau să fie ceva care mă invada și mă contamina. Preț de o clipă am avut pe buze sudoarea de pe gâtul ei. Știam ce e, puteam s-o gust și mi-aș fi dorit să fiu undeva departe.

Ce nebunie! Era o ființă omenească; și eu eram o ființă omenească. Slavă Domnului, toate Vor lua sfârșit vineri. Dar ce drept aveam eu să-l slăvesc pe Domnul?

Sfârcurile ei s-au lipit de pieptul meu, fierbinți și umflate; carnea din jurul lor era moale și gingașă. Mi-am strecurat brațul pe sub spatele micuț.

— Arzi, cred că ai febră, mi-a susurat în ureche.

M-a sărutat pe gât, la fel cum o sărutasem și eu.

— Nu, mi-e bine, am spus.

Dar n-aveam nici cea mai mică idee dacă era sau nu adevărat. Ce treabă grea!

Dintr-o dată mâna ei mi-a atins mădularul, surprinzându-mă și excitându-mă imediat. L-am simțit lungindu-se și întărindu-se. Senzația, absolut localizată, mă electriza totuși. Când m-am uitat din nou la sânii ei, apoi la triumghiul de păr dintre picioare, membrul mi s-a făcut și mai tare. Da, îmi aminteam foarte bine: ochii mei sunt legați de asta și nimic nu mai contează acum; hmmm, bine. Ai grijă numai s-o întinzi pe pat.

— Oaa! a șoptit ea. Iată în sfârșit o unealtă folositoare!

— Așa-i? M-am uitat în jos. Monstruosul obiect își dublase mărimea. Părea disproporționat față de orice altceva. Da, cred că ai dreptate. Dacă ar fi știut James, ar fi vrut să verifice.

— Cine-i James?

— Nu contează, am mormăit.

L-am întors fața către mine și, de data asta, am sărutat-o pe gură, simțindu-i dinții prin buzele subțiri. A deschis gura să-mi primească limba. Era bine, chiar dacă gura ei avea un gust rău. Nu conta. Dar atunci mi-am amintit de sânge. Să-i beau sângele.

Unde era intensitatea sfâșietoare a momentului în care mă iveam lângă victimă sau a clipei dinainte ca dinții mei să-i străpungă pielea și sângele să mi se împrăstie în gură?

Nu, n-are să fie ușor, nici grozav. Are să fie ca ceva de simțit între picioare, mai mult ca o vibrație; dar era totuși o vibrație, trebuie s-o spun.

Simplul fapt că mă gândisem la sânge îmi întetise pasiunea; am împins-o brutal pe pat. Voiam să termin, nu mai conta altceva decât să termin.

— Stai o clipă, a zis.

— De ce să stau?

M-am urcat pe ea și am sărutat-o iar, băgându-mi limba adânc în gura ei. Nu era sânge. Ah, ce senzație neînsemnată. Nu era sânge. Mădularul mi-a alunecat între coapsele ei fierbinți, aproape s-a descărcat. Dar nu era de-ajuns.

— Ți-am spus să te oprești, a țipat ea, cu obrazii îmbujorați. Nu poți s-o faci fără prezervativ.

— Ce naiba spui? am murmurat.

Știam înțelesul cuvântului, totuși n-avea prea mare sens pentru mine. Am coborât mâna, am simțit deschizătura înconjurată de păr, apoi crăpătura umedă, delicios de mică.

A strigat la mine s-o las și m-a împins cu călcâiele și cu mâinile. Era foarte îmbujorată, iar fierbințeala ei și furia m-au făcut brusc s-o văd frumoasă, iar când m-a lovit cu genunchiul, m-am trântit deasupra ei și

m-am ridicat doar cât să mă înfig în ea, simțind învelișul strâmt și fierbinte de carne strângându-se în jurul mădularului, făcându-mă să gâfâi.

— Nu! Stai! Am zis stai! a strigat ea.

Dar nu mai puteam aștepta. De ce dracu' credea că-i momentul să stăm de vorbă? m-am întrebat, nebunește. Apoi, într-o clipă de excitare oarbă, spasmodică, am ajuns la orgasm. Sămânța a țîșnit din organ!

O clipă mi s-a părut eternă; în cealaltă, totul se terminase, de parcă nici n-ar fi început. Zăceam extenuat deasupra ei, scăldat în sudoare și, întrucâtva, neliniștit de încurcătura întregului eveniment, de țipetele ei cuprinse de panică.

M-am lăsat să cad pe spate. Mă durea capul, mirosurile rele din încăperea se înmulțiseră cu mirosul jegos al patului însuși, al saltelei boțite; plus mirosul grețos al pisicilor.

Ea a sărit din pat. Părea înnebunită. Plângea și tremura; a smuls de pe scaun o pătură, s-a acoperit cu ea și a început să țipe la mine să ies afară, să ies, să ies!

— Ce se întâmplă cu tine? am întrebat.

S-a lansat într-o salvă de ocări moderne.

— Haimana, bețivan mizerabil, idiotule, jigodie!

Chestii dintr-astea. Zicea că aș fi putut să-i dau vreo boală. Chiar a înșirat numele câtorva. Aș fi putut s-o las gravidă. Eram o japiță, o labă, un cur! Trebuia s-o șterg de-acolo imediat. Cum îndrăznisem să-i fac una ca asta? Să plec înainte să cheme poliția.

M-a năpădit un val de somn. Încercam să-mi fixez privirea asupra ei, în ciuda întunerului. Apoi m-a cuprins o greață mai ascuțită decât tot ceea ce simțisem până atunci. M-am străduit să mă stăpânesc și numai printr-un uriaș efort de voință am reușit să nu vomit acolo.

În cele din urmă, m-am ridicat în picioare. M-am uitat la ea, cum ședea acolo plângând și țipând la mine, și mi-am dat seama dintr-o dată că era nenorocită, că, într-adevăr, îi făcusem rău, ba că avea chiar și o vânătaie pe față.

Încet, încet am înțeles ce se întâmplase. Îmi ceruse să folosesc un anume mijloc de protecție, iar eu, de fapt, o silisem. Ea nu simțise nici un fel de plăcere, numai frică. Am revăzut-o cum era în momentul orgasmului meu, cum se lupta cu mine și mi-am dat seama că fusese de neconceput pentru ea că eu mă bucuram de zbaterea ei, de furia și de protestele ei, că mă bucuram s-o înfrâng. Dar, în felul acela jalnic și banal, cred că mă bucurasem într-adevăr.

Totul părea copleșitor de mizerabil. M-a umplut de disperare. Plăcerea însăși nu fusese nimic! „Nu mai pot suporta, mi-am spus, nu mai pot suporta nici o clipă.” Trebuia să dau de James, i-aș fi oferit încă o avere, numai să se întoarcă odată. Să-l găsesc pe James. Deja uitasem să dau telefon.

— Ascultă-mă, ma chère, am spus. Îmi pare tare rău. Pur și simplu, lucrurile au mers prost. Știu. Îmi pare rău.

S-a ridicat să mă palmuiască, dar am prins-o lesne de încheietură și i-am dus mâna jos, strângând-o cam tare.

— Ieși, a zis din nou. Pleacă sau chem poliția.

— Am înțeles ce mi-ai spus. Dar n-am mai făcut-o de-o veșnicie. Am fost grosolan. Am fost rău.

— Ai fost mai mult decât rău! a spus cu o voce groasă, aspră.

De data asta, m-a palmuit. N-am fost destul de iute. Am rămas uimit de forța palmei, m-a usturat. Fața mi-a amorțit acolo unde mă lovise. Era o durere neliniștitoare. Și jignitoare.

— Ieși! a strigat iar.

Mi-am pus hainele, dar mă simțeam de parcă aș fi ridicat saci cu

cărbuni. M-a inundat o rușine surdă, o senzație de stângăcie și disconfort în fiecare gest, în cea mai mică vorbă; pur și simplu, voiam să intru în pământ.

În cele din urmă, cu nasturii și fermoarele încheiate corect, cu ciorapii uzi și mizerabili trași din nou pe picioare, cu pantofii subțiri încălțați, eram gata să plec.

Ea stătea plângând pe pat, cu umerii foarte înguști, cu oasele gingașe împungând în spate carnea palidă, cu părul risipit în șuvițe bogate deasupra păturii pe care o strângea la piept. Cât de fragilă părea, cât de întristător de lipsită de frumusețe și cât de respingătoare!

Am încercat s-o văd cu ochii lui Lestat. N-am reușit. Părea un lucru oarecare, absolut fără valoare, nici măcar interesant. Eram oarecum îngrozit. Să fi fost la fel și în satul copilăriei? Am încercat să-mi amintesc fetele de atunci, fetele moarte, dispărute de secole, dar n-am reușit să le văd fețele. Nu-mi aminteam decât fericire, ștregării, o mare exuberanță care mă făcea să uit din când în când depravarea și lipsa de speranță a vieții mele.

Ce însemna clipa de acum? Cum putuse experiența de acum să fie atât de neplăcută, atât de fără sens? Dacă aș fi fost eu însumi, aș fi găsit-o fascinantă, așa cum e fascinantă o insectă; până și cămăruțele ei mi s-ar fi părut pitorești, în cele mai rele, în cele mai neinspirate detalii! O, afecțiunea pe care o simțeam întotdeauna pentru locuințele muritorilor. Așadar, de ce fusese așa?

Iar ea, sărmana, mi s-ar fi părut frumoasă, pur și simplu, pentru că era vie. Nu m-aș fi simțit întinat și m-aș fi hrănit din ea o oră întreagă. Dar acum mă simțeam murdărit de atingerea ei, murdărit de faptul că fusesem crud cu ea. Îi înțelegeam frica de boli! La rândul meu, puteam fi și eu contaminat! Dar unde se ascundea adevărul?

— Îmi pare tare rău, am spus din nou. Trebuie să mă crezi. N-a fost cum doream. Nu știu ce-mi doream.

— Ești nebun, a șoptit amar, fără să ridice privirea.

— Într-o noapte, curând, mă voi întoarce și-ți voi aduce un dar, ceva frumos, ceva ce-ți dorești cu adevărat. Ți-l voi da și poate ai să mă ierți. Nu a răspuns. Spune-mi, ce-ți dorești cel mai mult? Banii nu contează. Ce-ți dorești și nu poți avea?

S-a uitat în sus, ursuză, cu pete roșii pe fața umflată, și și-a șters nasul cu dosul palmei.

— Știi ce vreau, a zis cu voce răgușită, dezagreabilă, aproape bărbătesc de groasă.

— Nu, nu știu. Spune-mi.

Fața-i desfigurată și vocea stranie mă înspăimântau. Eram încă amețit de vinul pe care-l băusem, dar mintea-mi era limpede. Părea o situație nostimă. Trupul era beat, eu nu.

— Cine ești? m-a întrebat. Părea foarte rea acum, rea și supărată. Ești altceva, nu-i așa... nu ești...

Vocea i s-a stins.

— Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede.

Și-a întors mai mult capul și m-a studiat, ca și cum s-ar fi luminat dintr-o dată. Pricepuse. Nu-mi imaginam ce se petrecea în mintea ei. Știam doar că-mi părea rău pentru ea. Nu-mi plăcea încăperea murdară, cu tavan scund de ipsos, nici patul urât, nici covorul cafeniu, nici lumina puțină și cutia pisicilor puțind în cealaltă cameră.

— Am să-mi amintesc de tine, am spus, mizerabil, dar tandru. Am să-ți fac o surpriză. Am să mă întorc și-am să-ți aduc ceva minunat, ceva ce n-ai putea avea niciodată. Un dar ca din altă lume. Dar acum trebuie să te părăsesc.

— Da, a zis, mai bine pleacă.

M-am întors. Mă gândeam la frigul de afară, la Mojo așteptându-mă în hol, la casa a cărei ușa din spate se zgâlțâia în balamale, la faptul că nu aveam bani și nici telefon.

Ah, telefonul.

Ea avea unul. Îl văzusem în vestibul.

M-am dus către telefon, iar ea a țipat și a aruncat ceva după mine. Cred că un pantof. M-a atins în umăr, dar nu m-a lovit. Am ridicat receptorul și am format doi de zero, pentru convorbiri interurbane. Mi-am sunat agentul din New York.

Am lăsat să sune. Nu răspundea nimeni. Nici măcar robotul. Era straniu și mă puneă în dificultate.

O vedeam în oglindă, uitându-se la mine inflexibilă și jignită, drapată în pătură ca într-o rochie modernă. Ce patetic, am remarcat pentru ultima oară.

Am sunat la Paris. După destulă vreme mi-a răspuns vocea cunoscută — agentul meu se trezise din somn. I-am spus repede, în franceză, că eram în Georgetown, că aveam nevoie de douăzeci de mii de dolari, nu, mai bine să trimită treizeci, și ca aveam nevoie de ei imediat.

Mi-a explicat încet că la Paris abia răsărea soarele. Trebuia să aștepte până se deschideau băncile, dar avea să vireze banii cât de repede se putea. Ar fi trebuit să ajungă la Georgetown înainte de prânz. Am memorat numele agenției de unde să-i ridic și l-am implorat să se miște repede și să nu dea greș. Era urgent, eram lefter. M-a asigurat că totul avea să fie aranjat imediat. Am închis telefonul.

Ea s-a uitat la mine. Nu cred că înțelesese convorbirea. Nu știa franțuzește.

— Îmi voi aminti de tine, am spus. Iartă-mă, te rog. Am să plec. Ți-am făcut destule necazuri.

Nu a răspuns. M-am uitat la ea, încercând pentru ultima oară s-o înțeleg, să pricep de ce părea atât de vulgară și de neinteresantă. În ce poziție avantajoasă mă aflasem înainte de viața-mi părea frumoasă și toate creaturile variațiuni ale aceleiași teme magnifice? Chiar și James avusese o sclipire de frumusețe, ceva ca un gândac sau ca o muscă.

— La revedere, ma chère. Îmi pare foarte rău — cu adevărat foarte rău.

L-am găsit pe Mojo așteptându-mă lângă ușa apartamentului și am trecut repede pe lângă el, pocnind din degete ca să mă urmeze. Am coborât scările și am ieșit în noaptea rece.

ÎN CIUDA vântului care vâjâia prin bucătărie și se înșuruba pe la încheieturile ușii de la sufragerie, în celelalte încăperi ale casei era încă destul de cald. Un curent de aer cald se ridica dinspre grilajele de alamă din podea. Ce drăguț din partea lui James să nu închidă căldura! Totuși, plănuia să părăsească locuința imediat după ce avea să pună mâna pe cele douăzeci de milioane. Ei bine, n-o să le aibă niciodată.

Am mers sus, am trecut prin dormitorul stăpânului și am intrat în baie. Era o încăpere plăcută, cu dale albe și oglinzi curate și cu o cabină de duș cu uși strălucitoare de sticlă. Am încercat apa. Jet puternic și fierbinte. Delicios de fierbinte. Am scos toate hainele jilave și puturoase de pe mine, am întins ciorapii pe calorifer și am împăturit puloverul cu grijă, ca pe singurul pe care-l aveam, apoi am rămas lungă vreme sub duș.

Cu capul rezemat de faianță, cred că aș fi putut adormi în picioare. Dar am început să transpir și aproape în același timp să tușesc. Am simțit o fierbințeală strașnică în piept și una la fel în fundul nasului.

Am ieșit de sub duș, m-am înfășurat în prosop și mi-am privit din nou

trupul în oglindă. Nu vedeam nici o cicatrice, nici un defect. Brațele erau puternice, cu mușchi netezi, ca și pieptul. Picioarele erau bine clădite. Chipul frumos, cu ten închis aproape perfect, fără nimic de băiat însă, așa cum era fostul meu chip. O adevărată față de bărbat — dreptunghiulară, puțin dură, dar frumoasă, foarte frumoasă, poate și din cauza ochilor mari. Însă destul de aspră. Barba creștea. Trebuia să mă rad. Ce necaz!

„De fapt ar trebui să fie splendid, am spus tare. Ai un trup de bărbat de douăzeci și șase de ani în perfectă stare. Doar că ai intrat într-un coșmar. Ai făcut greșeli prostești una după alta. De ce nu poți primi provocarea? Unde ți-e voința, unde ți-e puterea?”

Simțeam răceală peste tot. Mojo se culcase pe podea, la capătul patului. „Trebuie să dorm, m-am gândit. Să dorm ca un muritor și să mă trezesc când lumina zilei va pătrunde în încăpere. Va fi minunat, chiar dacă cerul va fi cenușiu. Va fi ziuă. Vei vedea lumina diurnă, așa cum ți-ai dorit cu ardoare toți acești ani. Vei uita toată zbaterea fără margini, mizeria, frica.”

M-a cuprins însă o bănuială îngrozitoare. Nu fusese oare viața mea muritoare numai zbatere fără margini, mizerie, frică? Nu cumva era astfel pentru cei mai mulți dintre muritori? Nu era acesta mesajul unui număr de poeți și scriitori moderni — că ne risipim viața în preocupări prostești? *Nu erau oare toate decât un clișeu mizerabil?*

Tremuram zdravăn. Am încercat din nou să mă cert cu mine însumi, așa cum făcusem mereu. Dar ce folos?

Mă simțeam îngrozitor în inertul trup omenesc! Mă simțeam îngrozitor fără puterile mele preternaturale. Și lumea, iat-o, murdară și josnică, înfricoșătoare fără limite și plină de accidente. Nici măcar nu mi le puteam imagina pe toate. Ce lume?

Și mâine! Oh, Doamne, un alt clișeu mizerabil! Am început să râd și m-a apucat iar tusea. De data aceasta, m-a durut gâtul, destul de tare, iar ochii mi s-au umezit. Mai bine să dorm, mai bine să mă odihnesc, mai bine să mă pregătesc pentru prețioasa zi ce-mi mai rămăsese.

Am stins veioza și am desfăcut cuverturile de pe pat. Era curat, mă mulțumea. Mi-am lăsat capul pe pernă, am strâns genunchii la piept, am tras cuverturile până la bărbie și am încercat să dorm. Eram oarecum îngrijorat la gândul că ar putea să ardă casa și aș muri. Dacă sistemul de încălzire scăpa gaz, tot aveam să mor. Sau putea intra cineva pe ușa din spate ca să mă omoare. Erau posibile toate felurile de dezastre. Dar Mojo era acolo, nu-i așa? Iar eu eram obosit, atât de obosit!

M-am trezit câteva ore mai târziu.

Tușeam violent și-mi era frig. Aveam nevoie de o batistă; am găsit o cutie cu șervețele de hârtie — destul de bune — și mi-am suflat nasul de vreo sută de ori. În stare să respir din nou, m-am întors într-o stranie epuizare febrilă; aveam sentimentul că pluteam, deși zăceam întins pe patul tare.

O răceală de muritor, m-am gândit. Urmarea faptului că nu avusesem grijă să nu stau în frig. Îmi strica plăcerea, dar era și ea o experiență, iar eu trebuia să explorez orice experiență.

Când m-am trezit din nou, câinele stătea lângă pat și mă lungea pe față. Am scos o mână, i-am atins nasul și am râs, apoi am tușit. Gâtul îmi ardea și mi-am dat seama că tușeam de mai multă vreme.

Lumina era grozav de strălucitoare. Minunat de strălucitoare. Slavă Domnului, o strălucire în lumea asta întunecată. M-am ridicat. Preț de o clipă am fost prea amețit ca să pricep ceea ce vedeam.

Cerul văzut pe fereastră era perfect albastru, de un albastru vibrant, iar soarele se răsfrângea pe dușumeaua lustruită; lumea întreagă apărea extraordinară în strălucirea lui ramurile desfrunzite, garnisite cu zăpadă,

acoperișurile de vizavi ninse, chiar și încăperea, plină de culoare și strălucire; lumina sclipea în oglinzi, în cristalul toaletei, în mânerul de alamă de la ușa băii.

„Mon Dieu, Mojo, uită-te”, am șoptit, aruncând cuverturile și repezindu-mă la fereastră ca s-o deschid cât puteam de tare. Aerul rece m-a izbit în plin, dar ce conta? Uite culoarea adâncă a cerului, uite norii albi îndreptându-se către vest, uite ce verde intens și splendid are pinul din curtea vecină.

Dar, dintr-o dată, m-am umplut de sudoare și am tușit iar, dureros.

„Iată minunea”, am șoptit. Mojo mă adulmeca, mormăind. Durerile și suferințele muritoare nu contau. Promisiunea biblică, neîndeplinită vreme de două sute de ani, era acum în fața mea.

12

ÎN MOMENTUL în care părăseam casa, când pășisem în nemaipomenita lumină, știam că numai această experiență și ar fi meritat toate încercările și suferința. Și nici un fel de răceală omenească, cu toate simptomele de slăbiciune, n-avea să mă împiedice să zburd prin soarele dimineții.

Nu conta că răul fizic care mă năpădisese mă înnebunea, că mă simțeam de piatră pășind alături de Mojo, că nu reușisem să sar în sus nici o jumătate de metru atunci când încercasem sau faptul că împingeam ușa măcelăriei îmi cerea un efort colosal; și nici măcar că răceala se înrăutățise.

Imediat ce Mojo a devorat micul dejun din resturi cerșite de la măcelar, am ieșit împreună să ne bucurăm de lumină, iar eu simțeam că mă îmbăta vederea soarelui reflectat în ferestre și în pavajul ud, în capotele lucioase și smălțuite ale automobilelor, în băltoacele sticloase de zăpadă topită, căzând peste vitrine și peste oameni — mii și mii de oameni fericiți, alergând ocupați după treburile zilei.

Cât erau de diferiți de oamenii nopții! Era evident că lumina îi făcea să se simtă în siguranță, mergeau și vorbeau fără grijă, ocupați cu tranzacțiile din timpul zilei care, după căderea întunericului, nu se mai făceau cu aceeași vigoare.

Vedeam mame ocupate, cu copilași strălucitori după ele, îngrămădind fructe în coșurile de piață, urmărind zgomotoasele camioane de aprovizionare parcând în zăpada topită, în timp ce bărbați bine făcuți cărau cutii mari și pachete cu cumpărături prin ușa din spate. Bărbații dădeau zăpada la o parte și curățau ferestrele; în cafenele, ființe distrase consumau mari cantități de cafea și mic dejunuri mirosind a prăjeală, cu nasul vârât în ziarele de dimineață, supărate pe vreme sau discutând ce aveau de făcut peste zi. Era încântător să vezi grupuri de școlari, în uniforme curate, înfruntând vântul înghețat, ca să organizeze jocuri în curtea cu asfaltul zvântat de soare.

O energie optimistă îi lega laolaltă pe toți acești oameni; se simțea emanând și din studenții care se grăbeau spre clădirile din campus, care se adunau în restaurante încălzite ca să mănânce.

Oamenii se deschideau la lumină ca niște flori, grăbeau pasul și vorbeau mai repede. Când am simțit căldura soarelui pe față și pe mâini, m-am deschis eu însumi ca o floare. Simțeam chimismul trupului reacționând, în ciuda congestiei din cap și a exasperantei dureri din mâinile și picioarele înghețate.

Ignorând tusea care se întetise și vederea tulbure — o adevărată pacoste — am mers, cu Mojo alături, pe zgomotoasa M Street în

Washington, capitala națiunii, minunându-mă în fața monumentelor și a statuiilor de marmură, a marilor, impresionantelor clădiri și reședințe oficiale, urcând până la frumosul și melancolicul cimitir Arlington, cu miile lui de pietre funerare identice și cu frumosul cavou al generalului confederat Robert E. Lee.

Eram în delir. Probabil că slăbiciunea fizică îmi sporea fericirea, transformându-mă într-o persoană amețită și frenetică, de parcă aș fi fost beat sau drogat. Nu știu. Știu numai că eram fericit, foarte fericit și că lumea luminii nu era la fel cu lumea întunericului.

Mulți, foarte mulți turiști înfruntau frigul, ca și mine, ca să vadă faimoasele priveliști. M-am desfătat tăcut cu entuziasmul lor, dându-mi seama că erau cu toții emoționați de largile panorame ale capitalei, la fel ca și mine — că ele îi bucurau și îi făceau să vadă cerul vast și albastru de deasupra și spectaculoasele monumente de piatră ale realizărilor umanității.

„Sunt unul de-al lor!” mi-am dat seama dintr-o dată — nu Cain umblând pentru vecie în căutarea sângelui fratelui său. M-am uitat buimac în jur. „Sunt unul de-al vostru.”

M-am uitat îndelung la oraș de la înălțimea Arlingtonului, dârdâind de frig, înlăcrimat de spectacolul acesta uluitor, atât de reprezentativ pentru principiile Epocii Raționalismului – dorind să fi fost cu mine și Louis sau să fi fost David, îndurerat până în adâncul sufletului de faptul că ei ar fi dezaprobat cu siguranță ceea ce făcusem.

Aveam în față adevărata planetă căreia îi aparțineam, pământul viu, născut din strălucirea soarelui și din căldură, chiar dacă era acoperit acum de mantia de zăpadă.

În cele din urmă, am coborât de pe colină; Mojo alerga înainte, apoi se întorcea să mă însoțească, în timp ce eu mă plimbam pe țărmul înghețat al Potomacului, minunându-mă de soarele reflectat în gheață și zăpadă topită. Era nostimă până și zăpada topită.

Pe la jumătatea după-amiezii am urcat din nou în Jefferson Memorial, un pavilion elegant și spațios în stil grec, având gravate pe pereți cele mai solemne și mișcătoare cuvinte. Mi-am dat seama că în aceste ore împărtășeam exact sentimentele exprimate aici, și inima mi s-a oprit de emoție, într-adevăr, pentru scurtă vreme mă amestecaseam cu mulțimea omenească, fără să mă deosebesc cu adevărat de ceilalți.

Dar era o minciună, nu-i așa? Îmi purtam cu mine vinovăția, înscrisă în continuitatea memoriei, în ireductibilitatea sufletului meu: Lestat, ucigașul, Lestat pungașul nopții. M-am gândit la avertismentul lui Louis: „Nu poți deveni om doar intrând într-un trup omenesc!” îi puteam vedea expresia dureroasă, tragică a feței...

Doamne Dumnezeule, dar dacă vampirul Lestat n-ar fi existat niciodată, dacă nu era altceva decât pură invenție, simplă creație literară a omului în al cărui trup trăiam și respiram acum? Ce idee splendidă!

Am rămas vreme îndelungată la picioarele monumentului, cu capul plecat, cu vântul fluturându-mi hainele. O femeie amabilă mi-a spus că eram bolnav și că ar trebui să-mi închei haina. M-am uitat în ochii ei și mi-am dat seama că nu vedea înaintea sa decât un bărbat tânăr. Nu era nici uimită, nici înspăimântată. Nu era nici un fel de foame care să mă ispitească să-i iau viața, ca să mă simt mai bine. Sărmană creatură cu ochi albaștri și păr decolorat! I-am luat brusc mâna zbârcită și i-am sărutat-o, spunându-i în franceză că o iubeam și urmărindu-i zâmbetul care-i înflorea pe fața ofilită. Cât mi se părea de frumoasă, la fel de frumoasă ca oricare dintre oamenii la care mă uitasem cu ochii mei de vampir.

Toată mizeria sordidă a nopții trecute se ștersese în orele zilei. M-am gândit că cele mai mari vise ale aventurii în care intrasem se îndepliniseră.

În jurul meu vântul bătea tare. Chiar dacă cerul era senin, oamenii vorbeau despre viscolul care se apropia. Magazinele se închideau devreme, străzile aveau să devină impracticabile, aeroportul de nefolosit. Trecătorii m-au avertizat să fac rost de lumânări, căci era posibil ca orașul să rămână fără electricitate. Un domn bătrân, cu o șapcă groasă de lână trasă pe urechi, m-a certat că umblam cu capul descoperit. O tânără mi-a spus că păream bolnav și că ar trebui să mă grăbesc către casă.

O simplă răceală, am răspuns. Un sirop de tuse sau cum i-or mai fi spus acum ar fi fost grozav. După ce-și va recăpăta trupul, Raglan James va ști ce-i de făcut. N-avea să fie el prea fericit, dar se va consola cu cele douăzeci de milioane, în plus, mai aveam și eu câteva ore ca să mă doftoricesc cu leacuri și să mă odihnesc.

Pierdusem destul timp cu distracții mărunte. Și, bineînțeles, erau la îndemână tot felul de lucruri în ajutorul micilor necazuri ale vieții — ale vieții adevărate, ah!

Uitasem cu totul de timp, nu-i așa? Bani mei trebuie că mă așteptau la agenție. Am aruncat o privire unui ceas dintr-o vitrină. Două și jumătate. Ceasul ieftin de la încheietura mea spunea la fel. Îmi mai rămăseseră doar treisprezece ore.

Treisprezece ore în trupul ăsta îngrozitor, cu capul vâjâind și membrele dureroase! Fericirea mea s-a topit într-un fior înghețat de spaimă. Ei, dar fusese o zi prea frumoasă ca s-o stric din lașitate! Pur și simplu, mi-am scos grijile din minte.

Mi-am amintit fragmente de poezie... și ici-colo câte ceva din ultima mea iarnă ca muritor — cum mă ghemuiam pe cămin în holul mare al casei tatălui meu și încercam disperat să-mi încălzesc mâinile la un foc gata să se stingă. Dar, în general, eram prizonierul clipei într-un fel tare neobișnuit pentru mintea mea febrilă, calculată și periculoasă. Fusesem atât de încântat de ceea ce se petrecea în jurul meu, încât timp de câteva ore nu mă preocupase și nu mă distrăsese nimic altceva.

Era extraordinar, absolut extraordinar. În euforia mea, eram convins că voi purta cu mine pentru totdeauna amintirea acestei zile simple.

Drumul înapoi la Georgetown îmi părea din când în când o faptă imposibilă. Chiar înainte de a urca în Jefferson Memorial, cerul începuse să se umple de nori și căpătase repede culoarea cositorului topit. Lumina se uscăse de parcă ar fi fost lichidă.

O iubeam totuși, chiar și așa melancolică. Vederea muritorilor îngrijorați grăbindu-se spre casă la adăpostul streșinilor mă vrăjea, laolaltă cu graba cu care înfruntau vântul, cu sacoșele pline de provizii, pe sub felinarele strălucind aidoma soarelui în bezna crescândă.

Nu avea să urmeze nici un asfințit de soare, îmi dădeam seama. Era cu adevărat trist. Dar ca vampir mă delectasem deseori cu amurgul. Așa că n-aveam de ce să mă plâng. Cu toate acestea, vreme de o clipă am regretat că-mi petrecusem prețiosul timp de muritor în ghearele iernii. Și totuși, pentru motive pe care abia mi le puteam explica, fusese exact ceea ce dorisem. Iarnă aspră ca iernile copilăriei mele. Aspră ca atunci când Magnus mă târâse în bârlogul lui. Eram satisfăcut. Eram mulțumit.

Între timp ajunsesem la agenție, deși știam că febra și răceala cresc în mine și că trebuia să caut adăpost și hrană. Am descoperit cu bucurie că banii sosiseră. O nouă carte de credit fusese emisă pe unul dintre numele pe care le foloseam la Paris — Lionel Potter — și mi se pregătise un portofel doldora cu cecuri de călătorie. Le-am înghesuit pe toate în buzunare, în timp ce funcționarul mă urmărea oripilat, în tăcere. Am îndesat în buzunar și cei treizeci de mii de dolari.

— Să nu vă jefuiască cineva, a șoptit funcționarul, aplecându-se spre mine peste teștea.

A mai zis ceva ce abia am înțeles — să mă duc cu banii la bancă înainte să închidă. Apoi să mă duc la spitalul de urgență, înainte să înceapă viscolul. O mulțime de lume avea gripă, părea să fie o epidemie, ca în fiecare iarnă.

Ca să-mi fie mai ușor, am fost de acord. Dar n-aveam nici cea mai mică intenție să-mi petrec orele rămase în ghearele doctorilor. În plus, nu era un lucru potrivit. N-aveam nevoie decât de mâncare caldă, mi-am spus, de o băutură fierbinte, de liniște și de un pat moale de hotel. Pe urmă aș fi putut să-i returnez lui James trupul într-o stare acceptabilă și să trec înapoi în corpul meu.

Dar, mai întâi, trebuia să-mi schimb hainele. Era doar trei și un sfert, mai aveam vreo douăsprezece ore înainte și nu mai puteam suporta nici o clipă boarfele murdare și mizerabile de pe mine!

Am ajuns în Georgetown Mall tocmai când se închidea peste tot pentru ca personalul să evite viscolul, dar am reușit să intru într-un magazin de confecții, unde am făcut, cu ajutorul vânzătorului nerăbdător, o grămadă cu tot ceea ce credeam că-mi trebuia. În timp ce-i întindeam micuța carte de credit, am amețit. Mă amuza că-și lăsase deoparte nerăbdarea și se străduia acum să-mi vândă cravate și fulare la întâmplare. Abia înțelegeam ce-mi spunea. A, da, sunați. Îi vom trimite totul domnului James la ora trei dimineața. Domnului James îi plac fleacurile. Sigur, celălalt pulover, și eșarfa, de ce nu.

Când am reușit să scap cu încărcătura grea de cutii lucioase și sacoșe, m-a luat iar amețeala. S-a întunecat totul în jurul meu; ar fi fost grozav de simplu să cad în genunchi și să leșin pe pardoseală. O tânără drăguță mi-a sărit în ajutor.

— Arăți de parcă ai fi gata să leșini!

Transpirasem zdravăn și-mi era frig, chiar și în căldura din pasaj.

I-am explicat că aveam nevoie de un taxi, dar nu era de găsit nici unul. Pe M Street mulțimea se rărise și începuse iar să ningă.

Văzusem un hotel grozav doar puțin mai departe — se numea, romantic, „Cele patru anotimpuri” — și m-am grăbit într-acolo, fluturând din mână în semn de rămas-bun spre ființa aceea tânără și bună, în timp ce mă învăluia vântul sălbatic. M-am gândit cu bucurie că la „Cele patru anotimpuri” aveam să mă încălzesc și să fiu în siguranță; îmi plăcea să rostesc cu voce tare numele plin de înțeles. Puteam cina acolo. Nu era nevoie să mă întorc în casa aceea îngrozitoare decât când se apropia ora schimbării.

Am ajuns până la urmă în holul hotelului și l-am găsit mai mult decât satisfăcător, am dat o grămadă de bani ca să am certitudinea că Mojo va fi tratat, pe durata șederii noastre acolo, la fel de domnește ca și mine. Apartamentul era somptuos, cu ferestre mari dând spre Potomac, acoperit peste tot cu un enorm covor de culoare deschisă, avea băi demne de un împărat roman, televizoare și frigidere disimulate în birouri de lemn și tot felul de alte dispozitive.

Am comandat imediat un ospăț pentru mine și pentru Mojo, pe urmă am deschis bărulețul care era plin de bomboane și de tot felul de delicatese, precum și de băuturi; m-am servit cu cel mai bun scotch. Un gust absolut oribil! Cum naiba de putea David să bea așa ceva? Ciocolata era mai bună. Era chiar fantastică! Am înfulecat-o toată, apoi am telefonat la restaurant și am cerut să adauge la meniul comandat toate deserturile cu ciocolată pe care le aveam.

„David, m-am gândit, trebuie să-l sun pe David.” Dar părea imposibil să mă ridic de pe scaun și să mă mișc până la birou. Și aveam atâtea lucruri la care să mă gândesc, pe care să mi le fixez în minte. Blestemată slăbiciune, era o experiență oribilă! Începeam chiar să mă obișnuiesc cu

măinile uriașe, care atârnavă mai jos decât ar fi trebuit, și ce piele poroasă! Nu trebuia să adorm. Ce pierdere...

M-a trezit soneria. Adormisem. Trecuse o jumătate de oră omenească. Am încercat să mă ridic, dar parcă la fiecare pas îmi atârnavă cărămizi de picioare, și am reușit cumva să deschid ușa pentru serviciul în cameră care aștepta. Era o femeie în vârstă, atrăgătoare, cu păr blond deschis, și împingea către living o masă cu față albă de in, încărcată cu mâncare.

I-am dat friptura lui Mojo. Deja întinsesem pe jos un prosop de baie, ca față de masă pentru câine, și el a început să mestece cât îl ținea gura, arătând în felul acesta și mai monstruos, un fel de leu leneș care-și înfingea colții în carnea creștinului ce zăcea neputincios între labelle lui uriașe.

Am băut supa fierbinte imediat, incapabil să-i simt gustul, ceea ce nici nu era de mirare, cu răceala de care sufeream. Vinul era minunat, mult mai bun decât cel ordinar din noaptea trecută, deși, în comparație cu sângele, părea mult mai slab. Băusem două pahare și eram pe punctul să devorez pastele, cum le numeau ei, când m-am uitat în sus și mi-am dat seama că femeia cea curioasă era încă acolo.

— Sunteți bolnav, a zis ea, sunteți foarte, foarte bolnav.

— Prostii, ma chère, am spus. Sunt răcit, răcit ca un muritor, nici mai mult, nici mai puțin.

Am pescuit din ghemotocul de bancnote pe care le aveam în buzunarul cămășii și i-am dat câteva de douăzeci, spunându-i să plece. Nu prea voia.

— Tușiți destul de tare, a replicat. Cred că sunteți într-adevăr bolnav. Ați stat mult afară, nu-i așa?

M-am uitat la ea, absolut înduioșat de grija pe care mi-o purta, dându-mi seama că eram pe punctul de a izbucni prosteste în lacrimi. Îmi venea să o avertizez că sunt un monstru, că trupul pe care-l vedea era, pur și simplu, furat. Cât era de bună și părea să fi fost astfel întotdeauna! I-am spus:

— Suntem legați unii de alții, toată omenirea, toți. Trebuie să avem grijă unii de alții, nu-i așa?

Îmi imaginasem că va fi oripilată de sentimentele mele lăcrămoase, răsărite dintr-o emoție groasă de bețiv, și că acum va vrea să plece. Dar nu era așa.

— Da, suntem legați, a spus. Lăsați-mă să chem un doctor înainte ca furtuna să se întetească.

— Nu, draga mea, du-te, am zis.

A plecat, dar nu înainte să mă mai privească o dată, îngrijorată.

După ce am înghițit farfuria de ghemotoace caraghioase cu aromă de brânză — din nou ceva sărat și fără gust — am început să mă întreb dacă nu cumva ea avea dreptate. M-am dus în dormitor și am aprins luminile. Bărbatul din oglindă arăta groaznic, cu ochii roșii, cu trupul scuturat de frisoane și cu pielea, mai devreme închisă la culoare, acum galbenă, dacă nu de-a dreptul palidă.

Mi-am pipăit fruntea, dar la ce bun? Cu siguranță că nu pot muri din asta, mi-am spus. Dar nu mai eram chiar atât de sigur. Mi-am amintit expresia de pe fața femeii de serviciu și grija pe care mi-o arătaseră oamenii de pe stradă. M-a apucat un nou acces de tuse.

„Trebuie să întreprind ceva”, m-am gândit. Dar ce anume? Dacă doctorii aveau să-mi dea cine știe ce sedativ puternic care să mă toropească și să nu mă pot întoarce acasă? Sau dacă medicamentele mi-ar afecta într-atât concentrarea, încât să nu pot face schimbul? Dumnezeuule, nici măcar nu încercasem să mă desprind de trupul acesta, chestie pe care o știam atât de bine în vechea mea formă.

Nici nu voiam să încerc. Dacă nu mai reușeam să revin? Nu, pentru

asemenea experimente trebuia să-l aștept pe James și să mă țin departe de seringile doctorilor.

A sunat soneria. Era inimoasa femeie de serviciu, aducând de data aceasta o grămadă de medicamente — sticlute cu lichide roșii și verzi, cutiute de plastic cu pastile.

— Ar trebui cu adevărat să chemați un doctor, a zis, așezându-le pe toate pe polița de marmură. Vreți să chem eu unul pentru dumneavoastră?

— Categorie, nu, am răspuns, împingând alți bani către ea și conducând-o spre ușă.

Mi-a cerut să aștept o clipă. Nu voiam s-o las să scoată câinele, care tocmai terminase de mâncat?

Da, era o idee minunată. I-am îndesat în mână mai multe bancnote. I-am spus lui Mojo să meargă cu ea și să facă ce-i va spune. Femeia părea fascinată de câine. A murmurat ceva despre faptul că avea un cap mai mare chiar decât al ei.

M-am întors în baie și m-am uitat la sticlutele pe care le adusese. Eram suspicios față de medicamente! Dar nu părea prea politicos din partea mea să-i înapoiez lui James un trup bolnav. Nu, nu prea era. I-aș fi dat, pe lângă cele douăzeci de milioane, tușea și răceala.

Am băut o înghițitură dezgustătoare din medicamentul verde, luptându-mă cu un spasm de greață, apoi m-am forțat să mă întorc în living și m-am prăbușit la birou.

Era acolo papetărie de hotel și un pix care funcționa destul de bine, în felul nesigur în care alunecă pixurile. Am început să scriu, descoperind că-mi era foarte greu s-o fac cu degetele acelea mari, dar am perseverat, descriind în detalii grăbite ceea ce simțisem și văzusem.

Am scris iar și iar, deși abia îmi puteam ține capul și abia puteam respira de răceală. Până la urmă, nemaivând hârtie și incapabil să mai descifrez eu însumi propria mângălitură, am înghesuit paginile într-un plic, l-am lipit umezindu-l cu limba și mi l-am expediat pe adresa apartamentului din New Orleans. L-am vârat apoi, în siguranță, în buzunarul de la cămașă, sub pulover, unde n-avea cum să se piardă.

În cele din urmă, m-am întins pe podea. Aveam să dorm. Trebuia să petrec astfel multe dintre orele care-mi mai rămăseseră ca muritor, deoarece nu aveam putere pentru altceva.

Dar n-am dormit prea adânc. Aveam febră și eram prea înspăimântat. Îmi amintesc că femeia de serviciu s-a întors cu Mojo și mi-a spus iar că eram bolnav.

Îmi amintesc o cameristă intrând și părând să se agite fără rost. Îmi amintesc că Mojo s-a întins lângă mine, că era cald și că m-am înghesuit în el; îmi plăcea cum mirosea, îmi plăcea cum mirosea și hăinuța lui de lână — chiar dacă mirosul nu era atât de puternic cum l-aș fi simțit în fostul meu trup — și m-am gândit pentru o clipă că eram din nou în Franța, în vremurile de demult.

Dar amintirile vremurilor de demult fuseseră oarecum anulate de experiența de acum. Din când în când deschideam ochii, vedeam curcubeul din jurul lămpii, vedeam ferestrele întunecate reflectând mobilierul și puteam auzi, cu plăcere, zgomotul ninsorii de afară.

La un moment dat, m-am ridicat în picioare și m-am dus la baie, unde m-am izbit cu capul de tucul ușii și am căzut în genunchi. Dumnezeule, ce chinuri! Cum oare le îndurau muritorii? Ce durere! Ca și cum ți s-ar fi pulverizat lichid sub piele.

Dar mă așteptau încercări și mai grele. O nevoie disperată m-a forțat să folosesc toaleta și să mă șterg după aceea — ce dezgustător! M-am spălat pe mâini. Tremurând de dezgust, m-am spălat iar și iar! Pe urmă

am descoperit că fața se acoperise din nou de o umbră de barbă roșcată și am râs. Era ca o crustă întinsă deasupra buzei de sus spre bărbie, ba chiar și sub gulerul cămășii. Cu ce semănăm oare? Cu un nebun; cu o epavă. Dar nu puteam să mă rad. Nu aveam nici lamă și, oricum, mi-aș fi tăiat cu siguranță gâtul dacă aș fi încercat.

Ce cămașă murdară! Uitasem să mă îmbrac cu hainele pe care le cumpărasem, dar nu era prea târziu acum? Amețit de surpriză, am văzut că ceasul meu arăta ora două. Dumnezeu, ora transformării aproape că venise.

„Hai, Mojo”, am spus.

Am coborât pe scări mai repede decât cu liftul, cu atât mai mult cu cât nu aveam decât un etaj până jos, și ne-am strecurat afară prin holul liniștit și aproape gol, ieșind în noapte.

Peste tot zăceau mormane de zăpadă. Străzile erau necirculabile, și uneori cădeam în genunchi, cu brațele înfundate în troian, în timp ce Mojo îmi lingea fața, ca și cum ar fi încercat să mă încălzească. Dar continuam să fac efortul să urc dealul, indiferent de starea trupului și a minții. În cele din urmă, am dat colțul și am văzut înaintea mea luminile casei cunoscute.

Bucătăria întunecoasă era acum plină de zăpadă înaltă. Părea ușor de deschis drum prin ea, până ce mi-am dat seama că dedesubt era o pojghiță de gheață pe care se aluneca.

Am reușit totuși să ajung întreg în living și să mă trântesc, tremurând, pe podea. Abia atunci mi-am dat seama că-mi uitasem haina și toți banii vârați în buzunare. Nu conta. Hoțul de Trupuri avea să sosească în curând. Urma să-mi recapăt înfățișarea și toate puterile! Ce plăcut va fi atunci să reflectez la ceea ce trăisem, teafăr și nevătămat, în galeriile mele din New Orleans. Boala și frigul n-ar mai fi însemnat nimic, durerile și suferința ar fi dispărut, aș fi fost din nou Vampirul Lestat — planând peste acoperișuri, atingând cu mâna întinsă stelele îndepărtate.

Față de hotel, locul părea mai rece. M-am întors, fixând șemineul și încercând să aprind buștenii prin puterea minții. Pe urmă am râs, amintindu-mi că încă nu eram Lestat, dar că James trebuia să sosească în curând.

„Mojo, am șoptit, nu mai pot suporta trupul ăsta nici o clipă.”

Câinele stătea lângă fereastra din față, gâfâind și privind afară în noapte, răsuflarea lui aburind sticla geamului.

Am încercat să rămân treaz, dar n-am putut. Cu cât îmi era mai frig, cu atât îmi era mai somn. Un gând înspăimântător s-a abătut asupra mea. Dacă nu reușesc să ies din acest corp la momentul hotărât? Dacă nu pot aprinde focul, dacă nu pot citi mințile, dacă nu pot...

Pe jumătate cufundat în vise, am încercat șmecheria. Mi-am lăsat mintea să se cufunde până la marginea viselor. Am simțit vibrația delicioasă care precede adesea desprinderea spiritului de trup. Dar nu s-a întâmplat nimic neobișnuit. Am încercat din nou. „Ridică-te”, am spus. Am încercat să-mi imaginez forma mea eterică pierzându-și greutatea și ridicându-se descătușată spre tavan. Nici o șansă. Aș fi putut la fel de bine să încerc să fac să-mi înmugurească aripi. Zăceam mai departe ancorat în membrele acelea neajutorate, fixat în pieptul dureros, în stare abia să respir cu mult efort.

Dar James avea să apară curând. El era vrăjitorul, cel care știa șmecheria. Da, James, lacom de cele douăzeci de milioane, avea, cu siguranță, să conducă întregul proces.

CÂND am deschis din nou ochii, am văzut lumina zilei.

Am țâșnit în picioare, privind înaintea mea. Nu mă înșelasem. Soarele

era sus pe cer și împrăștia prin ferestre o orgie de lumină până pe dușumeaua lăcuită. Afară se auzea zgomotul traficului.

„Dumnezeule”, am șuierat în engleză, pentru că franțuzescul *Mon Dieu*, pur și simplu, nu însemna același lucru. „Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule!”

M-am lăsat din nou pe spate, respirind greu, prea uluit pentru moment ca să formulez vreun gând coerent sau să-mi propun o atitudine. Sau ca să hotărâsc ce simțeam — furie ori panică oarbă. Am ridicat încet mâna și m-am uitat la ceas. Unsprezece patruzeci și șapte de minute, dimineața.

În mai puțin de un sfert de oră, averea de douăzeci de milioane de dolari încredințată băncii din centru avea să revină din nou lui Lestan Gregor, pseudonimul meu. Fusesem părăsit în acest trup de Raglan James, care, în mod evident, nu se întorsese înainte de ivirea zorilor ca să întreprindă schimbarea ce făcea parte din înțelegere! Pierzând astfel o avere imensă, era destul de evident că n-avea să se mai întoarcă niciodată.

„Oh, Doamne, ajută-mă”, am rostit cu voce tare, gâtul umplându-mi-se iarăși de flegmă și tusea producându-mi junghiuri în piept. „Știam eu”, am șoptit. „Știam eu.” Ce imbecil fusesem, ce nemaipomenit de imbecil!

„Ticălos mizerabil, am gândit, blestemat Hoț de Trupuri, n-ai să ajungi departe, lua-te-ar toți dracii! Cum îndrăznești să-mi faci mie una ca asta, cum îndrăznești! Și trupul! Trupul în care m-ai lăsat, care e tot ce am și în care trebuie să te vânez — trupul acesta este cu adevărat foarte bolnav.”

Când am ieșit în stradă, clătinându-mă, era ora douăsprezece fix. Dar ce conta? Nu-mi aduceam aminte numele sau adresa băncii. Și, oricum, nu-mi trecea prin cap vreun motiv întemeiat să mă duc acolo. De ce-ar fi fost nevoie să cer cele douăzeci de milioane, dacă în patruzeci și cinci de secunde oricum mi-ar fi revenit mie? Încotro să car după mine masa de came tremurândă?

La hotel, să-mi recuperez hainele și banii?

La spital, să caut un doctor de care aveam grozavă nevoie?

Sau la New Orleans, la Louis, Louis care trebuia să mă ajute, Louis, probabil unicul care putea cu adevărat s-o facă. Cum altfel să dau de ticălosul, mizerabilul Hoț de Trupuri, dacă nu mă ajuta Louis? Oh, și ce va face Louis când mă voi apropia de el? Cum mă va judeca atunci când își va da seama ce-am făcut?

Am căzut. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut. M-am întins prea târziu după balustrada de fier. Un bărbat a venit grăbit către mine. M-am izbit cu capul de trepte și durerea mi-a explodat în ceafă. Am închis ochii, încleștând dinții ca să nu țip. Apoi i-am deschis iar și am văzut deasupra mea cel mai senin cer albastru.

— Cheamă o ambulanță, i-a spus bărbatul cuiva de lângă el.

Umbre informe proiectate pe cer, pe strălucitorul și nesfârșitul cer.

— Nu, am dat să strig, dar nu a ieșit decât o șoptă răgușită. Trebuie să plec la New Orleans!

Cu vorbe precipitate, am încercat să le explic despre hotel, despre bani și haine, dacă ar fi vrut cineva să mă ajute, dacă ar fi vrut cineva să cheme un taxi, trebuia să plec imediat la New Orleans!

Apoi m-am întins liniștit în zăpadă. Mă gândeam ce frumos era cerul de deasupra, cu norișori albi gonind pe el, chiar și umbrele neclare care mă înconjurau, oamenii aceștia care își șopteau ceva unul altuia în taină, pe furiș, atât de încet, încât nu puteam auzi. Iar Mojo lătra, Mojo lătra și lătra. Am încercat să vorbesc, dar n-am reușit, nici măcar să le spun că totul va fi bine, va fi absolut perfect.

A venit și o fetiță. Reușeam să-i disting părul lung, mânecutele bufante și o panglică fluturând în vânt. S-a uitat în jos la mine, ca și ceilalți — fața îi era o umbră, iar cerul din spatele ei lucea înspăimântător, periculos.

— Dumnezeule, Claudia, soarele, pleacă de-aici! am strigat.

— Stați liniștit, domnule, or să vină după dumneavoastră.

— Stai cuminte, amice.

Unde era? Unde dispăruse ea? Am închis ochii, trăgând cu urechea după tăcănitul tocurilor pe pavaj. Să fi auzit un hohot de râs?

Ambulanța. Masca de oxigen. Ac. Brusc, *am înțeles*.

Aveam să mor în trupul ăsta, și va fi atât de simplu! Ca un milion de alți muritori, aveam să mor și eu. Aceasta era cauza principală, motivul pentru care venise la mine Hoțul de Trupuri — Îngerul Morții, sosit să-mi dea ceea ce căutasem să obțin prin minciună, trufie și autoânșelare. Aveam să mor.

Și nu voiam să mor!

„Doamne, te rog, nu așa, nu în trupul ăsta.” Am strâns pleoapele și am șoptit: „Nu încă, nu acum. Te rog, nu vreau! Nu vreau să mor. Nu mă lăsa să mor!”

Plângeam, eram distrus, eram îngrozit și hohoteam. Era perfect, nu-i așa? Mi se dezvăluia o schemă perfectă — monstrul învins, care fusese în deșertul Gobi nu ca să caute focul din cer, ci din trufie, din trufie, din trufie.

Țineam ochii strânși. Simțeam lacrimile alunecându-mi pe obraji. „Nu mă lăsa să mor, te rog, te rog, nu mă lăsa să mor. Nu acum, nu așa, nu în trupul acesta! Ajută-mă!”

O mână a încercat să alunece în mâna mea. M-a apucat strâns, cald și plăcut. O, atât de moale! Atât de micuță! Știi a cui e, știi, dar ești prea speriat ca să deschizi ochii.

Dacă e ea aici, atunci sunt într-adevăr pe moarte. Nu pot deschide ochii. Mi-e frică, oh, atât de frică! Tremurând și suspinând, i-am strins mânuța atât de tare, încât cu siguranță că o striveam, dar n-am deschis ochii.

Louis, e aici! Ea! A venit pentru mine. Ajută-mă, Louis, te rog. Nu pot s-o privesc. Nu vreau. Nu pot să-mi eliberez mâna dintr-a ei! Tu unde ești? Dormi în pământ, îngropat sub grădina ta sălbatică și neîngrijită, cu soarele de iarnă revărsându-se peste flori, adormit până ce noaptea va veni din nou.

„Marius, ajută-mă. Pandora, oriunde-ai fi, ajută-mă. Khayman, vino și ajută-mă. Armand, nu mai încape vrajbă între noi acum. Am nevoie de tine! Jesse, nu lăsa să mi se întâmple una ca asta.”

Oh, murmurul surd al rugăciunii unui demon copleșit de jale. Nu deschide ochii. Nu te uita la ea. Dacă o faci, s-a terminat.

În ultimele clipe, ai strigat după ajutor, Claudia? Ți-a fost frică? Ai văzut lumina ca pe focul iadului umplând aerul sau părea lumina frumoasă care scaldă lumea în iubire?

Stăteam împreună în cimitir, în mireasma caldă a serii, plină de stele îndepărtate și lumină trandafirie. Da, toate culorile întunericului. Uite pielea ei strălucitoare, sângele negru colorându-i buzele, culoarea adâncă a ochilor. Strânsese un buchet de crizanteme galbene și albe. Nu le voi uita mireasma niciodată.

„Mama mea e îngropată aici?”

„Nu știu, petite chérie. Nu i-am știut niciodată numele.” Când am dat peste ea, era deja putredă și putea, iar furnicile se răspândiseră peste ochii ei și în gura deschisă.

„Ar fi trebuit să-i aflu numele. Ar fi trebuit să o faci pentru mine. Mi-ar fi plăcut să știu unde e îngropată.”

„Asta s-a întâmplat acum o jumătate de secol, chérie. Urăște-mă pentru lucruri mai apropiate. Dacă vrei, urăște-mă pentru că nu zaci și tu alături de ea. Ți-ar fi ținut de cald? Sângele e cald, chérie. Vino cu mine să

bem sânge, așa cum ne pricepem amândoi. Putem bea sânge împreună până la sfârșitul lumii."

„Ah, ai un răspuns la orice." Ce zâmbet rece! Femeia din ea sfida în aceste umbre pecetea veșnică a copilăriei, ademenindu-te inevitabil s-o săruți, s-o îmbrățișezi, s-o iubești.

„Suntem morți, ma chérie, iar moartea este ultimul răspuns." Am luat-o în brațe, simțind-o lipindu-se de mine, și am sărutat-o, am sărutat-o, i-am sărutat pielea de vampir. „După asta nu mai există nici o întrebare."

Mi-a pus mâna albă pe frunte.

Ambulanța gonea, de parcă sirena ar fi fugărit-o, de parcă sirena ar fi fost cea care o punea în mișcare. Mâna ei mi-a atins pleoapele. *Nu vreau să mă uit la tine!*

Oh, te rog, ajută-mă... rugăciunea lugubră a diavolului către cohortele lui, în timp ce se rostogolește din ce în ce mai adânc în iad.

13

„DA. Știu unde suntem. Ai încercat de la început să mă aduci din nou aici, în micul spital." Cât de părăsit părea, cât erau de grosolani pereții de lut și ferestrele cu obloane de lemn, cât de urâte erau pătuțurile din lemn negeluit înșirate laolaltă. Ea era acolo în pat, nu-i așa? Da, o cunosc pe soră și pe doctorul adus de spate, iar pe tine te văd acolo în pat, tu ești, micuța cu părul răsfirat peste pătură, iar acolo, Louis...

Bine, ce caut eu aici? Știu că e un vis. Nu e moartea. Moartea nu are considerație specială pentru oameni.

„Ești sigur?" a întrebat ea.

Ședea într-un scaun cu spătar, cu părul auriu strâns cu o panglică albastră; avea în picioare papucei albaștri de satin. Însemna că era acolo în pat și acolo în scaun, micuța mea păpușă franțuzească, frumoasa mea cu glezne rotunjite și cu mâini modelate perfect.

„La fel și tu, ești aici cu noi într-un pat din spitalul de urgență din Washington. Știi că ești pe moarte, nu-i așa?"

— *Hipotermie severă, foarte posibil pneumonie. Dar de unde să știm natura infecției? Acționăm cu antibiotice. Imposibil să-i dăm oxigen acum. Dacă îl trimitem la Spitalul Universitar, va sta și acolo tot în hol.*

— *Nu mă lăsați să mor. Vă rog... mi-e atât de frică.*

— *Suntem lângă tine, o să avem grijă de tine. Poți să-mi spui cum te cheamă? Ai o familie pe care să o anunțăm?*

„Haide, spune-le cine ești cu adevărat", a zis ea, chicotind cristalin, cu vocea delicată ca întotdeauna, atât de plăcută. E de-ajuns doar să mă uit la buzele ei gingașe și le pot simți. Obişnuiam să-i apăs în joacă buza de jos cu degetul, atunci când o sărutam pe pleoape și pe fruntea netedă.

„Nu face pe deșteapta! am zis printre dinți. Și pe urmă, cine sunt eu, cel de jos?"

„Nu ești o ființă omenească, dacă asta vrei să spui. Nimic nu te poate face om."

„Bine. Îți acord cinci minute. De ce m-ai adus aici? Ce vrei să-ți spun — că-mi pare rău de ce-am făcut, că-mi pare rău că te-am luat din patul acela și te-am făcut vampir? Ei bine, vrei adevărul? Vrei să afli adevărul-de-pe- -patul-de-moarte? Nu știu dacă-mi pare rău. Regret că suferi. Îmi pare rău pentru oricine trebuie să sufere. Dar nu pot spune cu certitudine că regret mica scamatorie pe care am făcut-o cu tine."

„Nu ți-e frică deloc să stai față în față cu tine în felul acesta?"

„Dacă nu mă poate salva adevărul, atunci nimic nu mă poate salva."

Cât uram mirosul de boală din jurul meu, mirosul trupușoarelor febrile și ude sub cuverturile murdare, cât uram spitalul afumat și lipsit de speranță de acum atâtea decenii!

„Tatăl meu carele ești în iad, Lestat fie numele tău.”

„Și tu? După ce soarele te-a ars în Teatrul Vampirilor, ai ajuns în iad?”

A râs, un râs pur, ca niște monede strălucitoare, scuturate ușor într-o pungă.

„Nu-ți voi spune niciodată!”

„Știi că totul e un vis. Așa a fost de la început. Dar de ce ar vrea să se întoarcă cineva din moarte ca să spună asemenea lucruri vulgare și inepte?”

„Se întâmplă mereu, Lestat. Nu încerca să cercetezi. Acum vreau să fii atent. Uită-te la pătuțurile acelea, uită-te la copiii care suferă.”

„Te-am smuls de acolo”, am spus.

„Mda, la fel cum Magnus te-a smuls din viața ta, dându-ți în schimb ceva monstruos și rău. M-ai făcut ucigașa fraților și surorilor mele. Toate păcatele mele își au originea în clipa în care tu ai venit după mine și m-ai ridicat din patul acela.”

„Nu, nu mă poți învinui pe mine pentru tot. Nu voi accepta. Este oare tatăl părintele crimelor copilului? Bine, să zicem că-i adevărat. Cine e acela care le ține socoteala? Nu-ți dai seama că aceasta este problema? Alta nu-i.”

„Așadar, e adevărat că noi ucidem?”

„Eu ți-am dat *viață*, Claudia. N-a fost pentru totdeauna, nu, dar a fost viață, chiar și viața noastră este mai bună decât moartea.”

„Cum minți, Lestat. Chiar și viața noastră, spui. Adevărul este că tu crezi că blestemata noastră de viață e *mai bună* decât viața însăși. Recunoaște. Uită-te la tine, acolo jos, la trupul omenesc. Cât l-ai urât!”

„Așa este. Trebuie să recunosc. Dar, acum, lasă-ți inima să vorbească, frumoasa mea, mica mea vrăjitoare. Când erai în pătuțul acela, ai fi ales într-adevăr moartea mai degrabă decât viața pe care ți-o ofeream eu? Haide, spune-mi. Sau suntem la un fel de tribunal omenesc, unde judecătorul poate minți, avocații pot minți și numai cel din boxă trebuie să spună adevărul?”

S-a uitat la mine gânditoare, jucându-se cu mânuța dolofană cu marginea brodată a rochiei. A coborât privirea și lumina i-a lucit splendid în obraji, pe gurița întunecată. Ce creatură reușită! O păpușă-vampir.

„Ce știam eu despre a alege?” a zis, privind înainte, cu ochii mari și reci, și plini de lumină. „Când ți-ai făcut treaba ta murdară, nu ajunsesem încă la vârsta judecății; și, apropo, tată, am vrut întotdeauna să te întreb: ți-a plăcut să mă lași să-ți sug sânge din încheietură?”

„N-are importanță, am șoptit. Am revăzut orfana muribundă de sub pătura de spital. Am revăzut sora în rochie zdrențuită, cu părul strâns la spate, trecând apatică de la un pat la altul. Copiii muritori sunt concepuți în plăcere, am murmurat, dar nu știam dacă ea mă mai asculta. Nu voiam să mă uit la ea. Nu pot minți. Nu contează dacă aici e un judecător sau o curte cu jurați. Eu...”

— *Nu încerca să vorbești. Ți-am dat o combinație de medicamente care or să te ajute. Febra a scăzut deja. Acum o să curățăm congestia din plămâni.*

— *Nu mă lăsați să mor, vă rog, nu mă lăsați. N-am terminat ce aveam de făcut și totu-i monstruos. Am să mă duc în iad, dacă există, însă eu cred că nu există. Dar, dacă da, atunci trebuie să fie un spital ca ăsta, numai că plin cu copii bolnavi, cu copii pe moarte. Dar eu cred că după moarte nu mai e nimic.*

— *Un spital plin de copii?*

„Ah, uită-te cum îți zâmbește ea, cum îți pune mâna pe frunte. Femeia asta te iubește, Lestat. Uită-te la ea, te iubește, chiar și în trupul acela. Câtă dragoste!”

„De ce să nu aibă grijă de mine? E o soră, nu-i așa? Iar eu sunt un muribund.”

„Și încă unul atât de frumos. Ar fi trebuit să știu că nu vei accepta schimbul dacă nu ți se va oferi un trup frumos. Ce ființă superficială și găunoasă ești! Uită-te la chipul acela. E chiar mai arătos decât al tău.”

„N-aș merge atât de departe!”

Mi-a adresat un zâmbet viclean, cel mai viclean, chipul strălucindu-i în încăperea întunecată, lugubră.

— *Nu te teme, sunt cu tine. Am să rămân aici până când ai să te faci bine.*

— *Am văzut murind atâția oameni. Eu le-am adus moartea. Momentul în care viața iese din trup este atât de simplu și de înșelător. Pur și simplu, alunecă afară.*

— *Spui prostii.*

— *Nu, îți spun adevărul, o știi. Nu pot promite că, dacă trăiesc, am să mă îndrept. Nu cred că e cu putință. Și totuși, mi-e groaznic de frică de moarte. Ține-mă de mină.*

„Lestat, ce căutăm noi aici?”

Louis?

M-am uitat în sus. Ședea în ușa spitalului mizerabil, încurcat, ciufulit puțin, așa cum arătase din noaptea în care îl creasem, nu mai era tânărul furios, ci gentlemanul întunecat, cu ochi liniștiți, cu sufletul plin de nesfârșita răbdare a unui sfânt.

„Ajută-mă, am zis, trebuie s-o ridic din pat.”

A întins mâna, la fel de încurcat. Nu voia să se amestece în păcat? Nu, sigur că nu, întotdeauna greșea și suferea, ispășind și pentru ce nu făcuse. Diavolul eram eu. Singurul care aș fi putut s-o iau din pat.

Venise momentul să-l mint pe doctor. „Copila de acolo, este a mea.”

Iar el, oh, avea să fie atât de mulțumit să scape măcar de o povară.

„Luați-o, domnule, vă mulțumesc. S-a uitat recunoscător la monedele pe care le aruncam pe pat. Am făcut-o, cu siguranță. Nu puteam să pierd ocazia să-i ajut. Mulțumesc. Dumnezeu să vă binecuvânteze.”

Sunt sigur că o va face. Ca de obicei. Și eu îl binecuvântezez.

— *Dormi. Imediat ce va fi o cameră disponibilă, te vom muta acolo, ai să te simți mai bine.*

— *De ce e atât de multă lume? Te rog, nu mă părăsi?*

— *Nu, am să rămân cu tine. Am să mă așez chiar aici.*

Ora opt. Zăceam pe targă, cu acul înfipt în braț și punga de plastic cu lichid ce capta atât de frumos lumina, încât puteam să văd foarte bine ceasul. Am întors încet capul.

Era acolo o femeie. Acum purta uniformă, foarte neagră pe lângă ciorapii și pantofii albi. Avea părul prins la spate într-o coadă groasă și citea. Avea fața lată, oase zdravene, piele curată și ochi mari, căprui. Sprâncenele erau negre și perfect desenate; s-a uitat la mine, și expresia ei mi-a plăcut. A închis cartea fără zgomot și a zâmbit.

— Ți-e mai bine, a spus.

O voce plină, blândă. O umbră albăstruie sub ochi.

— Da?

Zgomotul îmi zgâria auzul. Multă lume. Uși care se deschideau și se trânteau.

S-a ridicat și a traversat coridorul, luându-mi mâinile în ale ei.

— O, da, mult mai bine.

— Atunci înseamnă că voi trăi?

— Da, a zis.

Dar nu era sigură. Oare trebuia să văd că nu era sigură?

— Nu mă lăsa să mor în trupul ăsta, am spus, umezindu-mi buzele cu limba.

Erau atât de uscate! Dumnezeuule, cum mai uram trupul acela, cum uram pieptul care se ridica, vocea ieșindu-mi dintre buze, durerea insuportabilă din spatele ochilor.

— Iar începi, a zis ea, zâmbind mai tare.

— Stai cu mine.

— Stau. Ți-am spus că n-am să plec. Rămân aici, cu tine.

— Dacă mă ajuți, îl ajuți pe diavol, am șoptit.

— Mi-ai spus.

— Vrei să-ți povestesc totul?

— Doar dacă rămâi calm și dacă o iei pe îndelete.

— Ce chip frumos ai. Cum te cheamă?

— Gretchen.

— Ești călugăriță, Gretchen, nu-i așa?

— De unde știi?

— Să vedem. Mai întâi, mâinile și inelul de argint, apoi ceva de pe chip — strălucirea pe care o au cei ce cred. Și faptul că ai rămas cu mine, Gretchen, arunci când ceilalți ți-au spus să pleci. Sunt în stare să recunosc o călugăriță. Eu sunt un diavol, dar, când văd bunătatea, o recunosc.

Să fie oare lacrimi în ochii ei?

— Vrei să mă necăjești, a zis cu blândețe. Am un ecuson pe buzunar. Scrie pe el că sunt călugăriță, nu-i așa? Sora Marguerite.

— Nu l-am văzut, Gretchen. Nu voiam să te fac să plângi.

— Ți-e mai bine. Mult mai bine. Cred că ai să te faci sănătos.

— Sunt un diavol, Gretchen. Oh, nu chiar Satan, fiul Dimineții, ben Sharar. Dar sunt rău, foarte rău. Un demon de prim rang.

— Aiurezi. Din cauza febrei.

— Nu-i așa că ar fi grozav? Ieri stăteam în zăpadă și încercam să-mi imaginez chiar așa ceva — că toată viața mea într-un rău n-a fost decât visul unui muritor. Dar n-am atâta noroc, Gretchen. Cel care are nevoie de tine chiar e un diavol. El e acela care vrea să-l ții de mână. Nu ți-e frică de diavol, nu-i așa?

— Nu, dacă are nevoie de milă. Haide, dormi acum. Vor veni să-ți mai administreze o doză de antibiotice. N-am să plec. Uite, am să-mi aduc scaunul lângă pat ca să mă poți ține de mână.

"Ce faci, Lestat?"

Eram acum în apartamentul de la hotel, un loc mai plăcut decât împruțitul de spital — sunt gata oricând să prefer o cameră de hotel unui spital mizerabil — iar Louis îi băuse sângele, bietul, neajutoratul Louis.

„Claudia, Claudia, ascultă-mă. Vino, Claudia... Ești bolnavă, mă auzi? Trebuie să faci ce-ți spun, ca să te faci bine.” Mi-am sfâșiat cu dinții propria încheietură, și când sângele a început să țâșnească i l-am dus la buze. „Uite, draga mea, așa, mai bea...”

— Încearcă să bei puțin.

Și-a strecurat mâna sub gâtul meu. Ah, ce tare mă durea când ridicam capul!

— Are un gust atât de slab. Nu-i deloc ca sângele.

Peste ochii ei plecați pleoapele erau grele și netede. Părea una dintre grecoaicele pictate de Picasso, osoasă și bună, și puternică. Oare îi sărutase cineva vreodată gura de călugăriță?

— Aici mor oameni, nu-i așa? De aceea sunt înțesate coridoarele. Aud oameni plângând. E o epidemie?

— E un moment greu, a spus, abia mișcându-și buzele feciorelnice. Dar

ai să te faci bine. Sunt aici.

Louis era atât de furios!

„De ce, Lestat?”

Pentru că era frumoasă, pentru că era pe moarte și pentru că voiam să văd dacă se putea. Pentru că n-o voia nimeni și era acolo, iar eu o ridicam și o țineam în brațe. Pentru că era ceva ce-mi stătea mie în puteri, așa cum unei lumânări în biserică îi stă în putere să aprindă altă flacără, păstrându-și totuși propria lumină, era modul meu de a crea ceva, singurul, nu-ți dai seama? Acum o clipă eram doi, iar acum suntem trei.

Părea atât de distrus, stând acolo, în pelerina lui neagră, neputându-se stăpâni să n-o privească, să nu se uite la obraji ei ca fildeşul, la încheieturile ei subțiri. Ca să vezi, copilă-vampir! Una de-a noastră.

„Înțeleg.”

Cine vorbea? Am tresărit. Nu era Louis, era David, stând acolo cu Biblia lui. Louis a ridicat încet privirea. Nu știa cine era David.

„Suntem alături de Dumnezeu când creăm ceva din nimic? Când pretindem că suntem o flăcăruie și naștem alte flăcărui?”

David a clătinat din cap. „O mare greșeală.”

„Atunci toată lumea este o mare greșeală. E fiica noastră.”

„Nu sunt fiica voastră. Sunt fiica mamei mele.”

„Nu, dragă, nu mai ești.” M-am uitat la David. „Hai, răspunde-mi.”

„De ce invoci scopuri atât de înalte pentru ceea ce ai făcut?” a întrebat el, dar era așa de înțelegător, așa de bun. Louis — încă îngrozit — se uita fix la ea, la picioarele ei mici și albe. Atât de seducătoare.

— Așadar, m-am hotărât s-o fac, nu-mi păsa ce va face el cu trupul meu, era de-ajuns dacă reușea să mă treacă în această formă umană pentru douăzeci și patru de ore, să pot vedea lumina soarelui, să simt ca un muritor, să încerc slăbiciunea și suferința.

Vorbeam și o strângeam de mână. Ea a încuviințat din cap, mi-a șters iarăși fruntea, mi-a luat pulsul cu degetele ei ferme și fierbinți.

— ...așa că m-am hotărât s-o fac, s-o fac, pur și simplu. O, știu că era o greșeală, că nu trebuia să-l las să plece cu toate puterile mele, dar imaginează-ți, poți să-ți dai seama, nu se poate să mor în trupul ăsta. Ceilalți nici măcar nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Dacă ar ști, ar veni...

— Ceilalți vampiri, a șoptit ea.

— Da

I-am povestit apoi totul despre ei, despre cum încercasem demult să-i găsesc pe ceilalți, crezând că, dacă aflu istoria creaturilor, aș putea explica misterul... Am vorbit iar și iar, explicându-i despre noi, ce eram noi, despre călătoria mea prin secole, despre David și despre Dumnezeu și Diavolul din cafeneaua pariziană, despre David lângă foc, cu Biblia în mână, spunând că Dumnezeu nu-i perfect. Uneori închideam ochii, alteori îi deschideam. Ea mă ținea tot timpul de mână.

Oameni veneau și plecau. Doctorii se certau. O femeie plângea.

Afară era din nou lumină. O vedeam când se deschidea ușa și un curent de aer rece străbătea coridorul.

— Cum o să facem baie la atâția pacienți? a întrebat o infirmieră. Femeia de acolo ar trebui să stea la izolare. Cheamă-l pe doctor. Spune-i că avem un caz de meningită pe etaj.

— S-a făcut dimineață, nu-i așa? Trebuie să fii tare obosită, ai stat cu mine ieri după-amiază și toată noaptea. Mi-e frică, dar știu că trebuie să pleci.

Aduceau mereu bolnavi. A venit doctorul și i-a spus că toate tărgile trebuia întoarse cu capul spre perete.

Doctorul a adăugat și că ar trebui să plece acasă. Tocmai veniseră câteva infirmiere noi. Trebuia să se odihnească.

Plângeam? Acul din braț mă făcea să sufăr, iar buzele, gâtulejul, cât erau de uscate.

— Oficial, nu-i putem primi pe toți acești pacienți.

— Mă auzi, Gretchen? am întrebat. Poți să urmărești ce-ți spun?

— M-ai întrebat asta tot timpul și ți-am răspuns de fiecare dată da, te aud, înțeleg ce-mi spui. Te ascult. N-am să te las singur.

— Buna mea Gretchen. Sora Gretchen.

— Vreau să te scot de aici, să te iau cu mine.

— Ce spui?

— Să te iau acasă la mine. Ți-e mai bine acum, febra a scăzut. Dar dacă rămâi aici...

Avea o față încurcată. Mi-a dus din nou ceașca la buze și am băut câteva înghițituri.

— Înțeleg. Te rog ia-mă, te rog. Am încercat să mă ridic. Mi-e frică să rămân aici.

— Încă nu, a zis ea, întinzându-mă la loc pe targă.

Apoi mi-a scos acul din braț. Dumnezeuule, trebuia să urinez! Oare aceste revoltătoare necesități fiziologice nu aveau un sfârșit? Atunci ce naiba era viața unui muritor? Defecație, urinat, mâncat, apoi același ciclu, de la capăt! În condițiile astea, mai avea valoare strălucirea soarelui? Nu era de ajuns că eram pe moarte, trebuia să-mi vină și să urinez! N-aș fi putut să folosesc din nou plosca, deși abia îmi mai aminteam de ea.

— Cum de nu ți-e frică de mine? am întrebat. Nu crezi că sunt nebun?

— Făceai rău oamenilor numai atunci când erai vampir, a zis ea simplu, când erai în trupul tău. E adevărat?

— Da. E adevărat. Semeni cu Claudia. Nu ți-e frică de nimic.

„O consideri nebună, a zis Claudia. Ai să-i faci rău și ei.”

„Aiurea, nu crede ea așa ceva”, am răspuns. Ședeam pe canapeaua din salonul hotelului, cercetând cu privirea cămăruța plină de mobilă delicată, ornamentată. Secolul al optsprezecelea, secolul meu. Secolul escrocului și al omului rațional. Timpul cel mai potrivit pentru mine.

Flori lanceolate. Brocart. Săbii încrustate și oameni beți râzând pe stradă.

David stătea la fereastră și se uita peste acoperișurile scunde ale orașului colonial. Oare mai fusese în secolul acela?

„Nu, niciodată, a spus, plin de respect. Fiecare suprafață este lucrată de mână, nici o dimensiune nu-i exactă. Ce fragil e să creezi lucruri după natură! Arată ca și cum ar putea să alunece atât de ușor înapoi în pământ.”

„Pleacă, David, a spus Louis, tu nu aparții acestor vremuri. Noi trebuie să rămânem. N-avea încotro.”

„Sună cam melodramatic, a comentat Claudia. Chiar așa.” Purta rochița murdară pe care o avusese la spital. Am să mă îngrijesc curând și de asta. Am să golesc magazinele de dantele și de panglici și am să i le aduc ei. Am să-i cumpăr mătăsurii, brățări subțiri de argint, inele cu perle.

Mi-am trecut brațul în jurul ei. „Cât e de bine să auzi pe cineva spunând adevărul, am zis. Ce păr fin... de acum va rămâne fin de-a pururi.”

Am încercat din nou să mă ridic, dar părea imposibil. Se grăbeau pe coridor cu o urgență, câte două infirmiere de fiecare parte; cineva a lovit targa și vibrația mi s-a transmis. Pe urmă s-a făcut liniște, iar arătătoarele ceasului s-au mișcat cu o ușoară zvâcnire. Bărbatul de lângă mine a gemut și a întors capul. Avea peste ochi un bandaj uriaș. Ce dezgolită părea gura!

— Trebuie să-i ducem pe oamenii ăștia la izolare, spunea o voce.

— Haide, te iau acasă.

Și Mojo, ce se întâmplase cu Mojo? Oare îl alungaseră? În secolul

acesta câinii erau închiși, pur și simplu, pentru că erau câini. Trebuia să-i explic și ei. Mă ridicase, sau încerca să o facă, strecurându-și brațul pe după umerii mei. Mojo lătra. Să fi fost legat?

Louis era trist. "În oraș e o epidemie."

"Pe tine nu te poate atinge, David", am spus.

"Ai dreptate, a zis el. Dar sunt alte lucruri..."

Claudia a râs. „Te iubește, să știi."

"Ai fi putut să mori din cauza epidemiei", i-am spus.

"Poate că nu-mi venise timpul."

"Chiar crezi că fiecareia îi vine timpul lui?"

"Nu, de fapt, nu cred, a spus ea. Poate, pur și simplu, este mai ușor să te învinuiesc pe tine de tot. N-am știut niciodată cu adevărat să deosebesc binele de rău, știi."

"Ai vreme să înveți", am zis.

"Și tu, mai mult decât am avut eu vreodată."

— Mulțumesc lui Dumnezeu că mă iei de aici, am șoptit. Stăteam în picioare. Mi-e atât de frică. Sunt, pur și simplu, înspăimântat.

„O grijă mai puțin pentru spital", a râs Claudia cu glas de clopoțel, legănându-și piciorușul peste marginea scaunului. Purta iar rochia cea drăguță, cu broderii. Era un progres.

— Frumoasa Gretchen, am zis. Ți se aprind obraji când spun așa.

A zâmbit, punându-mi brațul stâng pe după umerii ei și trecându-și brațul drept în jurul mijlocului meu.

— O să am grijă de tine, mi-a șoptit în ureche. Nu-i foarte departe.

Lângă mașina ei micuță, în vântul rece, am scos organul puturos și am urmărit arcul galben de urină și aburul care se ridica atunci când jetul topea zăpada.

— Doamne Dumnezeule, am zis. Aproape că-i o senzație plăcută! Cum sunt făcute ființele omenești de pot găsi plăcere în lucruri atât de îngrozitoare!

12

DIN când în când mă trezeam și adormeam la loc, conștient că ședeam în mașină, că Mojo era cu noi, gâfâindu-mi în ureche, și că mergeam printre niște coline împădurite pline de zăpadă. Mă înfășurase într-o pătură și mișcarea mașinii mă făcea să mă simt rău. Tremuram. Abia îmi aminteam cum ne întorsesem la casa din oraș și-l găsisem pe Mojo, așteptându-ne răbdător. Eram oarecum îngrijorat că aş putea muri, dacă un alt vehicul ne-ar lovi mașina. Era un sentiment la fel de real ca și durerea din piept. Iar Hoțul de Trupuri mă păcălise.

Gretchen privea liniștită drumul șerpuit din față. Lumina soarelui răsărită de după nori îi desena în jurul capului o aureolă formată din toate firele de păr scăpate din coada groasă și din şuvițele ondulate, netezite pe tâmple. O călugăriță, o frumoasă călugăriță, mi-am spus, în timp ce ochii mi se închideau și deschideau după cum aveau chef.

Dar de ce e atât de bună cu mine această călugăriță? Numai pentru că e călugăriță?

Peste tot în jurul nostru era liniște. Printre copaci erau case, sus, pe dealuri sau coborând în văi, foarte aproape unele de altele. Probabil o suburbie bogată, plină de acele conace de lemn la scară redusă, pe care muritorii avuți le preferă uneori adevăratelor palate ale secolului trecut.

În cele din urmă, am intrat pe o alee de lângă niște asemenea locuințe și am traversat un crâng de arbori desfrunziți, oprindu-ne încet lângă un

fel de căbănuță acoperită cu șindrilă, în mod evident locuința pentru servitori sau, poate, căsuța pentru oaspeți, la oarecare depărtare de construcția principală.

Camerele erau plăcute și încălzite. Voiam să mă cufund în patul curat, dar eram prea murdar, și am insistat să fiu lăsat să fac o baie dezgustătorului meu trup. Gretchen a protestat tare. Zicea că eram bolnav și că nu puteam face baie acum. Am refuzat s-o ascult. Am găsit baia și n-am mai vrut să ies.

Pe urmă am adormit din nou, rezemat de faianță, în timp ce Gretchen umplea cada. Aburul îmi făcea bine. Mojo stătea lângă pat, ca un sfinx, urmărindu-mă prin ușa deschisă. Oare ea se gândea că el arăta ca un diavol?

Mă simțeam amețit și grozav de slăbit, și totuși îi vorbeam lui Gretchen, încercând să-i explic cum ajunsese în această situație și că trebuia să ajung la Louis în New Orleans, pentru că el mi-ar fi dat sângele cel puternic.

I-am spus cu glas scăzut o mulțime de lucruri, în engleză, folosind franceza doar atunci când, pentru vreun motiv oarecare, nu reușeam să găsesc cuvântul care-mi trebuia, vorbind fără șir despre Franța din vremea mea, despre colonia necioplită din New Orleans unde trăisem pe urmă, despre cât de minunați fuseseră acei ani, despre cum devenisem pentru scurt timp vedetă rock deoarece crezusem că, dacă devin un simbol al răului, aș putea face ceva bun.

Era oare omenește să vreau să o fac să înțeleagă, era omenească frica să nu-i mor în brațe, fără ca să poată afla cineva cine fusesem și ce se întâmplase?

Ah, ceilalți au știut și nu au venit să mă ajute.

I-am vorbit și despre asta. I-am descris pe bătrâni și dezaprobarea lor. Ce mai rămânea nespus? Era o călugăriță minunată, trebuia să înțeleagă cât de mult dorisem să fac bine atunci când fusesem vedetă rock.

— Este singura cale ca Diavolul să poată face bine, am spus. Să aranjeze un mod de a arăta răul. Numai dacă nu crede cineva că face bine atunci când face rău, dar asta l-ar transforma pe Dumnezeu într-un monstru, nu-i așa? Diavolul nu-i decât o parte din planul divin.

Părea să asculte cuvintele cu atenție critică. Dar nu m-a surprins când mi-a răspuns că Diavolul nu făcea parte din planul lui Dumnezeu. Vocea îi suna grav și plină de umilință. Îmi scotea hainele murdare și cred că, de fapt, nu voia deloc să vorbească, încerca numai să mă calmeze. Diavolul fusese cel mai puternic dintre îngeri, spunea, și se lepădase de Domnul din trufie. Răul nu putea să facă parte din planul lui Dumnezeu.

Când am întrebat-o dacă știa toate argumentele împotriva acestei afirmații, dacă știa cât erau de ilogice, cât de lipsit de logică era tot creștinismul, mi-a răspuns calm că nu avea importanță. Tot ce conta era să faci bine. Atâta tot. Era simplu.

— Ah, da, atunci înțelegi.

— Perfect, mi-a răspuns.

Dar eu știam că nu înțelegea.

— Ești bună cu mine, i-am spus.

Am sărutat-o ușor pe obraz în timp ce mă ajuta să intru în apa fiebinte.

Am zăcut în cadă, urmărind cum mă spăla și simțind numai că-mi era bine, cu apa fiebinte peste piept, cu buretele care se mișca încet pe piele, poate că mai bine decât oricând. Dar cât părea de lung trupul acesta omenesc! Cât de ciudat de lungi erau brațele! Mi-a venit în minte o imagine dintr-un film vechi — monstrul Frankenstein mișcându-se greoi, bălăbănindu-și mâinile de parcă n-ar fi fost la capătul propriilor lui brațe. Mă simțeam ca monstrul acela. De fapt, adevărul adevărat ar fi să spun că

mă simțeam la fel de monstruos ca un om.

Se pare că am și spus ceva în legătură cu asta. Ea mi-a atras atenția să stau liniștit. A adăugat că aveam un trup puternic și frumos, deloc nenatural. Părea foarte îngrijorată. Mă simțeam cam rușinat în timp ce-mi spăla părul, fața. Mi-a explicat însă că o infirmieră face mereu astfel de lucruri.

Mi-a spus că își petrecuse viața ca misionară în străinătate, îngrijind bolnavi în locuri atât de murdare și de prost echipate, încât până și supraaglomeratul spital din Washington ar fi părut un vis prin comparație.

I-am văzut privirea alunecându-mi pe trup și obraji înroșindu-i-se; se uita la mine, rușinată și încurcată. Ce ciudat de inocentă era!

Am zâmbit în sinea mea, dar m-am temut că propriile ei senzații fizice ar putea să-i facă rău. Ce glumă crudă pentru amândoi că îmi găsea trupul ispititor! Dar nu încăpea nici o îndoială că i se părea așa și asta mi-a tulburat sângele, sângele meu omenesc, în ciuda febrei și a epuizării. Oh, trupul acesta mereu se zbătea pentru ceva.

M-a șters peste tot cu prosopul, iar eu abia mă țineam pe picioare, dar eram hotărât să rezist. Am sărutat-o pe creștet, și s-a uitat în sus la mine, într-un fel ciudat, intrigată și misterioasă. Am vrut să o sărut din nou, dar n-am avut putere. Mi-a uscat părul cu grijă, apoi fața, încetisor. De foarte multă vreme nu mă mai atinsese nimeni în felul acesta. I-am spus că-i iubeam delicatețea și bunătatea.

— Urăsc atât de tare acest trup! E un iad să fii în el.

— E chiar așa de rău? a întrebat. Să fii om?

— Nu trebuie să-mi faci pe plac, am zis. Știu că nu crezi lucrurile pe care ți le-am povestit.

— Fantasmelor noastre sunt ca visele, a spus, încruntându-se cu seriozitate. Au un înțeles.

Mi-am văzut brusc imaginea reflectată în oglinda dulăpiorului cu medicamente — un bărbat înalt, cu piele cafenie și păr des castaniu și o femeie osoasă și cu pielea netedă lângă el. A fost un șoc atât de mare, că inima aproape mi s-a oprit.

— Ajută-mă, Doamne, am șoptit. Vreau înapoi trupul meu!

Îmi venea să plâng.

Gretchen m-a îndemnat să mă întind pe pernele din pat. Căldura din cameră era plăcută. A început să mă bărbierească. Slavă Domnului! Îmi plăcea senzația pe care mi-o dădea părul de pe față. I-am povestit că atunci când murisem fusesem bine bărbierit, ca toți bărbații la modă, și că, după ce devenim vampiri, rămânem la fel pentru totdeauna. Devenim din ce în ce mai palizi, e adevărat, și din ce în ce mai puternici, iar fețele, mai netede. Dar părul păstrează pentru totdeauna aceeași lungime, la fel unghiile și barba, și nu simțeam nevoia s-o iau de la capăt cu toate astea.

— Transformarea a fost dureroasă? m-a întrebat.

— A fost dureroasă, pentru că m-am împotrivit. N-o doream. Nu știam cu adevărat ce mi se întâmplă. Părea că mă prinsese un fel de monstru medieval și mă târâse departe de orașul civilizat. Trebuie să-ți amintesc că Parisul era în vremea aceea un loc minunat de civilizat. Firește, dacă gândești ca acum, descrierea lui ți s-ar părea barbară, dar pentru un boiernaș de țară, venit dintr-un castel jegos, era grozav de incitant — teatre, operă, baluri la curte. Nici nu-ți poți imagina. Și pe urmă, tragedia, demonul ieșit din întuneric care mă dusese în turnul lui. Dar actul în sine, lucrarea întunericului, nu este durere, e extaz. Și apoi, ți se deschid ochii și toată omenirea ți se pare frumoasă într-un fel pe care nici nu ți l-ai imaginat mai înainte.

Mi-am pus halatul curat pe care mi-l dăduse și m-am strecurat sub cuverturi, lăsând-o să mă învelească până la bărbie. Simțeam că plutesc.

Într-adevăr, era una dintre cele mai plăcute senzații pe care le încercasem de când devenisem muritor — ca o beție. Mi-a controlat pulsul și mi-a pus mâna pe frunte. Puteam să-i văd spaima, dar nu voiam s-o iau în seamă.

I-am spus că suferința mea cea mai mare, ca ființă a răului, era că înțelegeam binele și că îl respectam. N-am fost niciodată lipsit de conștiință. Dar toată viața mea — chiar și cea de băiat muritor — mi se ceruse să merg împotriva conștiinței, ca să obțin ceva intens și valoros.

— Cum? Ce vrei să spui? m-a întrebat.

I-am povestit că, pe când eram băiat, fugisem cu o trupă de actori, comițând păcatul neascultării. Apoi comisesem păcatul trupesc cu una dintre tinerele din trupă. Și totuși, zilele acelea, când jucam pe scenele din sate și făceam dragoste, mi se păruseră nespuse de valoroase.

— Eram viu, înțelegi, atunci eram viu. Păcate vulgare de băiat. După ce am murit, fiecare pas pe care l-am făcut în lume a fost un păcat, și totuși, am simțit mereu senzualitate și frumusețe.

Cum era cu puțință? am întrebat-o. Când am creat-o pe Claudia, copilul-vampir, și pe Gabrielle, mama mea, frumoasa-vampir, am simțit din nou intensitatea! Mi s-a părut irezistibil. În acele clipe, conceptul de păcat nu avea nici un sens.

Am vorbit din nou despre David și viziunea lui cu Dumnezeu și Diavolul în cafenea, despre faptul că David credea că Dumnezeu nu era perfect, că învăța mereu, că Diavolul învățase atât de mult, încât ajunsese să-și disprețuiască îndatoririle și ceruse să fie eliberat de ele. Dar știam că-i spusese deja toate aceste lucruri mai înainte, în spital, în timp ce mă ținea de mână.

Uneori se oprea din forfoteala cu perne, pastile și pahare cu apă și se uita la mine, pur și simplu. Ce chip liniștit, ce expresie vie; sprâncenele negre îi conturau ochii deschiși, gura mare era atât de blândă.

— Știu că ești bună, i-am spus. Te iubesc pentru asta. Și totuși, aș vrea să-ți dau și ție Sângele Negru, să te fac nemuritoare — să te am alături de mine pentru eternitate, căci ești atât de misterioasă și de puternică.

Mă înconjura un strat de liniște, aveam în urechi un murmur surd și peste ochi un vâl. Am urmărit-o nemișcat ridicând o seringă, făcând să țâșnească în aer un jet mic de lichid argintiu, apoi înfigându-mi acul în carne. Usturimea a fost o senzație îndepărtată, neimportantă.

Mi-a dat un pahar mare de suc de portocale. L-am băut cu poftă. Mmmm. În sfârșit, ceva cu gust, gros ca sângele, plin de dulceață și, ciudat, îmi dădea senzația că beau chiar lumină.

— Am uitat totul despre astfel de lucruri, am zis. Ce bun e, mai bun decât vinul. Trebuie să mai fi băut și înainte. Și când te gândești că puteam să redevin ce-am fost fără să-i știu gustul.

M-am lungit pe spate și m-am uitat la grinzile goale ale acoperișului în pantă. O cămăruță curată, foarte albă. Foarte simplă. O chilie de călugăriță. Ningeă încet dincolo de ferestre. Am numărat douăsprezece ochiuri de geam.

Am adormit și m-am trezit. Îmi aminteam vag că încerca să-mi dea supă, și eu nu puteam s-o beau. Eram agitat, îngrozit că visele se puteau întoarce. Nu o mai voiam pe Claudia. Lumina din încăpere îmi ardea ochii. I-am povestit că mă bântuia Claudia; i-am povestit despre spital.

— Plin de copii, a spus ea.

Nu făcuse nici o remarcă asupra acestui fapt mai înainte. Părea derutată. A vorbit încet despre munca ei la misiune... cu copii. În junglele din Venezuela și Peru.

— Nu mai vorbi, a zis ea.

Mi-am dat seama că o speriasem. Dar pluteam din nou, înspre întuneric și înapoi, simțind pe frunte o compresă rece și râzând iar de

senzația că nu aveam greutate. I-am povestit că, în trupul meu obișnuit, puteam zbura prin aer. I-am spus cum mă dusesem să înfrunt lumina soarelui deasupra deșertului Gobi.

Când și când, tresăream și deschideam ochii, uimit să mă găsesc tocmai acolo. Cămăruța ei albă.

În lumina aprinsă am văzut pe perete un crucifix cu un Hristos însângerat; și o statuie a Fecioarei Maria deasupra unui dulăpior cu cărți — vechea și familiara imagine a Preasfintei Născătoare, cu capul plecat și brațele încrucișate. Iar cea cu rana roșie pe frunte să fi fost Sfânta Rita? Ah, toate vechile credințe, și când te gândești că în sufletul acestei femei erau vii.

M-am uitat pieziș, încercând să citesc titlurile mai mari ale cărților de pe rafturi: d'Aquino, Maritain, Teilhard de Chardin. Efortul de a înțelege numele acestor filozofi catolici m-a epuizat. Totuși, am citit și alte titluri, cu mintea înfierbântată, incapabilă să se odihnească. Erau cărți despre boli tropicale, despre boli de copii, despre psihologia infantilă. Am reușit să disting, pe perete, lângă crucifix, o fotografie înrămată a unor călugărițe cu vâl și îmbrăcate în uniformă — probabil la o ceremonie. Nu-mi dădeam seama dacă era și ea, nu cu ochii aceștia de muritor. Surorile aveau rochii albastre scurte și voaluri albastre și albe.

Mi-a luat mâna. I-am spus din nou că trebuia să mă duc la New Orleans. Trebuia să ajung la prietenul meu Louis care avea să mă ajute să-mi recapăt trupul. I l-am descris pe Louis — cum trăia în afara bogăției lumii moderne, într-o căsuță fără lumină dintr-o grădină lăsată în paragină. I-am explicat că era slab, dar că putea totuși să-mi dea sânge de vampir și atunci aș fi fost și eu vampir din nou, l-aș fi urmărit pe Hoțul de Trupuri și mi-aș fi recuperat vechea înfățișare. I-am povestit cât era de uman Louis și că nu-mi putea da puteri vampirice prea mari, dar că nu-l puteam căuta pe Hoțul de Trupuri fără să am un corp preternatural.

— Trupul acesta va muri, am spus, atunci când el îmi va da sângele. L-ai salvat pentru moarte.

Plângeam. Mi-am dat seama că vorbeam franțuzește, dar ea părea să înțeleagă, deoarece mi-a spus, tot în franceză, că trebuia să mă odihnesc, că deliram.

— Sunt lângă tine, a adăugat în franțuzește, încet și grijuliu. O să am grijă de tine.

Mâna ei caldă și bună era deasupra mâinii mele. Cu multă grijă, mi-a dat la o parte părul de pe frunte.

Căsuța s-a cufundat în întuneric.

În cămin ardea focul, iar Gretchen se întinsese lângă mine.

Își pusese o cămașă de noapte de tricot, foarte groasă și albă; își desfăcuse părul și mă lua în brațe când tremuram, îmi plăcea să-i simt părul pe mână. Am luat-o și eu în brațe, temându-mă să nu-i fac vreun rău. Îmi ștergea mereu fața cu o pânză rece. Mă silea să beau suc de portocale sau apă rece. Era din ce în ce mai noapte și-mi era din ce în ce mai frică.

— N-am să te las să mori, mi-a șoptit la ureche.

Nu-și putea totuși ascunde frica. M-a cuprins somnul, ușor, așa încât încăperea și-a păstrat forma, culoarea și lumina. I-am chemat din nou pe ceilalți, implorându-l pe Marius să mă ajute. Începeam să cred lucruri îngrozitoare — că erau aici cu toții, așa cum erau multele statui mici și albe ale Fecioarei și ale Sfintei Rita, uitându-se la mine și refuzând să mă ajute.

Înainte chiar să se facă ziuă, am auzit voci. Venise un doctor — un tânăr obosit, livid, cu ochii înroșiți. Mi s-a înfipt iarăși un ac în braț. Am băut cu poftă apa de la gheață. Nu puteam auzi șoapta murmurată a doctorului, n-o puteam înțelege. Dar intonația era calmă și încurajatoare.

Am distins cuvintele „epidemie”, „viscol” și „condiții imposibile”.

Ușa s-a închis. Am rugat-o să se întoarcă.

— Vreau să stau lângă inima ta, i-am șoptit la ureche în timp ce se întindea lângă mine.

Cât era de dulce, ce membre grele și bune, ce sâni mari lipiți de pieptul meu, ce picior neted lângă picioarele mele! Eram oare prea bolnav ca să mai sperii pe cineva?

— Haide, dormi, a spus. Încearcă să nu-ți faci griji.

În cele din urmă m-a cuprins un somn adânc, adânc ca zăpada de afară, ca întunericul.

„NU CREZI că ar fi timpul să te spovedești? a întrebat Claudia. Știi, de fapt, atârni de proverbialul fir de ață.” Stătea la mine în brațe și mă privea fix, cu mâinile pe umerii mei, cu fața în sus, la nici două degete de fața mea.

Inima mi s-a contractat, explodând de durere, dar nu era cuțit, numai mânuțele ei strângându-mă și parfumul de roze strivite care i se împrăștia din păr.

„Nu. Nu pot să mă spovedesc, i-am spus. Cum îmi tremura vocea! Oh, Doamne, ce vrei de la mine?”

„Nu-ți pare rău! Nu ți-a părut rău niciodată! Spune. Spune adevărul! Ai meritat să-ți înfig cuțitul în inimă, o știi, ai știut-o întotdeauna!”

„Nu!”

M-am uitat în jos la ea, la fața ei minunată, încadrată de par de culoarea finului, și ceva s-a frânt în mine. Am ridicat-o și am așezat-o în scaunul din fața mea, apoi am îngenuncheat la picioarele ei.

„Claudia, ascultă-mă. Nu eu am început. Nu am făcut eu lumea! Răul a existat mereu. A stat ascuns în umbră și m-a înhățat, m-a făcut aidoma lui, iar eu am făcut cum am simțit că trebuie. Nu râde de mine, te rog, și nu întoarce capul. Nu eu am creat răul! Nu eu m-am creat pe mine!”

S-a uitat la mine, perplexă, mă urmărea, apoi gura frumoasă și plină s-a deschis minunat într-un zâmbet.

„N-a fost totul numai suferință, am spus, înfingându-mi degetele în umerii ei. N-a fost un iad. Spune-mi că nu. Spune-mi că am avut parte și de fericire. Pot oare diavolii să fie fericiți? Dumnezeuule, nu înțeleg nimic.”

„Nu înțelegi, dar *faci* mereu ceva, nu-i așa?”

„Da, și nu-mi pare rău. Nu-mi pare. Aș urla-o de pe acoperișuri să se audă până în bolta cerului. Claudia, aș face-o din nou! Am suspinat din rărunchi. Am repetat cuvintele cu voce tot mai tare: *Aș face-o din nou!*”

Liniște în încăpere.

A rămas neclintit de calmă. Era oare furioasă? Surprinsă? În ochii fără expresie nu se putea citi nimic.

„Ești rău, tată, a zis ea încet. Cum poți răbda asta?”

David s-a întors de la fereastră. Stătea în spatele ei, uitându-se în jos la mine cum ședeam în genunchi.

„Sunt idealul genului meu, am spus. Sunt vampirul perfect. Când mă privești, îl privești pe Vampirul Lestat. Nimeni nu poate eclipsa figura pe care o ai în față — nimeni! M-am ridicat încet în picioare. Nu sunt bufonul timpului, nici un zeu înverșunat al mileniului; nu sunt un șarlatan în mantie neagră și nici un vagabond trist. Am o conștiință. Știu să deosebesc binele de rău. Știu ce fac, da, și fac. Sunt Vampirul Lestat. Iată răspunsul la întrebarea ta. Fă cu el ce vrei.”

ZORII. Decolorați, strălucitori, peste zăpadă. Gretchen dormea,

legănându-mă.

NU S-A trezit când m-am ridicat să iau paharul cu apă. Fără gust, dar bună.

Apoi a deschis ochii și s-a ridicat, tresărind, în timp ce părul blond închis i-a căzut în jurul feței, moale și curat, și plin de lumină.

Am sărutat-o pe obrazul fierbinte și i-am simțit degetele pe gât și apoi pe frunte.

— M-ai trecut peste această încercare, am zis, cu vocea răgușită, șovăitoare. Apoi m-am întins pe pernă, simțind iarăși lacrimi pe obraji. Am închis ochii și am șoptit „La revedere, Claudia”, sperind ca Gretchen să nu audă.

CÂND am deschis ochii din nou, îmi aducea un castron mare cu supă. Am băut-o, era aproape bună. Pe o farfurie erau mere și portocale desfăcute. Le-am mâncat cu poftă, uimit cât erau de crocante merele și cât de fibroase la mestecat portocalele. A urmat un amestec de băutură tare, miere și zeamă de lămâie, care mi-a plăcut atât de mult, încât ea s-a pregătit să-mi mai facă.

M-am gândit din nou ce mult semăna cu grecoaica lui Picasso, mândră și mare. Avea sprâncene de un castaniu închis și ochi deschiși la culoare — un verde palid — ceea ce o făcea să pară plină de devotament și inocență. Nu era o femeie tânără, dar și acest lucru îi sporea în ochii mei frumusețea.

Avea o expresie lipsită de egoism și confuză, iar când am întrebat-o dacă mă făcusem ceva mai bine, a aprobat clătinând din cap.

Părea mereu cufundată în gânduri. A rămas un lung moment uitându-se în jos, la mine, de parcă o nedumeream, apoi s-a aplecat încet și și-a lipit buzele de ale mele. M-a străbătut un fior de emoție.

Am adormit din nou.

Fără vise.

Parcă aș fi fost om dintotdeauna, dintotdeauna în acest trup și, oh, atât de recunoscător pentru patul moale și curat.

După-amiază. Pete de albastru deasupra copacilor.

Am privit-o, ca în transă, aprinzând focul. Am văzut cum îi luceau picioarele goale. Blana cenușie a lui Mojo era acoperită de ninsoare strălucitoare și mânca liniștit dintr-o farfurie pe care o ținea între labe, uitându-se când și când în sus, la mine.

În trupul meu mare de om încă mai mocnea febra, dar mai ușor, mai puțin dureros, iar tremuratul dispăruse de tot. Ah, de ce făcuse ea toate astea pentru mine. De ce? Și ce puteam eu să fac pentru ea? Nu mă mai temeam că o să mor. Dar când mă gândeam la ce mă aștepta — trebuia să prind Hoțul de Trupuri — simțeam că mă cuprinde panica. Și încă o noapte aveam să fiu încă prea bolnav ca să plec de aici.

Ne-am întins din nou, ținându-ne în brațe, ațipind, lăsând lumina să scadă afară, auzind numai răsuflarea grea a lui Mojo. Focul ardea. În cameră era cald și liniște. În întreaga lume părea să fie cald și liniște. A început să ningă; curând a coborât întunericul implacabil al nopții.

Mă simțeam devenind protector când îi priveam chipul adormit, când mă gândeam la privirea confuză pe care o descoperisem în ochii ei. Până și vocea îi era plină de o adâncă melancolie. Era ceva în ea care sugera o profundă resemnare. Orice s-ar întâmpla, mi-am spus, n-aveam s-o părăsesc înainte de a ști cum aș fi putut s-o răsplătesc. Îmi plăcea. Îmi plăcea întunericul din ea, calitatea ei ascunsă, simplitatea felului în care

vorbea, a felului în care se mișca, nevinovăția din ochi.

Când m-am trezit din nou, venise iarăși doctorul — același tânăr palid, cu înfățișare obosită, deși acum părea că se mai odihnisese întrucâtva și avea un halat alb foarte curat. A pus o bucată de metal pe pieptul meu; era evident că îmi asculta inima sau plămânii, sau vreun zgomot al altui organ intern care ar fi putut să-i furnizeze informații semnificative. Măinile îi erau acoperite cu mănuși urâte din plastic. Vorbea încet cu Gretchen, ca și cum eu n-aș fi fost acolo, despre necazurile neîntrerupte de la spital.

Gretchen îmbrăcase o rochie albastră simplă, mai degrabă un veșmânt de călugăriță, doar că era scurtă și pe dedesubt purta ciorapi negri. Avea părul fermecător de răvășit, drept și moale, evocându-mi firul pe care prințesa îl împletea cu aur în povestea lui Rumpelstiltskin.

Mi-am amintit iarăși de Gabrielle, mama mea, și de perioada coșmarescă și lugubră din vremea când tocmai o făcusem vampir; își tăiasse părul blond, iar acesta crescuse la loc în numai o zi, în timp ce ea dormea în criptă — aproape că înnebunise când își dăduse seama. Mi-am amintit-o țipând, țipând neîntrerupt, fără să poată fi liniștită. Nu știam de ce mă gândeam tocmai la asta, poate doar pentru că-mi plăcea părul lui Gretchen. Nu semăna deloc cu Gabrielle. Chiar deloc.

Doctorul a terminat, în sfârșit, cu împunsul, înțepatul și ascultatul, apoi s-a îndepărtat să stea de vorbă cu ea. Blestemat fie auzul meu de om! Știam însă că eram aproape vindecăt. Doctorul s-a apropiat din nou și mi-a spus că de-acum am să fiu „bine”, că mai aveam nevoie doar de câteva zile de odihnă. I-am spus liniștit că totul se datora îngrijirii lui Gretchen.

A încuviințat energic din cap și a murmurat un șir de vorbe neinteligibile, apoi a ieșit în zăpadă, iar mașina i-a scârțâit în timp ce trecea pe drumul de acces.

Mă simțeam atât de bine și aveam capul atât de limpede, încât îmi venea să plâng. Am mai băut din deliciosul suc de portocale și am început să mă gândesc... să-mi amintesc.

— Trebuie să plec puțin, a spus Gretchen. Trebuie să iau ceva de mâncare.

— Da, și am să-ți dau bani pentru cumpărături, am zis, lăsându-mi mâna pe încheietura mâinii ei.

Cu vocea încă slabă și răgușită, i-am povestit despre hotel, despre banii din haina mea. Erau bani de ajuns ca să-i plătesc pentru îngrijire și pentru hrană, trebuia să-i ia. Cheia era probabil undeva în hainele mele. I-am explicat.

Le aranjase pe umerăș, așa că a găsit cheia în buzunarul de la cămașă.

— Vezi? am spus, râzând încetișor. Ți-am spus numai adevărul.

A zâmbit, și chipul i s-a încălzit. A spus că avea să se ducă la hotel și să-mi aducă banii, dacă acceptam să stau liniștit. Nu părea o idee prea grozavă să lași banii de izbeliște, nici măcar într-un hotel bun.

Am vrut să răspund, dar eram prea somnoros. Am văzut-o apoi pe fereastră mergând prin zăpadă către mașinuță. Am văzut-o intrând în ea. Ce puternică părea, cu membre zdravene, dar cu pielea netedă și cu o moliciune care o făcea plăcută la vedere și bună de îmbrățișat. Faptul că pleca mă speria totuși puțin.

Când am deschis ochii din nou, ședea alături cu haina mea în brațe. O grămadă de bani, a spus. Îi adusesese pe toți. Nu mai văzuse niciodată atât de mulți bani, în pachete și ghemotoace. Ce persoană ciudată eram! Erau în jur de douăzeci și opt de mii de dolari. Îmi achitase nota la hotel. Cei de acolo fuseseră îngrijorați din cauza mea. Mă văzuseră ieșind în ninsoare. Îi dăduseră chitanță pentru tot. Mi-a întins un petic de hârtie, ca și cum ar fi fost foarte important. Adusesese și celelalte bunuri — hainele pe care le cumpărasem, în cutii și pungi încă nedesfăcute.

Voiam să-i mulțumesc. Dar la ce bun cuvintele? Aveam să-i mulțumesc după ce mă voi fi întors în trupul meu.

După ce a dat deoparte toate hainele, a pregătit pentru amândoi o cină simplă, cu supă și pâine cu unt. Am mâncat amândoi și am dat gata o sticlă de vin, eu bând mai mult decât găsea ea că este permis. Trebuie să spun că pâinea cu unt și cu vin era una dintre cele mai bune mâncăruri omenești pe care le gustasem. I-am spus și ei. Și mai voiam vin, te rog, beția este absolut sublimă.

— De ce m-ai adus aici? am întrebat-o.

Ședea pe marginea patului, privind focul, și se juca cu o șuviță de păr, fără să se uite la mine. A început iar să-mi explice că la spital era supraaglomerat, că era epidemie.

— Nu, de ce ai făcut-o? Erau și alții la spital.

— Pentru că ești altfel decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată, a spus. Mă faci să mă gândesc la o poveste pe care am citit-o cândva, despre un înger silit să se întoarcă pe pământ într-un trup de om.

Într-o fulgerare de suferință, m-am gândit că Raglan James îmi spusese că arăt ca un înger. M-am gândit la celălalt trup al meu rătăcind prin lume, puternic, stăpânit de tipul acela dezgustător.

Ea s-a uitat la mine și a oftat. Era încurcată.

— Când se va termina totul, mă voi întoarce la tine cu adevăratul meu trup, am spus. Mă voi dezvălui ție. S-ar putea să nu te decepționez, ești atât de puternică! Cred că adevărul nu-ți va face rău.

— Adevărul?

I-am explicat că, adesea, când ne înfățișăm muritorilor, aceștia înnebunesc — căci noi suntem ființe nenaturale, și totuși nu știm totul despre existența lui Dumnezeu și a Diavolului. Una peste alta, suntem ca niște viziuni religioase fără revelație. O experiență mistică, dar fără sămburele de adevăr.

Era captivată. Ochii i se luminaseră ușor. Mi-a cerut să-i explic cum arătam în cealaltă înfățișare.

I-am povestit că fusesem făcut vampir la douăzeci de ani. Că eram înalt pentru vremea aceea, blond, cu ochi de culoare deschisă. I-am spus din nou cum îmi arsesem pielea în deșertul Gobi. Mă temeam că Hoțul de Trupuri intenționa să-și însușească trupul meu, că, probabil, se ascundea pe undeva de restul tribului, încercând să învețe să-mi folosească puterile.

Mi-a cerut să-i descriu cum era să zbori.

— E mai mult decât să plutești, pur și simplu, te ridici după cum vrei, propulsându-te încolo sau înapoi, după cum hotărăști. O sfidare a naturii, destul de diferită de zborul natural. E înspăimântător. Este cea mai înfricoșătoare dintre puterile noastre; și cred că ne doare mai mult decât orice altceva. Ne umple de disperare; e dovada hotărâtoare că nu suntem oameni. Ne temem că într-o noapte vom părăsi pământul și nu-l vom mai atinge niciodată. M-am gândit la cum o fi folosit Hoțul de Trupuri această putere. Îl văzusem folosind-o. Nu știu cum am putut să fiu atât de nesăbuit, încât să-l las să pună mâna pe un trup puternic ca al meu. M-a orbit dorința de a fi om.

Ședea și se uita, pur și simplu, la mine. Ținea mâinile în poală și mă privea liniștită și calmă, cu ochii ei mari, căprui.

— Crezi în Dumnezeu? am întrebat-o, arătând spre crucifixul de pe perete. Crezi în gânditorii catolici ale căror cărți le ai în raft?

S-a gândit îndelung.

— Nu așa cum întrebi tu, a răspuns.

Am zâmbit.

— Dar cum?

— Chiar din clipa în care mi-o amintesc, viața mea a fost una de

sacrificiu de sine. În asta cred. Cred că trebuie să fac tot ce-mi stă în puteri să fac mizeria mai mică. Este tot ce pot, și într-un fel este enorm. O putere uriașă, ca puterea ta de a zbura.

Eram derutat. Mi-am dat seama că nu mă gândisem la munca unei infirmiere ca la o putere atât de mare. Dar o înțelegeam perfect. A spus:

— Să încerci să-l cunoști pe Dumnezeu poate fi interpretat ca un păcat al trufiei sau ca o lipsă de imaginație. Dar oricine recunoaște mizeria atunci când o vede. Recunoaștem boala; foamea; lipsurile. Încerc să micșorez aceste lucruri. Este bastionul credinței mele. Dar, ca să-ți răspund sincer, da, cred în Dumnezeu și în Iisus Hristos. Ca și tine.

— Nu, eu nu cred, am spus.

— Când aveai febră, credeai. Ai vorbit despre Dumnezeu și despre Diavol într-un fel pe care nu l-am mai auzit la nimeni.

— Am vorbit despre niște plicticoase dispute teoretice.

— Nu, ai vorbit despre inconsecvența lor.

— Așa crezi?

— Da. Recunoști binele, atunci când îl vezi. Tu ai spus-o. La fel și eu. Mi-am dedicat viața încercării de a-l face.

Am oftat.

— Înțeleg, am zis. Aș fi murit dacă m-ai fi lăsat la spital?

— Poate. Sincer, nu știu.

Era foarte plăcut să stau și să mă uit la ea. Avea o față mare, cu câteva linii conturate, nimic din eleganta frumusețe aristocratică. Dar era frumoasă din belșug. Iar anii o cruțaseră. Nu arăta epuizată de griji.

Simțeam în ea un fel de senzualitate melancolică, o senzualitate în care nu credea și pe care nu o alimenta.

— Mai explică-mi o dată, a spus. Spui că ai vrut să fii cântăreț rock, pentru că voiai să faci bine? Voiai să faci binele fiind un simbol al răului? Mai vorbește-mi despre asta.

I-am spus că da l-am spus cum procedasem, cum adunasem micul grup, „Satan's Night Out”, și cum îl făcusem profesionist. I-am povestit că eșuasem, că în grupul nostru se stârnișe un război, că eu însumi fusesem îndepărtat prin forță și că întregul dezastru se produsese fără o ruptură în substanța rațională a lumii muritoare. Fusesem silit să mă întorc în lumea invizibilă și inconsecventă.

— Pentru noi nu-i loc pe pământ, am zis. Poate să fi fost odată, nu știu. Faptul că existăm nu are justificare. Vânătorii scapă lumea de lupi. Am crezut că, dacă dezvălui că existăm, vânătorii vor scăpa lumea și de noi. Dar n-a fost să fie. Scurta mea carieră n-a fost decât un șir de iluzii. N-a crezut nimeni în noi. Așa trebuia să fie. Poate că trebuie să murim de disperare, să dispărem din lume foarte încet, fără zgomot. Numai că eu nu pot să suport așa ceva. Nu pot să suport să fiu liniștit, să fiu un nimic și să trăiesc în plăcere, să văd creațiile și împlinirile muritorilor în jurul meu, să nu particip la ele, dar să joc rolul lui Cain. Singuraticul Cain. Înțelegi, pentru mine lumea înseamnă ceea ce fac și au făcut muritorii. Nu-i deloc marea lume a naturii. Dacă ar fi fost o lume naturală, atunci poate că aș fi avut parte de un timp mai potrivit ca să fiu nemuritor. Lumea este realizarea muritorilor. Picturile lui Rembrandt, monumentele din capitala plină de zăpadă, catedralele. Noi suntem despărțiți pe vecie de astfel de lucruri, poate că pe bună dreptate, și totuși, le putem vedea pe toate cu ochii noștri de vampiri.

— De ce ți-ai schimbat trupul cu al unui muritor? m-a întrebat.

— Ca să mă mai plimb o zi prin lumina soarelui. Ca să gândesc, să simt și să respir ca un muritor. Poate ca să pun la încercare un crez.

— Ce crez?

— Că nu ne dorim decât să fim iarăși muritori, că ne pare rău că

suntem oile rătăcite, că nemurirea nu valorează cât sufletul unui om. Dar acum știu că m-am înșelat.

M-am gândit dintr-o dată la Claudia. M-am gândit la ce visasem când aveam febră. M-a cuprins o liniște de plumb. Am vorbit din nou doar pentru că mi-am impus.

— Prefer să fiu vampir, am spus. Nu-mi place să fiu muritor. Nu-mi place să fiu slab, bolnav, fragil, nu-mi place să simt durerea. Este absolut îngrozitor. Vreau să-mi recapăt trupul înapoi cât mai repede cu putință.

Nu părea deosebit de șocată.

— Chiar dacă în trupul acela ucizi, chiar dacă bei sânge de om, chiar dacă îți displace s-o faci și te detești pe tine.

— Nu îmi displace s-o fac. Și nu mă detest. Nu-ți dai seama? Aici este contradicția. Nu m-am detestat niciodată.

— Mi-ai spus că erai rău, mi-ai spus când te îngrijeam că-l ajut pe Diavol. N-ai fi spus așa ceva, dacă nu te-ai fi urât.

N-am răspuns. Am vorbit abia mai târziu.

— Cel mai mare păcat al meu este că mi-a plăcut grozav să fiu ceea ce sunt. Aici e vina mea; sila mea morală de mine însumi este mereu prezentă, dar mă simt bine. Sunt puternic. Sunt o creatură cu o voință strașnică și o natură pasională, înțelegi, acesta este miezul dilemei — cum de-mi place atât de mult să fiu vampir, cum de-mi place, dacă e un lucru rău? E o poveste veche. Oamenii o rezolvă și ei când pleacă la război. Își spun lor înșiși că au o cauză. Apoi încearcă fiorul crimei și devin, pur și simplu, fiare. Fiarele îl știu. Lupii îl știu. Cunosc fiorul adânc pe care-l încearcă rupând prada în bucăți. Îl cunosc și eu.

A părut multă vreme pierdută în gândurile ei. M-am întins și i-am atins mâna.

— Vino, haide să ne culcăm, am spus. Întinde-te din nou lângă mine. N-am să-ți fac nici un rău. Nu pot. Sunt prea bolnav. Am răs încetitor. Ești foarte frumoasă. Nici nu m-aș gândi să-ți fac vreun rău. Vreau numai să stau lângă tine. Este din nou noapte și așa vrea să te întinzi lângă mine.

— Crezi tot ce spui, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Și îți dai seama că ești ca un copil? Ai o mare simplitate. Simplitatea unui sfânt.

Am răs.

— Dragă Gretchen, m-ai înțeles greșit într-un mod fundamental. Sau poate că nu. Dacă așa crede în Dumnezeu, dacă așa crede în salvare, atunci presupun că ar trebui să fiu un sfânt.

S-a gândit îndelung, apoi mi-a spus cu voce gravă că-și luase concediu de la misiune doar cu o lună mai înainte. Venise din Guiana Franceză la Georgetown ca să studieze la universitate, iar la spital lucra numai ca voluntar.

— Știi care-i motivul adevărat pentru care mi-am luat concediu? m-a întrebat.

— Nu; spune-mi.

— Voiam să cunosc un bărbat. Căldura apropierei unui bărbat. Numai o dată, voiam să știu cum e. Am patruzeci de ani și n-am cunoscut niciodată bărbatul. Vorbești despre dispreț moral. Sunt cuvintele tale. Eu îmi disprețuiesc virginitatea — perfecțiunea castității mele. Indiferent ce se crede, pare un lucru laș.

— Înțeleg. Bineînțeles, să fii de folos în misiune n-are nimic de-a face cu castitatea.

— Ba nu, se leagă, a zis. Dar numai fiindcă munca grea e posibilă când ești devotată și ești căsătorită numai cu Hristos.

I-am mărturisit că înțelegeam ce voia să spună.

— Dar dacă abnegația devine un obstacol în muncă, am spus, atunci e mai bine să cunoști dragostea unui bărbat, nu-i așa?

— Așa m-am gândit și eu. Da. Să încerc această experiență și pe urmă să mă întorc la lucrarea Domnului.

— Exact.

Cu o voce visătoare, a zis:

— Sunt în căutarea bărbatului. Pentru moment.

— Așadar, acesta-i motivul pentru care m-ai adus aici.

— Poate. Dumnezeu știe. Oricine altcineva mă sperie. Tu nu.

M-a privit ca și cum ar fi fost surprinsă de propriile cuvinte.

— Haide, culcă-te și dormi. Eu am nevoie de timp ca să mă fac sănătos, iar tu ca să fii sigură că asta vrei într-adevăr. Nici nu-mi trece prin cap să te silesc sau să mă port rău cu tine.

— Dar, dacă tu ești Diavolul, de ce vorbești cu atâta blândețe?

— Ți-am spus că acesta-i misterul. Sau poate răspunsul, într-un fel sau altul. Haide, vino și culcă-te lângă mine. Am închis ochii. Am simțit-o intrând sub cuverturi, apoi apăsarea caldă a trupului ei lângă al meu, brațul ei trecându-mi peste piept. Știi, am spus, părticica asta din viața omului este aproape plăcută.

Eram pe jumătate adormit; am auzit-o șoptind.

— Cred că și *tu* ai un motiv pentru care ți-ai luat concediu. Poate că nu-l știi.

— Sigur că nu mă crezi, am murmurat, legând leneș cuvintele.

Ce plăcut era să-mi strecur brațul în jurul ei, să-i potrivesc capul în scobitura gâtului meu. O sărutam pe păr și-mi plăcea elasticitatea lui pe buze.

— Există o rațiune secretă pentru care te-ai întors pe pământ, a spus, pentru care ai intrat în trupul unui om. Același motiv ca al lui Hristos.

— Și care e?

— Mântuirea, a răspuns.

— A, da, să fiu salvat. N-ar fi grozav?

Voiam să spun mai mult, cât era de imposibil până și să te gândești la un asemenea lucru, dar am alunecat în lumea viselor. Știam acum că Claudia nu avea să fie acolo.

Poate că nici n-a fost un vis, doar o amintire. Eram cu David la Rijkmuseum și ne uitam la pictura cea mare a lui Rembrandt.

Să fii salvat. Ce gând, ce gând minunat, extravagant și imposibil... Ce grozav e să găsești singura femeie din lume în stare să se gândească serios la un asemenea lucru!

Iar Claudia nu mai râdea. Pentru că Claudia murise.

15

DIMINEAȚĂ devreme, chiar înainte să apară soarele. Timpul în care, înainte, eram adesea cufundat în meditație, obosit și pe jumătate îndrăgostit de culoarea schimbătoare a cerului.

M-am îmbăiat încet, cu grijă, în baia micuță, plină de lumină cețoasă și de abur. Aveam capul limpede și mă simțeam fericit, ca și cum revenirea din boală ar fi fost o formă de bucurie. M-am bărbierit atent, până ce fața a ajuns perfect netedă, apoi am răscolit în dulăpior, în spatele oglinzii, și am găsit ceea ce căutam — mica membrană de cauciuc care ar fi făcut-o să fie în siguranță cu mine, care nu m-ar fi lăsat să sădesc în ea un copil și nu i-ar fi permis acestui trup să arunce în ea cine știe ce altă sămânță întunecată a unui rău pe care n-aș fi putut să-l prevăd.

Era un obiect curios — un fel de mănușă pentru mădular. Mi-ar fi plăcut mai degrabă să-l arunc, dar eram hotărât să nu mai fac greșelile de mai înainte.

Am închis încetișor ușița cu oglindă. Abia atunci am văzut telegrama de deasupra — un dreptunghi de hârtie galbenă cu câteva cuvinte dactilografiate slab:

GRETCHEN, ÎNTOARCE-TE, AVEM NEVOIE DE TINE. FĂRĂ ÎNTREBĂRI. TE AȘTEPTĂM.

Comunicarea fusese trimisă de curând, doar cu câteva zile înainte, din Caracas, Venezuela.

M-am apropiat de pat, încercând să nu fac zgomot și lăsând micul obiect de siguranță la îndemână, pe noptieră. M-am întins din nou lângă ea și am început să-i sărut gura adormită.

I-am sărutat încetișor obrazii, zona din jurul ochilor. Voiam să-i simt pleoapele cu buzele. Voiam să-i simt carnea de pe gât. Nu ca s-o ucid, ci ca s-o sărut; nu ca să o posed, ci pentru o scurtă împreunare fizică ce nu avea să însemne nimic pentru nici unul din noi, dar ne-ar fi făcut să simțim împreună o plăcere la fel de ascuțită ca durerea.

Atingerea mea a făcut-o să se trezească.

— Ai încredere în mine, am șoptit. N-o să te doară.

— Oh, vreau să mă doară, mi-a spus la ureche.

I-am scos încet cămașa de noapte. Stătea întinsă pe spate și se uita în sus la mine. Sâni ei erau la fel de frumoși ca și restul trupului, iar cercurile din jurul sfârcurilor tari erau foarte mici și rozalii. Avea pânțele netede, șoldurile largi. O umbră întunecată de păr castaniu lucea între picioarele ei, distingându-se plăcut în lumina intrată prin ferestre. M-am aplecat și am sărutat părul acela. I-am sărutat coapsele, lăsându-mi mâna să-i alunece în sus pe picioare până ce carnea i s-a deschis fierbinte pentru mine. Mădularul meu era bățos, pregătit. M-am uitat la locul secret ascuns acolo, adăpostind în falduri pudice și într-un vâl de puf taința rozalie. M-a străbătut un fior brutal și fierbinte de excitație și organul mi s-a întărit și mai mult. Nevoia devenise atât de urgentă, încât aș fi putut s-o iau cu forța.

Dar nu, de data aceasta nu.

M-am mutat lângă ea, întorcându-i fața către mine și primindu-i sărutările stângace, neîndemânatic. I-am simțit picioarele înghesuindu-se în mine și mâinile mișcându-se peste trupul meu, cercetând căldura subsuorilor și jilăveala părului des și negru din jurul bărbăției mele. Era trupul meu, era gata pentru ea, o aștepta. Îmi atinge pieptul și părea să-i placă tăria lui. Îmi săruta brațele, ca și cum ar fi vrut să le aspire forța.

Pasiunea pe care o simțeam a slăbit ușor, ca să izbucnească mai fierbinte chiar în aceeași clipă, apoi iar s-a diminuat și iar a crescut.

Nu-mi trecea prin cap nici un gând de băutor de sânge; zbaterea vieții în ea nu mă făcea să simt că aș putea-o înghiți, că aș putea să o beau, ca altădată. Mai degrabă mă impresiona căldura discretă a vieții pe care o simțeam în carnea ei. Gândul că orice putea să-i facă rău, că putea să-i tulbure misterul, încrederea, dorința, frica, era un gând oribil.

Mi-am lăsat mâna să alunece în jos, către micuța poartă; ce păcat și ce trist că împreunarea noastră avea să fie atât de limitată, atât de scurtă!

Apoi, în timp ce degetele mele cercetau cu blândețe intrarea vaginală, trupul ei a luat foc. Sâni parcă îi creșteau, lipiți de mine, și am simțit-o deschizându-se, petală cu petală, în timp ce gura-i o devora tot mai mult pe a mea.

Nu-i era frică oare de pericol? În pasiunea ei părea să-și fi pierdut capul

complet și se lăsase cu totul în puterea mea. Mi-am impus să mă opresc, am scos prezervativul din pachet și l-am potrivit peste sexul meu, în timp ce ochii ei mă fixau, ca și cum n-ar mai fi avut voință proprie.

Exact de această capitulare avea nevoie, pe ea o căuta. Am sărutat-o din nou. Era umedă, pregătită pentru mine. N-aș mai fi putut rezista multă vreme, așa că m-am urcat peste ea. Micuța crăpătură era strâmtă, inundată de umori și înnebunitor de fierbinte. Am întetit ritmul și am văzut sângele năvălindu-i în obraji; mi-am coborât buzele să-i ling sfârcurile, pe urmă i-am căutat iar gura. Geamătul final pe care l-a scos a părut un geamăt de durere. Iată, se repeta misterul — ceva putea fi atât de perfect terminat, atât de complet, și totuși nu durase decât atât de puțin. Atât de minunat de puțin.

Aceasta să fi fost oare împreunarea? Eram oare contopiți unul cu celălalt în liniștea asurzitoare?

Nu cred că era vorba despre contopire. Părea, dimpotrivă, cea mai violentă dintre despărțiri; două ființe opuse, aruncându-se una asupra celeilalte, înfierbântate și stângace, amenințătoare și încrezătoare în același timp; sentimentele uneia îi erau necunoscute celeilalte și păreau de nepătruns, iar dulceața îmbrățișării era la fel de teribilă ca și scurtimea ei, singurătatea la fel de dureroasă ca și incontestabilul ei foc.

Niciodată nu mi se păruse atât de gingașă ca acum; ținea ochii închiși, capul întors pe pernă, iar sânii se liniștiseră și nu se mai înălțau. Era o imagine în stare să provoace violență, să stârnească în inima unui bărbat cea mai turbată cruzime.

Ce însemna asta?

Nu voiam s-o mai atingă vreun alt muritor!

Nu voiam să se simtă vinovată. Nu voiam să ajung să regret că i-am făcut rău, să sufăr că am lăsat să se apropie de ea răul din mintea omenească.

Abia acum m-am gândit din nou la Darul Întunecat, nu la Claudia, ci la grozava, palpitanta măreție de a o fi creat pe Gabrielle. Din clipa aceea, ea nu se mai uitase niciodată înapoi. Înfășurată în forță și siguranță de sine, începuse să colinde prin lume, fără să sufere vreo clipă chinul moral al situației în care o împinsese complexitatea fără de sfârșit a lumii.

Dar cine ar fi putut pretinde că știe cum poate transforma Sângele Negru sufletul unui om? Nici măcar pe cel al lui Gretchen, virtuoașă, cea care credea în străvechile și nemiloasele zeități, cea îmbătată cu sângele și suferințele a o mie de sfinți. Numai că ea n-ar fi cerut și n-ar fi acceptat niciodată Darul Întunecat, chiar mai hotărâtă decât David.

Toate aceste lucruri nu contau însă atâta timp cât nu puteam să-i dovedesc că îi povestisem numai adevărul. Și dacă n-aveam să reușesc niciodată să-i dovedesc? Dacă aș fi rămas eu însumi lipsit pe veci de Darul Întunecat, incapabil astfel să-l mai dau altcuiva și închis pentru totdeauna în această carne muritoare? M-am întins, tăcut, urmărind cum încăperea se umplea de lumina soarelui. Am urmărit lumina atingând trupul răstignit al lui Hristos de pe raftul cu cărți; am urmărit-o căzând pe Fecioara cea cu capul plecat.

Cuibăriți unul într-altul, am adormit din nou.

AMIAZĂ. Mă îmbrăcasem în hainele noi și curate pe care le cumpărasem în ziua fatală a hoinărelii mele — o cămașă albă din flanel, cu mâneci lungi, și blugi moderni, decolorați.

Făcusem un fel de picnic în fața foculețului din cămin – întinsesem o pătură albă pe covor și ne așezasem acolo să luăm micul dejun întârziat, în timp ce Mojo hăpăia lacom și fără grijă pe podeaua din bucătărie. Aveam din nou pâine franțuzească cu unt, suc de portocale, ouă fierte și fructe tăiate în felii mari. Mâncasem cu poftă, nebăgând în seamă faptul că ea mă avertiza că nu eram încă refăcut complet. Mă simțeam destul de bine. Până și termometrul ei dovedea asta.

Trebuia să plec la New Orleans. Dacă aeroportul era deschis, aş fi putut ajunge la căderea nopții. Dar nu voiam s-o părăsesc chiar acum. I-am cerut niște vin. Voiam să stăm de vorbă. Voiam s-o înțeleg și în același timp mi-era frică s-o părăsesc, mi-era frică să rămân singur, fără ea. Călătoria cu avionul stârnea în sufletul meu o frică lașă. Pe lângă asta, îmi plăcea să stau cu ea...

Vorbise cu ușurință despre viața pe care o ducea în misiune, despre cât de mult îi plăcuse de la început. Primii ani îi petrecuse în Peru, apoi plecase în Yucatan. Îndatoririle cele mai recente o trimiseseră în jungla din Guiana Franceză — un loc cu triburi indiene primitive. Misiunea era la St. Margaret Mary — la șase ore de drum în susul râului Maroni, cu o canoe cu motor, pornind din orașul St. Laurent. Ea și celelalte surori curățaseră capela din beton, mica școală văruiată și spitalul. Dar adesea trebuia să plece ele însele din misiune și să se ducă direct la oameni, în satele lor. Zicea că-i place munca asta.

Mi-a arătat un teanc de fotografii — dreptunghiuri mici și colorate înfățișând clădirile simple din misiune, pe ea și pe celelalte surori, pe preotul care venea pentru slujbă. Nici una dintre surori nu purta vâl sau rasă; erau îmbrăcate în bumbac alb sau kaki și aveau părul lăsat liber — surori care munceau, mi-a explicat. Ea însăși arăta în fotografii strălucitor de fericită — fără nimic din evidenta melancolie visătoare. Într-un instantaneu era înconjurată de indieni cu fețe întunecate și stătea în fața unei construcții ciudate, cu sculpturi din piatră cioplită pe pereți. În altă fotografie tocmai îi făcuse o injecție unui bătrân ca un spectru ce ședea într-un scaun pictat, cu spătar înalt.

Viața în satele din junglă fusese aceeași sute de ani, spunea ea. Oamenii existaseră aici cu mult înainte ca francezii sau spaniolii să pună piciorul pe pământul Americii de Sud. Era greu să-i faci să aibă încredere în surori, în doctori, în preoți. Ea spunea că, în ce o privește, îi păsa prea puțin dacă își învățau sau nu rugăciunile. O interesau, în schimb, vaccinările și să curețe bine plăgile infectate. Se preocupa să dreagă membrele rupte, pentru ca populația junglei să nu rămână slăbită pentru totdeauna.

Firește, cei de-acolo ar fi vrut ca ea să se întoarcă. Avuseseră foarte multă răbdare cu mica ei permisie. Dar aveau nevoie de ea. O aștepta munca. Mi-a arătat telegrama pe care o văzusem deja deasupra oglinzii din baie.

— Îți lipsește lumea de acolo, este evident, am spus.

O studiam, căutând semne de vinovăție în legătură cu ceea ce făcusem împreună. Dar n-am văzut nimic. Nu părea să se frământa nici în legătură cu telegrama.

— Am să mă întorc, bineînțeles, a zis simplu. S-ar putea să sune absurd, dar mi-a fost greu să plec de acolo. Însă problema castității devenise o obsesie distrugătoare.

Sigur că înțelegeam. Se uita la mine cu ochi mari și liniștiți.

— Iar acum știi, am spus, că nu-i deloc atât de important dacă te culci sau nu cu un bărbat. Nu-i așa că asta ai descoperit?

— Poate, a zâmbit ea ușor.

Ce puternică părea, așa cum ședea pe pătură, cu picioarele îndoite

într-o parte, cu părul căzându-i liber și semănând cu un vâl de călugăriță mai mult decât în orice fotografie!

— Cum a început totul pentru tine? am întrebat.

— Crezi că are importanță? a întrebat la rândul ei. Nu știu dacă vei fi de acord cu mine, dacă am să-ți povestesc.

— Vreau să știu, am răspuns.

Era fiica unei profesoare catolice și a unui contabil din Chicago, cartierul Bridgeport, și dăduse dovadă de foarte timpuriu că e o pianistă talentată. Întreaga familie făcuse sacrificii ca să-i plătească lecții cu un profesor faimos.

— Sacrificiu de sine, înțelegi, a spus, zâmbind din nou, sacrificiu încă de la început. Numai că atunci era muzica, nu medicina.

Chiar din vremea aceea era profund religioasă, citea viețile sfinților și visa să ajungă sfântă sau, dacă nu, să muncească într-o misiune din străinătate atunci când avea să crească. Sfânta Rosa de Lima exercita asupra ei o fascinație specială. La fel și Sfântul Martin de Porres, care muncise în toată lumea. Și Sfânta Rita. Visa și ea ca într-o zi să se ocupe de leproși, să înceapă o viață de dăruire și de muncă eroică. Fetiță fiind, construisese o capelă mică în spatele casei și acolo stătea îngenunchată ore în șir în fața crucifixului, sperând că și în palmele și tălpile ei se vor deschide rănile lui Hristos – stigmatetele.

— Luam poveștile acestea foarte în serios, a zis. Sfinții erau reali pentru mine. Posibilitatea eroismului era reală și ea.

— Eroism, am spus.

Era cuvântul meu. Dar ce diferit îl defineam eu! N-am întrerupt-o.

— Părea că pianul era în război cu sufletul meu. Aș fi vrut să renunț la orice pentru alții, iar asta însemna să renunț la pian, înainte de orice, la pian.

Mă întrista. Aveam sentimentul că nu povestise prea des aceste lucruri și o făcea cu voce abătută.

— Dar cum rămâne cu fericirea pe care o dăruiai oamenilor atunci când cântai? am întrebat. Nu era ceva cu adevărat valoros?

— Acum pot spune că era, a răspuns cu vocea și mai sugrumată, vorbele înșiruindu-se dureros de încet. Dar atunci? Nu eram sigură. Nu eram persoana potrivită pentru un asemenea talent. Nu-mi păsa dacă sunt ascultată, dar nu-mi plăcea să fiu văzută. S-a uitat la mine și s-a înroșit ușor. Poate că, dacă aș fi cântat în balconul corului sau după un ecran, ar fi fost altceva.

— Înțeleg. Sunt o mulțime de oameni care simt la fel.

— Dar nu și tu, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

Mi-a explicat ce chinuitor era pentru ea să fie îmbrăcată în dantelă albă și să cânte pentru un auditoriu. O făcea ca să-și mulțumească părinții și profesorul. Participarea la competiții era un infern. Dar câștiga aproape întotdeauna. Când împlinise șaisprezece ani, cariera ei ajunsese o afacere de familie.

— Dar muzica? Îți plăcea?

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Era extazul absolut. Când cântam singură... fără să mă privească nimeni, mă pierdeam complet în ea, ca și cum aș fi fost sub influența unui drog. Era... era aproape erotic. Uneori unele melodii mă obsedau. Mi se învârteau prin cap fără încetare. Când cântam, pierdeam noțiunea timpului. Nici acum nu pot să ascult cu adevărat muzică fără să amețesc și să mă simt transportată. N-ai să găsești aici radio sau magnetofon. Nu pot ține lângă mine asemenea lucruri nici măcar acum.

— Dar de ce ți le refuzi?

M-am uitat în jur. Nu era nici un pian în încăpere.

A clătinat din cap în semn de negație.

— Efectul e devorator, nu înțelegi? Uit prea ușor de orice altceva. Când cânt, nu se mai întâmplă nimic. Viața e suspendată, ca să zic așa.

— Gretchen, e adevărat? am întrebat. Pentru unii dintre noi viața *constă* în sentimente intense! Căutăm extazul. În acele momente... ne desprindem de toată suferința și meschinăria, și lupta. Așa simțeam înainte, când eram viu. Așa simt și acum.

S-a gândit la ce-i spusese, cu chipul destins. Apoi a vorbit liniștit, cu convingere:

— Vreau mai mult decât atât. Vreau ceva mai concret, constructiv. Sau, ca să mă exprim altfel, nu pot să mă bucur de o asemenea plăcere când alții sunt flămânzi, chinuiți ori bolnavi.

— Dar lumea va fi plină întotdeauna de asemenea mizerii. Oamenii au nevoie de muzică, Gretchen, au nevoie la fel de mult cum au nevoie de confort și de mâncare.

— Nu sunt sigură că sunt de acord cu tine. Ba chiar sunt aproape sigură că am altă părere. Trebuie să-mi petrec viața încercând să micșorez mizeria. Crede-mă, mi-am pus problemele acestea de multe ori până acum.

— Ah, să alegi călugăria în locul muzicii! am spus. E de neînțeles pentru mine. Sigur că e bine să fii misionar... Eram prea trist și prea confuz ca să pot continua. Cum de ai făcut această alegere? Familia n-a încercat să te oprească?

A continuat să-mi explice. Când avea șaisprezece ani, mama ei se îmbolnăvise și luni în șir nu reușise nimeni să determine cauza afecțiunii. Era anemică; făcea mereu febră; până la urmă a fost evident că va muri. Îi făcuseră investigații, dar doctorii nu găsiseră nici o explicație. Erau însă siguri cu toții că trăgea să moară. Atmosfera din casă ajunsese otrăvită de mâhnire și chiar de amărăciune.

— I-am cerut lui Dumnezeu să facă o minune, a spus ea. I-am promis că, dacă îmi salvează mama, n-am să mai ating cât trăiesc clapele pianului. Am promis că voi intra la mănăstire imediat ce-mi va fi permis și că-mi voi dăruia viața îngrijirii bolnavilor și muribunzilor.

— Și mama ta s-a vindecat.

— Da. Într-o lună s-a refăcut complet. Trăiește și acum. S-a pensionat și îngrijește de copii după ce vin de la școală – undeva în cartierul negrilor din Chicago. De atunci n-a mai fost bolnavă niciodată.

— Și ți-ai ținut făgăduiala?

A încuviințat din cap.

— Când aveam șaptesprezece ani am intrat la Surorile Misionare și ele m-au trimis la colegiu.

— Te-ai ținut de cuvânt în legătură cu pianul?

A încuviințat din nou dând din cap. Nu era în ea nici urmă de regret, nici un fel de nevoie să mă facă să o înțeleg sau să-i dau dreptate. De fapt, știam că tristețea mea era evidentă, pentru că asta o făcea să fie totuși preocupată puțin de mine.

— Ai fost fericită la mănăstire?

— O, da, a zis ridicând din umeri. Nu-ți dai seama? O viață obișnuită este imposibilă pentru cineva ca mine. Eu am nevoie de ceva mai mult. Trebuie să-mi asum riscuri. Am ales acest Ordin religios pentru că misiunile sale sunt în zonele cele mai îndepărtate și mai nesigure ale Americii de Sud. Nu pot să-ți spun cât de mult iubesc jungla! Tonul vocii a scăzut și a vorbit aproape precipitat: Nu-i destul de toridă și de periculoasă pentru mine. Sunt momente când suntem cu toții epuizați, când spitalul e supraaglomerat și când copiii bolnavi sunt întinși afară, sub șoproane, în

hamace — atunci simt că trăiesc! Nu pot să-ți descriu. Mă opresc numai cât să-mi șterg sudoarea de pe față, să mă spăl pe mâini sau să beau un pahar cu apă. Și-mi spun: sunt vie; sunt aici. Fac ceea ce trebuie.

A zâmbit din nou.

— E un alt fel de extaz, am spus, ceva destul de diferit de muzică. Îmi dau seama care-i diferența esențială.

M-am gândit la ce-mi povestise David despre viața lui din tinerețe, despre cum căutase fiorul în pericol. Ea căuta fiorul în supremul sacrificiu de sine. El căutase pericolul în Brazilia ocultă. Ea răspunsese provocării de a împărți sănătate anonimilor, celor etern săraci. Mă tulbura profund.

— Este și în asta o vanitate, a zis. Vanitatea, inamicul dintotdeauna. Și ceea ce mă tulbura mai mult în... castitatea mea, era mândria pe care o simțeam din cauza ei. Dar, înțelegi, chiar și să mă întorc în felul acesta în Statele Unite a fost un risc. M-am îngrozit când am coborât din avion și mi-am dat seama că eram în Georgetown și că nimic nu mă putea opri să fiu cu un bărbat, dacă voiam. Cred că m-am dus să lucrez la spital de frică. Dumnezeu știe, libertatea nu-i ușoară.

— Asta înțeleg și eu, am spus. Dar familia, cum s-a comportat familia ta față de hotărârea de a renunța la muzică?

— N-au știut atunci. Nu le-am spus. I-am anunțat că mi-am descoperit vocația credinței. Am rămas fermă pe poziții. Au urmat o mulțime de reproșuri. Surorile și frații mei umblaseră în haine purtate ca să am eu parte de lecții de pian. Se întâmplă adesea. Chiar și într-o familie de buni catolici, vestea că una dintre fiice vrea să se călugărească nu este întotdeauna primită cu urale și ovații.

— Le părea rău pentru talentul tău, am spus încet.

— Da, le părea, a răspuns, ridicând ușor din sprâncene. Cât de sinceră și de liniștită părea! Nimic nu era spus cu răceală sau cu îndârjire. A adăugat: Eu aveam viziunea a ceva cu mult mai important decât o femeie tânără pe scenă, după concert, ridicându-se de pe bancheta de la pian ca să primească un buchet de trandafiri. Dar a durat destul până să le spun despre făgăduiala mea.

— Ani?

A încuviințat.

— Au înțeles. Au văzut minunea. Ce-ar fi putut face? Le-am spus că fusesem mai norocoasă decât oricine altcineva care intră la mănăstire. Aveam un semn clar din partea lui Dumnezeu. El însuși rezolvase toate conflictele dintre noi.

— Crezi asta?

— Da, cred. Într-un fel, însă, nici măcar nu contează dacă e adevărat sau nu. Și dacă ar trebui să înțeleagă cineva, acela ești tu.

— De ce?

— Pentru că vorbești despre adevăruri religioase și despre idei religioase și știi că ele contează, chiar dacă nu sunt decât metafore. Am văzut încă de când delirai.

Am oftat.

— N-ai vrut niciodată să cânti din nou la pian? Nu te-ai gândit niciodată la o sală goală, cu un pian pe scenă, și tu numai să te așezi și...

— Sigur că m-am gândit. Dar nu pot și nu vreau s-o fac.

Acum zâmbea într-adevăr frumos.

— Gretchen, într-un fel, povestea ta e grozavă, am spus. De ce nu poți, ca bună catolică, să-ți consideri talentul drept un dar de la Dumnezeu, un dar care nu trebuie irosit?

— Știu că a fost un dar de la Dumnezeu. Dar nu înțelegi? A urmat o răscruce; sacrificarea pianului a fost ocazia pe care mi-a oferit-o Dumnezeu ca să-l slujesc într-un fel mai special. Lestat, cum ar putea fi

comparată muzica cu ajutorarea oamenilor, a sute de oameni?

Am clătinat din cap.

— Cred că muzica poate fi la fel de importantă.

S-a gândit îndelung înainte să răspundă.

— N-aș fi putut continua, a zis. Poate că m-am folosit de boala mamei mele, cine știe. Dar trebuia să devin soră. Nu aveam altă cale. Adevărul este că nu pot trăi acceptând mizeria din lume. Nu pot găsi justificare confortului sau plăcerii atunci când alți oameni suferă. Nu știu cum pot ceilalți s-o facă.

— Doar nu crezi că poți schimba lumea, Gretchen.

— Nu, dar pot să-mi petrec viața câștigând multe vieți, o mulțime de vieți unice. Iată ce contează.

Povestea aceasta m-a tulburat atât de mult, încât nu mai puteam rămâne așezat. M-am ridicat, întinzându-mi picioarele țepele, apoi m-am dus la fereastră și m-am uitat la câmpul de zăpadă de afară.

Ai fi putut să nu-ți bați capul, dacă ar fi fost o persoană melancolică sau handicapată mintal, sau una în permanent conflict cu sine, instabilă psihic. Dar nimic mai departe de adevăr. Mi se părea aproape de nepătruns.

Mi se părea la fel de străină ca și Nicolas, prietenul meu muritor de acum multe decenii, dar nu pentru că i-ar fi semănat, ci pentru că cinismul aceluia, sarcasmul și eterna lui revoltă conținuseră o dăruire de sine pe care nu reușisem s-o înțeleg cu adevărat. Nicki al meu, atât de plin în aparență de exces și excentricitate, obținea satisfacții din ceea ce făcea numai pentru că îi îndemna pe ceilalți.

Dăruirea de sine — iată esența.

M-am întors. Pur și simplu, se uita la mine. Am avut din nou senzația clară că pentru ea nu conta prea mult ceea ce spuneam eu. Nu-mi cerea s-o înțeleg. Era, într-un fel, cea mai puternică persoană pe care o întâlnisem în lunga mea viață.

Nu era de mirare că mă luase din spital; o altă soră nu și-ar fi asumat o asemenea povară. Am întrebat-o:

— Gretchen, nu ți-a fost frică nici o clipă că ți-ai irosit viața, că boala și suferința vor dura, pur și simplu, mult timp după ce tu nu vei mai fi și că tot ceea ce ai făcut nu va însemna nimic în planul general al lumii?

— Lestat, a răspuns ea, planul general e acela care nu înseamnă nimic. Avea ochii mari și limpezi. A continuat: Lucrurile mici sunt cele care contează. Sigur că boala și suferința vor dura și după ce eu nu voi mai fi. Dar e important că am făcut ceea ce mi-a stat în puteri. Este triumful și vanitatea mea. Este vocația mea și păcatul trufiei mele. Este felul meu de eroism.

— Dar, chérie, asta contează numai dacă cineva ține socoteală — dacă Ființa Supremă îți va valida decizia, dacă vei fi recompensată pentru ceea ce faci, dacă vei fi măcar încurajată.

— Nu, a zis, căutându-și gânditoare cuvintele, ca de obicei. Nimic mai departe de adevăr. Gândește-te la ce am spus. Ți-am relatat ceva ce în mod evident este nou pentru tine. Poate că este un secret religios.

— Cum așa?

— Sunt multe nopțile în care stau trează, conștientă pe deplin că s-ar putea să nu existe un Dumnezeu personal și că suferințele copiilor pe care le văd zi de zi în spitalul nostru nu vor fi niciodată cântărite și răscumpărate. Mă gândesc la toate vechile argumente — știi, cum poate justifica Dumnezeu suferința unui copil? Întrebarea asta și-a pus-o Dostoievski. Și Albert Camus. Ne-o punem și noi mereu. Dar până la urmă nu contează. Dumnezeu poate exista sau nu. Dar mizeria este reală. Absolut reală, absolut de necontestat. Iar îndatorirea mea, esența

creдинței mele zace în această realitate. Trebuie să fac ceva împotriva ei!

— Iar când vom muri, dacă nu există Dumnezeu...

— Așa să fie. Voi ști că am făcut ceea ce-mi stătea în puteri. Aș putea să mor chiar acum. A ridicat din umeri. N-ar fi nici o diferență.

— De aceea nu te simți vinovată ca te-ai culcat cu mine.

S-a gândit.

— Vinovată? Când mă gândesc, mă simt fericită. Nu-ți dai seama ce-ai făcut pentru mine? A așteptat, iar ochii i s-au umplut încet de lacrimi. Am venit aici tocmai ca să te întâlnesc, ca să fiu cu tine, a adăugat, cu voce pierită. Iar acum pot să mă întorc în misiune. A lăsat capul în jos și încet, în tăcere, și-a redobândit calmul, iar ochii i s-au limpezit. Apoi a privit în sus și a vorbit din nou. Când spui că ai creat-o pe Claudia, copila aceea... Când povestești cum ai adus-o în lumea voastră pe Gabrielle, mama ta... vorbești despre un efort de a atinge ceva. Vrei să-i spui transcendență? Când muncesc la misiune până sunt gata să mă prăbușesc, ating aceeași transcendență. Trec dincolo de îndoială, dincolo de ceva... ceva deznădăjduit și negru înăuntrul meu. Nu știu.

— Deznădăjduit și negru, da, despre asta-i vorba, nu-i așa? Muzica nu reușea să le înlăture.

— Ba reușea, dar nu era adevărat.

— De ce nu era adevărat? De ce binele acesta — cântatul la pian — era fals?

— Pentru că nu făcea destul pentru ceilalți, iată de ce.

— Ba făcea. Le făcea plăcere, sunt sigur.

— Plăcere?

— Iartă-mă, am ales un cuvânt greșit. Te pierdeai în vocația ta. Erai tu însăși atunci când cântai la pian — nu înțelegeți? Erai Gretchen cea unică! Iată adevăratul înțeles al cuvântului „virtuoasă”. Și voiai să te pierzi.

— Cred că ai dreptate. Dar, pur și simplu, muzica nu era drumul meu.

— Gretchen, mă înspăimânți!

— N-ar trebui să te înspăimânt. Nu spun că acela era un drum greșit. Dacă ai făcut binele cu muzica ta — cu scurta ta carieră de cântăreț rock pe care ai descris-o — acela era binele pe care puteai tu să-l faci. Eu fac bine în felul meu, asta-i tot.

— Nu, te negi pe tine. Ești înfometată de dragoste la fel cum tânjesc eu după sânge noapte de noapte. Călugăria ta te neagă pe tine, îți negi dorințele cărnii, dragostea pentru muzică, toate lucrurile din lume care sunt asemenea muzicii. *Ești* o virtuoasă, virtuoasa propriei tale suferințe.

— Te înșeli, Lestat, a zâmbit ea din nou, încetișor, clătinând din cap. Asta este ceea ce vrei tu să crezi despre cineva ca mine. Ascultă-mă, Lestat. Dacă tot ceea ce mi-ai spus e adevărat, atunci nu-i oare evident că ai vrut să mă întâlnești în lumina acelui adevăr?

— Cum așa?

— Haide, stai lângă mine și să vorbim.

Nu știu de ce ezitam, de ce îmi era frică. Până la urmă m-am întors pe pătură și m-am așezat în fața ei, încrucișându-mi picioarele. M-am sprijinit cu spatele de marginea dulapului cu cărți.

— Nu înțelegeți? m-a întrebat. Eu reprezint calea opusă, o cale la care nici nu te-ai gândit, dar care ar putea să-ți aducă toată consolarea pe care o cauți.

— Gretchen, dar tu nu crezi nici o clipă că ce ți-am spus despre mine e adevărat. Nu poți. Nici nu mă aștept să poți.

— Ba te cred! Cred fiecare cuvânt pe care l-ai spus. Iar adevărul literal este neimportant. Tu cauți ceea ce caută sfinții atunci când renunță la viața lor normală, când se înghesuie în serviciul Domnului. Ceea ce contează este că ai fost mizerabil în existența pe care ai dus-o până acum,

mizerabil până la nebunie, iar calea mea îți oferă o alternativă.

— Mie-mi spui asta? am întrebat.

— Sigur că da. Nu vezi planul? Intri în acest trup; ajungi în mâinile mele; îmi oferi clipa de iubire pe care o caut. Dar eu, eu ce-ți dau ție? Care este semnificația mea pentru tine? A ridicat mâna și mi-a cerut să tac. Nu, nu-mi vorbi din nou despre ordinea generală a lucrurilor. Nu întreba dacă există cu adevărat Dumnezeu. Gândește-te la tot ce-am spus. Am spus-o pentru mine, dar și pentru tine. Câte vieți ai luat în existența ta nelumească? Și câte vieți am salvat eu — salvat la propriu — în misiuni?

Eram gata să contrazic o asemenea posibilitate, dar mi s-a năzărit brusc să aștept, să rămân tăcut, mai bine să mă gândesc.

M-a străbătut tăios ideea că s-ar putea să nu-mi mai redobândesc niciodată trupul preternatural, că s-ar putea să rămân pentru o viață ținut în această carne. Dacă nu reușeam să pun mâna pe Hoțul de Trupuri, dacă nu reușeam să-i determin pe ceilalți să mă ajute, moartea pe care spuneam că mi-o doresc avea să mă ajungă după o vreme. Mă întorsesem în timp.

Dar dacă și asta era în ordinea lucrurilor? Dacă era un destin? Să-mi petrec viața muritoare muncind așa cum muncea Gretchen, să-mi dedic întreaga ființă materială și spirituală altora? Dacă m-aș fi dus, pur și simplu, cu ea la postul din junglă? Nu în calitate de iubit al ei, desigur. Asemenea lucruri n-aveau importanță pentru ea, era evident. Dar dacă m-aș fi dus ca ajutor al ei? Dacă mi-aș fi închis viața muritoare în această ramă a sacrificiului de sine?

Mi-am impus din nou să tac, să aștept.

Mai aveam o capacitate suplimentară despre care ea nu știa nimic — averea pe care aș fi putut-o oferi misiunii ei sau unor misiuni ca aceea. Și chiar dacă averea era atât de nemăsurată, încât n-ar fi putut nimeni s-o socotească, eu puteam. Aveam viziunea incandescentă a limitelor ei, a efectelor ei. Populația unor întregi sate hrănită și îmbrăcată, spitale aprovizionate cu medicamente, școli dotate cu cărți, cu radiouri, cu plane. Da, cu plane. O, era o poveste veche, tare veche. Era un vis vechi, tare vechi.

Cât timp m-am gândit, n-am scos o vorbă. Am văzut clipele fiecărei zile din viața mea muritoare — posibila mea viață muritoare — cheltuite împreună cu fiecare particică din averea mea pentru acest vis. Le-am văzut de parcă ar fi fost fire de nisip strecurându-se prin deschiderea îngustă a unei clepsidre.

În chiar acest moment, în timp ce noi ședeam în cămăruța ei curată, oamenii mureau de foame în marile mahalale din est. Sau în Africa. Piereau în toată lumea din cauza bolilor sau dezastrelor. Inundațiile le luau casele; seceta le veștejea grânele și speranțele. Mizeria, fie și a unei singure țări, era mai mult decât putea cuprinde mintea, dacă o desenai în detalii.

Și totuși, dacă aș fi dat tot ceea ce aveam pentru această strădanie, ce aș fi realizat până la urmă?

Știam măcar dacă medicina modernă aplicată într-un sat din junglă este într-adevăr mai bună decât cea tradițională? De unde puteam ști că educația dată unui copil din junglă îi aducea fericire? De unde să știu că toate acestea valorau cât pierzania mea? Cât aș fi vrut să-mi pese dacă are importanță sau nu! Era groaznic.

Nu-mi păsa. Puteam să plâng pentru fiecare suflet care suferea, dar nu-mi păsa într-atât, încât să-mi sacrific viața pentru milioanele de anonimi din lume. De fapt, această idee mă umplea de-a dreptul de spaimă, de o teribilă și neagră spaimă. Era o viață mai presus de tristețe. Părea chiar să nu mai fie viață. Și părea ceva complet opus

transcendenței.

Am clătinat din cap. I-am explicat, bâlbâindu-mă, de ce mă înspăimântase atât de mult această viziune.

— Cu secole în urmă, când am ajuns prima oară să stau pe mica scenă bulevardieră din Paris — când am văzut chipurile fericite, când am auzit aplauzele — m-am simțit de parcă trupul și sufletul meu și-ar fi găsit destinul; m-am simțit de parcă fiecare promisiune ce-mi fusese făcută la naștere și în copilărie începuse să se împlinească în sfârșit.

Mai erau și alți actori, mai buni sau mai proști; alți cântăreți; alți clovni; existaseră un milion înaintea mea și aveau să mai existe un milion după aceea. Dar fiecare dintre noi strălucea cu o putere inimitabilă; fiecare se trezise la viață în momentul lui unic și fascinant; fiecare avea șansa să-i învingă pentru totdeauna pe ceilalți în mintea spectatorului, iar acesta este singurul mod de împlinire pe care îl înțeleg într-adevăr: împlinirea în care șinele — sinele acesta, dacă vrei — este absolut întreg și triumfător.

Ai dreptate, aș fi putut fi un sfânt, dar atunci ar fi trebuit să întemeiez un ordin religios sau să conduc în luptă o armată. Ar fi trebuit să fac astfel de miracole, încât întreaga lume să ingenuncheze în fața lor. Sunt unul care trebuie să îndrăznească, chiar dacă mă înșel — chiar dacă mă înșel complet. Gretchen, Dumnezeu mi-a dat un suflet individual, iar eu nu pot să-l îngrop.

Eram uluit să văd că ea-mi zâmbea în continuare, încet și fără să pună întrebări, în timp ce chipul îi era plin de o mirare calmă.

— Mai bine să domnești în iad, a întrebat cu atenție, decât să slujești în cer?

— O, nu. Aș aduce cerul pe pământ, dacă aș putea. Dar eu trebuie să-mi ridic vocea; trebuie să strălucesc și trebuie să ating extazul adevărat pe care tu îl negi — intensitatea adevărată de care tu fugi! Asta înseamnă pentru mine transcendență! Când am creat-o pe Claudia, deși făceam o boacăna — da, a fost transcendență. A fost transcendență și când am creat-o pe Gabrielle, așa nemernică cum părea. Era un act unic, puternic și oribil, care storcea din mine unica mea putere și îndrăzneală. Mi-am zis că n-ar trebui să moară, da, probabil că sunt exact aceleași cuvinte pe care le folosești tu în satul cu copii.

Iar ca să respect ceea ce spuseseam, trebuia să le aduc în lumea mea nenaturală. Nu aveam numai misiunea să le salvez, ci și să le fac ceea ce eram eu însumi — o ființă unică și teribilă. Să le confer aceeași individualitate ca a mea. Aveam să trăim, chiar dacă acestei stări i se spune moarte vie, aveam să iubim, aveam să-i înfruntăm pe cei care doreau să ne judece și să ne distrugă. Asta era transcendența mea. Sacrificiul de sine și mântuirea nu făceau parte din ea. Oh, cât era de frustrant să nu pot comunica, să n-o pot face să mă creadă cuvânt cu cuvânt. Nu-ți dai seama că am supraviețuit la tot ce mi s-a întâmplat tocmai pentru că sunt cel care sunt? Forța, voința, refuzul de a renunța sunt singurele componente ale sufletului meu pe care le pot cu adevărat identifica. Egoismul, dacă vrei să-i spui așa, este forța mea. Eu sunt Vampirul Lestat și nimic... nici măcar acest trup muritor... nu va reuși să mă înfrângă.

Eram uluit văzând-o că încuviințează, că are o expresie de totală acceptare.

— Și dacă vii cu mine, a zis cu căldură, Vampirul Lestat ar pieri — nu-i așa? — în propria lui mântuire.

— Da. Ar muri încet și oribil printre tot soiul de sarcini mărunte, îngrijindu-se de hoarde nesfârșite de anonimi, de oameni fără chip, de nevoiași eterni.

M-am simțit dintr-o dată atât de trist, încât n-am mai putut continua.

Eram obosit în modul groaznic al muritorilor, când mintea modifică și chimismul trupului. M-am gândit la discursul pe care i-l ținusem Claudiei în vis și la faptul că acum i-l ținusem lui Gretchen și că mă cunoșteam pe mine însumi mai bine decât înainte.

Am ridicat genunchii și i-am înconjurat cu brațele, pe urmă mi-am rezemat fruntea de ei.

— Nu pot s-o fac, am șoptit. Nu mă pot îngropa de viu într-o viață ca a ta. Și nici nu vreau, asta-i partea groaznică. Nu vreau s-o fac! Nu cred că mi-ar salva sufletul. Nu cred că ar conta.

I-am simțit mâinile pe brațele mele. Îmi mângâia din nou părul, îndepărtându-l de pe frunte.

— Te înțeleg, a spus, chiar dacă n-ai dreptate.

M-am uitat în sus la ea și am râs încet. Am luat un șervețel de la micul nostru picnic și mi-am șters ochii și nasul.

— Nu ți-am zguduit credința, nu?

— Nu, a zis ea. De data aceasta avea un zâmbet diferit, mai cald și mai strălucitor. Ai întărit-o, a șoptit. Cât ești de straniu și ce minune că ai venit la mine. Aproape că pot să cred că drumul tău este cel potrivit pentru tine. Cine altcineva ai putea fi? Nimeni.

M-am lăsat pe spate și am luat o înghițitură de vin. Se încălzise de la foc, dar era încă bun și mi-a trimis un freamăt de plăcere în membrele inerte. Am băut ceva mai mult. Apoi am pus paharul jos și m-am uitat la ea.

— Vreau să te întreb ceva, i-am spus. Răspunde-mi din inimă. Dacă ies învingător — dacă îmi redobândesc trupul — vrei să vin la tine? Vrei să-ți arăt că tot ceea ce ți-am spus a fost adevărat? Gândește-te bine înainte să-mi răspunzi.

Vreau cu adevărat s-o fac. Chiar vreau. Însă nu sunt sigur că ar fi cel mai bun lucru pentru tine. Viața ta este una aproape perfectă. Micul nostru episod carnal n-ar putea să te îndepărteze de ea. Am avut dreptate — nu-i așa? — cu ceea ce am spus mai înainte. Acum știi că plăcerea erotică nu-i cu adevărat importantă pentru tine și ai de gând să te întorci la munca ta din junglă foarte curând, dacă nu chiar imediat.

— E adevărat. Dar ar trebui să mai știi ceva. Azi-dimineață a existat o clipă în care m-am gândit că aș putea să las baltă totul — numai ca să fiu cu tine.

— Nu, Gretchen, nu tu.

— Ba da, eu. Simt că mă tulbură ceva din nou, așa cum făcea odată muzica. Și dacă ai să spui „Vino cu mine” chiar și acum, s-ar putea să vin. Dacă lumea aceea a voastră există într-adevăr... S-a întrerupt, ridicând încet din umeri, scuturându-și părul încetisor și apoi netezindu-l pe umeri. Sensul castității mele este să nu te îndrăgostești, a adăugat, concentrându-se să se uite la mine. Aș putea să mă îndrăgostesc de tine. Sunt sigură că aș putea. S-a oprit, apoi a spus cu voce gravă, tulburată: Ai putea deveni dumnezeul meu. Știu că e adevărat.

Mă speria și totuși în același timp simțeam o plăcere și o satisfacție nerușinată, o mândrie mohorâtă. Am încercat să nu țin din cauza excitației fizice. La urma urmei, ea nu știa ce spusese. N-avea cum să știe. Dar era ceva deosebit de convingător în vocea și în felul ei de a se purta.

— Am să mă întorc acolo, a spus cu aceeași voce plină de certitudine și umilință. Probabil că voi pleca în câteva zile. Dar da, dacă câștigi această bătălie, dacă-ți recuperezi vechea înfățișare — pentru numele lui Dumnezeu, vino la mine. Vreau... vreau *să știu!*

N-am răspuns. Eram prea confuz. Apoi am dat glas confuziei:

— Știi, dacă am să vin la tine să-ți dezvălui cum sunt cu adevărat, s-ar putea să fii dezamăgită.

— Cum adică?

— Mă crezi o ființă sublimă din cauza conținutului spiritual a tot ce ți-am spus. Mă consideri un fel de nebun binecuvântat care amestecă adevărul cu eroarea în felul unui mistic. Dar eu nu sunt o ființă omenească. Și când vei ști asta, poate că mă vei urî.

— Nu. Niciodată n-aș putea să te urăsc. Și să știu că tot ce ai spus e adevărat? Acesta ar fi... un miracol.

— Poate că da, Gretchen. Poate. Dar amintește-ți ce-am spus. Suntem o viziune fără revelație. Suntem un miracol fără sens. Vrei cu adevărat să duci și crucea asta pe lângă toate celelalte?

Nu a răspuns. Îmi cântărea cuvintele. Nu-mi puteam imagina ce înțeles aveau pentru ea. M-am întins către mâna ei; m-a lăsat să o iau, împletindu-și încetișor degetele cu ale mele, în timp ce se uita neclintit la mine.

— Nu există Dumnezeu, nu-i așa, Gretchen?

— Nu, nu există, a rostit în șoaptă.

Voiam să râd și să plâng. M-am lăsat pe spate, râzând încetișor în mine și uitându-mă la ea, la felul calm, statuar în care ședea acolo, cu lumina focului oglindită în ochii ei căprui.

— Habar n-ai ce-ai făcut pentru mine, a zis. Nici nu știi cât de mult a contat. Sunt gata — gata să mă întorc acum.

Am clătinat din cap.

— Atunci, frumoasa mea, înseamnă că nu va conta dacă vom ajunge din nou împreună în pat. Pentru că e sigur că ar trebui s-o facem.

— Da, cred că ar trebui s-o facem, a răspuns.

ERA aproape întuneric când m-am ridicat încet de lângă ea și am trecut cu telefonul cu fir lung în baie, ca să-l caut pe agentul meu din New York. Am sunat îndelung, iar și iar. Eram pe punctul să renunț și să mă adresez omului meu din Paris, când a răspuns o voce care m-a informat încet, cu cuvinte stângace și împleticite, că reprezentantul meu din New York nu mai era în viață. Fusese omorât în biroul lui din Madison Avenue cu câteva nopți în urmă. Motivul crimei era în mod cert jaful; computerul și actele fuseseră furate.

Am fost atât de uluit, încât nici nu i-am putut răspunde vocii binevoitoare de la telefon. Până la urmă, am reușit însă să mă adun suficient cât să-i pun câteva întrebări.

Crima se petrecuse miercuri noaptea, în jurul orei opt. Nu, nimeni nu știa cât de mare era proporția jafului în datele computerului. Da, din păcate bietul om suferise.

— O situație îngrozitoare a zis vocea. Dacă erați în New York ați fi aflat cu siguranță. Toate ziarele din oraș au preluat povestea. Au numit-o crimă de vampir. Corpul omului a fost în întregime golit de sânge.

Am închis telefonul și am rămas îndelung țeapăn și tăcut. Apoi am sunat la Paris. Omul meu a răspuns aproape fără întârziere.

Slavă Domnului că am sunat, a zis. Dar eram rugat să mă identific. Nu, parolele nu erau de ajuns. Vreo discuție pe care să o fi purtat în trecut? Ah, da, da, asta era. Vorbiți, vorbiți, a spus. Am început să-i torn o litanie de secrete știute doar de mine și de el și, în sfârșit, am auzit ușurarea cu care și-a luat o piatră de pe inimă.

Spunea că se întâmplaseră lucruri dintre cele mai ciudate. Fusese căutat de două ori de către cineva care pretindea că sunt eu, dar era evident că mințea. Tipul acela știa chiar și două dintre parolele pe care le folosisem în trecut și îi servise o poveste complicată, ca să explice de ce nu le știa și pe cele de mai târziu. În același timp, promise și câteva ordine

electronice de virare de fonduri, dar, de fiecare dată, codurile erau greșite. Însă nu în întregime greșite. De fapt, existau toate datele că persoana era pe cale să ne spargă sistemul.

— Dar, Monsieur, dați-mi voie să vă spun partea cea mai simplă. Omul acesta nu vorbește franțuzește la fel ca dumneavoastră! Nu vreau să vă jignesc, Monsieur, dar franceza dumneavoastră este mai degrabă... cum să spun, neobișnuită? Folosiți cuvinte demodate. Și le puneți într-o ordine care nu se mai folosește. Eu știu când vorbesc cu dumneavoastră.

— Înțeleg perfect, am spus. Acum ascultă-mă bine. Nu trebuie să mai vorbești cu persoana aceea. Este în stare să-ți citească gândurile. Încearcă să obțină codurile de la tine prin mijloace telepatice. Noi doi trebuie să stabilim un sistem. Vei face un transfer pentru mine... la banca mea din New Orleans. Dar după aceea totul trebuie ferecat zdravăn. Iar când am să te mai contactez, am să folosesc trei cuvinte demodate. Nu ne vom înțelege asupra lor... dar vor fi cuvinte pe care m-ai mai auzit folosindu-le și le vei ști.

Era riscant, bineînțeles, dar important era că omul mă cunoștea! Am continuat să-i spun că hoțul în chestiune e foarte periculos, că acționase violent împotriva omului meu din New York și că trebuia să folosească orice mijloc de protecție personală. Aveam să plătesc eu totul — oricâte gărzii de corp, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Nu trebuia să-și pună problema că exagerează.

— Mă vei auzi foarte curând. Ține minte, cuvinte demodate. Vei ști că vorbești cu mine.

Am închis telefonul. Tremuram de o furie fără margini! Ah, monstrul! Nu-i ajunge că are trupul unui zeu, vrea să jefuiască și tezaurul zeului. Diavolul! Iar eu fusesem atât de tâmpit, încât să nu-mi dau seama că asta avea să se întâmple!

„Oh, iată, ești om! mi-am zis. Un om idiot!” Și când mă gândeam cum o să mă dojenească Louis înainte să consimtă să mă ajute!

Dacă ar ști Marius! Era un gând absolut îngrozitor. Pur și simplu, trebuia să ajung cât mai repede la Louis.

Trebuia să fac rost de o valiză și să mă duc la aeroport. Trebuia să aranjez în așa fel, încât Mojo să poată călători și el în cușcă. N-aveam să-mi iau rămas-bun de la Gretchen așa cum prevăzusem, frumos, pe îndelete. Dar, desigur, ea va înțelege.

Se întâmplaseră multe în lumea complexă și amăgitoare a misteriosului ei iubit. Era timpul să ne despărțim.

17

CĂLĂTORIA spre sud a fost un mic coșmar. Aeroportul, abia redeschis după repetatele furtuni, era înțesat până la refuz de muritori îngrijorați care așteptau zborurile cu întârzieri mari sau pe cei apropiați lor, pe care veniseră să-i întâmpine.

Gretchen a dat drumul lacrimilor, eu la fel. O apucase o frică teribilă că n-avea să mă mai vadă niciodată, iar eu nu pridideam să o tot asigur că mă voi duce la ea, la Misiunea St. Margaret Mary din jungla Guanei Franceze, de la St. Laurent în susul râului Maroni. Adresa fusese scrisă și pusă cu grijă la mine în buzunar, laolaltă cu toate numerele de telefon de la sediul Ordinului din Caracas, de unde surorile m-ar fi putut îndruma dacă n-aș fi fost în stare să găsesc singur locul. Ca prim pas al întoarcerii ei, rezervase deja biletul pentru un zbor de la miezul nopții.

— Într-un fel sau în altul, trebuie să te văd din nou! mi-a spus, cu o

voce care-mi sfâșia inima.

— Mă vei vedea, ma chère, îți promit. Am să găsesc misiunea. Am să te găsesc.

Zborul a fost la rândul său un iad. N-am reușit decât să zac plin de uimire, așteptând ca avionul să explodeze și trupul meu muritor să se desfacă în bucăți. Faptul că am băut cantități mari de gin tonic nu mi-a calmat frica, iar dacă reușeam să-mi eliberez mintea de ea pentru câteva clipe, era numai ca să mă gândesc la dificultățile care mă așteptau. Apartamentul meu de pe acoperiș, de exemplu, era plin de haine ce nu mi se potriveau. Și obișnuiam să intru printr-o ușă a acoperișului. Nu aveam cheie de la ușa din stradă. Iar cheia apartamentului era în locul meu de dormit de sub Cimitirul Lafayette, o cameră secretă unde nu puteam ajunge bazându-mă doar pe puterea mea de muritor, căci intrarea era blocată din loc în loc de uși pe care nici măcar un grup de muritori n-ar fi reușit să le deschidă.

Dacă Hoțul de Trupuri fusese la New Orleans înaintea mea? Dacă îmi devastase camerele și-mi furase toți banii ascunși acolo? Nici chiar așa! Nu, dar dacă furase toate documentele nefericitului meu agent din New York... Mai bine să mă gândesc că s-ar putea să explodeze avionul. Și apoi, era Louis. Dar dacă Louis n-avea să fie acolo? Dacă... Și tot așa vreme de aproape două ore.

În sfârșit, am ajuns la momentul zgomotoasei, zgâlțâitei, huruitoarei și înspăimântătoarei aterizări, printr-o ploaie de proporții biblice. L-am preluat pe Mojo, l-am scos din ladă și l-am împins cu curaj pe bancheta din spate a unui taxi. Am început drumul prin furtuna neîntreruptă, cu șoferul conducând cât de riscant se putea, în timp ce Mojo și cu mine cădeam pe rând unul în brațele altuia, dacă se poate spune așa.

Era aproape miezul nopții când am intrat în cele din urmă pe străduțele înguste, mărginite de copaci, de la periferie; ploaia neîntrerupt și atât de tare, încât casele abia se vedeau de după gardurile de fier. Am zărit casa mohorâtă și abandonată a lui Louis înghesuită între copaci întunecați; am plătit șoferul, am scos valiza și l-am luat pe Mojo cu mine în ploaia torențială.

Era frig, foarte frig, dar nici pe departe nu se compara cu aerul înghețat din Georgetown. În ciuda ploii reci, frunzișul bogat și întunecat al magnoliilor uriașe și al stejarilor părea să facă lumea mai plăcută și mai ușor de suportat. Pe de altă parte, nu mai văzusem niciodată cu ochi de muritor o locuință atât de stingheră ca marea casă părăsită din fața adăpostului ascuns al lui Louis.

Mi-am ferit o clipă ochii de ploaie și m-am uitat în sus la ferestrele negre și goale, simțind că mă sperie într-un mod irațional faptul că nu locuia nimeni aici, că eram nebun, că eram destinat să rămân pentru totdeauna în trupul acela omenesc.

Ca și mine, Mojo a sărit și el peste gardul mic de fier. Am lăsat împreună brazde prin iarba înalta din jurul ruinelor vechii terase și din grădina udă și năpădită de bălării. Noaptea era plină de zgomotul ploii, răpăind în urechile mele muritoare. Când am văzut în fața mea căsuța și mormanul uriaș de viță udă, aproape că m-a podidit plânsul.

Am rostit în șoaptă numele lui Louis. Am așteptat. Dinăuntru nu se auzea nici un sunet. Locul părea pe punctul de a se prăbuși din cauza stricăciunilor. M-am apropiat încet de ușă.

— Louis, am zis iarăși. Louis, sunt Lestat!

Am intrat cu grijă înăuntru, printre grămezile de obiecte prăfuite. Era imposibil să văd ceva. Zăream totuși biroul, albeața hârtiilor și lumânarea, cu o cutie mare de chibrituri alături.

Cu degete ude și tremurătoare am încercat să aprind un chibrit și,

după câteva încercări, am izbutit. Abia l-am apropiat de fitil și o luminiță mică a umplut încăperea, aruncându-și strălucirea peste fotoliul de catifea roșie care era al meu și peste celelalte obiecte uzate și părăsite din cameră.

M-a străbătut un fior de ușurare. Eram aici! Eram aproape în siguranță! Și nu eram nebun. Locul acesta dezordonat, insuportabil, îngrozitor era lumea mea! Louis avea să sosească. Era aproape aici. M-am prăbușit epuizat în fotoliu. Mi-am lăsat mâinile pe capul lui Mojo, scărpinându-i creștetul și mângâindu-i urechile.

— Am reușit, băiete, am spus. Curând vom fi pe urma împielitului. Vom găsi o cale să tratăm cu el. Mi-am dat seama că tremuram din nou și că simțeam vechea congestie în piept. Dumnezeuule îndurător, nu lăsa să mi se întâmple iar, m-am rugat. Louis, pentru numele lui Dumnezeu, vino! Oriunde ai fi, întoarce-te acum. Am nevoie de tine.

Eram pe punctul de a caută în buzunar una dintre batistele de hârtie pe care Gretchen mă silise să le iau, când mi-am dat seama că exact în stânga mea, la numai două degete de brațul fotoliului, ședea cineva și că o mână albă și foarte netedă se întindea către mine. În aceeași clipă Mojo a sărit în picioare și a început să latre în cel mai înspăimântător mod cu putință, pregătindu-se să îl atace pe cel de lângă mine.

Am încercat să țip, să spun cine sunt, dar, înainte să deschid gura, m-am pomenit aruncat la pământ, asurzit de lătratul lui Mojo, și am simțit talpa de piele a unei cizme apăsându-mi gâtul până la os, strivindu-l cu atâta forță, încât era gata să se frângă.

Nu puteam vorbi, nici nu mă puteam elibera. Dinspre câine s-a auzit un chelălăit ascuțit, apoi a tăcut și el, după ce urechea mea a distins zgomotul înfundat făcut de trupul lui care cădea pe podea. I-am simțit greutatea apăsându-mi picioarele și m-am cufundat brusc și fără speranță în cea mai pură groază. Rațiunea mă părăsise și strângeam piciorul care mă apăsa în jos, îl loveam și horcăiam, nereușind să scot din mine decât gemete nearticulate.

Louis, sunt Lestat. Sunt în trup, în trupul omenesc.

Piciorul mă apăsa din ce în ce mai tare. Mă sugruma și oasele stăteau să se frângă, și nu puteam să scot măcar o silabă ca să mă salvez. I-am văzut fața deasupra mea, în semiîntuneric — albeața strălucitoare a chipului, oasele simetrice, mâinile delicate, care șovăiau în aer, într-o atitudine perfectă de nehotărâre, în timp ce ochii adânci, de un verde subtil și incandescent, se uitau în jos la mine, fără cea mai mică emoție.

Am strigat din nou cu tot sufletul, dar parcă fusese el vreodată în stare să ghicească gândurile victimelor sale? Eu puteam s-o fac, el nu. Oh, Doamne, ajută-mă, Gretchen, ajută-mă, țipam în adâncul sufletului.

În timp ce piciorul apăsa tot mai tare, de data aceasta hotărât, probabil ca să se termine odată, mi-am răsucit capul spre dreapta, am tras cu disperare un firicel de aer în piept și m-am forțat să scot din gât un singur cuvânt: „Lestat!”, îndreptând în același timp spre mine degetul arătător de la mâna dreaptă.

Era ultimul gest de care mai eram în stare. Mă sufocasem și asupra mea cobora întunericul. Mă apucase o greață teribilă și tocmai când încetase să-mi mai pese de ceva și începusem să mă simt ușor, apăsarea a încetat și m-am pomenit rostogolindu-mă și ridicându-mă pe mâini, tușind cu înverșunare, fără întrerupere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am strigat, scuipând cuvintele printre gâfâielile răgușite, sunt Lestat. În trupul acesta sunt eu, Lestat! Nu poți nici măcar să-mi dai șansa să spun ceva? Ești gata să omori orice neajutorat care face greșeala să intre în casa ta? Ești nebun! Cum rămâne cu vechile legi ale ospitalității? De ce naiba nu pui dragi de fier la uși?

M-am ridicat în genunchi și, brusc, greața m-a doborât. Am vomitat în praful și mizeria de pe jos un șuvoi de mâncare digerată, apoi m-am tras mai înapoi, înfrigurat și nenorocit, uitându-mă în sus la el. Ai omorât câinele, nu-i așa? Ești un monstru! M-am aruncat asupra trupului inert al lui Mojo. Nu era mort, își pierduse doar cunoștința, i-am simțit bătaia slabă a inimii. Oh, slavă Domnului, dacă ai fi făcut una ca asta, nu te-aș fi iertat niciodată, niciodată, niciodată.

Mojo a gemut încet, apoi a mișcat ușor laba stângă, pe urmă pe cea dreaptă. I-am pus mâna între urechi. Își revenea. Nu era rănit. Dar prin ce experiență nefericită trecuse! Dintre toate locurile, să vii aici ca să fii la un pas de moarte! Furios, l-am privit din nou pe Louis.

Ce liniștit stătea, cât de tăcută îi era uimirea! Zgomotul ploii, sunetele vieții răzbătând din noaptea de iarnă păreau să se evapore toate dintr-o dată în timp ce mă uitam la el. Nu-l văzusem niciodată cu ochi de muritor. Nu-i zărisem niciodată frumusețea palidă, fantomatică. Cum puteau oare muritorii a căror privire aluneca peste el să creadă că e om? Și mâinile — ca ale sfinților de ipsos înviați în grolele făcătoare de minuni. Ce chip despuat de orice simțire, ce ochi, nu ferestre ale sufletului, ci bijuterii de hix ce captează lumina.

— Louis, am spus, s-a întâmplat ce era mai rău. Hoțul de Trupuri a făcut schimbul. Dar mi-a furat trupul și nu intenționează să mi-l dea înapoi.

Nimic nu părea să se clinească în el în timp ce vorbeam. Arăta atât de fără viață și de amenințător, încât am izbucnit într-un șuvoi de vorbe franțuzești, punând la bătaie fiecare imagine, fiecare amănunt pe care reușeam să mi-l amintesc, în speranța că-l voi sili să mă recunoască. Am pomenit de ultima noastră discuție purtată chiar în această casă, de scurta întâlnire din catedrală. I-am amintit cum mă avertizase să nu vorbesc cu Hoțul de Trupuri. I-am mărturisit că găsisem oferta acestuia imposibil de refuzat, că mă dusesem în nord să mă întâlnesc cu el și să-i accept propunerea.

Nimic viu nu răzbătea însă pe chipul nemilos, așa că, brusc, am tăcut. Mojo încerca să se ridice, scoțând din când în când câte un geamăt. Mi-am petrecut brațul drept în jurul gâtului lui, m-am aplecat deasupra lui, încercând să-mi țin răsuflarea și spunându-i cu voce liniștitoare că acum totul era în regulă, că eram salvați. N-avea să ni se mai întâmple nimic rău.

Louis și-a plimbat privirea de la mine la animal, apoi înapoi la mine. Treptat, expresia i s-a mai înmuiat. M-a apucat de mână și m-a ridicat — aproape fără ajutorul și fără aprobarea mea — în șezut.

— Ești tu cu adevărat, a șoptit grav și rece.

— Ai al naibii de multă dreptate, sunt chiar eu. Și aproape că m-ai omorât, îți dai seama? De câte ori ai să mai încerci chestia asta înainte ca toate ceasurele de pe pământ să bată sfârșitul? Am nevoie de ajutorul tău, fir-ar să fie! Și, *din nou*, încerci să mă omori! Vrei acum, te rog, să tragi obloanele care mai atârnă la ferestrele astea blestemate și să faci focul în căminul ăla mizerabil?

M-am lăsat din nou să cad în fotoliul de catifea roșie, încă făcând eforturi ca să respir, când un fel de lipăit mi-a atras atenția. M-am uitat în sus. Louis nu se mișcase. Se uita fix la mine, ca și cum aș fi fost un monstru. În schimb, Mojo devora cu răbdare voma pe care o împrăstiasem pe covor.

Am dat drumul unui hohot amuzat, care părea să semene perfect cu unul isteric.

— Te rog, Louis, focul. Fă focul, am zis. Sunt gata să îngheț în trupul ăsta muritor! Mișcă-te!

— Dumnezeule, a șoptit el. Ce-ai mai făcut iar!

CEASUL de la mâna mea arăta ora două. În spatele jaluzelelor rupte care acopereau ușile și ferestrele ploaia se îmblânzise. Ședeam ghemuit în fotoliul roșu de catifea și mă bucuram de mica vâlvătaie din cămin, deși eram încă înghețat și sufeream din cauza aceleiași tuse sfâșietoare. Dar momentul în care un asemenea lucru n-avea să mai conteze era aproape.

Îi spuseseam întreaga poveste.

Într-un delir de candoare omenească, m-am apucat să descriu toate experiențele îngrozitoare și tulburătoare prin care trecusem, de la conversația cu Raglan James până la recenta tristețe a despărțirii de Gretchen. Am vorbit până și despre visele cu mine și Claudia în spitalul de odinioară, despre conversația purtată în salonul imaginar din hotelul de secol optsprezece, despre singurătatea teribilă pe care o simțeam iubind-o pe Gretchen, pentru că știam că în inima ei mă credea nebun și numai din această cauză mă iubea. Mă crezuse un fel de idiot fericit, nimic mai mult.

Se isprăvise. N-aveam nici o idee cum să fac să-l găsesc pe Hoțul de Trupuri. Dar trebuia să-l găsesc. Și căutarea putea începe numai când aveam să fiu din nou vampir, când trupul meu înalt și puternic va pulsa sânge de vampir.

Oricât de slab aș fi fost, cu câtă forță putea să-mi dea Louis, tot aveam să fiu de douăzeci de ori mai puternic decât acum și în stare poate să cer ajutorul celorlalți, care ar fi știut în ce fel am ajuns din nou ucenic. O dată ce trupul mi s-ar fi transformat, aș fi beneficiat și de oarecare voce telepatică. Puteam să-l rog pe Marius să mă ajute sau să-l caut pe Armând, sau chiar pe Gabrielle — o, da, draga mea Gabrielle — care acum nu mi-ar mai fi fost ucenică și mi-ar fi putut auzi gândurile, ceea ce în ordinea obișnuită a lucrurilor, dacă pot folosi un asemenea cuvânt, n-ar fi fost cu putință.

Louis stătuse tot timpul la birou, indiferent la curent – evident — și la ploaia ce bătea în stinghiile obloanelor, ascultând ceea ce spuneam fără să scoată o vorbă, urmărindu-mă cu o expresie uimită și îndurerată cum mă ridicasem agitat în picioare și mă plimbasem iar și iar înapoi și încolo.

— Nu mă judeca pentru tâmpenia mea, l-am implorat. l-am povestit din nou despre încercarea la care mă supusesem în deșertul Gobi, despre strania conversație pe care o purtasem cu David și despre viziunea acestuia în cafeneaua pariziană. Eram într-o stare disperată când am făcut-o. Și știi de ce am făcut-o. Nu trebuie să-ți mai spun. Dar acum, ceea ce am făcut trebuie desfăcut. Tușeam aproape încontinuu și îmi tot suflam nasul în mizerabilele batiste de hârtie. Nici nu-ți poți imagina ce absolut revoltător este să te afli în trupul ăsta, am spus. Acum, te rog, fă-o repede și cât de bine poți. A trecut un secol de când ai făcut-o ultima oară. Slavă Domnului, puterea nu s-a împrăștiat. Sunt gata. Nu-i nevoie de altă pregătire. Când îmi voi redobândi înfățișarea, am să-l împing pe el înapoi în trupul acesta și am să-l prefac în cenușă.

Louis nu a răspuns.

M-am ridicat și am început din nou să mă plimb, de data aceasta ca să mă încălzesc și pentru că mă cuprinsese o neliniște teribilă. Până la urmă trebuia să mor, nu-i așa? Și să mă nasc iarăși, cum se întâmplase acum mai bine de două sute de ani. Ei, dar n-aveam să sufăr. Nu, nu era nici un fel de durere... numai o groaznică senzație neplăcută, în nici un fel comparabilă cu durerea pe care o simțeam acum în piept, cu degetele sau cu picioarele înghețate.

— Louis, pentru numele lui Dumnezeu, fă-o repede, am spus. M-am oprit și m-am uitat la el. Ce este? Ce se întâmplă cu tine?

Mi-a răspuns, cu vocea foarte scăzută și nesigură.

— Nu pot s-o fac.

— Cum?

M-am uitat fix la el, încercând să pricep ce voia să spună, ce fel de îndoială putea să-l chinuie, ce dificultate trebuia să depășim. Mi-am dat seama brusc că fața i se schimbase îngrozitor, că nu mai arăta calmă și liniștită, ci masca perfectă a mâhnirii. Mi-am dat seama din nou că-l vedeam așa cum îl vedeau muritorii. O pâlpâire roșcată îi voala ochii verzi. Iar trupul lui, aparent atât de solid și de puternic, tremura.

— Nu pot s-o fac, Lestat, a spus iarăși, și mi s-a părut că-și dă și sufletul o dată cu vorbele. Nu te pot ajuta!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce spui? I-am întrebat. Eu sunt cel care te-am creat. Ești aici în noaptea asta datorită mie! Mă iubești, mi-ai spus-o chiar tu. Bineînțeles că mă vei ajuta. M-am aplecat spre el, izbind biroul cu palmele și privindu-l drept în față. Răspunde-mi, Louis! Cum adică nu poți s-o faci?

— Oh, nu te condamn pentru încercarea ta. Deloc. Dar nu-ți dai seama ce s-a întâmplat? Lestat, ai reușit. Ai redevenit om muritor.

— Louis, nu-i momentul să fii sentimental. Nu-mi întoarce propriile cuvinte! Am greșit.

— Nu. N-ai greșit.

— Ce naiba încerci să-mi spui? Pierdem vremea, Louis. Trebuie să mă duc după monstru! E în posesia trupului meu.

— Lestat, vor trata cu el ceilalți. Poate că au făcut-o deja.

— Au făcut-o deja! Ce vrei să spui cu au făcut-o deja?

— Nu crezi că ei știu ce s-a întâmplat? Era profund nenorocit, și totuși furios. În timp ce vorbea, trăsăturile expresive ale unei ființe umane apăreau și dispăreau de pe chipul lui. Cum crezi că s-ar fi putut petrece un asemenea lucru fără știrea lor? a zis, ca și cum ar fi încercat să mă facă să înțeleg. Spui că Raglan James este un vrăjitor. Dar nici un vrăjitor nu se poate ascunde complet din fața unor creaturi atât de puternice ca Maharet sau sora ei, ca Marius și Khayman sau chiar Armand. Și ce vrăjitor grosolan — să-l omoare pe agentul tău într-un mod atât de crud și de sângeros. A clătinat din cap și și-a apăsât brusc buzele cu mâinile. Lestat, ei știu! Trebuie să știe! Și nu-i imposibil ca trupul tău să fi fost deja distrus.

— N-ar face una ca asta!

— De ce n-ar face-o? I-ai furnizat acelui diavol o mașină a distrugerii.

— Dar nu știe cum s-o folosească! Și i-am dat-o numai pentru treizeci și șase de ore de timp omenesc! Louis, oricum ar fi, trebuie să-mi dai sângele. Dăscălește-mă pe urmă. Împlinește Lucrarea Întunericului și pe urmă voi găsi răspuns la toate întrebările. Pierdem clipe prețioase.

— Nu, Lestat. Nu pierdem. Asta încerc să-ți spun. Ceea ce ne preocupă pe noi aici nu-i problema Hoțului de Trupuri și a trupului pe care ți l-ai furat. Este ceea ce se întâmplă cu tine — cu sufletul tău — în acest trup.

— Bine, ia-o cum vrei. Dar acum fă din trupul acesta un vampir.

— Nu pot. Sau, mai corect, nu vreau.

M-am repezit la el. N-am putut să mă abțin. Mi-am înfipt amândouă mâinile în reverele hainei lui murdare și pline de praf. Am tras de ele, gata să-l smulg din scaun, însă el a rămas absolut nemișcat, uitându-se liniștit la mine, cu chipul trist. I-am dat drumul, plin de furie neputincioasă, și am încercat să mă potolesc.

— E imposibil să crezi ceea ce-mi spui, am argumentat, izbind din nou cu pumnii în biroul din fața lui. Cum se poate să mă respingi așa?

— Îmi dai voie să fiu unul care te iubește cum ești acum? m-a întrebat,

cu vocea iarăși plină de emoție, cu fața tragică, profund îndurerată. N-aș face-o nici dacă ai fi în culmea mizeriei, indiferent cât de tare m-ai ruga, indiferent ce litanie de grozăvii ai înșira în fața mea. N-aș face-o, fiindcă n-am să mai creez niciodată pe cineva ca noi, pentru nimic în lume. Iar tu nici măcar nu m-ai convins că ceea ce ți se întâmplă e mizerabil! Tu n-ai fost copleșit de un puhoi de nenorociri! A clătinat din cap, ca și cum nu mai putea să continue, apoi a adăugat: Ți-a reușit și asta, așa cum ți-au reușit toate.

— Nu, nu, nu înțelegi...

— O, ba da, înțeleg. E nevoie să te duc în fața oglinzii? S-a ridicat încet de la birou și m-a înfruntat ochi în ochi: Trebuie să te fac să stai jos și să analizezi ceea ce mi-ai povestit chiar tu? Lestat, tu ai împlinit visul nostru! Nu-ți dai seama? Ai reușit. Ai renăscut în chip de om muritor. Un muritor frumos și puternic!

— Nu, am spus. M-am tras înapoi de lângă el, clătinând din cap și împreunându-mi palmele într-un gest implorator. Ești nebun. Nu știi ce spui. Detest acest trup! Detest să fiu om. Louis, dacă ți-a mai rămas un dram de compasiune, dă la o parte aceste amăgiri și ascultă-mă!

— Te-am ascultat. Am ascultat tot ce-ai spus. Tu ești cel care nu înțelegi. Lestat, ai învins. Ai scăpat de coșmar. Ești viu din nou.

— Sunt demn de milă! i-am strigat. Mă simt mizerabil! Doamne, Dumnezeu, ce trebuie să fac să te conving?

— N-ai ce să faci. Eu trebuie să te conving pe tine. Cât ai trăit în trapul acesta? Trei zile? Patru? Vorbești despre neajunsuri, ca și cum ar fi fost chinuri de moarte; vorbești despre limitările fizice, ca și cum ar fi piedici răutăcioase, pedepse. Și totuși, chiar tu, chiar plângerea ta fără sfârșit mi-a dovedit că trebuie să te resping! Tu însuși m-ai implorat să te îndepărtez! Lestat, de ce mi-ai povestit despre David Talbot și despre obsesia lui cu Dumnezeu și Diavolul? De ce mi-ai spus tot ceea ce ți-a mărturisit Gretchen călugărița? De ce ai descris spitalul pe care l-ai văzut în vis când delirai? Oh, știu că nu a venit la tine Claudia. Nici nu spun că Dumnezeu ți-a scos-o în cale pe această Gretchen. Dar o iubești pe femeia asta. Ai admis și tu. Te așteaptă să te întorci. Te poate ajuta să-ți găsești drum printre suferințele și necazurile vieții muritoare.

— Nu, Louis, ai înțeles totul greșit. Nu vreau să mă ajute. Nu vreau viața asta de muritor!

— Nu-ți dai seama ce șansă ți s-a dat, Lestat? Nu vezi ce drum ți s-a deschis înainte și lumina de la capătul lui?

— Am să înnebunesc dacă mai continui să spui asemenea lucruri.

— Lestat, ce putem face ca să ispășim? Dintre noi n-ai fost tu cel mai obsedat de problema aceasta?

— Nu, nu!

Mi-am aruncat brațele în sus, încrucișându-le în mod repetat, ca și cum aș fi încercat să alung modul prostesc și nebunesc de a gândi, care era acum îndreptat împotriva mea.

— Nu! Îți spun că nu-i adevărat. Este cea mai mare minciună.

S-a întors, dar m-am năpustit din nou asupra lui, incapabil să mă stăpânesc, gata să-l apuc de umeri și să-l zgâlțâi dacă el, cu un gest prea iute pentru ochii mei, nu m-ar fi trântit înapoi în scaun.

M-am răsturnat pe perne buimăcit, cu o gleznă sucită și dureroasă și am început să lovesc cu pumnul drept în palma mâinii stângi.

— Oh, nu, nu vreau predici, nu acum. Aproape că plângeam. Nu vreau platitudini și recomandări pioase.

— Întoarce-te la ea, a spus Louis.

— Ești nebun!

— Hai să ne gândim, a continuat el, ca și cum eu n-aș fi spus nimic,

fixând cu privirea ceva dincolo de fereastră, cu conturul proiectându-i-se pe argintiul ploii. Atâția ani de poftă neomenesti, de măceluri sinistre și necruțătoare. Iar acum te naști din nou. Și acolo — în micul spital din junglă — ai putea, fără probleme, să salvezi câte o viață în schimbul fiecăreia dintre cele pe care le-ai luat. Oh, ce îngeri păzitori ai! De ce sunt oare atât de miloși cu tine? Iar tu vii la mine și mă implori să te aduc înapoi în această grozăvie, deși fiecare cuvânt rostit de tine vorbește despre splendoarea lucrurilor pe care le-ai trăit și le-ai văzut.

— Îmi încredințez sufletul ție, iar tu îl folosești împotriva mea!

— Nu, Lestat, câtuși de puțin. Încerc să te fac să te uiți înăuntru lui. Mă implori să te trimit înapoi la Gretchen. Oare sunt eu singurul înger păzitor? Să fiu eu singurul care poate împlini soarta?

— Ticălos nenorocit! Dacă nu-mi dai sângele...

S-a întors, arăta ca o stafie, cu ochii goi, de o frumusețe hidoasă, nenaturală.

— Ba n-am s-o fac. Nici acum, nici mâine, niciodată. Întoarce-te la ea, Lestat. Trăiește-ți viața de muritor.

— Cum îndrăznești să alegi în locul meu?

Mă ridicasem din nou în picioare și încetasem să mă văicăresc și să mă rog de el.

— Nu te mai apropia de mine, mi-a spus calm. Dacă o faci, s-ar putea să te rănesc. Și n-aș vrea.

— Dar m-ai omorât! Asta ai făcut. Crezi că-ti înghit toate minciunile? Tot ce ai făcut a fost să mă condamni să suport trupul acesta lamentabil, împruțit și dureros! Crezi că nu văd cât de mult mă urăști, că nu văd că mi-o plătești? Haide, pentru numele lui Dumnezeu, spune adevărul.

— Nu-i adevărat. Te iubesc. Dar acum ești orbit de nerăbdare și epuizat de durere și suferință. Chiar tu ești acela care nu mă va ierta, dacă te voi jefui de destinul ce te așteaptă. Numai că va mai trece timp până vei înțelege cu adevărat ce-am făcut pentru tine.

— Nu, nu, te rog.

M-am îndreptat spre el, de data asta fără furie. M-am apropiat încetișor până ce am putut să-mi pun mâinile pe umerii lui și să-i simt mirosul de praf și de pământ de cimitir pe care-l răspândeau hainele lui. Dumnezeule, cum era oare pielea noastră dacă paloarea lui mi se părea atât de exagerată? Și ochii! Oh, cum mă simțeam când mă uitam în ochii lui!

— Louis, am spus, vreau să mă iei cu tine. Te rog, fă cum îți spun. Lasă-mi mie dreptul de a interpreta ceea ce ți-am povestit. Ia-mă cu tine, Louis, uită-te la mine. I-am apucat mâna rece, fără viață, și am pus-o pe fața mea. Uite, simte sângele dinăuntru meu, simte căldura. Mă dorești, Louis, o știi. Mă dorești, mă vrei în puterea ta, așa cum te-am avut eu în puterea mea cu multă vreme în urmă. Voi fi ucenicul tău, Louis, copilul tău. Fă-o, te rog. Nu mă face să ți-o cer în genunchi.

L-am simțit schimbându-se, i-am văzut căutătura de animal de pradă. Dar ceva era mai puternic în el decât setea. Voința!

— Nu, Lestat, a rostit în șoaptă. Nu pot s-o fac. Chiar dacă eu mă înșel și tu ai dreptate, chiar dacă tot ce-ai povestit este fără sens. Nu pot s-o fac.

L-am luat în brațe, oh, era atât de rece, atât de inflexibil, un monstru pe care îl făcusem din carnea unui om. Mi-am lipit buzele de obrazul lui, tremurând, și mi-am lăsat degetele să-i alunece pe gât.

Nu s-a îndepărtat. N-ar fi reușit. I-am simțit pieptul lipindu-se încet de al meu.

— Fă-mi ce ți-am cerut, te rog, frumosul meu, i-am șoptit la ureche. Ia această căldură în venele tale și dă-mi înapoi puterea pe care altădată ți-am dat-o eu ție. Mi-am lipit buzele de gura lui rece, lipsită de culoare.

Dă-mi viitorul, Louis. Dă-mi eternitatea. Trece-mă de răscrucea în care mă aflu.

L-am văzut cu coada ochiului ridicând o mână. Apoi i-am simțit degetele mătăsoase pe obraz, pe urmă pe gât.

— Nu pot s-o fac, Lestat.

— Ba poți, știi că poți, am șoptit, sărutându-i urechea în timp ce vorbeam, străduindu-mă să-mi înăbuș lacrimile, trecându-mi brațul stâng pe după talia lui. Nu mă lăsa în mizerie, nu se poate să mă lași.

— Nu mă mai implora, a zis cu tristețe. N-are rost. Acum am să plec. N-ai să mă mai vezi.

— Louis! Mă țineam strâns de el. Nu poți să mă refuzi.

— Ba pot și trebuie să o fac. L-am simțit cum înțepenește și cum încearcă să se retragă, fără să mă lovească. L-am apucat și mai strâns. N-ai să mă mai găsești aici. Dar știi unde s-o găsești pe ea. Te așteaptă. Nu vezi că ai câștigat? Ești din nou muritor și foarte, foarte tânăr! Muritor din nou și foarte, foarte frumos. Muritor din nou, cu toate cunoștințele și cu aceeași voință de neclintit. S-a desfăcut ferm și ușor din brațele mele și m-a împins înapoi, acoperindu-mi mâinile cu ale lui, în timp ce mă ținea la distanță. La revedere, Lestat. Probabil că vor veni la tine ceilalți. Peste un timp, când vor considera că ai plătit destul.

Am mai strigat o dată, încercând să mă eliberez, încercând să-l apuc, pentru că știam foarte bine ce intenționa să facă.

A dispărut dintr-o mișcare, iar eu m-am trezit pe dușumea.

Lumânarea se răsturnase și se stinsese. Rămăsese numai lumina focului muribund. Obloanele de la ușă erau ridicate, iar ploaia continua să cadă liniștit, dar neîntrerupt. Am știut că rămăsesem complet singur.

Căzusem pe o parte, încercând să amortizez șocul cu mâinile. M-am ridicat și am strigat după el, rugându-mă să mă poată auzi cumva, indiferent cât de departe ar fi ajuns.

— Louis, ajută-mă! Nu vreau să fiu viu! Nu vreau să fiu muritor. Nu mă părăsi aici, Louis! Nu pot suporta așa ceva! Nu vreau așa ceva! Nu vreau să-mi salvez sufletul.

Habar n-am de câte ori am repetat aceleași și aceleași lucruri. Până la urmă, am ajuns să fiu prea epuizat ca să pot continua, iar vocea mea de muritor și disperarea din ea sunau groaznic în auzul meu.

M-am așezat pe podea, cu un picior răsucit sub mine, cu cotul pe genunchi, cu degetele în păr. Mojo înaintase cu frică și acum se întinsese lângă mine. M-am aplecat și mi-am lipit fruntea de blana lui.

Focul aproape se stinsese. Ploaia șuiera și vuia, și se întetise, chiar dacă nu era nici un pic de vânt și părea să cadă direct din ceruri.

M-am uitat într-un târziu la locul întunecos și mohorât în care mă aflam, la grămada de cărți și statuete vechi, la praful și murdăria de peste tot, la mormanul de jărat care strălucea în vatră. Cât eram de sleit; cât eram de epuizat din cauza propriei mele furii; cât eram de disperat.

Mai fusesem oare vreodată, în nenorocirea mea, atât de lipsit de speranță?

Ochii mi s-au mișcat alene către intrare, apoi către neconținutul potop de afară, către întunericul amenințător. Da, haide, ieși în ploaie cu Mojo cu tot, lui, desigur, o să-i placă, așa cum i-a plăcut și ninsoarea. Trebuie să ieși. Trebuie să te desprinzi din genunea acestei case și să-ți cauți un adăpost confortabil unde să te poți odihni.

Cu siguranță că trebuie să existe vreo cale să ajung în apartamentul meu de pe acoperiș. Sigur... o cale. Și pe urmă, în câteva ore va răsări soarele, nu-i așa? O, orașul meu iubit, în lumina caldă a soarelui.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu începe din nou să plângi! Ai nevoie să te odihnești și să cugeti.

Dar, mai întâi, înainte să pleci, de ce n-ai da foc acestei case? Să rămână numai clădirea victoriană. Lui nu-i place! Dă-i foc acestei cocioabe!

M-am pomenit izbucnind într-un râs irezistibil și malițios, deși mai aveam încă lacrimi în ochi.

Da, dă-i foc! O merită. Și, bineînțeles, Louis și-a luat manuscrisele cu el, da, chiar așa a făcut, dar au rămas cărțile și au să se prefacă în fum! Exact așa cum merită.

Am luat repede picturile — un Monet nemaipomenit, două tablouri mici de Picasso și un panou rubiniu în tempera, din perioada evului mediu, rău deteriorate toate, bineînțeles, și le-am dus în conacul victorian, unde le-am ascuns într-un colț întunecat ce părea uscat și sigur.

M-am întors apoi în căsuță, am înșfăcat lumânarea și am vârat-o în ceea ce mai rămăsese din foc. Din cenușă au țâșnit scânteii portocalii care au ajuns la fitil.

— Oh, ticălos nerecunoscător și perfid, asta meriți!

Fierbeam. Am apropiat flacăra de cărțile îngrămadite lângă zid, răsfirând paginile, ca să se aprindă mai ușor. Pe urmă am dat foc unei haine vechi uitată pe un scaun, care s-a aprins ca un pai. Apoi pernelor roșii de catifea ale fotoliului care fusesse al meu. Ah, da, arde-le pe toate.

Am aruncat sub birou un morman de reviste mototolite și le-am aprins. Am întreținut flacăra, aruncând carte după carte, apoi am împrăștiat cărbuni aprinși în toate ungherele căsuței.

Mojo se ferea de aceste mici ruguri și, până la urmă, a ieșit afară în ploaie, rămânând la distanță și uitându-se la mine prin ușa deschisă.

Ah, dar lucrurile mergeau prea încet. Louis avea un sertar plin de lumânări; cum naiba putusem să uit? Desigur, creierul de muritor era de vină! Am scos vreo douăzeci, le-am dat foc cu ceară cu tot, fără să-mi mai pese de fitil, și le-am aruncat pe fotoliul cel roșu, ca să meargă mai repede. Ce mi-a mai rămas, am aruncat pe mormanele de resturi. Am azvârlit cu cărți în flăcări, peste jaluzelele ude, și am aprins fragmentele vechi de draperii, uitate și desprinse din stinghii. Am găurit ipsosul și am plasat lumânări în tencuiala veche, apoi m-am aplecat și am dat foc covorașelor uzate și rupte, îndoindu-le în așa fel, încât aerul să poată circula pe dedesubt.

În câteva minute, locul s-a umplut de vâlvătaii, dar flăcările cele mai mari erau cele ale fotoliului roșu și ale biroului. Am fugit afară, în ploaie, și m-am uitat la focul care se vedea licărind printre obloanele rupte.

Un fum urât și gros se prelingea printre obloane și se învălătuca în frunzișul viței. Oh, blestemată ploaie! Dar pe urmă, flăcările fotoliului și ale biroului au crescut și întreaga căsuță a explodat într-un foc portocaliu! Obloanele au căzut în întuneric; în acoperiș s-a căscat o mare gaură.

— Da, da, arzi! am strigat, în timp ce ploaia îmi biciuia fața, pleoapele. Pur și simplu, săream în sus de bucurie. Mojo stătea cu spatele către casa întunecată, cu capul plecat. Arzi, arzi, am strigat. Louis, tare aș vrea să-ți dau și ție foc! Ah, cum aș vrea! Oh, dacă aș ști unde te culci ziua! Dar chiar în toiul veseliei, mi-am dat seama că plângeam. M-am șters la gură cu dosul palmei și am strigat: Cum de-ai putut să mă părăsești așa! Cum ai putut s-o faci? Blestemat să fii!

Ud de lacrimi, am îngenuncheat pe pământul muiat de ploaie.

După aceea m-am așezat pe vine, cu mâinile încrucișate în față, fixând focul cel mare, istovit și nenorocit. În casele din jur începuseră să se aprindă luminile. Puteam să disting un sunet de sirenă care se apropia. Trebuia să plec.

Totuși, am rămas îngenuncheat acolo, simțindu-mă aproape uimit când Mojo m-a trezit brusc cu unul dintre lătrăturile lui cele mai amenințătoare.

Mi-am dat seama că venise lângă mine și că-și freca blana udă de fața mea, uitându-se atent la casa în flăcări.

Am dat să-l apuc de zgardă și aproape că m-am oprit când am văzut ce anume îl alarma. Nu era vorba despre vreun muritor neajutorat, ci de o figură nepământească, neclară și palidă, o apariție ivită lângă foc și luminată lugubru de vâlvătaie.

Chiar și cu ochii mei slabi de muritor am putut să-mi dau seama că era Marius! L-am recunoscut expresia indignată întipărită pe față. Nu mai văzusem niciodată o atât de perfectă reflectare a furiei și nu era nici cea mai mică îndoială că exact asta intenționa el să mă facă să văd.

Am deschis gura, dar vocea îmi murise în gâtlee. Tot ce-am reușit să fac a fost să întind brațele spre el, să-i adresez din inimă o rugămintă tăcută de milă și ajutor.

Câinele a lătrat din nou și părea gata să se repeadă.

În timp ce eu mă uitam neajutorat și tremuram, fără să mă pot stăpâni, apariția s-a întors încet, adresându-mi o ultimă privire, furioasă și plină de dispreț, apoi a dispărut.

Mi-am revenit și l-am strigat:

— Marius! M-am ridicat în picioare, chemându-l tot mai tare: Marius, nu mă părăsi aici. Ajută-mă! M-am întins către cer: Marius! am răcnit.

Dar era inutil și o știam.

Ploaia îmi pătrunsese prin haine, îmi intrase în pantofi. Aveam părul ud și lucios din cauza apei și nu mai conta dacă plângeam sau nu, pentru că picăturile îmi spălau lacrimile.

— Crezi că sunt înfrânt, am șoptit. Nu mai era nevoie să strig după el. Crezi că s-a împlinit judecata voastră, că asta-i sfârșitul. Oh, chiar crezi că-i atât de simplu. Ei bine, te înșeli! Nu mă voi socoti niciodată răzbunat pentru această clipă. Și ai să mă mai vezi. Ai să mă mai vezi.

Am plecat capul.

Noaptea era plină de voci muritoare, de zgomot de pași în fugă. La colț tocmai se oprise un motor zgomotos. Trebuia să-mi silesc membrele să se miște.

L-am făcut semn lui Mojo să mă urmeze și ne-am furișat după ruinele căsuței, care încă mai ardeau. Am sărit un zid scund, apoi ne-am îndepărtat pe o alee năpădită de vegetație.

ABIA mai târziu mi-am dat seama că era cât pe ce să fim prinși — incendiatorul și câinele lui.

Dar ce mai conta? Louis se debarasase de mine, la fel și Marius — Marius, care putea găsi înaintea mea trupul preternatural și-l putea distruge. Marius, care poate că-l distrusese deja, lăsându-mă pe veci închis în învelișul muritor.

Oh, chiar dacă mă mai simțisem vreodată atât de îngrozitor, în tinerețea mea muritoare, nu-mi mai aminteam. Și, oricum, amintirea nenorocirilor de atunci nu m-ar fi consolată acum prea tare. Îmi era nespus de frică! O frică pe care rațiunea n-o putea stăpâni. Am continuat totuși să sper și să-mi fac planuri șubrede.

— Trebuie să-l găsesc pe Hoțul de Trupuri, trebuie să-mi lași timp, Marius, chiar dacă nu vrei să mă ajuți, trebuie să faci măcar atât pentru mine.

Înotam prin ploaie și repetam mereu asta, ca pe o Ave Maria în timp ce înșiri mătânii.

O dată sau de două ori chiar mi-am strigat rugămintea în noapte, în timp ce stăteam sub un stejar din care picura și încercam să zăresc lumina ce urma să se ivească din cerul ud.

Cine, în lumea întreagă, avea să mă ajute?
Singura mea speranță era David, deși nu reușeam să-mi imaginez cum putea să mă ajute. David. Dar dacă avea să-mi întoarcă spatele și el?

19

RĂSĂRITUL m-a găsit stând în Café du Monde și gândindu-mă cum aș putea să ajung în apartamentul meu de pe acoperiș. Faptul că mă preocupa această mărunță problemă mă ajuta să nu-mi pierd mințile. Așa să fi arătat oare cheia supraviețuirii omenești? Hmmm. Cum să fac să pătrund în luxosul meu apartament? Eu însumi prevăzusem intrarea în grădina de pe acoperiș cu o poartă de fier de netrecut. Eu însumi echipasem ușile terasei cu încuietori numeroase și complicate. Ferestrele aveau gratii ca să împiedice pătrunderea muritorilor, deși cum ar fi reușit ei să ajungă până la ferestre, nu mă gândisem niciodată înainte.

Ei bine, va trebui să intru pe poartă. Va trebui să le spun câteva vorbe fermecate celorlalți locatari din clădire — cu toții chiriași ai blondului Lestat de Lioncourt, care, trebuie s-o spun, îi trata foarte bine. Am să-i conving că sunt un văr din Franța al seniorului, trimis să aibă grijă de apartament în lipsa lui, și că trebuia să pătrund cu orice preț. Chiar dacă era nevoie să folosesc o rangă! Sau un topor! Sau un fierăstrău. Simplă problemă de tehnică, așa spuneau contemporanii. Trebuia să fac cumva să intru.

Și pe urmă? Să iau un cuțit de bucătărie — existau în casă, deși Dumnezeu mi-e martor că n-am avut niciodată nevoie de bucătărie — și să-mi spintec beregata?

Nu. Să-l sun pe David. Nu mai ai pe nimeni altcineva pe lume la care să te întorci și, oh, gândește-te ce lucruri îngrozitoare are să-ți spună David!

Când am încetat să mai mă gândesc la toate acestea, m-a cuprins imediat o disperare copleșitoare.

Fusesem abandonat. Marius. Louis. Mă abandonaseră. Eram în culmea nebuniei, iar ei refuzaseră să mă ajute. Oh, e adevărat, îmi bătusem joc de Marius. Îi refuzasem înțelepciunea, compania, regulile.

O, da, mi-o făcusem cu mâna mea, cum spun muritorii. Îl lăsasem pe Hoțul de Trupuri stăpân peste puterile mele. Era adevărat. Mă făcusem din nou vinovat de boacănă spectaculoasă, de experimente. Dar îmi închipuisem vreodată ce înseamnă cu adevărat să fiu despuiat de capacitățile mele și cum este să fii privitor de pe margine? Ceilalți știau, nu se putea să nu știe. Și îl lăsasera pe Marius să vină să-mi aducă sentința, să mă anunțe că asta meritam pentru ceea ce făcusem — să fiu abandonat.

Dar cum de *putuse* să mă respingă Louis, frumosul meu Louis! Eu aș fi înfruntat cerul ca să-l ajut pe Louis! Contasem pe Louis atât de mult, crezusem atât de tare că în noaptea asta am să mă trezesc cu sângele de mai înainte pulsându-mi puternic în vene.

Oh, Dumnezeule — nu mai eram unul de-al lor. Nu mai eram decât acest bărbat muritor care stătea în căldura înăbușitoare din cafenea și bea o ceașcă de cafea — gustoasă, da, bineînțeles — și mesteca gogoși cu zahăr, fără speranța de a-și redobândi vreodată locul glorios în întunecatul Elohim.

Ah, cum îi uram! Cum aș fi vrut să le fac rău! Dar cine era de vină? Lestat — acum un tip înalt de șase picioare, cu ochi căprui, piele închisă la culoare și o claie ondulată de păr castaniu; Lestat — cu brațe musculoase și picioare zdravene, răcit strașnic și din cauza asta mai slab; Lestat, cu

câinele lui credincios Mojo; Lestat care acum ședea și se gândea cum naiba ar fi putut să pună mâna pe diavolul care fugise nu cu sufletul lui — cum se întâmplă adesea — ci cu trupul lui, un trup care poate că fusese deja — nici să nu te gândești — distrus!

Rațiunea îmi spunea că era un pic prea devreme pentru a pune la cale un plan. Și pe urmă, răzbunarea nu m-a interesat niciodată. Răzbunarea este, într-un fel sau altul, treaba celor învinși. Eu nu sunt învins, mi-am spus. Nu, nu sunt învins. Și victoria este mult mai interesant de contemplat decât răzbunarea.

Ah, mai bine să mă gândesc la lucruri mărunte, la lucruri care sunt posibil de schimbat. David va trebui să mă asculte. Și, până la urmă, va trebui să-mi dea un sfat! Dar ce altceva ar mai putea face? Cum ar putea pleca doi oameni muritori în căutarea respingătoarei creaturi? Ahhh...

Lui Mojo îi era foame. Se uita în sus la mine cu ochii lui mari, căprui. Cum se mai uitau la el oamenii din cafenea! Cum se țineau departe de ființa îmblănită și amenințătoare cu bot negru, cu ochi tiviți cu roz și labe enorme. Chiar că era cazul să-i dau lui Mojo de mâncare. Până la urmă, se adevărase vechiul clișeu: acest munte de câine era singurul meu prieten!

Satan avusese oare un câine când fusese azvârlit în iad? Eram sigur că, dacă ar fi avut, câinele l-ar fi însoțit chiar și acolo.

— Cum să fac, Mojo? l-am întrebat. Cum să facă un muritor oarecare să pună mâna pe Vampirul Lestat? Crezi că bătrânii mi-au transformat deja trupul în cenușă? Crezi că Marius mi s-a arătat ca să înțeleg că s-a sfârșit? Ooooooh, Doamne! Ce spun vrăjitoarele din filmele de groază? „Cum ai putut să-i faci una ca asta ticăloșiei mele?” Ah, Mojo, iar am febră. Lucrurile par să se rezolve de la sine. AM SĂ MOR!

Dar, Dumnezeule, iată soarele revărsându-se peste pavajul murdar, iată ticălosul și fermecătorul meu New Orleans trezindu-se la viață în lumina minunată a Caraibelor.

— Hai, Mojo. E vremea să intrăm în casă. După aceea ne putem încălzi și odihni.

M-am oprit la restaurantul de dincolo de vechiul French Market și am cumpărat o porție de oase pentru câine. O chelneriță drăguță a umplut o pungă cu resturi de peste noapte, remarcând că, desigur, câinelui o să-i placă! Dar eu nu voiam ceva pentru micul dejun? Nu-mi era foame într-o dimineață de iarnă superbă, ca aceasta?

— Mai târziu, dragă.

l-am băgat în mână o bancnotă generoasă. Eram încă bogat, îmi rămăsese o consolă. Sau, cel puțin, credeam că eram bogat. Nu aveam cum să fiu sigur decât după ce îmi verificam computerul și puteam evalua cum mă afectaseră operațiunile ticălosului.

Mojo a mâncat în rigolă, fără să protesteze. Un câine pe cinste. De ce oare nu m-am născut și eu câine?

Și acum, unde naiba era apartamentul meu? A trebuit să mă opresc și să mă gândesc, să mă învârt pe două străzi mai încolo și înapoi, pierzând ceva vreme până să îl găsesc și înghețând de frig, deși cerul era senin și soarele strălucea; nu intrasem niciodată în casă din stradă.

Am pătruns foarte ușor în clădire. Ușa care dădea în Dumaine Street era ușor de forțat, apoi de închis la loc. „Cel mai greu va fi cu poarta”, mi-am spus în timp ce-mi târam picioarele în sus pe scări, treaptă cu treaptă. Mojo mă aștepta răbdător la fiecare etaj, să-l prind din urmă.

Am ajuns în sfârșit la gratiile porții; lumina din grădină pătrundea până în casa scării și se auzea chiar foșnetul begoniei verzi, puțin învinețite pe la margini din cauza frigului.

Cum puteam oare să sparg încuietoarea? Tocmai mă gândeam de ce scule aș fi avut nevoie — poate o mică bombă? — când mi-am dat seama

că, la vreo cinci iarzi în fața mea, ușa apartamentului nu era închisă.

— Dumnezeule, nemernicul a fost aici! am șoptit. Fir-ar să fie, Mojo, mi-a jefuit bârlogul!

Era, desigur, și un semn bun. Ticălosul încă trăia; ceilalți nu-l eliminaseră. Încă aș fi putut să-l prind! Dar cum? Am tras un șut în poartă, dezlănțuind un șuvoi de durere în picior.

Am apucat grilajul și l-am zgâlțâit fără milă, dar era bine înțepenit în încheieturile lui de fier, așa cum îmi dorisem! Un strigoi nu prea puternic, ca Louis, n-ar fi putut să-l spargă, darmite un muritor. Era clar că hoțul nici măcar nu-l atinsese și intrase din cer, ca și mine.

Gata, oprește-te. Fă repede rost de niște unelte și uită-te ce pagube ți-a produs pungașul.

M-am întors să plec, dar Mojo a devenit atent și a lătrat, înăuntrul apartamentului se mișca ceva. Am văzut o umbră trecând pe peretele holului.

Slavă Domnului, nu era Hoțul de Trupuri, ar fi fost imposibil. Atunci, cine?

Răspunsul nu s-a lăsat așteptat. Și-a făcut apariția David. Minunatul meu David. Îmbrăcat cu un costum negru de tweed și cu pardesiu, se uita la mine cu expresia lui curioasă și atentă, peste poteca din grădină. Nu cred să fi fost vreodată la fel de bucuros să văd un muritor, în toată viața mea blestemată.

L-am strigat pe nume. L-am spus în franceză că eram Lestat. L-am rugat să deschidă poarta.

Nu mi-a răspuns imediat. Nu arătase niciodată atât de maiestuos, atât de stăpân pe sine, atât de englezește elegant, așa cum stătea și se uita la mine, în timp ce pe chipul bine conturat nu i se putea citi decât o uimire mută. S-a uitat la câine. Apoi s-a uitat din nou la mine. Și din nou la câine.

— David, sunt Lestat, îți jur! am strigat în englezește. Acesta este trupul mecanicului! Adu-ți aminte fotografia! James mi-a făcut-o, David. Sunt prins în capcana acestui trup. Cum să te fac să mă crezi? Lasă-mă să intru, David.

Nu s-a clintit. Pe urmă a venit brusc spre mine, cu pași hotărâți, și s-a oprit în fața porții, cu o expresie de nepătruns.

Eram gata să leșin de fericire. Am apucat gratiile cu amândouă mâinile, de parcă aș fi fost la închisoare; mi-am dat seama că mă uitam direct în ochii lui și că pentru prima oară aveam aceeași înălțime.

— David, nici nu știi cât sunt de bucuros că te văd, i-am spus, din nou în franceză. Cum ai intrat? David, sunt Lestat. Eu sunt! Sunt sigur că mă crezi! Îmi recunoști vocea. David, Dumnezeu și Diavolul într-o cafenea din Paris! Cine mai știe în afară de mine?

Dar nu vocii mele i-a răspuns; se uita în ochii mei și mă asculta ca și cum aș fi vorbit de departe. Apoi, parcă dintr-o dată, felul lui de a se purta s-a schimbat și i-am observat pe chip semne clare că mă recunoscuse.

— Slavă Domnului, a spus, zâmbind ușor și oftând foarte încet, foarte englezește.

A căutat în buzunar o cutiuță și a scos din ea o chestie de metal pe care a vârat-o în încuietoare. Cunoșteam lumea îndeajuns ca să-mi dau seama că era vorba despre o unealtă de spărgător. A tras poarta din fața mea și a deschis brațele.

Ne-am îmbrățișat îndelung, în liniște, cu căldură, în timp ce eu mă străduiam furios să-mi rețin lacrimile. În tot timpul de când ne cunoșteam, ne atinsesem cu adevărat numai foarte rar. Momentul era încărcat de emoție și mă surprinsese nepregătit. Mi-a amintit de căldura moleșitoare a îmbrățișărilor cu Gretchen. Și, pentru o clipă, nu m-am mai simțit atât de îngrozitor de singur.

Dar nu era momentul acum să mă bucur de asemenea mângâiere.

M-am dat înapoi — cu părere de rău — și mi-am spus din nou că David arăta superb. Mă impresiona atât de tare, încât aproape că aș fi putut crede că sunt la fel de tânăr ca și trupul în care mă aflam. Aveam atâta nevoie de el.

Urmele vârstei, pe care le vedeam în mod firesc cu ochii mei de vampir, erau acum invizibile. Ridurile adâncite pe chipul lui nu păreau decât o expresie a personalității sale, la fel ca și liniștea din privire. Așa cum stătea acolo, în hainele lui atât de bine alese, cu ceasul de aur strălucind pe jiletca de tweed părea foarte viguros, zdravăn, plin de energie, demn.

— Știi ce mi-a făcut ticălosul, am spus. M-a tras pe sfoară și m-a lăsat baltă. Iar ceilalți m-au abandonat și ei. Louis, Marius. Mi-au întors spatele. Sunt părăsit în acest trup, prietene. Vino, vreau să văd dacă monstrul mi-a jefuit și locuința.

M-am grăbit spre ușa apartamentului, auzind cu greu vorbele prin care mă asigura că încăperile erau neatinsse.

Avea dreptate. Hoțul nu pătrunsese în apartament. Toate lucrurile erau așa cum le lăsasem, până și vechiul meu halat de catifea spânzura de ușa deschisă a băii. Am găsit foile galbene pe care făcusem însemnări înainte de a pleca. Și computerul. Trebuia să intru imediat în computer și să văd cât de mult mă pungășise. Trebuia să iau legătura și cu agentul meu din Paris; bietul om poate că era în pericol.

Atenția mi-a fost însă furată de lumina care pătrundea prin peretele de sticlă, de splendoarea razelor de soare împrăștiate pe canapelele de culoare închisă și pe fotolii, pe covorul persan cu medalion deschis înconjurat de ghirlande de trandafiri, ba chiar și pe cele câteva picturi moderne – toate violent abstracte — pe care le alesesem cu multă vreme în urmă ca să împodobesc pereții. M-am înfiorat când le-am văzut; arătau minunat, căci lumina electrică n-ar fi reușit niciodată să le facă să transmită senzația specială de bine pe care o resimțeam acum.

Am băgat de seamă că în căminul alb ardea focul — David îl făcuse, cu siguranță — și că din bucătărie venea miros de cafea; bucătăria era o încăpere pe care aproape că n-o folosisem de-a lungul anilor.

David a bâlbâit o scuză. Nici măcar nu încercase să se ducă la hotel, atât fusesse de nerăbdător să mă găsească. Venise aici direct de la aeroport și ieșise numai pentru câteva cumpărături ca să mă poată aștepta liniștit toată noaptea, în cazul în care mi-ar fi dat prin cap să telefonez.

— Minunat, îmi pare bine că ai procedat așa, am spus, încercând diverse comenzi pe calculator; am să-ți povestesc totul. Dar cum de-ai venit? Ai bănuț ce s-a întâmplat?

— Sigur că am bănuț, mi-a răspuns. N-ai auzit despre „crima de vampir” din New York? Numai un monstru ar fi putut jefui birourile acelea. De ce nu mi-ai telefonat, Lestat? De ce nu mi-ai cerut ajutorul?

— Stai o clipă, am spus.

Pe ecran începuseră deja să apară litere și figuri. Conturile mele erau în ordine. Dacă hoțul ar fi reușit să pătrundă în sistem, aș fi fost prevenit de un program de avertizare pe care îl pregătisem în acest scop. Nu puteam ști însă dacă nu dăduse lovitura la conturile din băncile europene până ce nu intram în dosarele destinate lor. Și, fir-ar să fie, nu reușeam să-mi amintesc parolele; de fapt, avusesem tot timpul dificultăți, chiar și cu cele mai simple comenzi.

— Avea dreptate James, am mormăit, când m-a prevenit că nu voi mai gândi la fel.

Am trecut din programul financiar în cel pe care îl foloseam ca să scriu

și am luat imediat legătura cu agentul din Paris, cerându-i imediat prin modem un raport asupra situației și amintindu-i să-și ia măsuri supreme în ceea ce privea propria lui siguranță. Am terminat și am ieșit din program.

M-am lăsat pe spate și am respirat adânc, dând drumul imediat unui șuvoi de tuse, apoi mi-am dat seama că David mă privea, ca și cum ar fi fost prea șocat ca să-și poată reveni. Pe urmă s-a uitat iar la Mojo care inspecta locul, tăcut și leneș, uitându-se mereu la mine, ca și cum ar fi așteptat o comandă.

Am pocnit din degete, chemându-l, și l-am îmbrățișat. David urmărea totul, ca și cum ar fi fost cel mai ciudat lucru din lume.

— Doamne, chiar ești în trupul ăsta! a șoptit. Nu ca un locatar, ci intrat în celulele lui.

— Mie-mi spui! am zis, dezgustat. E îngrozitor! Și ceilalți nu vor să mă ajute, David. Sunt părăsit. Am scrâșnit din dinți de furie. Părăsit! Am izbucnit într-un fel de mormăit care l-a agitat atât de mult pe Mojo, încât a început să-mi lingă fața. Asta merit, bineînțeles, am adăugat, mângâindu-l pe Mojo. S-ar părea că este lucrul care vine de la sine după ce ai de-a face cu mine. Am meritat întotdeauna ce a fost mai rău! Trădarea cea mai mare, perfidia cea mai mare, abandonul cel mai total! Lestat cel ticălos. Ei bine, acum l-au lăsat pe ticălos să se descurce de unul singur.

— Te-am căutat înnebunit, a spus David, cu voce blândă, controlată. Agentul tău din Paris mi-a jurat că nu mă poate ajuta. Intenționez să caut adresa aceea din Georgetown. A arătat spre hârtia galbenă de pe masă. Slavă Domnului că ai venit.

— David, cel mai mult mă tem că ceilalți l-au distrus deja pe James și trupul meu o dată cu el. S-ar putea ceea ce vezi să fie singurul trup care mi-a mai rămas.

— Nu cred, a spus David, calm și convingător. Cel care ți-a împrumutat trupul a lăsat destule urme. Haide, schimbă-ți hainele astea ude. Ai să răcești.

— Ce fel de urme?

— Știi că noi urmărim astfel de crime. Hai, te rog, hainele.

— Mai sunt și alte crime în afară de cea de la New York? am întrebat agitat. M-am lăsat condus spre cămin, bucurându-mă imediat de căldură. Mi-am scos puloverul și cămașa. Nimic din ceea ce aveam în dulapuri nu-mi mai venea. Mi-am dat seama atunci că-mi uitasem valiza undeva la Louis, noaptea trecută. Crima de la New York a fost miercuri noaptea, nu-i așa?

— Or să-ți vină hainele mele, a spus David, prinzându-mi gândul imediat.

A arătat spre o valiză uriașă din piele lăsată într-un colț.

— Ce s-a întâmplat? Ce te face să crezi că-i vorba despre James?

— El trebuie să fie, a răspuns, deschizând valiza și scoțând câteva haine împăturite, apoi a luat un costum de tweed foarte asemănător cu al lui, care zăcea pe un scaun din apropiere, încă pe umerăș. Uite, îmbracă-te cu astea. Altfel, ai să mori.

— Oh, David, am spus, continuând să mă dezbrac, am fost de multe ori pe punctul de a muri. De fapt, toată scurta mea viață muritoare mi-am petrecut-o aproape de moarte. E revoltător de neplăcut să suporti un asemenea trup. Cum îndură oare oamenii ciclul fără de sfârșit care înseamnă să mănânci, să urinezi, să te smiorcăi, să elimini rahat și pe urmă s-o iei de la capăt cu mâncatul? Când ai de îndurat febră, dureri de cap, accese de tuse, un nas care curge, totul devine o condamnare! Și prezervativele, Dumnezeuule! Să scapi de chestia aia urâtă e chiar mai neplăcut decât să ți-o pui! Dar spune-mi când au avut loc celelalte crime. Este mai important când decât unde.

S-a uitat din nou la mine, prea șocat ca să-mi răspundă. Mojo își făcuse o părere despre el și acum îl privea, lingându-i prietenește mâna cu limba lui roz. David îl mângâia cu căldură, dar continua să se uite la mine.

— David, am insistat în timp ce-mi scoteam ciorapii uzi. Vorbește. Celelalte crime. Spuneai că James a lăsat urme.

— E atât de straniu, a zis el uluit. Am o duzină de fotografii cu figura asta. Dar să te văd pe tine îndărătul ei! Oh, pur și simplu, nu mi-aș fi imaginat. Cătuși de puțin.

— Când a acționat ticălosul ultima oară?

— Ah... ultimul raport a fost din Republica Dominicană. Să vedem... acum două nopți.

— Republica Dominicană! Ce naiba putea să caute acolo?

— Și mie mi-ar plăcea să știu. Înainte a atacat în Florida, lângă Pearl Harbour. De fiecare dată s-a petrecut în lumea bună și de fiecare dată a intrat la fel ca la New York — prin peretele de sticlă. De fiecare dată mobila a fost făcută țândări; casele de bani au fost smulse din ziduri; au fost furate acțiuni, bijuterii, aur. La New York a murit un om golit de sânge, evident. În Florida au murit două femei, golite și ele, iar la Santo Domingo — o familie, din care numai tatăl a fost golit în stil vampiresc.

— Nu-și poate controla forța. Orbecăie în jur ca un robot.

— Așa cred și eu. Ceea ce m-a alarmat de la început a fost combinația dintre capacitatea de distrugere și forța simplă. E o creatură incredibil de stupidă! Întreaga operațiune e o prostie. Nu-mi pot da seama însă de ce alege locurile astea ca să fure.

S-a întrerupt brusc și s-a îndepărtat cu sfială.

Mi-am dat seama că mă despuiasem de toate hainele și ședeam gol; asta produsese în el un fel de reticență stranie, aproape că se înroșise.

— Uite, ia ciorapi curați. Nu te simți mai bine decât în hainele ude?

Mi-a întins ciorapii fără să mă privească.

— Eu nu știu prea multe lucruri, am spus, cel puțin de asta mi-am dat seama. Dar înțeleg ce spui despre localizarea crimelor. De ce naiba ar călători prin Caraibe când ar fi putut fura după pofta inimii în suburbiile din Boston sau New York?

— Da. Numai dacă nu cumva nu suportă frigul. Dar poate avea sens așa ceva?

— Nu. Nu mai simte frigul la fel. Nu mai este același.

Îmi plăcea să mă îmbrac cu cămașă și cu pantaloni uscați. Hainele îmi veneau bine, deși erau largi într-un fel demodat, adică nu strâmte cum le poartă tinerii. Cămașă din poplin, pantaloni cu cute, vestă comodă și călduroasă.

— Nu pot să înnod cravata cu degetele astea muritoare, am declarat. De ce mă pui să mă îmbrac așa, David? Tu nu porți niciodată ceva „de toată ziua”, cum se spune? Dumnezeuule, arătăm de parcă ne-am duce la o înmormântare. De ce trebuie să-mi pun lațul ăsta de gât?

— Pentru că ai arăta ca un nebun în costum de tweed și fără cravată, mi-a răspuns cu voce slabă, neatentă. Haide, lasă-mă să te ajut. Când s-a apropiat de mine, avea din nou privirea aceea timidă. Mi-am dat seama că era puternic atras de trupul meu de acum. În cel dinainte îl uimeam, dar acesta îi aprindea pasiunea. L-am studiat mai îndeaproape, simțindu-i degetele ocupate să-mi înnoade cravata — o apăsare moale — și mi-am dat seama că și eu eram puternic atras de el.

M-am gândit de câte ori aș fi vrut să-l iau, să-l strâng în brațe și să-mi înfig dinții încet în gâtul lui, să-i beau sângele. Ah, acum aș fi putut să-l am fără să-l iau cu mine — în felul acela omenesc, însemnând amestecul membrelor și combinația de gesturi intime și plăcute ale îmbrățișării. Ar fi putut să-mi placă.

Ideea m-a paralizat. Am simțit că pielea mi se răcește. M-am simțit *conectat* cu el, la fel cum fusesem conectat cu nefericita femeie pe care o violasem sau cu turiștii din capitala înzăpezită — frații și surorile mele — conectat cum fusesem cu iubita mea Gretchen.

Eram atât de conștient de acest sentiment — că sunt om și că sunt împreună cu alt om — încât frumusețea lui mă speria. Mi-am dat seama că și spaima face parte din frumusețe.

O, da, acum eram muritor ca și el. Mi-am îndoit degetele și mi-am îndreptat încet spinarea, lăsând răceala să se transforme într-o senzație erotică, profundă.

El s-a desprins de mine brusc, alarmat și oarecum hotărât. A ridicat haina de pe scaun și m-a ajutat să o îmbrac.

— Trebuie să-mi spui tot ce ți s-a întâmplat, a zis. În aproximativ o oră vom avea vești de la Londra și vom ști dacă ticălosul a atacat din nou.

M-am întins și mi-am pus mâna albă, muritoare, pe umărul lui, l-am tras spre mine și l-am sărutat ușor pe un obraz. El s-a îndepărtat din nou.

— Încetează cu prostiile, a spus, de parcă ar fi dojenit un copil. Vreau să știi totul. Ai luat micul dejun? Ai nevoie de o batistă. Uite-o.

— Cum vom primi vești de la Londra?

— Prin fax, de la confrerie, la hotel. Haide, vino să mâncăm ceva. Avem înainte o zi de muncă.

— Dacă nu cumva e deja mort, am spus, oftând. Acum două nopți, la Santo Domingo.

Simțeam că mă umple din nou o disperare neagră. Deliciosul impuls erotic era amenințat.

David a scos din valiză un fular lung de lână și mi-a înfășurat gâtul cu el.

— Nu poți suna acum la Londra? l-am întrebat.

— E cam devreme, dar am să încerc.

S-a dus la telefonul de lângă canapea și a vorbit vreo cinci minute cu cineva de peste ocean. Nici o veste încă.

Părea însă că polițiile din New York, Florida și Santo Domingo nu erau în legătură una cu alta și că, aparent, nu se făcuseră conexiuni între crime. În cele din urmă, a închis.

— Ne vor trimite orice informație prin fax, la hotel, de îndată ce o vor primi. Hai să mergem, da? Și mie mi-e foame. Am stat aici toată noaptea și am așteptat. Ah, și câinele. Ce-ai să faci cu câinele acesta splendid?

— A mâncat de dimineață. Se va simți bine în grădina de pe acoperiș. Ești nerăbdător să ieși din cameră, nu-i așa? De ce nu ne băgăm, pur și simplu, împreună în pat? Nu înțeleg.

— Vorbești serios?

Am ridicat din umeri.

— Bineînțeles.

Serios! Pur și simplu, posibilitatea începuse deja să mă obsedeze. Să facem dragoste înainte să se întâmple altceva. Părea o idee minunată!

M-a privit tăcut, ca în transă.

— Îți dai seama, a spus, că ai un trup absolut magnific, nu-i așa? Vreau să spun, nu ignori faptul că ai fost depozitat într-un... într-o bucată de carne bărbătească grozav de impresionantă.

— M-am uitat bine la trup înainte de schimbare, îți amintești? Tu de ce nu vrei...

— Ai fost cu o femeie, nu-i așa?

— Aș vrea să nu-mi citești gândurile. Nu-i cinstit. Și pe urmă, ce importanță are?

— O femeie pe care ai iubit-o.

— Am iubit întotdeauna și bărbați, și femei.

— E un mod oarecum diferit de a folosi cuvântul „iubire”. Ascultă, pur și simplu, nu putem s-o facem acum. Așa că fii cuminte. Trebuie să-mi spui totul despre James. O să ne ia destulă vreme să facem un plan.

— Un plan. Chiar crezi că-l putem opri?

— Sigur că da.

Mi-a făcut semn să mă apropiu.

— Dar cum? L-am întrebat.

Am ieșit pe ușă.

— Trebuie să-i analizăm comportamentul. Trebuie să-i evaluăm slăbiciunile și punctele tari. Nu uita că suntem doi contra lui. Și că avem un avantaj.

— Ce avantaj?

— Lestat, golește-ți mintea de fantezmele erotice și vino. Nu pot gândi pe stomacul gol, iar în ce te privește, e evident că nu gândești deloc.

Mojo s-a îndreptat spre poartă ca să ne urmeze, dar i-am făcut semn să stea. L-am sărutat pe botul negru și s-a întins pe cimentul ud, abia privindu-mă, reprobator, în timp ce coboram scările.

PÂNĂ la hotel nu erau decât câteva străzi și nu s-a dovedit a fi de nesuportat să te plimbi sub cerul senin, chiar dacă bătea vântul. Îmi era totuși destul de frig ca să încep să povestesc, iar vederea orașului scăldat în soare mă scotea din minți.

M-a impresionat din nou atitudinea lipsită de griji a oamenilor care hoinăreau ziua. În ciuda temperaturii de afară, lumina zilei făcea ca întreaga lume să pară binecuvântată. Dar eu mă întristam privind-o, pentru că nu voiam cu adevărat să rămân în lumea însorită, indiferent cât era de frumoasă.

„Nu, vreau înapoi viziunile mele preternaturale, m-am gândit. Vreau înapoi frumusețea întunecată a lumii noaptea. Vreau înapoi forța mea nenaturală și puterea mea de rezistență și sunt gata, în schimb, să renunț pentru totdeauna la acest spectacol. Vampirul Lestat — *c'est moi.*”

David s-a oprit la recepția hotelului și a lăsat vorbă că orice material trimis prin fax trebuia să ne fie adus în cafenea.

Ne-am așezat apoi la o masă cu față albă, în colțul încăperii de modă veche cu tavan de ipsos și draperii de mătase albă, și am început să devorăm un enorm mic dejun gen New Orleans, cu ouă, pâine prăjită, carne friptă, sos și cereale cu unt.

Trebuie să mărturisesc că situația cu mâncarea se îmbunătățise cu venirea mea în sud. Mâncam mai ușor și nu mai trebuia să mestec atât de mult, nici nu-mi mai prindeam limba între dinți. Cafeaua groasă și dulce din orașul meu era perfectă. Iar desertul cu banane prăjite și pudrate cu zahăr ar fi făcut orice ființă omenească sensibilă să cadă în genunchi.

În ciuda acestor delicatese și a speranței mele că vom primi în curând un raport de la Londra, m-a preocupat în principal să-i torn lui David întreaga jalnică poveste. El îmi cerea mereu detalii și mă întrerupea ca să-mi pună întrebări, așa că raportul a fost mai amănunțit decât cel pe care i-l prezentasem lui Louis și de aceea mai dureros.

Sufeream retrăind naiva conversație pe care o purtasem cu James la el acasă, mărturisind că nu fusesem destul de prudent cu el; fusesem mult prea convins că un simplu muritor n-avea cum să mă păcălească.

Am continuat cu rușinosul viol, cu coșmarul îngrozitor în care-mi apăruse Claudia, apoi cu despărțirea de Gretchen ca să vin acasă la Louis care înțelesese greșit tot ceea ce-i spusese și cum insistase pe felul lui de a-mi interpreta cuvintele atunci când refuzase ceea ce-i cerusem.

Făcea parte din suferință până și faptul că mânia mă părăsise și nu mai

simțeam decât vechea mâhnire. L-am revăzut pe Louis cu ochii minții, și nu mai era iubitul meu cel tandru, ci un înger insensibil care mă împiedica să ajung la întunecata Curte.

— Înțeleg de ce m-a refuzat, am spus cu tristețe, aproape incapabil să vorbesc despre așa ceva. Poate că ar fi trebuit să știu. Și, ca să fiu sincer, nu cred că se va mai ridica vreodată împotriva mea. Pur și simplu, s-a lăsat dus de ideea sublimă că eu ar trebui să-mi salvez sufletul. El ar fi vrut să i se întâmple asta, înțelegi? Și totuși, el n-ar fi făcut-o niciodată. Nu m-a înțeles niciodată. Niciodată. De aceea m-a și descris atât de viu, și totuși atât de sărac în cărțile lui, mereu. Dacă ar înțelege cu adevărat că sunt închis în acest trup, dacă i-ar fi clar că nu intenționez să mă duc cu Gretchen în jungla din Guiana Franceză, poate că atunci mi-ar da Sângele Negru. Chiar dacă i-am ars casa. Sigur, ar dura câțiva ani! Câțiva ani în acest mizerabil...

— Iar te enervezi, a spus David. Liniștește-te. Și explică-mi, cum adică i-ai ars casa?

— Eram furios, am șoptit tensionat. Dumnezeuule. Furios. Nici măcar nu-i ăsta cuvântul potrivit.

M-am gândit că fusesem prea nefericit ca să fiu furios. Mi-am dat seama că nu despre așa ceva era vorba. Dar eram în continuare prea nefericit ca să-mi mai pese de esențial. Am mai luat o înghițitură de cafea și am încercat, cât de bine m-am priceput, să descriu cum îl văzusem pe Marius în lumina cocioabei în flăcări. Marius voise să-l văd. Marius îmi transmisese o sentință, iar eu nu știam exact despre ce sentință era vorba.

M-a cuprins din nou disperarea, acoperind aproape complet mânia, și mă uitam distrat la farfuria din fața mea, la restaurantul pe jumătate gol, la argintărie și la șervețelele împăturite ca și cum ar fi fost niște pălăriuțe. M-am uitat în spate, la luminile discrete din hol, aruncându-și razele peste toate cele, apoi m-am uitat la David, care, cu tot caracterul lui, cu toată simpatia pe care mi-o arăta și cu tot farmecul personal, nu era ființa minunată pe care o văzusem cu ochii de vampir, era numai un alt muritor, fragil și trăind, ca și mine, pe muchia dintre viață și moarte.

Mă simțeam posomorât și mizerabil. N-aș fi putut să spun mai mult.

— Ascultă-mă, a zis David. Nu cred că Marius a distrus creatura. Nu ți s-ar mai fi ivit înainte, dacă ar fi făcut-o. Nu-mi pot imagina cum gândește și cum simte o asemenea ființă. Nu-mi imaginez nici cum gândești tu, deși te cunosc așa cum îți cunoști prietenul cel mai bun. Dar nu cred totuși că ar fi făcut-o. Marius a venit să-ți arate că e furios, să refuze să te ajute și să te facă să înțelegi că te-a judecat. Dar pun pariu că îți lasă timp să-ți recapeți trupul. Și mai trebuie să-ți aduc aminte că ceea ce ai observat tu din expresia lui a fost ceea ce-ai putut vedea prin ochii unui om.

— M-am gândit și la asta, am spus, neatent. Ca să fiu sincer, n-am altă soluție decât să cred că trupul meu încă există și că-l pot pretinde înapoi. Am ridicat din umeri. Nu știu să renunț.

Mi-a zâmbit, minunat, cu căldură.

— Ai avut parte de o aventură splendidă, a zis. Dar, înainte de a plănuși cum să punem mâna pe mult-lăudatul tâlhar, îngăduie-mi să te întreb ceva. Și te rog să nu-ți ieși din fire. Văd că nu cunoști puterea trupului pe care-l stăpânești acum, la fel cum nu o cunoșteai nici pe a celui de mai înainte.

— Putere? Care putere? Nu-i decât o colecție respingătoare, unsuroasă și flască de nervi și ganglioni. Nici nu poate fi vorba despre putere.

— Prostii. Ești un bărbat tânăr, sănătos și voinic, ai vreo sută nouăzeci de livre, fără nici un pic de grăsime! Ai înaintea ta cincizeci de ani de viață muritoare. Pentru numele lui Dumnezeu, înțelege odată câte avantaje ai.

— Bine. Bine. E o încântare. Sunt grozav de fericit să fiu viu! am șoptit,

pentru că altminteri aş fi urlat. Şi pot foarte bine să fiu strivit pe stradă de un camion chiar astăzi la prânz. Doamne, David, nu-ţi dai seama că mă dispreţuiesc, pentru că nu sunt în stare să fac faţă la nişte încercări simple? Îmi displace asta. Îmi displace să fiu creatura aceasta slabă şi laşă! M-am lăsat pe spate în scaun, cu ochii rătăcind pe tavan, încercând să nu tuşesc, să nu strănut, să nu plâng, să nu bat cu pumnul în masă sau în peretele de lângă mine. Detest laşitatea! am şoptit.

— Ştiu, a spus David cu blândeţe. M-a studiat câteva clipe în tăcere, apoi şi-a şters buzele cu şervetul şi s-a întins după cafea. După aceea a vorbit din nou: Presupunând că James încă mai rătăceşte cu trupul tău, eşti absolut sigur că vrei să faci schimbul înapoi, că *vrei* să fii din nou Lestat cel de mai înainte?

Am râs cu tristeţe.

— Cum să fac să mă înţelegi mai bine? am întrebat obosit. *Cum* naiba *pot* să fac schimbul din nou? Asta-i întrebarea care mă înnebuneşte.

— Ei bine, trebuie mai întâi să-l localizăm pe James. Ne vom mobiliza toată energia ca să-l găsim. Nu vom renunţa decât dacă vom fi convinşi că James nu mai există.

— Când o spui tu, sună atât de simplu! Dar cum putem face asta?

— Ssst, atragi atenţia în mod inutil, a spus David autoritar. Bea-ţi sucul de portocale. Ai nevoie. Am să mai comand.

— N-am nevoie de sucul de portocale şi n-am nevoie de dădăceală, am zis. Vorbeşti serios când spui că avem o şansă să-l găsim pe ticălos?

— Lestat, cum spuneam şi mai înainte, gândeşte-te la cea mai evidentă şi mai de netrecut limitare a fiinţei care erai. Un vampir nu se poate mişca ziua. Un vampir este ziua aproape în întregime neajutorat. Sunt de acord, există reflexul de a face rău oricui îi tulbură odihna. Dar altminteri vampirul este neajutorat. Şi pentru opt-douăsprezece ore, trebuie să rămână în acelaşi loc. Asta ne conferă un avantaj, mai ales de când ştim atâtea despre persoana în chestiune. Tot ceea ce ne trebuie este ocazia de a înfrunta creatura şi a o pune în încurcătură îndeajuns, încât să facă schimbul.

— Îl putem sili să-l facă?

— Da, putem. Poate fi ţinut departe de trup destul de mult, ca tu să intri din nou în el.

— Trebuie să-ţi spun ceva, David. În forma mea de acum, nu am nici un fel de putere psihică. Nu aveam nici atunci când eram muritor. Nu cred că pot... să ies din acest trup. Am încercat o dată când eram în Georgetown. Nu m-am putut clinti din carne.

— Oricine e în stare să facă o asemenea şmecherie, Lestat; pur şi simplu, erai speriat. Şi să ştii că porţi cu tine câte ceva din ce ai învăţat ca vampir. Evident, celulele trupului preternatural îţi confereau un avantaj, dar mintea n-a uitat ceea ce ştia. Este limpede că James îşi poartă cu sine puterea minţii de la un trup la altul. Probabil ţi-ai păstrat şi tu, la rândul tău, câte ceva din ceea ce ştiai.

— E adevărat, am fost speriat. Mi-a fost frică să mai încerc — frică să nu ies şi pe urmă să nu mă mai pot întoarce.

— Am să te învăţ să te desprinzi de trup. Am să te învăţ cum să dai asaltul asupra lui James. Şi pe urmă, Lestat, aminteşte-ţi că suntem doi. Vom da asaltul împreună. Iar eu am puteri psihice considerabile, ca să mă exprim elementar. Pot să fac o mulţime de lucruri.

— David, am să-ţi rămân în schimb sclav pentru vecie. Îţi voi da tot ce vei dori. Am să mă duc pentru tine până la capătul pământului. Numai să reuşim.

A şovăit, ca şi cum ar fi vrut să facă un comentariu glumeţ, dar s-a răzgândit şi a continuat:

— Vom începe lecțiile cât de curând. Dacă mă gândesc mai bine, cred că cel mai potrivit ar fi ca eu să-l scutur afară din trup. Pot s-o fac înainte ca el să-și dea seama că ești și tu acolo. Da, acesta va fi planul jocului. Nu va bănuî nimic când mă va vedea. Pot să-mi feresc destul de ușor gândurile, să nu mi le citească. E încă un lucru pe care trebuie să-l înveți — cum să-ți ascunzi gândurile.

— Dar s-ar putea să te recunoască, David, știe cine ești. Își amintește de tine. Vorbește despre tine. Ce l-ar putea împiedica să te ardă de viu chiar în clipa în care te vede?

— Locul în care ne vom întâlni. Nu va risca un conflict care să-l implice. Va trebui să-l ademenim într-un loc unde să nu îndrăznească să-și arate puterile. Va trebui să ne folosim de circumstanțe. E nevoie să ne gândim cum. Dar până când vom ști cum să dăm de el, partea asta a planului mai poate aștepta.

— Să ne apropiem de el în mulțime.

— Sau chiar înainte de ivirea zorilor, când nu va risca să-și dea foc la bârlog.

— Exact

— Hai să încercăm acum să-i evaluăm corect puterile, după informațiile pe care le deținem.

S-a oprit, căci chelnerul așeza pe masă una dintre acele superbe cafetiere de argint pe care le folosesc întotdeauna hotelurile de calitate. Sunt patinate ca nici o altă argintărie și au întotdeauna câteva zgârieturi. M-am uitat cum curgea lichidul negru prin cioc.

Mi-am dat seama că, deși eram speriat și mă simțeam mizerabil, începusem totuși să observ câte ceva din ceea ce se întâmpla în jurul meu. Pur și simplu, faptul că eram cu David îmi dădea speranță.

Chelnerul s-a îndepărtat; David a luat o înghițitură din cafeaua proaspătă, apoi a căutat ceva în buzunarul hainei. Mi-a pus în mână un teanc de hârtiuțe.

— Acestea sunt relatările din ziare ale crimelor. Citește-le cu atenție. Spune-mi tot ce-ți trece prin cap.

Prima relatare, „Crimă de vampir în Midtown”, m-a înfuriat la culme. Am remarcat distrugerile violente pe care mi le descrisese și David. Trebuia să fii tare neîndemânatic ca să faci mobila zob atât de prostește. Iar hoția — ce tâmpenie fără margini! Iar bietului meu agent îi fusese frânt gâtul și apoi fusese golit de sânge. Și mai neîndemânatic.

— Este o minune că poate folosi capacitatea de a zbura, am spus cu mânie. Și totuși, a intrat prin peretele de sticlă de la etajul al treisprezecelea.

— Dar nu înseamnă că poate zbura distanțe mari, a replicat David.

— Atunci cum a ajuns de la New York la Pearl Harbour într-o singură noapte și, mai ales, de ce? Dacă a mers cu avionul, de ce s-a dus la Pearl Harbour și nu la Boston? Sau, pentru numele lui Dumnezeu, la Los Angeles sau la Paris. Gândește-te cât ar fi de tentant pentru el să jefuiască un mare muzeu sau o bancă importantă. Nu înțeleg ce caută la Santo Domingo. Chiar dacă reușește să zboare, nu cred că îi e prea la îndemână. Și atunci, de ce să se ducă acolo? Încearcă, pur și simplu, să răspândească crimele în așa fel, încât cazurile să nu poată fi corelate?

— Nu, a spus David, dacă l-ar interesa discreția, n-ar opera în stilul acesta spectaculos. Pur și simplu, face gafe. Se comportă de parcă ar fi beat.

— Da. Cred că la început chiar așa s-a și simțit. Ascuțirea simțurilor te copleșește.

— E cu puțință oare să se lase purtat prin aer și să lovească acolo unde îl duce vântul? a întrebat David. Adică să nu existe nici o schemă?

M-am gândit la întrebare în timp ce citeam celelalte relatări, nemulțumit că nu le puteam înțelege dedesubturile, așa cum aș fi făcut cu ochii de vampir. Da, multă stângăcie, multă prostie. Trupuri omenești strivite de „un obiect greu”, ceea ce era, desigur, pumnul lui.

— Îi place să spargă geamuri, nu-i așa? am spus. Îi place să-și ia victimele prin surprindere. Probabil că-i place spaima lor. Nu lasă martori. Fură tot ce-i de valoare. Deși nimic din ce fură nu-i foarte valoros. Cât îl urăsc! Și totuși... am făcut și eu lucruri la fel de îngrozitoare.

Mi-am amintit discuția pe care o purtasem cu ticălosul. Cât mă păcălise comportamentul lui de gentleman! Mi-am adus aminte că David mi-l descrisese înainte și-mi vorbise despre prostia lui, despre felul în care-și bătea joc de sine însuși. Și stângăcia de atunci, cum de uitasem de ea?

— Nu, am spus într-un târziu, nu cred că poate parcurge distanțe atât de mari. Nici nu-ți dai seama cât de înspăimântătoare este capacitatea de a zbura. Este de douăzeci de ori mai groaznică decât călătoria în afara trupului. O detestăm cu toții. Până și vâjâitul vântului pe lângă tine te face să te simți neajutorat, abandonat.

M-am oprit. Zborul acesta ne bânuie în vis, poate din cauză că l-am cunoscut în vreun tărâm celest încă înainte de a ne fi născut. Numai că nu îl concepem în felul pământenilor, iar eu știam pe pielea mea cât de tare îmi sfâșiasse sufletul.

— Continuă, Lestat. Te ascult. Înțeleg.

Am oftat.

— Am învățat să zbor numai pentru că am fost în puterea cuiva care era neînfricat și pentru care nu însemna nimic. Dar sunt printre noi unii care nu se folosesc niciodată de această putere. Nu. Nu pot să cred că o stăpânește. Cred că se deplasează într-un alt mod și pe urmă se ridică în aer numai când aproape a pus mâna pe pradă.

— Da, cred că se potrivește, numai dacă am ști.

Ceva i-a atras atenția. Un bătrân funcționar al hotelului tocmai se ivise la intrare. A venit spre noi înnebunit de încet, un bărbat drăguț, cu un plic în mână.

David a scos o bancnotă din buzunar, pregătind-o pentru el.

— Un fax, domnule, tocmai a venit.

— Ah, mulțumesc foarte mult.

A deschis plicul.

— Aha, uite. Noutăți telegrafiate via Miami. O vilă de pe un deal din insula Curaçao. Probabil ieri seară devreme, dar nedescoperită decât la patru dimineața. Cinci morți.

— Curaçao! Unde naiba-i asta?

— E absolut aiurea. Curaçao este o insulă olandeză — în sudul extrem al Mării Caraibelor. Acum chiar că nu mai are sens.

Am cercetat împreună relatarea. Mobilul părea să fie din nou jaful. Hoțul intrase, făcând țândări un luminator, și demolase ce era în două încăperi. Fusesse omorâtă întreaga familie. Grozăvenia crimei umpluse insula de teroare. Două cadavre fuseseră golite de sânge, dintre care unul aparținea unui copil.

— E cert că diavolul nu se duce, pur și simplu, spre sud!

— Chiar și în Caraibe sunt locuri mult mai interesante, a spus David. De ce oare străbate toată coasta Americii Centrale? Haide, am nevoie de o hartă. Să ne uităm un pic la traseu. Am văzut în hol o mică agenție de turism. Trebuie să aibă niște hărți. O să le luăm la tine acasă.

Agentul de turism, un tip în vârstă, foarte serviabil, chel și cu o voce cultivată și plăcută, a bâjbâit în sertarul biroului după câteva hărți. Curaçao? Da, avea o broșură sau două și despre locul acela. Nu era una dintre cele mai interesante insule din Caraibe.

— De ce se duce lumea acolo? am întrebat.

— Păi, de fapt, nu se prea duce, a mărturisit, scărpinându-se în creștetul chel. În afară de vasele de croazieră. În ultimii ani se opresc din nou și acolo. Da, poftim.

Mi-a vârât în mână un pliant al unui vas mic numit *Coroana Marilor* — foarte frumos în fotografie — care șerpuia peste tot printre insule și se oprea până la urmă și în Curaçao, înainte să se întoarcă acasă.

— Vase de croazieră, am șoptit, uitându-mă țintă la fotografie. Mi-am mutat privirea pe afișele uriașe cu vapoare, care împodobeau pereții. Avea și el picturi cu nave peste tot în casa din Georgetown, am spus. David, am găsit! E pe vreun vas! Nu-ți aduci aminte ce mi-ai spus? Tatăl lui lucra pentru o companie de navigație. A spus el însuși ceva despre dorința de a ajunge în America la bordul unui vapor mare.

— Dumnezeule, a zis David. S-ar putea să ai dreptate. New York, Pearl Harbour... s-a uitat la agent. Navele de croazieră opresc și la Pearl Harbour?

— Port Everglades, a venit răspunsul. În imediata vecinătate. Dar nu pleacă prea multe din New York.

— Dar la Santo Domingo? am întrebat. Se opresc și acolo?

— Da, acela este chiar un port obișnuit. Dar navele își schimbă itinerarele. La ce fel de vas vă gândiți?

David a scris repede locurile diferite și nopțile în care se întâmplaseră atacurile, fără nici o explicație, bineînțeles. După aceea a părut descurajat.

— Nu, a zis, mi se pare imposibil. Ce vas de croazieră ar fi în stare să facă tot drumul din Florida până în Curaçao în numai trei nopți?

— Există unul, a spus agentul, și, de fapt, a plecat din New York miercurea trecută, noaptea. Este vasul amiral al Liniei Cunard, *Queen Elizabeth 2*.

— Asta-i, am sărit eu, *Queen Elizabeth 2*. David, este exact vasul pe care mi l-a pomenit. Spuneai că tatăl lui...

— Dar eu credeam că *QE 2* face curse transatlantice, a spus David.

— Nu și iarna, a precizat amabil agentul. Până în martie e în Marea Caraibelor. Și cred că este cel mai rapid vas din lume. Ajunge la douăzeci și opt de noduri. Dar putem să-i verificăm ruta chiar acum. A început să caute din nou, parcă fără speranță, printre hârtiile de pe birou și, până la urmă, a scos o broșură mare și frumos tipărită, a deschis-o și a netezit-o cu mâna. Da, a plecat miercuri din New York. A acostat la Port Everglades vineri dimineața, a ridicat ancora înainte de miezul nopții și s-a îndreptat spre Curaçao, unde a ajuns ieri dimineața la ora cinci. Însă nu s-a oprit în Republica Dominicană, mă tem că nu vă este de nici un folos.

— Nu contează, a trecut prin preajmă! a zis David. A trecut pe lângă Republica Dominicană chiar în noaptea următoare! Privește harta. Așa e, sigur. Oh, imbecilul. Ți-a vorbit despre tot, Lestat, ți-a relatat totul în pălăvrăgeala lui nebunească! Este la bordul lui *QE 2*, vasul care a însemnat atât de mult pentru tatăl lui, unde și-a petrecut toată viața.

I-am mulțumit din inimă agentului pentru hărți și broșuri, apoi ne-am îndreptat către taxiurile din fața hotelului.

— Oh, e atât de tipic pentru el! a spus David în timp ce mașina ne ducea spre apartamentul meu. La un asemenea nebun, totul are valoare de simbol. A fost el însuși concediat de pe *QE 2*, cu scandal și rușine. Ți-am spus, îți amintești? Oh, ai atâta dreptate. Este o adevărată obsesie, iar drăcușorul ți-a dat cheia chiar el.

— Da. Oh, da, da. Iar cei de la Talamasca n-au vrut să-l trimită în Americă la bordul lui *Queen Elisabeth 2*. Nu v-a iertat niciodată pentru asta.

— Îl urăsc, a șoptit David cu o vehemență care m-a uluit, chiar date

fiind împrejurările.

— Nu e chiar o prostie, David, am spus. Nu-ți dai seama că, de fapt, este diabolic de inteligent? Da, a pus mâna pe mine în Georgetown, mi-a vorbit despre o mulțime de lucruri, dar nu cred că se aștepta să-mi imaginez ce are de gând. Și, sincer să fiu, dacă nu mi-ai fi adus relatările ziarelor despre celelalte crime, poate că nu mi-ar fi dat niciodată prin cap să fac asemenea deducții.

— E posibil. Dar cred că vrea să fie prins.

— Ba nu, David. Se ascunde. De tine, de mine, de ceilalți. O, e foarte deștept. Pe de o parte, avem de-a face cu un vrăjitor feroce, capabil să se facă nevăzut, pe de altă parte, unde alege el să se ascundă? — În mijlocul unui furnicar de oameni, în burta unui vas de croazieră rapid. Uită-te la itinerar! Navighează în fiecare noapte. Numai ziua rămâne în port.

— Ia-o cum vrei, a spus David, dar eu prefer să cred că-i idiot! Și că o să-l prindem! Mi-ai spus că i-ai dat un pașaport, nu-i așa?

— Pe numele Clarence Oddbody. Dar sunt sigur că nu-l folosește.

— Vom afla curând. Presupun că s-a îmbarcat la New York după tipicul obișnuit. Trebuie să fi fost esențial pentru el să fie întâmpinat cu toată pompa și considerația — să rezerve cel mai bun apartament și să defileze țăntoș până la puntea cea mai de sus, printre stevarzi înclinându-se în fața lui. Genul acesta de apartamente de pe puntea de semnalizare sunt enorme. Nu-i nici o problemă să aibă cu el un cufăr mare ca ascunzătoare pentru timpul zilei. Nici un fel de însoțitor de cabină nu și-ar băga nasul în așa ceva.

Ajunsesem lângă blocul meu. A scos câteva bancnote și a plătit șoferul, apoi am luat-o în sus pe scări.

IMEDIAT ce am ajuns în apartament, ne-am așezat cu itinerarul și cu relatările din ziare în față și am elaborat o schemă după care fuseseră înfăptuite omorurile.

Era limpede că bruta îl atacase pe agentul meu din New York cu numai câteva ore înainte ca vasul să iasă în larg. Avusese destul timp să se îmbarce înainte de ora douăzeci și trei. Crima de la Pearl Harbour fusese comisă câteva ore înainte ca nava să acosteze. Era evident că se deplasase zburând o distanță scurtă și că se întorsese în cabină sau în altă ascunzătoare înainte de răsărit.

La Santo Domingo părăsise vaporul pentru circa o oră, apoi îl prinsese din urmă în timpul deplasării către sud. Distanțele erau din nou niște fleacuri. Nici măcar nu avea nevoie de vederea pretematurală ca să observe gigantica navă plutind pe marea deschisă. Crimele din Curaçao avuseseră loc la puțină vreme după ce vasul ieșise în larg. Probabil că se întorsese după mai puțin de o oră, încărcat cu pradă.

Queen Elizabeth 2 se îndrepta acum din nou spre nord. Acostase la La Guaira, pe coasta Venezuelei, cu numai două ore în urmă. Dacă James avea să dea lovitura în această noapte la Caracas sau în împrejurimi, aveam să fim siguri că-l descoperisem. Dar nu intenționam să așteptăm o nouă dovadă.

— Bine, hai să ne gândim mai departe, am spus. Îndrăznim să ne îmbarcăm și noi?

— Bineînțeles, trebuie să ne îmbarcăm.

— Atunci trebuie să ne facem rost de pașapoarte false. Să ne ascundem în spatele altor identități. David Talbot nu trebuie să fie amestecat. Iar eu nu pot folosi pașaportul pe care mi l-a dat el. Nici nu știu unde e. Poate că a rămas în casa din Georgetown, Dumnezeu știe de ce și-a folosit propriul nume. Probabil ca să dau de bucluc prima oară când aș

fi încercat să trec de o vamă.

— Ai perfectă dreptate. Am să fac rost de acte înainte de a părăsi orașul New Orleans. Însă nu putem ajunge la Caracas înainte de ora cinci, când pleacă vaporul. Nu. Va trebui să ne îmbarcăm mâine, în Grenada. Acolo vom putea ajunge înainte de ora șaptesprezece. Este foarte probabil că vom găsi cabine libere. Mereu au loc renunțări de ultim moment, uneori chiar morți. Pe o navă atât de scumpă ca *QE 2* sunt întotdeauna morți. James o știe, fără îndoială. Se poate hrăni oricând dorește, dacă își ia precauții minime.

— De ce? De ce sunt morți pe *QE 21*

— Pentru că pasagerii sunt bătrâni, a spus David. Face parte din viața croazierelor. Pe vas există un spital de urgență. Un vapor atât de mare este o lume plutitoare. Dar nu contează. Vom face cercetări care vor lămurii totul. Vom începe imediat. E ușor de ajuns la Grenada din New Orleans, așa că avem timp să ne pregătim pentru ceea ce avem de făcut.

Lestat, hai să ne gândim în amănunt. Să presupunem că vom înfrunta tâlharul chiar înaintea răsăritului. Și să presupunem că-l expediem înapoi în acest trup muritor și că după aceea nu-l mai putem ține sub control. Avem nevoie de o ascunzătoare pentru tine... o a treia cabină, rezervată sub un nume fără nici un fel de legătură cu cele folosite de noi.

— Da, ceva în mijlocul vasului, pe una dintre punțile de jos. Nu chiar cea mai de jos. Ar fi prea evident. Undeva în centru.

— Dar te poți mișca destul de repede? Poți ajunge în numai câteva secunde pe o punte de jos?

— Fără îndoială. Nici nu-i nevoie să te gândești la lucrul acesta. O cabină interioară destul de mare, încât să încapă și un cufăr. De fapt, nici cufărul nu-i esențial dacă fac rost de o încuietore pentru ușă, însă ar fi o idee destul de bună.

— Aha, înțeleg. Înțeleg acum ce avem de făcut. Acum odihnește-te, bea-ți cafeaua, fă un duș, fă ce vrei. Eu mă duc în camera de alături să dau telefoanele necesare. Iau legătura cu Talamasca, așa că trebuie să mă lași singur.

— Doar nu vorbești serios, am zis. Vreau să aud ce anume.

— Ba ai să faci cum îți spun. Și caută pe cineva care să aibă grijă de mândrețea asta de câine. Nu-l putem lua cu noi! Ar fi absurd. Iar un câine ca el nu trebuie neglijat.

A ieșit repede, lăsându-mă pe dinafară, ca să dea singur telefoanele acelea interesante.

— Și tocmai începuse să-mi placă, am spus.

M-am grăbit să-l caut pe Mojo care dormea pe acoperișul rece și ud, în grădină, de parcă ar fi fost lucrul cel mai normal din lume. L-am luat cu mine la bătrâna de la etajul întâi. Era cea mai agreabilă persoană dintre toți chiriașii mei și, cu vreo două sute de dolari, aș fi înduplecat-o să aibă grijă de câine.

A acceptat cu bucurie, de la început. Mojo putea să stea în curtea din spatele clădirii, iar ea avea nevoie de bani și de companie, și eu eram un tânăr atât de drăguț, nu? La fel de drăguț ca și vărul meu, Monsieur de Lioncourt, care se purta cu ea ca un înger păzitor și nu încasa niciodată cecurile pe care i le dădea pentru chirie.

M-AM întors în apartament. David încă mai avea treabă și a refuzat să mă lase să ascult. Mi se spusese să fac cafea, ceea ce, bineînțeles, nu știam cum. Am băut cafeaua veche și am sunat la Paris.

A răspuns agentul meu. Tocmai se pregătea să-mi trimită raportul pe care i-l cerusem. Totul mergea bine. Hoțul misterios nu mai încercase nici

o lovitură. Ultima fusese cea de vineri dimineață. Poate că tipul renunțase. La banca din New Orleans mă aștepta o sumă enormă.

I-am repetat toate avertismentele pe care i le mai spuseseam o dată și am stabilit că-l voi mai suna.

Vineri dimineață. Însemna că James încercase ultimul său asalt înainte ca vasul *Queen Elisabeth 2* să părăsească Statele Unite. Cât era pe mare nu avea mijloacele necesare ca să se ocupe de hoții pe computer. Și era limpede că nu intenționa să-i facă nici un rău agentului de la Paris. Asta atâta timp cât era mulțumit de mica vacanță pe *Queen Elisabeth 2*. Nimic nu-l putea opri însă să plece de pe vas oricând ar fi dorit.

Am intrat din nou în memoria calculatorului meu și am încercat iarăși să ajung în fișierul cu conturile lui Lestan Gregor, numele sub care fuseseră virăți la banca din Georgetown cele douăzeci de milioane. Lestan Gregor era încă înregistrat, dar părea să nu aibă nici un ban. Balanța bancară era zero. Cele douăzeci de milioane virate la Georgetown pentru folosința lui Raglan James reveniseră într-adevăr în contul domnului Gregor vineri la prânz, dar fuseseră imediat după aceea retrase. Tranzacția care asigură această retragere fusese stabilită în noaptea precedentă. Vineri la ora treisprezece banii o luaseră pe un drum fără urmă. Întreaga poveste era acolo, înregistrată în diverse coduri numerice și în terminologie bancară pe care o putea vedea orice idiot.

Iar cel care se uita acum la ecranul computerului era în mod cert un idiot.

Ticălosul mă avertizase că poate fura prin intermediul computerului. Nu era nici o îndoială că-i dusesese cu zăhărelul pe cei de la banca din Georgetown sau le cercetase mințile nebănuitoare cu ajutorul puterilor lui telepatice, obținând astfel codurile și cifrele de care avea nevoie.

Indiferent cum procedase, avea acum la îndemână o avere care înainte fusese a mea. Îl uram și mai mult. Îl uram pentru că îl omorâse pe omul meu din New York. Îl uram pentru că făcuse zob mobilele și pentru că jefuise tot ce găsisese în birou. Îl uram pentru cât era de păcătos și de inteligent, pentru cruzimea și energia lui.

Ședeam și beam cafea, gândindu-mă cum să procedez.

Înțelegeam tot ceea ce făcuse James, oricât de prostesc ar fi părut. Știam de la bun început că furturile lui erau provocate de o poftă teribilă a sufletului lui. Iar *Queen Elisabeth 2* fusese lumea tatălui său, lumea din care el însuși, surprins furând, fusese *exclus*.

O, da, exclus, la fel cum mă excluseseră pe mine ceilalți. Cât de dornic trebuie să fi fost să se întoarcă pe vas cu noua lui putere și cu noua lui avere! Probabil că plănuise asta încă de la început, imediat ce ne înțelesesem în legătură cu data schimbării. Eram sigur că, dacă l-aș fi amânat, ar fi ajuns din urmă nava în vreun port de pe parcurs. Așa reușise însă să-și înceapă călătoria din apropiere de Georgetown și să-l atace pe agent înainte ca vasul să iasă în larg.

Ah, și cum stătuse în bucătărioara luminată sinistru din casa din Georgetown, uitându-se mereu la ceas. La ceasul meu de acum.

În cele din urmă, David a ieșit din dormitor, cu agenda în mână. Aranjase totul.

— Nu există nici un Clarence Oddbody la bordul lui *Queen Elisabeth 2*, dar un tânăr englez misterios pe nume Jason Hamilton a rezervat somptuosul apartament Queen Victoria cu numai două zile înainte ca vaporul să plece din New York. Pentru moment trebuie să presupunem că-i omul nostru. Vom avea mai multe informații despre el când vom ajunge în Grenada. Deja se fac cercetări.

Pentru noi au fost rezervate de la Grenada două apartamente pe aceeași punte cu cel al misteriosului nostru prieten. Trebuie să ne

îmbarcăm mâine, oricând înainte de ora șaptesprezece, când vasul pleacă din nou.

Primul nostru avion decolează din New Orleans peste trei ore. Vom avea nevoie de cel puțin o oră ca să obținem două pașapoarte false de la un domn care ne-a fost călduros recomandat pentru genul acesta de probleme și care ne așteaptă chiar acum. Am aici adresa.

— Excelent. Iar eu dispun de o grămadă de bani gheață.

— Foarte bine. Ne vom întâlni în Grenada cu unul dintre detectivii noștri. E un individ foarte versat și am colaborat cu el ani în șir. Deja a rezervat și o a treia cabină — înăuntru, pe puntea a cincea. Urmează să facă în așa fel, încât să introducă în această cabină două mici, dar sofisticate, arme de foc, împreună cu cufărul de care vom avea nevoie mai târziu.

— Armele nu înseamnă nimic pentru cineva care folosește fostul meu trup. Însă după aceea...

— Exact, a zis David. După schimbare voi avea nevoie de un pistol ca să mă apăr de trupul acesta frumos și tânăr. A arătat către mine. Dar să-ți spun mai departe. Detectivul meu se va furișa de pe vas după ce se va îmbarca în mod oficial, lăsându-ne astfel nouă cabina și armele. Vom parcurge și noi întreaga procedură de îmbarcare, folosindu-ne noile identități. Am ales deja numele. Mă tem că a trebuit să o fac. Sper să nu te superi. Tu vei fi un american pe nume Sheridan Blackwood, iar eu, un chirurg englez la pensie, numit Alexander Stocker. În genul acesta de misiuni este cel mai bine să te dai drept doctor. Vei vedea ce vreau să spun.

— Îți mulțumesc că nu ai ales H.P. Lovecraft, am spus, cu un oftat exagerat de ușurare. Trebuie să plecăm acum?

— Da, trebuie. Am chemat deja un taxi. Mai înainte trebuie să ne facem rost de niște haine tropicale, altfel vom arăta absolut ridicol. N-avem nici o clipă de pierdut. Ajută-mă, te rog, cu brațele tale tinere și puternice, să duc valiza. Îți voi rămâne îndatorat pe veci.

— Sunt dezamăgit.

— De ce? S-a oprit și m-a privit, roșind aproape, ca și mai devreme. Nu-i momentul pentru asemenea lucruri, Lestat.

— David, presupunând că vom reuși, ar fi ultima noastră ocazie.

— Bine, a spus, vom avea timp să stăm de vorbă la noapte, la hotelul din Grenada. Bineînțeles, în funcție de cât de rapid îți vei însuși lecțiile despre proiecția astrală. Iar acum, folosește-ți energia și vigoarea în mod constructiv și scapă-mă de valiză. Sunt un om de șaptezeci și patru de ani.

— Splendid. Dar vreau să știu ceva înainte de a pleca.

— Ce anume?

— De ce mă ajuți?

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar știi de ce.

— Nu, nu știu.

S-a uitat la mine îndelung, serios, apoi a spus:

— Țin la tine! Și nu-mi pasă în ce trup ești, este adevărat. Ca să fiu sincer însă, acest îngrozitor Hoț de Trupuri — cum îl numești tu — mă sperie. Da, mă sperie până în măduva oaselor. E nebun și s-a ruinat singur de fiecare dată. Numai că, de data aceasta, cred că tu ai dreptate. Nu dorește deloc să fie prins, așa ca altădată. De data aceasta, plănuiește să fugă cu succes și, în curând, se va satura de *QE 2*. De aceea trebuie să acționăm acum. Haide, pune mâna pe valiză. Aproape că mi-am dat sufletul urcând-o până aici pe scări.

L-am ascultat.

Dar cuvintele lui pline de sentiment mă înmuiaseră și mă întristaseră, făcându-mă să-mi imaginez tot felul de lucruri pe care am fi putut să le facem împreună în patul cel mare din camera de alături.

Dar dacă Hoțul de Trupuri părăsise deja nava? Sau fusese distrus chiar în dimineața asta — după ce Marius mă privise cu atâta dispreț!

— Pe urmă vom merge la Rio, a spus David, îndreptându-se spre ieșire. Vom ajunge numai bine la carnaval. Va fi o vacanță minunată pentru amândoi.

— Aș muri dacă ar trebui să trăiesc atât de mult, am spus, cărând valiza în jos pe scări. Necazul cu tine este că ai fost om atât de amar de vreme și te-ai obișnuit așa.

— M-am obișnuit să fiu om încă de când aveam doi ani, a răspuns sec.

— Nu te cred. M-am uitat mai multe secole, cu interes, la omuleții de doi ani. Nu se simt bine deloc. Țopăie, cad pe jos și țipă aproape tot timpul. Nu le place să fie oameni! Deja știu că-i o treabă murdară.

A râs încetișor, dar nu mi-a răspuns. Și nici nu s-a uitat la mine.

Când am ajuns la ușa din față, taxiul ne aștepta deja.

20

ZBORUL cu avionul ar fi fost iarăși un coșmar, dacă n-aș fi fost atât de obosit, încât să dorm tot timpul. Trecuseră douăzeci și patru de ore bune de când mă odihnisem pentru ultima oară în brațele lui Gretchen; am adormit atât de adânc, încât atunci când David m-a trezit ca să schimbăm avionul în Porto Rico, mi-am dat seama cu greu unde suntem și ce facem și pentru o clipă mi s-a părut absolut normal să fiu zgâlțâit în trupul acela uriaș, să fiu confuz și să ascult ordinele lui David.

Nu trebuia să ieșim din clădirea terminalului pentru schimbul de avioane. Așa că, atunci când, în sfârșit, am aterizat pe micul aeroport din Grenada, căldura delicioasă a Caraibelor și strălucirea cerului m-au luat prin surprindere.

Lumea părea schimbată din cauza brizei parfumate și primitoare care ne-a întâmpinat. Mă bucuram că fusesem la magazinul de pe Canal Street din New Orleans, pentru că hainele groase erau acum inutile. În timp ce taxiul sălta pe drumul îngust și accidentat, ducându-ne la hotelul de lângă plajă, eram transfigurat de vederea pădurii luxuriante din jur, de tufele uriașe de hibiscus roșu din spatele gardurilor, de cocotierii aplecați deasupra caselor păcănite. Mi-era dor să văd asemenea lucruri în lumina vrăjită a soarelui de dimineață și nu cu vederea slabă de noapte a unui muritor.

Faptul că schimbarea pe care o îndurasem se petrecuse în frigul din Georgetown fusese o pedeapsă, fără îndoială. Și totuși, când îmi aminteam — zăpada minunată de albă, căldura din căsuța lui Gretchen — nu mă puteam plânge. Numai că insulele din Caraibe păreau să fie adevărata lume, o lume pentru o viață adevărată; și, ca de fiecare dată când ajungeam în insule, m-am minunat că puteau fi atât de frumoase, atât de calde și atât de sărace.

Puteai vedea sărăcia peste tot — în casele din lemn, cu pretenții, construite la întâmplare; la pietonii de pe marginea drumului, la automobilele vechi și ruginite; lipsea complet orice semn de belșug, ceea ce în ochii unui străin trecea drept o ciudățenie, dar probabil că pentru localnici însemna o viață grea; ei nu adunaseră niciodată destui dolari, încât să poată pleca de acolo, fie măcar și pentru o zi.

Cerul serii era adânc și albastru, așa cum este adesea în această parte a lumii, și la fel de strălucitor ca la Miami; norii albi desenau aceeași panoramă teatrală la marginea dinspre orizont a mării lucioase. Era fermecător, și nu era decât o părticică din frumusețea Caraibelor. Oare de

ce-mi făceam veacul întotdeauna în altfel de climă?

Hotelul era, de fapt, o casă de oaspeți prăfuită și neîngrijită, cu pereți albi de stuc sub un păienjeniș de acoperișuri ruginite. O știau numai câțiva englezi, și era foarte liniștită; avea o aripă întortocheată, cu camere demodate ce dădeau spre nisipul plajei Grand Anse. După ce și-a cerut nenumărate scuze pentru faptul că se defectase aerul condiționat, proprietarul ne-a demonstrat că ventilatorul care se învârtea sâcâitor în tavan avea să ne răcorească întrucâtva. Era aglomerație și a trebuit să luăm o singură cameră cu două paturi; mi-a venit să râd văzându-l pe David uitându-se spre cer, ca și cum ar fi vrut să spună că persecuțiile la care era supus nu aveau să înceteze niciodată! Ferestrele erau acoperite cu obloane din șipci. Mobila era făcută din nuiele albe, iar podeaua era din lespezi vechi de ceramică.

Mie mi se părea încântător, dar asta mai ales din cauza căldurii care mă învăluia și a junglei care înconjura clădirea cu inevitabilele ei ramuri cu frunze de banan și a viței sălbatice. Ah, și vița! O regulă pentru o călătorie plăcută ar putea fi: nu te duce niciodată într-o parte a lumii unde nu crește această viță.

Imediat am început să ne schimbăm hainele. M-am dezbrăcat de costumul de tweed și mi-am pus pantaloni subțiri de bumbac și o cămașă cumpărată înainte de a pleca din New Orleans, împreună cu pantofi albi de tenis. M-am hotărât din nou să-l asaltez fizic pe David, care se schimba cu spatele la mine. Apoi am ieșit sub bolta de cocotieri și am coborât pe plajă.

Noaptea era mai liniștită și mai plăcută decât orice noapte. Am simțit că mă umple din nou toată dragostea pe care o purtam Caraibelor — laolaltă cu amintiri dureroase sau binecuvântate. Dar doream cu ardoare să văd noaptea cu ochii dinainte, doream să văd dincolo de întunericul tot mai dens, de umbrele care învăluiau colinele din apropiere. Doream să mă întorc la auzul meu preternatural și să surprind cântecele îndepărtate ale junglei, să mă mișc cu viteza unui vampir până în adâncul munților, descoperind văi secrete și cascade, așa cum numai Vampirul Lestat ar fi fost în stare.

Descoperirile m-au întristat foarte tare. Pentru prima oară un gând m-a izbit în plin: toate visurile mele despre viața muritoare fuseseră o minciună. Nu era vorba despre faptul că viața n-ar fi fost magică; nici că creația nu era un miracol; nici faptul că lumea nu era în mod fundamental bună. Dar luasem de bune puterile mele într-atât, încât nu-mi mai dădusem seama că mă situau pe o poziție mai avantajoasă, îmi apreciasem darurile greșit. Și le voiam înapoi.

Da, greșisem, nu-i așa? Viața muritoare ar fi trebuit să fi fost destul.

M-am uitat în sus la stelele mici și neînsuflețite și m-am rugat la zeii întunecați care nu există, ca să înțeleagă.

M-am gândit la Gretchen. Oare ajunsese deja în pădurile tropicale unde toți bolnavii așteptau mângâierea mâinii ei? Aș fi vrut să știu unde era.

Poate că lucra în dispensarul din junglă, plin de fiole lucioase cu medicamente, sau mergea către satul vecin, ducând minuni în pachetul din spate. M-am gândit la fericirea liniștită cu care vorbea când descria misiunea. Mi-a revenit în minte căldura îmbrățișărilor, dulceața lor somnoroasă, confortul cămăruței. Am revăzut ninsoarea de dincolo de ferestre. I-am văzut ochii mari, căprui, ținându-mă, și am auzit ritmul rar în care vorbea.

Pe urmă am văzut din nou cerul adânc și albastru de deasupra mea. Am simțit briza învăluindu-mă cu blândețe, de parcă ar fi fost apă; și m-am gândit la David, David care era acum aici, cu mine.

Când el mi-a pus mâna pe braț, plângeam.

O clipă n-am reușit să-i disting trăsăturile chipului. Plaja era întunecată,

iar sunetul valurilor atât de puternic, încât nimic din mine nu părea să funcționeze cum trebuie. Apoi mi-am dat seama că alături stătea David, bineînțeles. David, îmbrăcat cu o cămașă răcoroasă de bumbac alb, cu pantalonii și sandalele ude, reușind să arate elegant chiar și în ținuta aceasta — David care mă ruga să mă întorc în cameră.

— A venit Jake, a zis, omul nostru din Mexico City. Cred că ar trebui să vii înăuntru.

În cămăruța sărăcăcioasă ventilatorul se învârtea cu zgomot, iar printre jaluzele pătrundea aer răcoros. Se auzeau palmierii foșnind în timp ce se aplecau și se ridicau în bătaia brizei. Era un sunet plăcut.

Jake ședea pe unul din paturile înguste și lăsate — un individ înalt și uscățiv, în șort kaki și un tricou alb, pufăind dintr-un trabuc puturos. Era bronzat și avea o claie informă de păr blond cenușiu. Arăta complet relaxat, dar sub această fațadă era atent și bănuitor, cu buzele strânse într-o linie.

Ne-am strâns mâinile, și nu ascundea prea tare faptul că mă măsoara de sus până jos. Avea ochi ageri, tainici, nu ca ai lui David, ci mai mici. Numai Dumnezeu știe ce vedea.

— Ei bine, nu va fi nici o problemă cu pistoalele, a spus cu un evident accent australian. În porturile astea nu sunt detectoare de metale. Am să mă imbarc pe la ora zece dimineața, am să aranjez cufărul și pistoalele în cabina de pe puntea cinci și pe urmă ne vom întâlni la Café Centaur, în St. George. David, sper că știi ce faci aducând arme de foc la bordul lui *Queen Elizabeth 2*.

— Sigur că știu ce fac, a răspuns David foarte politicos, zâmbind șăgalnic. Ce știi despre omul nostru?

— Ah, da, Jason Hamilton. Șase picioare înălțime, bronzat, păr blond, lung, ochi albaștri pătrunzători. Un tip misterios. Foarte britanic, foarte politicos. Circulă tot felul de zvonuri despre identitatea lui adevărată. Dă bacșișuri enorme, doarme ziua și, după câte se pare, nu se obosește să părăsească vasul atunci când este în port. În fiecare dimineață, foarte devreme, îi dă însoțitorului de cabină mici pachetele ca să le expedieze prin poștă, pe urmă dispare pentru întreaga zi. N-am reușit să descopăr la ce adresă trimite pachetelele, dar e numai o chestiune de timp. Își face apariția în Queens Grill numai pentru o singură masă. Se zvonește că e grav bolnav. Nimeni nu știe însă de ce anume suferă. Pare însăși imaginea sănătății — ceea ce, evident, sporește misterul. Toată lumea este de acord. Un ins bine făcut și arătos, cu o garderobă uluitoare. Joacă mult la ruletă și dansează ore în șir. S-ar părea că îi plac femeile foarte bătrâne. Dacă n-ar fi el însuși atât de bogat, asta ar fi stârnit suspiciuni. Petrece foarte multă vreme, pur și simplu, plimbându-se pe vas.

— Excelent. Este exact ce voiam să știm, a spus David. Ai biletele pentru noi?

Omul a arătat spre portofelul de piele de pe măsuța de toaletă. David s-a uitat înăuntru, apoi a dat aprobator din cap.

— Sunt și morți pe *QE 2*?

— Oh, este un aspect interesant. Au fost șase de la plecarea din New York până acum, ceea ce e cam neobișnuit. Numai femei foarte bătrâne, aparent toate suferind un stop cardiac. Te interesează?

— Sigur că da, a zis David.

„Băuturica”, m-am gândit.

— Uită-te puțin la armele astea, a spus Jake, să-ți arăt cum se folosesc.

S-a întins după o geantă de pânză de pe podea, exact genul de sac în care cineva ar ascunde arme scumpe. A scos de acolo armele — un revolver mare Smith & Wesson și un altul negru, automat, nu mai mare decât palma mea.

— Acesta îmi este destul de cunoscut, a spus David, luându-l pe cel mare, argintiu, și ținând în podea. Nu-i nici o problemă. A tras piedica, apoi a pus-o la loc. Mă rog să nu fie nevoie să-l folosesc. Va face al naibii de mult zgomot.

Mi l-a dat și mie.

— Uite, Lestat, încearcă-l. N-avem timp să exersăm, desigur. Am vrut unul cu trăgaci sensibil.

— Acum îl ai, a spus Jake, uitându-se la mine cu răceală. Așa că fii atent, te rog.

— Ce lucru barbar, am spus.

Era foarte greu. O bucată de metal distrugătoare. Am învățat butoiașul. Șase gloanțe. Miroase într-un fel ciudat.

— Ambele arme sunt calibrul treizeci și opt, a spus bărbatul, cu o ușoară notă de dispreț. Sunt în stare să omoare un om. Mi-a întins o cutiuță de carton. Aveți aici destulă muniție la dispoziție pentru indiferent ce aveți de gând să faceți pe vapor.

— Nu-ți face griji, Jake, a spus David hotărât. Probabil că lucrurile se vor rezolva fără nici un foc de armă. Îți mulțumesc că ai fost la fel de eficient ca de obicei. Du-te acum să-ți petreci seara pe insulă. Ne vom întâlni la Café Centaur înainte de amiază.

Tipul mi-a aruncat o privire bănuitoare, apoi a dat afirmativ din cap. A strâns armele și cutia cu cartușe, le-a pus înapoi în sacul de pânză, a dat din nou mâna cu noi, apoi a plecat.

Am așteptat să se închidă ușa în urma lui.

— Cred că nu mă place, am spus. Mă acuză că te amestec într-un fel de crimă sordidă.

David a râs scurt.

— Am fost în situații mult mai compromițătoare decât asta, a spus. Dacă mi-ar fi păsat ce gândesc detectivii despre noi, ar fi trebuit să ies la pensie de mult. Ce deducem din informațiile furnizate?

— Ei bine, se hrănește pe seama femeilor bătrâne. Probabil că le și jefuiește. Și trimite acasă prin poștă ceea ce fură, în pachete prea mici ca să stârnească bănuieli. Nu vom ști niciodată ce face cu prada mai mare. Probabil că o aruncă în ocean. Cred că folosește mai multe adrese. Dar asta nu ne interesează pe noi.

— Corect. Acum încuie ușa. E momentul pentru puțină vrăjitorie. După aceea vom lua o cină bună. Trebuie să te învăț să-ți ascunzi gândurile. Jake ți le-a citit mult prea ușor. La fel și eu. Hoțul de Trupuri îți va simți prezența încă de la două sute de mile în larg.

— Când eram Lestat o făceam ca un act de voință, am spus. Dar acum n-am nici cea mai mică idee cum.

— La fel. Vom exersa. Până când nu voi mai reuși să citesc în mintea ta nici o imagine, nici un cuvânt. Pe urmă ne vom ocupa de călătoria în afara trupului.

S-a uitat la ceas, ceea ce mi l-a adus în minte brusc pe James și discuția din bucătărioară.

— Trage zăvorul, a zis David. Nu vreau să se rătăcească nici o cameristă pe aici.

Am făcut întocmai. Apoi m-am așezat pe patul din fața lui. David abordase o atitudine foarte relaxată, totuși autoritară; își suflecuse manșetele scrobite ale cămășii, dând la iveală părul negru de pe brațe. Avea păr asemănător și pe piept, se vedea prin gulerul deschis al cămășii. Printre firele negre se amestecau și câteva albe, aidoma celor care-i străluceau ici și colo în barba rasă. Mi se părea incredibil să aibă șaptezeci și patru de ani.

— Ah, ți-am recepționat gândurile, a zis, ridicând ușor din sprâncene.

Am înțeles chiar prea mult. Acum ascultă ce-am să-ți spun. Trebuie să-ți fixezi în minte că gândurile rămân în tine, că nu ești dispus să comunici cu alte ființe — nici prin expresia feței, nici prin limbajul trupului, în nici un fel; că ești cu adevărat impenetrabil. Dacă ai nevoie, construiește-ți o imagine a minții tale sigilate. Trebuie să pară că în spatele frumosului tău chip este un gol. Că până și ochii ți s-au mișcat întotdeauna neglijent. Perfect. Acum am să încerc să te citesc din nou. Ferește-te.

După trei sferturi de oră învățasem destul de repede șmecheria, însă nu reușeam să prind nimic din gândurile lui David, nici chiar atunci când încerca din răsputeri să mi le transmită. În trupul în care eram, pur și simplu, nu aveam abilitatea psihică de care dădea dovadă el. Dar învățasem, cel puțin, să mă ascund, asta era foarte important. Trebuia să continuăm să lucrăm toată noaptea.

— Suntem gata să începem cu călătoria în afara trupului.

— O să fie al naibii de greu, am replicat. Nu cred că pot ieși din acest trup. Cum poți vedea, pur și simplu, nu sunt la fel de înzestrat ca și tine.

— Prostii, a răspuns.

Și-a modificat încet postura dinainte, încrucișându-și gleznelor și lăsându-se să alunece puțin în scaun. Dar, indiferent ce făcea, nu-și pierdea nici o clipă atitudinea de profesor, de autoritate, de preot. Era implicită în gesturile mici și precise și, mai ales, în voce.

— Întinde-te pe pat și închide ochii. Și ascultă cuvânt cu cuvânt ceea ce-ți spun.

Am făcut întocmai. M-am simțit imediat puțin somnoros. Vocea, deși moale, i-a devenit mai categorică — în felul vocii unui hipnotizator — și mi-a comandat să mă relaxez complet și să vizualizez dublura spirituală a formei mele.

— Trebuie să mă reprezint pe mine cu acest trup?

— Nu. Nu contează. Ceea ce contează este că tu — mintea, sufletul, eul tău — ești legat de forma pe care o vizualizezi, imaginează-ți că ești contopit cu trupul tău și apoi că vrei să te ridici și să ieși din el — că *tu* vrei să te desprinzi.

David a continuat fără grabă să-mi dea instrucțiuni încă vreo jumătate de oră, reluând în felul lui lecțiile pe care le dau preoții celor inițiați de milenii. Știam vechea formulă. Dar, în același timp, eram conștient și de vulnerabilitatea mea completă, de strașnicele mele limitări omenești, de frica aglutinantă care îmi slăbea voința.

După trei sferturi de oră m-am cufundat, în sfârșit, în starea de vibrație plăcută și indispensabilă care semăna cu momentul de culme al somnului. Trupul meu părea să se fi cufundat întru totul în senzația delicioasă de vibrație, părea să nu mai fie decât asta. Și chiar în momentul în care mi-am dat seama ce se întâmpla și mă pregăteam să remarc cu voce tare, am simțit brusc că mă desprind și încep să urc.

Am deschis ochii sau, cel puțin, m-am gândit că-i deschid. M-am văzut plutind deasupra trupului meu; de fapt, nu mai reușeam deloc să-mi văd înfățișarea de carne. „Ridică-te”, mi-am spus. Și m-am îndreptat imediat către tavan, cu o ușurință extraordinară și cu viteza unui balon cu heliu! Era un fleac să fac o rotație completă și să mă uit în jos, în încăpere.

Trecusem prin elicele ventilatorului! Ventilatorul era acum chiar în mijlocul trupului meu, iar eu nu simțeam nimic. Iar jos, sub mine, dormea învelișul muritor în care mă simțisem atât de mizerabil în toate zilele acestea stranie. Avea ochii și gura închise.

L-am văzut pe David șezând în fotoliul de nuielă, cu glezna dreaptă sprijinită de genunchiul stâng, cu mâinile așezate relaxat pe coapse și uitându-se la bărbatul adormit. Oare știa că reușisem? Nu auzeam nimic din ce spunea. Mi se părea că sunt în cu totul altă sferă decât cele două

figuri materiale, deși mă simțeam în întregime și cu adevărat eu însumi.

Oh, cât era de plăcut! Era atât de asemănător cu libertatea pe care o încercam când eram vampir, încât aproape că am început iar să plâng. Îmi părea atât de rău pentru ființele materiale și singure de jos. Îmi venea să trec prin tavan și să ies în noapte.

M-am ridicat în continuare, încet, m-am înălțat peste acoperișul hotelului, până ce am ajuns să planez pe deasupra nisipului alb.

Dar era de-ajuns, nu-i așa? M-a cuprins frica, aceeași pe care o încercasem și când mă folosisem mai înainte de șmecheria asta. Ce naiba mă ținea oare viu în starea în care mă găseam? Aveam nevoie de trupul meu. Am plonjat orbește înapoi în carne. M-am trezit, plin de furtună, uitându-mă fix la David care privea fix la mine.

— Am făcut-o, am spus.

Eram șocat să mă simt iarăși închis în piele și oase, să-mi văd degetele mișcându-se atunci când le comandam să o facă, să-mi simt degetele de la picioare înviind în pantofi. Dumnezeu, ce experiență! Atâția muritori se străduiseră să o descrie. Și câți erau cei care, în ignoranța lor, nu credeau că un astfel de lucru ar fi cu putință.

— Adu-ți aminte să-ți învâli gândurile, a spus David dintr-o dată. Indiferent cât ai fi de vesel. Zăvorăște-ți bine mintea!

— Da, domnule.

— Acum, hai încă o dată.

Pe la miezul nopții — vreo două ore mai târziu — învățasem să mă desprind și să mă ridic după cum voiam. Devenise chiar pasionant — sentimentul că nu am greutate, ascensiunea subită; ușurința minunată de a trece prin pereți și tavan; șocul brusc al reîntoarcerii. Era o plăcere palpitantă, pură și strălucitoare, ceva ca un erotism al minții.

— De ce nu moare omul când face asta, David? Vreau să spun, de ce nu se ridică, pur și simplu, la cer, părăsind pământul?

— Ai văzut vreo poartă deschisă, Lestat? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns trist. Am văzut numai lumea aceasta. Atât de limpede, atât de frumoasă. Dar numai lumea aceasta.

— Haide, acum trebuie să înveți să dai atacul.

— Dar am crezut că ai s-o faci tu, David. Că ai să-l scuturi și ai să-l scoți din trupul lui, și...

— Da, și să presupunem că el mă zărește înainte de a putea s-o fac și mă transformă într-o drăguță de torță. Ce te faci atunci? Nu, trebuie să înveți și tu cum să procedezi.

Era mult mai dificil. Îmi cerea cu totul altceva decât pasivitatea și relaxarea pe care le folosisem și dezvoltasem mai devreme. Acum trebuia să-mi concentrez toată energia asupra lui David cu scopul mărturisit de a-l împinge afară din trupul lui — un fenomen pe care nu puteam spera să-l văd într-un sens real — și de a intra apoi eu însumi în acel trup. Mi se cerea o concentrare chinuitoare. Cronometrajul era critic. Eforturile repetate mi-au produs o stare de nervozitate adâncă și istovitoare, ca și cum aș fi încercat să scriu perfect cu mâna stângă, fără să fiu însă stângaci.

Am fost de mai multe ori pe punctul de a izbucni în lacrimi de furie și neputință. Dar David era absolut neînduplecat, trebuia să continuăm până ce aveam să reușesc. Nu, o înghițitură de whisky nu mi-ar fi fost de nici un folos. Nu, n-aveam să mâncăm decât mai târziu. Nu, nu ne puteam întreține ca să ne plimbăm pe plajă sau să ne scăldăm!

Prima dată când am reușit, am rămas absolut consternat. M-am năpustit asupra lui David și am simțit impactul în același mod pur mental în care resimțisem libertatea zborului. Apoi am simțit că sunt înăuntrul lui David și preț de o fracțiune de secundă m-am văzut pe mine însumi — cu

gura căscată și privind tâmp — prin cristalinul încețoșat al ochilor lui David.

Am simțit o dezorientare și un tremur, apoi o apăsare invizibilă, ca și cum cineva mi-ar fi pus o mână uriașă pe piept. Mi-am dat seama că se întorsese și mă împingea afară. Am plutit prin aer, pe urmă m-am întors în propriul trup scăldat în sudoare, hohotind isteric de agitație nebunească și de oboseală acută.

— Asta-i tot ce ne trebuie, a spus David. Acum știu că-l putem da afară. Hai, încă o dată! O vom face și de douăzeci de ori, dacă-i nevoie, până când vom ști că ne iese fără greș.

La cel de-al cincilea asalt reușit am rămas în trupul lui vreme de treizeci de secunde bune, absolut fascinat de senzațiile diferite pe care le resimțeam — membrele ușoare, vederea slabă, sunetul particular al vocii mele ieșind din gura lui. M-am uitat în jos la palme — slabe, brăzdate de vase de sânge, cu dosul degetelor acoperit de păr negru — și erau palmele mele! Ce greu îmi era să le controlez! Una din ele tremura pronunțat într-un fel pe care înainte nu-l observasem.

A urmat din nou zgâlțâitura, și am zburat în sus, apoi am plonjat înapoi, în trupul de douăzeci și șase de ani.

O făcusem deja de vreo douăsprezece ori până ce fostul sclav al unui preot Candomble a zis că era momentul să se împotrivescă de-a binelea atacului meu.

— Trebuie să vii spre mine cu și mai multă hotărâre. Scopul tău este să pretinzi trupul! Și te aștepți să aibă loc o luptă. Ne-am luptat vreme de o oră. Abia când am fost în stare să îl scutur și să-l țin afară în spațiu vreme de zece secunde a declarat că e de-ajuns. Ceea ce ți-a spus despre celule este adevărat. Te vor recunoaște. Te vor primi și vor încerca să te rețină. Orice adult știe cum să se folosească de trupul lui mult mai bine decât intrusul. Și, bineînțeles, tu știi cum să-ți folosești înzestrările preternaturale în feluri la care el nici măcar nu visează. Cred că o să reușim. De fapt, acum sunt sigur că o să reușim.

— Mai spune-mi ceva, am întrebat. Înainte să ne oprim, n-ai vrea să mă scoți afară din trupul acesta și să intri în el? Vreau să zic, doar ca să vezi cum e.

— Nu, a răspuns el încet. Nu vreau.

— Nu ești curios? Nu vrei să știi...

Vedeam că-i pun răbdarea la încercare.

— Uite, adevărul este că nu avem timp pentru o asemenea experiență. Și poate că nici nu vreau să știu. Pot să-mi amintesc propria tinerețe destul de bine. Chiar prea bine. Iar acum nu ne ținem de jocuri. Acum, ești în stare să dai atacul. Doar asta contează. S-a uitat la ceas. E aproape trei. Vom mânca și pe urmă vom dormi. Avem în față o zi întreagă ca să explorăm nava și să ne verificăm planurile. Trebuie să fim odihniți și pe deplin stăpâni pe facultățile noastre. Haide, să vedem ce putem găsi de mâncare și de băut.

Am ieșit și am ținut poteca până ce am ajuns la o bucătărioară — o încăpere nostimă, igrasioasă și cam dezordonată. Proprietarul, amabil, ne lăsase, în frigiderul ruginit și gălăgios, două farfurii cu mâncare și o sticlă de vin alb. Ne-am așezat la masă și am început să înfulecăm fiecare bob de orez, fiecare bucătică de cartof și de carne condimentată, fără să ne pese deloc că erau reci.

— Poți să-mi citești gândurile? am întrebat după ce băusem două pahare de vin.

— Cătuși de puțin, ai învățat șmecheria.

— Dar cum am să fac în timp ce dorm? *Queen Elizabeth 2* nu poate fi acum la mai mult de o sută de mile. Va acosta în două ore.

— La fel cum faci și când ești treaz. Te închizi. Îți fereci mintea. Vezi tu, nimeni nu-i niciodată absolut adormit. Nici măcar dacă e în comă. Voința lucrează în continuare. Despre ea este vorba.

M-am uitat la el. Era clar că-i obosit, și totuși nu arăta tras la față sau slăbit în vreun fel. Părul negru și bogat contribuia, fără îndoială, la impresia de vigoare, iar în ochii mari și negri avea aceeași lumină intensă dintotdeauna.

Am terminat repede de mâncat și am aruncat resturile la gunoi, apoi am ieșit pe plajă, fără să mă ostenesc să spun ce aveam de gând. Știam că ar fi replicat că acum trebuia să ne odihnim și nu voiam să nu stau în această ultimă noapte sub stele, ca un om.

Am coborât până la marginea apei, mi-am scos hainele de bumbac și am intrat în valuri. Apa era rece, dar plăcută. Am întins brațele și am început să înot. Nu era ușor, bineînțeles. Dar nu era nici prea greu, o dată ce am reușit să mă resemnez că oamenii așa fac — lovitură după lovitură împotriva forței apei, lăsând-o pe ea să susțină trupul voluminos, așa cum părea dispusă.

Am înotat destul de departe, apoi m-am întors pe spate și m-am uitat la cer. Încă era plin de nori albi și flocoși. M-a invadat pacea, în ciuda răcelii pe care o simțeam pe piele, a întinericului din jur și a sentimentului straniu de vulnerabilitate. Simțeam că pluteam pe o mare neagră și perfidă. Simțeam numai fericire la gândul că mă voi întoarce în vechiul meu trup și știam că aventura mea omenească eșuase.

Nu fusesem eroul din propriile mele vise. Descoperisem că viața unui om este prea grea.

M-am întors înot la mal și pe plajă. Am luat hainele de jos, le-am scuturat de nisip și le-am aruncat pe umăr, apoi m-am dus spre cămăruța noastră.

Era aprinsă numai lampa de pe masa de toaletă. David ședea pe patul de lângă ușă, îmbrăcat numai într-o bluză lungă de pijama, și fuma un trabuc din acelea subțiri. Îmi plăcea cum miroase, neclar și dulce.

Arăta la fel de demn ca de obicei, cu brațele încrucișate, cu ochii plini de curiozitate, urmărindu-mă cum luam un prosop din baie și îmi ștergeam părul și pielea.

— Tocmai am vorbit la Londra, a spus.

— Ce e nou?

Mi-am șters fața, apoi am aruncat prosopul pe spătarul unui scaun. Acum, că mă uscasem, simțeam aerul plăcut pe piele.

— Jaf pe colinele de lângă Caracas. Foarte asemănător cu crimele din Curaçao. O vilă mare, plină de obiecte de valoare, bijuterii, tablouri. Multe au fost făcute zob; au fost furate numai obiecte mici și ușor de transportat; au murit trei oameni. Ar trebui să fim recunoscători lipsei de imaginație și ambițiilor mărunte ale acestui ins care ne oferă atât de curând ocazia să-l oprim. În timp, ar fi reușit să stăpânească mai bine monstruoasele posibilități pe care le are. Acum este doar un prost ce acționează previzibil.

— Își folosește oare vreo ființă toate înzestrările? am întrebat. Poate că numai câțeva genii își cunosc cu adevărat limitele. Ceilalți nu facem altceva decât să ne plângem.

— Nu știu, a spus el și un zâmbet trist i-a trecut repede pe chip. A clătinat din cap și s-a uitat în altă parte. După ce se va termina totul, să-mi spui din nou cum a fost. Cum de-ai putut fi în trupul acesta superb și tânăr și să urăști lumea atât de mult.

— Am să-ți spun, dar n-ai să înțelegi niciodată. Ești de partea greșită a zidului de sticlă. Numai un mort știe cât de teribil este să fii viu.

Am scos din valioară un tricou larg de bumbac, dar nu l-am îmbrăcat.

M-am așezat lângă el pe pat. M-am aplecat și l-am sărutat ușor pe față, așa cum făcusem și la New Orleans; îmi plăcea senzația pe care mi-o dădea barba lui aspră, la fel cum îmi plăceau aceste lucruri pe vremea când eram cu adevărat Lestat și aș fi vrut să mă umplu curând de sângele puternic și bărbătesc.

M-am lipit de el, dar m-a apucat brusc de mână și m-a împins încetișor.

— De ce, David? l-am întrebat.

Nu a răspuns. A ridicat mâna dreapta și mi-a dat la o parte părul din ochi.

— Nu știu, a șoptit. Nu pot. Pur și simplu, nu pot.

S-a ridicat cu eleganță și a ieșit în noapte.

Eram prea furios din cauza dorinței respinse ca să fac ceva pe moment. Apoi l-am urmat afară. Coborâse pe nisip și stătea acolo singur, cum mai făcuse și altădată.

M-am dus în spatele lui.

— Spune-mi, te rog, de ce nu?

— Nu știu, a zis iar. Știu numai că nu pot. Vreau, crede-mă. Dar nu pot. Trecutul... este atât de aproape de mine. A oftat prelung și a rămas o vreme tăcut. Pe urmă a continuat: îmi amintesc atât de bine zilele acelea. E ca și cum aș fi din nou în India sau la Rio. Ah, da, la Rio. E ca și cum aș fi din nou tânărul care am fost.

Știam că eu eram de vină. O știam și era inutil să îndrug scuze. Și mai simțeam ceva. Eram o ființă rea chiar și în acest trup. David simțea răutatea. Simțea lăcomia puternică de vampir. Era o răutate veche, mare și teribilă. Gretchen nu-și dăduse seama de ea. O amăgisem grație trupului cald și zâmbitor. David vedea însă, când se uita la mine, același demon blond cu ochi albaștri pe care-l cunoștea atât de bine.

N-am spus nimic. M-am uitat numai peste întinderea mării. Dă-mi înapoi trupul, am gândit. Lasă-mă să fiu diavolul acela. Scapă-mă din acest tărâm mizerabil al dorinței și al slăbiciunii. Du-mă înapoi în cerurile întunecate cărora le aparțin. Mi se părea dintr-o dată că mă simțeam la fel de singur și de mizerabil ca înaintea încercării, ca înainte de micul sejur petrecut într-o carne și mai vulnerabilă. Da, te rog, lasă-mă să mă desprind din nou de ea. Lasă-mă să fiu un privitor. Cum putusem să fiu atât de prost?

L-am auzit pe David spunându-mi ceva, dar n-am recepționat cuvintele. M-am uitat încet în sus, smulgându-mă din gânduri, și am văzut că se întorsese către mine; mi-am dat seama că mâna i se odihnea ușoară pe gâtul meu. Am vrut să spun ceva furios — la-ți mâna, nu mă chinui — dar n-am scos o vorbă.

— Nu, nu ești rău, nu-i asta, a șoptit. Eu sunt de vină, nu înțelegi? E frica mea! Nici nu știi cât a însemnat pentru mine această aventură! Să ajung din nou în partea aceasta a lumii — și încă împreună cu tine! *Te iubesc*. Te iubesc cu disperare, nebunește, iubesc sufletul dinăuntrul tău, tu nu-ți dai seama că nu e rău. Nu e lacom. E numai imens. E chiar mai mult decât acest trup tânăr, pentru că e sufletul tău, pătimăș, îndărătnic, în afara timpului, sufletul adevăratului Lestat. Nu pot să-i cedez. Nu pot... s-o fac. M-aș pierde pe mine pentru totdeauna dacă aș face-o, la fel de sigur ca și cum... ca și cum...

S-a oprit, prea zguduit ca să poată continua. Nu-mi plăcea suferința din vocea lui, tremurul slab care-i contrazicea fermitatea obișnuită. Cum aș putea să mi-o iert vreodată? Am stat liniștit, uitându-mă pe lângă el în noapte. Nu se auzeau decât valurile spărgându-se și foșnetul palmierilor. Cât de imens era cerul. Cât erau de minunate, de adânci și de calme aceste ore dinaintea zorilor.

Am văzut chipul lui Gretchen. l-am auzit vocea.

A fost un moment azi dimineață când m-am gândit că aș putea să renunț la tot — numai ca să fiu cu tine... Am simțit că mă soarbe cu totul, așa cum se întâmpla înainte cu muzica. Și dacă ai spune chiar și acum „Vino cu mine”, s-ar putea să o fac... Rostul castității este să te ferească să te îndrăgostești... M-aș putea îndrăgosti de tine. O știu.

Dincolo de această imagine arzătoare, slabă sau certă, am văzut fața lui Louis și am auzit vorbe pe care le spusese și pe care voiam să le uit.

Unde era David? Să mă scoată din amintiri! Nu le voiam. M-am uitat din nou în sus și l-am văzut — demn ca de obicei, rezervat, imperturbabil. Dar și plin de suferință.

— Iartă-mă, a șoptit el. Vocea îi șovăia, ca și cum s-ar fi străduit să păstreze fațada elegantă și frumoasă. Când ai băut din sângele lui Magnus, ai sorbit, de fapt, din fântâna tinereții. N-ai să știi niciodată ce înseamnă să fii bătrân, așa ca mine. Dumnezeu mi-e martor, detest cuvântul, dar e adevărat. Sunt bătrân.

— Înțeleg, am spus. Nu-ți face griji. M-am aplecat înainte și l-am sărutat din nou. Am să te las în pace. Haide, trebuie să dormim. Îți promit. Am să te las în pace.

21

— DOAMNE, David, ia te uită!

Tocmai coborâsem din taxi pe cheiul aglomerat. Vasul uriaș albastru și alb, *Queen Elizabeth 2*, era mult prea mare ca să poată intra în micul port. Ancorase la o milă sau două mai departe — nu reușeam să evaluez exact distanța — și părea enorm într-un fel monstruos, ca un vapor de coșmar înghețat în golful nemișcat. Rândurile nenumărate de ferestre te avertizau însă că nu-i vorba despre nava vreunui uriaș.

Colinele înverzite și țărmurile șerpuite ale insuliței pitorești se întindeau spre ea, de parcă ar fi încercat degeaba s-o micșoreze și s-o aducă mai aproape.

Simțeam o tresărire de emoție când mă uitam la ea. Nu mai fusesem niciodată la bordul unei nave moderne. Avea să fie nostim.

O șalupă mică de lemn, cu numele scris în relief, își croia drum către docul de beton, îngreuiată în mod evident de încărcătura de pasageri

— Uite-l pe Jake la prova șalupei, a zis David. Haide să intrăm în cafenea.

Am mers încet prin soarele fierbinte, simțindu-ne bine în cămășile cu mâneci scurte și în pantalonii de doc — o pereche de turiști — am trecut pe lângă vânzătorii bronzăți care ne îmbiau să cumpărăm scoici, păpuși de cârpă, tobe de tinichea și alte suveniruri. Ce drăguță părea insula! Colinele împădurite erau împânzite de locuințe mici, iar construcțiile mai solide ale orașului St. George erau adunate laolaltă pe faleza înaltă din partea stângă a portului. Întreaga perspectivă avea culoarea unei coaste italiene, cu pereți roșii pătați și întunecați, cu acoperișuri din tablă ondulată de zinc, ruginită, arătând în lumina soarelui de parcă ar fi fost de țiglă. Părea un loc îmbietor — pentru altă dată.

Cafeneaua era liniștită și adăpostea numai câteva mese vopsite și scaune cu spătar. David a cerut bere rece. Jake a apărut după câteva minute — îmbrăcat cu același șort kaki și același tricou alb — și s-a așezat grijuliu pe un scaun de unde putea supraveghea intrarea. Lumea de afară părea făcută din apă lucioasă. Berea avea gust de malț și era destul de bună.

— Gata, am făcut isprava, a spus Jake cu voce scăzută și cu chipul

țearpă și preocupat, de parcă nu ar fi stat de vorbă cu noi, ci ar fi fost cufundat în gânduri. A luat o înghițitură din sticla cu bere neagră, apoi i-a întins peste masă lui David niște chei. Sunt la bord mai mult de o mie de pasageri, a adăugat. Nimeni nu va băga de seamă că domnul Eric Sampson nu s-a întors. E o cabină mică în burta vaporului, așa cum ați cerut, chiar lângă coridor, puntea cinci.

— Excelent. Și ai făcut rost de două rânduri de chei. Foarte bine.

— Cufărul este deschis și jumătate din conținut împrăștiat pe pat. Pistoalele sunt în două cărți din cufăr. Le-am scobit eu însumi. Uite și zăvoarele. Trebuie să fiți în stare să-l fixați pe cel mare pe ușă chiar voi, dar nu cred că echipajului o să-i pese prea mult dacă o să dea cu ochii de el. Vă doresc din nou succes. Oh, ați aflat despre jaful de azi-dimineață? S-ar părea că bântuie un vampir în Grenada. Poate că ar trebui să te gândești să rămâi aici, David. Pare să fie o treabă pentru tine.

— Azi-dimineață?

— La ora trei. Chiar acolo, pe faleză. O casă mare, a unei austriece bogate. Au murit cu toții. O harababură întreagă. Toată insula vorbește numai despre asta. Gata, am plecat.

David a căpătat glas numai după ce Jake ne-a lăsat singuri.

— Nu-i a bună, Lestat. Azi-dimineață la trei noi eram pe plajă. Dacă ne-a simțit prezența câtuși de puțin, s-ar putea să nu-l mai găsim pe vas. Sau va fi pregătit să ne întâmpine la apusul soarelui.

— Era mult prea ocupat azi-dimineață, David. Și pe urmă, dacă ne-ar fi simțit, ar fi dat foc cămăruței noastre. Numai dacă nu cumva nu poate, dar asta n-avem cum să știm. Hai să ne imbarcăm odată. Am obosit să mai aștept. Uite, începe să plouă.

Ne-am luat bagajul, inclusiv valiza diformă pe care o adusese David de la New Orleans, și ne-am grăbit spre șalupă. O mulțime de bătrâni șubrezi păreau că apar de peste tot — din taxiuri, din atelierele dimprejur, din magazine — acum, că începuse să plouă de-a binelea. Ne-a trebuit câteva minute să ajungem în bărcuța mișcătoare din lemn și să ne așezăm pe bancheta de plastic.

De îndată ce și-a îndreptat prova către *Queen Elizabeth 2*, m-am simțit cuprins de o agitație amețitoare — era nostim să călătorești cu o astfel de bărcuță pe marea caldă. Mi-a plăcut mișcarea când am prins viteză.

David era destul de tensionat. Și-a deschis pașaportul, a citit pentru a douăzeci și șaptea oară ce scria acolo, apoi l-a pus la loc. Ne căpătasem noile identități dimineață, dar speram să nu fie nevoie să intrăm în detalii.

Dacă ar fi fost nevoie, doctorul Stoker era pensionar și își petrecea vacanța în Caraibe, foarte preocupat de sănătatea iubitului său prieten Jason Hamilton, cel care ocupa apartamentul Queen Victoria. Urma să-i spună stevardului de pe puntea de semnalizare că era nerăbdător să-l vadă pe domnul Hamilton, avertizându-l însă să nu-i vorbească acestuia despre îngrijorarea lui.

Eu nu eram decât un amic întâlnit cu o noapte înainte la casa de oaspeți, de care se apropiase pentru că urma să călătorim împreună pe *Queen Elizabeth 2*. Între noi nu trebuia să existe legături prea strânse, căci, o dată făcut schimbul, James avea să se afle în acest trup, iar David putea să fie nevoit să-l oprească în vreun fel, dacă nu putea fi stăpânit.

Aveam pregătite mai multe răspunsuri, pentru eventualitatea că cineva ne-ar fi întrebat mai mult. Dar, în general, nu credeam că planul nostru ne-ar putea pune într-o asemenea situație.

Șalupa a ajuns, în cele din urmă, la vas și a tras lângă o deschizătură largă practică chiar în mijlocul uriașei carene albastre. Cât de absurd de enorm părea vasul văzut din acest unghi! Pur și simplu, îmi tăia răsuflarea.

Abia am băgat de seamă când am prezentat biletele membrilor de

echipaj. Bagajul avea să ne fie adus. Am primit câteva indicații sumare cum să ajungem pe puntea de semnalizare, apoi am rătăcit pe un coridor interminabil, cu tavanul foarte jos și uși nenumărate pe fiecare latură. După mai multe minute ne-am dat seama că ne pierduserăm cu totul.

Am continuat să mergem până când am dat într-un spațiu deschis, mare, cu dușumeaua situată mai jos și cu un pian alb, potrivit de parcă ar fi fost gata pentru concert, totul în burta fără ferestre a vasului!

— Este salonul din mijlocul navei, a spus David, arătând spre o diagramă colorată, înrămată și agățată pe perete. Acum știu unde suntem. Vino după mine.

— Ce absurd arată totul, am spus, fixând covorul în culori strălucitoare, apoi cromul și plasticul de peste tot. Cât de sintetic și de hidos.

— Sst, englezii sunt foarte mândri de vasul acesta, ai să jignești pe cineva. Nu mai au voie să folosească lemnul din cauza protecției contra incendiilor. S-a oprit în fața unui lift și a apăsător pe buton. O să ne ducă pe puntea bărcilor. N-a zis tipul acela că acolo dăm de restaurantul Queens Grill?

— Habar n-am, am răspuns. Mă simțeam ca un zombie plimbându-mă prin lift. E de neimaginat!

— Lestat, transatlantice din acestea uriașe există de la începutul secolului. Tu ai trăit în trecut.

Puntea bărcilor a dat la iveală un întreg șir de minuni. Vasul adăpostea un teatru mare și un întreg mezanin de magazine elegante. Dedesubtul acestora se găsea un ring de dans, cu o estradă mică și o zonă largă cu măsuțe pentru cocteiluri, și scaune joase, confortabile, din piele. Cât timp nava era în port, magazinele erau închise, dar era destul de ușor să vezi ce-i înăuntru prin grilajele ușoare cu care erau zăvorâte. Haine scumpe, bijuterii de lux, porțelanuri, smochinguri negre și cămăși scrobite, articole diverse și daruri ocazionale, expuse toate în firițe înguste.

Pasagerii se plimbau încolo și înapoi peste tot — cei mai mulți bărbați și femei în vârstă, îmbrăcați în haine sumare de plajă, mulți dintre ei adunați în salonul liniștit și luminat de soare de dedesubt.

— Haide, camerele, a spus David, împingându-mă mai departe.

Părea că apartamentele de lux către care ne îndreptam erau cumva separate de corpul vasului. Trebuia să ne strecurăm prin restaurantul Queens Grill, printr-un bar îngust și plăcut, rezervat numai pasagerilor de pe puntea superioară, apoi să dăm de un lift mai mult sau mai puțin tainic care să ne ducă în camerele noastre. Barul avea ferestre foarte mari, dezvăluind minunata apă albastră și cerul senin de deasupra.

În timpul traversărilor transatlantice, aici era în întregime domeniul clasei întâi. În Caraibe însă îi lipsea această destinație precisă, chiar dacă salonul și restaurantul își fereau ușile pentru restul lumii plutitoare.

Am pătruns până la urmă pe puntea cea mai de sus a vasului, apoi pe un coridor decorat mai nostim decât cele de dedesubt. Lămpile de plastic și învelitorile frumoase ale ușilor aminteau de stilul art deco. Lumina era mai generoasă și mai plăcută. Un stevard prietenos — un domn de vreo șaiszeci de ani — și-a făcut apariția dintr-o cambuză ascunsă de o draperie și ne-a îndrumat către apartamentele noastre de la capătul îndepărtat al holului.

— Dar apartamentul Queen Victoria unde este? a întrebat David.

Stewardul a răspuns repede, cu un accent la fel de englezesc, că apartamentul Victoria era doar două cabine mai încolo. Ne-a arătat ușa cu mâna.

Am simțit că părul mi se ridică pe ceafă. Știam, știam cu certitudine că tâlharul era înăuntru. Nu trebuia să-mi spună nimeni. De ce s-ar fi ostenit să caute o ascunzătoare mai sofisticată? Aveam să găsim un cufăr așezat

lângă perete. Îmi dădeam seama vag că David își folosea poziția și își exercita tot farmecul asupra stevardului, explicându-i că era medic și că ar fi vrut să-l vadă cât mai repede pe dragul lui prieten Jason Hamilton. Numai că nu voia să-l alarmeze pe domnul Hamilton.

Sigur că nu, a spus binevoitor stevardul, adăugând de bunăvoie că domnul Hamilton dormea în cursul zilei. Chiar așa, acum dormea. De clanța ușii lui atârna inscripția „Nu deranjați”. Dar haide, nu voiam să ne instalăm în camerele noastre? Bagajul ajunsese mai demult.

Cabinele noastre m-au surprins. Le-am văzut pe amândouă când au fost deschise ușile, înainte să mă retrag într-a mea.

Am văzut din nou numai materiale sintetice, arătând tare a plastic și lipsite întru totul de căldura lemnului. Dar încăperile erau destul de mari și evident luxoase; o ușă de legătură dintre ele le transforma într-un singur apartament, mai spațios. Ușa era acum închisă.

Încăperile erau mobilate identic, cu câteva mici diferențe de culoare, și arătau mai degrabă a camere de hotel, paturi duble cu cuverturi pastelate și mese de toaletă înguste, încastrate în peretele tapetat cu oglinzi. Mai era obișnuitul televizor uriaș, un frigider inteligent camuflat și chiar o zonă „de zi”, cu o canapea micuță și plină de gust, o măsuță de cafea și un scaun tapițat. Cel mai mult m-au surprins însă verandele. Un perete de sticlă cu uși glisante se deschidea către niște terase private, destul de mari cât să adăpostească o masă și câteva scaune. Ce voluptate era să poți ieși afară, să stai lângă balustradă și să te uiți la minunata insulă și la golful strălucitor. Asta însemna că și apartamentul Queen Victoria trebuia să aibă o verandă, prin care soarele dimineții probabil că pătrundea absolut orbitor!

Mi-a venit să râd, amintindu-mi vechile noastre nave din secolul al nouăsprezecelea, cu hublourile lor meschine. Chiar dacă îmi plăceau culorile palide, moarte, ale decorului și totala absență a oricărui material natural, începusem să înțeleg de ce James rămăsese fascinat de acest mic tărâm foarte special.

În același timp, îl puteam auzi clar pe David vorbind dincolo cu stevardul, accentul lor englezesc sacadat părând să devină tot mai puternic în replică de la unul la celălalt, iar conversația atât de rapidă, încât nu reușeam să urmăresc în întregime ceea ce-și spuneau.

Totul părea să se învârtă în jurul sărmanului suferind, domnul Hamilton, și a faptului că doctorul Stoker era dornic să se strecoare și să se uite la el în timp ce dormea; stevardului îi era teribil de frică să permită așa ceva. De fapt, doctorul Stoker urmărea să obțină și să păstreze o cheie de rezervă a apartamentului, în așa fel încât să-și poată supraveghea pacientul la nevoie...

Treptat, în timp ce-mi despachetam bagajul, mi-am dat seama că întreaga conversație, cu toate ocolurile ei plictisitoare, se învârtea, de fapt, în jurul bacșişului. Până la urmă, David a spus în cel mai curtenitor și grijuliu mod că înțelegea stânjeneala celui alt și, iată, voia să-i ofere o masă pe cheltuiala lui prima dată când ieșea în port. Iar dacă lucrurile vor merge rău și domnul Hamilton se va supăra, David va lua asupra lui întreaga vină. Va spune că a luat el însuși cheia din cambuză. Stevardul n-avea să fie implicat deloc.

Părea că bătaia fusese câștigată. David pusese la bătaie puterea lui de convingere aproape hipnotică. Au urmat câteva prostii politicoase și foarte convingătoare despre cât era de bolnav domnul Hamilton, cum fusese doctorul Stoker trimis de familie ca să aibă grijă de el și cât era de important pentru doctor să se uite la pielea bolnavului. Fără îndoială că stevardul îi ghicise suferința. În cele din urmă a mărturisit că ceilalți erau la masă și că era singur pe puntea de semnalizare acum; da, va întoarce

spatele, dacă doctorul Stoker era absolut sigur că...

— Dragul meu, îmi asum întreaga responsabilitate. Uite, te rog să accepți, în contul deranjului. Cinează undeva, într-un loc drăguț... nu, nu, nu protesta! Și acum, lasă lucrurile în seama mea.

Peste câteva secunde, coridorul îngust și luminos era gol. Zâmbind triumfător, David mi-a făcut semn să merg la el. Avea cheia de la apartamentul Queen Victoria. Ne-am apropiat și am potrivit-o în încuietoare.

Apartamentul era imens; se întindea pe două niveluri, despărțite între ele de patru sau cinci trepte mochetate. Patul era în partea de jos — răvășit, cu perne așezate sub cuverturi ca să lase impresia că cineva dormea buștean acolo, cu păturile trase peste cap.

Nivelul superior adăpostea spațiul de zi și ușile către verandă, peste care fuseseră trase draperii groase, nelăsând să pătrundă nici urmă de lumină. Ne-am strecurat în apartament, am aprins plafoniera și am închis ușa.

Pernele îngrămădite pe pat ar fi înșelat pe oricine se uita din hol, dar la o inspecție mai amănunțită nu se dovedeau deloc o șmecherie. Era doar un pat în dezordine.

Dar unde era diavolul? Unde era cufărul?

— Ah, uite, am șoptit. Pe partea cealaltă a patului.

Era acoperit aproape în întregime cu o husă decorativă și îl luasem drept un fel de masă. Acum vedeam cutia mare și neagră de metal, garnisită cu alamă, foarte lucioasă și destul de încăpătoare cât să poată adăposti un om zăcând pe o parte, cu genunchii strânși. Cuvertura groasă din material decorativ era, fără îndoială, lipită de capac cu un adeziv. Folosisem și eu același truc adesea, în secolul trecut.

Totul în jur era imaculat, deși dulapurile literalmente pocneau, ticsite de haine luxoase. O inspecție rapidă a dovedit că sertarele mesei de toaletă nu adăposteau documente importante. Era evident că purta hârtiile de care avea nevoie asupra sa, iar el era acum ascuns în cufăr. Nu erau bijuterii sau aur ascunse în încăpere, cel puțin după cât ne puteam da seama. Am găsit, în schimb, teancul de plicuri gata timbrate pe care tâlharul le folosea ca să se debaraseze de comorile furate; era destul de gros!

— Cinci căsuțe poștale, am spus, uitându-mă printre plicuri.

David a notat numerele în carnețelul lui cu coperți de piele; apoi l-a pus din nou în buzunar și s-a uitat la cufăr.

I-am șoptit să fie atent. Ticălosul putea simți pericolul chiar și în somn. Nici să nu se gândească să atingă încuietoarea!

David a încuviințat din cap. A îngenuncheat în tăcere lângă cufăr și și-a lipit ușor urechea de capac; apoi s-a tras brusc înapoi și l-a fixat cu o expresie aprigă și agitată.

— E înăuntru, a spus, cu ochii încă ațintiți pe cufăr.

— Ce-ai auzit?

— Cum îi bate inima. Du-te să ascuți și tu dacă vrei. E inima ta.

— Vreau să-l văd, am zis. Stai acolo, mai departe.

— Nu cred că ar trebui să faci asta.

— Dar vreau s-o fac. În plus, trebuie să evaluez încuietoarea, pentru orice eventualitate.

M-am apropiat și mi-am dat seama că zăvorul nu era tras. Fie că nu putea s-o facă telepatic, fie nici nu încercase. Stând pe o parte, am întins mâna dreaptă și am apucat de marginea de alamă a capacului, apoi am împins-o către perete.

Capacul a lovit lambriul cu un zgomot surd și a rămas deschis. Mi-am dat seama că priveam la o grămadă de material negru, căzând în falduri și

acoperind în întregime conținutul. Dedesubt nu se mișca nimic.

Nici o mână puternică și albă nu s-a întins brusc să mă apuce de gât!

Stând cât de departe puteam, am înșfăcat învelișul și l-am tras în lături, într-o scânteiere neagră de mătase. Inima mea de muritor bătea să-mi spargă pieptul și aproape că am căzut, încercând să mă îndepărtez câțiva pași de cufăr. Trupul care zăcea înăuntru, destul de vizibil, cu genunchii la piept, așa cum îmi imaginasem, și cu brațele încrucișate deasupra lor – nu s-a mișcat.

Fața arsă de soare era la fel de liniștită ca aceea a unui manechin; ținea ochii închiși, iar profilul binecunoscut se decupa pe căptușeala lugubră de mătase albă de dedesubt. Profilul meu. Ochii mei. Trupul meu îmbrăcat în haine negre de seară — negru de vampir, dacă vreți — cu plastron țeapăn și cravată neagră, lucioasă la gât. Părul meu, liber și bogat, și auriu în lumina neclară.

Trupul meu!

Iar eu ședeam acolo, în tremurătorul meu înveliș muritor, cu bucata de mătase neagră spânzurându-mi în mână ca o capă de matador.

— Grăbește-te! a șoptit David.

În timp ce silabele se desprindeau de pe buzele lui, am văzut brațul dinăuntru cufărului cum începe să se miște. Cotul vibra. Mâna se îndepărta de genunchiul pe care-l înconjurase. Am aruncat repede materialul înapoi peste trup, urmărindu-l cum se desface în același înveliș fără formă de mai înainte. Am tras iute capacul de lângă perete cu degetele de la mâna stângă, închizându-l cu un zgomot surd.

Slavă Domnului, cuvertura exterioară nu s-a prins în capac, ci a căzut așa cum fusese, acoperind încuietorea nefolosită. M-am tras înapoi de lângă cufăr, aproape bolnav de frică și stupoare, simțind pe braț apăsarea liniștitoare a mâinii lui David.

Am rămas împreună tăcuți, până când am fost siguri că trupul preternatural se odihnea din nou.

Am reușit într-un târziu să mă adun îndeajuns și să mă uit în jur ceva mai liniștit. Tremuram încă și eram teribil de agitat din pricina celor ce mă așteptau.

În ciuda materialelor sintetice cu care erau capitonate, încăperile erau peste măsură de somptuoase. Reprezentau genul de lux și de privilegiu la care cei mai mulți dintre oameni nu pot ajunge niciodată. Cât trebuie să-l fi delectat pe James! Ah, și toate hainele acelea elegante de seară! Jachete din catifea neagră laolaltă cu unele ceva mai obișnuite, ba chiar își permisese și o mantie de operă. Pe podeaua șifonierului se înșirau o sumedenie de pantofi lucioși, iar în bar un belșug de băuturi scumpe.

Oare ademenea aici femeile pentru un cocteil și pe urmă își lua dușca lui de sânge?

M-am uitat la peretele de sticlă, vizibil datorită dungilor de lumină de deasupra și de la capetele draperiilor. Mi-am dat seama abia atunci că încăperea era îndreptată spre sud-est.

David m-a scuturat de braț. Nu era mai sigur să plecăm?

Am părăsit imediat puntea de semnalizare, fără să ne mai întâlnim cu stevardul. Cheia era în buzunarul interior al hainei lui David.

Ne-am dus apoi pe puntea a cincea — ultima punte pe care erau cabine, dar nu și ultima de pe vas — și am descoperit salonașul inexistentului domn Eric Sampson, unde un alt cufăr aștepta să fie ocupat de trupul de sus, de îndată ce acesta mi-ar fi aparținut din nou.

O cămăruță mică, fără ferestre. Avea zăvorul obișnuit. Dar ce se întâmplase cu celelalte încuietori, pe care Jake le adusese aici la cererea noastră?

Erau mult prea incomode. Mi-am dat seama însă că ușa devenea de

netrecut, dacă trăgeam cufărul lângă ea. Ar fi ținut pe dinafară orice stevard inoportun sau chiar pe James, dacă ar fi reușit să ajungă să dea târcoale pe acolo după efectuarea schimbului. N-ar fi putut împinge ușa. Dacă fixam cufărul între ea și capătul cușetei, n-ar fi putut-o clinti nimeni. Excelent. Partea aceasta a planului era, așadar, îndeplinită.

Mai trebuia să punem la cale ruta cea mai potrivită de la apartamentul Queen Victoria și până la puntea cinci. În fiecare holișor sau foaier atârnavă diagrame ale vasului, așa că nu era greu.

Mi-am dat seama repede că traseul interior cel mai potrivit era Scara A. Era probabil singurul șir de scări care ajungea de la punțile superioare până la puntea cinci fără nici o întrerupere. Imediat ce am ajuns la baza lor, am înțeles că ar fi fost o nimica toată pentru mine să mă las să cad de sus și până aici prin spațiul dintre balustrade. Mai rămânea acum să urc pe puntea pentru sporturi și să văd cum se putea ajunge acolo de pe puntea noastră de deasupra.

— Ah, n-ai decât, tinere prieten, a zis David. Dar eu am să urc cele opt etaje cu liftul.

În clipa în care ne-am întâlnit iarăși sub soarele blând de la Queens Grill, plănuisem deja fiecare pas. Am comandat două ginuri cu tonic — o băutură pe care o găseam destul de acceptabilă — și am depănat în detaliu întreaga schemă.

Trebuia să așteptăm ascunși până ce James avea să se hotărască să se retragă pentru ziua. Dacă se întorcea devreme, trebuia să așteptăm momentul crucial și abia apoi să ne năpustim asupra lui, închizând capacul cufărului.

David urma să îndrepte asupra lui pistolul Smith & Wesson în timp ce amândoi trebuia să încercăm să-i scuturăm spiritul afară din trup, iar eu să mă avânt înăuntru. Era extrem de important ca totul să se petreacă la timp. El avea să simtă pericolul răsăritului și să-și dea seama că nu mai era cu puțință să rămână în trupul de vampir. Nu trebuia însă să aibă ocazia să rănească pe vreunul din noi.

Dacă primul asalt ar fi eșuat și ar fi urmat o ceartă, era necesar să-l facem să înțeleagă cât de vulnerabilă îi era poziția. Dacă încerca să ne distrugă, inevitabilele noastre țipete și împușcături ar fi adus ajutoare. Și orice cadavru ar fi fost abandonat în cabina lui James. Unde s-ar fi putut duce James în ultima clipă? Era greu de crezut că știa cât timp ar fi putut rămâne conștient după răsăritul soarelui. De fapt, eram sigur că nu-și pusese la încercare limitele, așa cum eu făcusem de mai multe ori.

Dată fiind confuzia lui, un al doilea asalt trebuia să fie un succes. În timp ce David avea să țintească revolverul asupra trupului muritor al lui James, eu urma să țâșnesc cu iuțeală preternaturală pe coridorul punții de semnalizare și apoi în jos pe scara interioară către puntea de dedesubt, apoi să ies din holul îngust în cel mai mare din spatele restaurantului Queens Grill, să dau de Scara A și să mă las să cad opt etaje până la puntea cinci, să mă năpustesc pe coridor până în cabina cea mică și să zăvorăsc ușa. După aceea nu-mi mai rămânea decât să împing cufărul între pat și ușă, să intru înăuntru și să trag capacul.

Chiar dacă mi-ar fi ieșit în cale o hoardă de muritori somnoroși, treaba nu mi-ar fi luat mai mult de câteva secunde, mai toate petrecute în interiorul navei, la adăpost de lumina soarelui.

James — întors în trupul muritor și, fără îndoială, furios — n-avea nici cea mai mică posibilitate să-și dea seama încotro mă duc. Chiar dacă l-ar fi copleșit pe David, nu mi-ar fi putut localiza cabina decât dacă m-ar fi căutat amănunțit, ceea ce nu putea face fără să atragă atenția. Iar David ar fi pus paza pe urmele lui, acuzându-l de tot felul de delictе mizerabile.

Dar, bineînțeles, David nu intenționa să se lase copleșit. Avea să țină

puternicul Smith & Wesson îndreptat asupra lui James până când vasul acostă în Barbados, însoțindu-l apoi până la pasarelă și poftindu-l să coboare pe țarm. Era datoria lui David să fie atent ca omul nostru să nu se întoarcă. La apus urma să ies din cufăr, să ne întâlnim și să ne bucurăm împreună de călătoria nocturnă către următorul port.

David ședea în fotoliul verde-pal, bând ceea ce-i mai rămăsese din gin, și cântărea planul.

— Cred că-ți dai seama că nu pot să-l omor pe ticălos, a spus el. Cu sau fără pistol.

— Cât e la bord nu se poate, asta-i sigur. S-ar auzi împușcătura.

— Și dacă-și dai seama? Dacă pune mâna pe armă?

— Atunci va ajunge și el în aceeași situație. E, cu siguranță, destul de deștept ca să-și dea seama.

— Dacă va fi nevoie, am să-l împușc. Acesta este gândul pe care mi-l va putea citi în minte cu înzestrarea lui psihică. Dacă va trebui, o voi face. Apoi am să-i aduc acuzele potrivite. Încerca să-ți jefuiască apartamentul. Eu te așteptam și el a intrat peste mine.

— Uite, să presupunem că reușim schimbul cu destulă vreme înaintea răsăritului, încât să-mi rămână timp să-l arunc peste bord.

— N-are rost. Peste tot sunt pasageri și ofițeri. Va fi cu siguranță văzut de cineva și se va striga „om la apă”.

— Aș putea să-i crap capul.

— Atunci eu ar trebui să mă îngrijesc de cadavru. Nu, să sperăm că micul monstru își va da seama ce baftă are și va debarca de bunăvoie. Nu vreau să fiu nevoit să... nu-mi place gândul că...

— Știu, știu, dar ai putea, pur și simplu, să-l împingi în cufăr. Nu l-ar găsi nimeni.

— Lestat, nu vreau să te sperii, dar sunt motive însemnate pentru care nu trebuie să încercăm să-l omorâm! Ți le-a spus chiar el. Nu-ți amintești? Dacă-i ameninți trupul, va ieși din el și va ataca din nou. De fapt, trebuie ca noi să nu-i lăsăm nici o șansă. Și să prelungim bătălia până în momentul cel mai critic. Nu e de neconceput că te-ar putea urmări până pe puntea cinci, încercând să intre din nou în trupul tău. Ar fi o nebunie să o faci fără o ascunzătoare la îndemână, desigur. Dar să presupunem că mai are o ascunzătoare. Gândește-te la asta.

— Probabil ai dreptate.

— Și nu știm cât de mari sunt puterile lui psihice, a continuat David. Trebuie să ne amintim că schimbarea trupurilor și posesia sunt specialitățile lui! Nu. Nu încerca să-l arunci peste bord sau să-i crapi țeasta. Lasă-l să intre înapoi în acest trup muritor. Am să-l ameninț cu pistolul destul cât să ai timp să dispari din scenă, apoi voi avea cu el o discuție amănunțită despre ceea ce ne așteaptă.

— Înțeleg.

— Dacă va fi nevoie să-l împușc, foarte bine. Am s-o fac. Am să-l bag în cufăr, sperând că zgomotul împușcăturii va rămâne neobservat. Cine știe? S-ar putea.

— Dumnezeu, eu plec și te las pe tine cu monstrul, îți dai seama? David, de ce nu încercăm să-l atacăm imediat după apus?

— Nu, categoric nu. Asta ar presupune o bătălie psihică totală. Își poate controla trupul destul, încât să-și ia zborul și să ne lase baltă la bord, să rătăcim pe mare toată noaptea. M-am gândit la toate, Lestat. Fiecare parte din plan este crucială. Trebuie să-l întâlnim în momentul în care este cel mai slab, chiar înaintea zorilor, în timp ce vasul se îndreaptă spre chei, iar el, întors în trupul muritor, să poată să debarce de bunăvoie și plin de recunoștință. Trebuie să ai încredere în mine, am să mă descurc cu el. Nici nu știi cât îl detest! Dacă ai ști, poate că nu ți-ai mai face griji.

— Fii sigur că am să-i fac de petrecanie când am să-l găsesc.

— Un motiv în plus pentru el să debarce de bunăvoie. Va vrea să aibă avans față de tine, iar eu am să-l sfătuiesc să se grăbească.

— Vânătoarea cea mare! O să-mi placă. Și am să-l găsesc — chiar dacă s-ar ascunde în alt trup. Va fi palpitant.

David a tăcut o clipă.

— Lestat, mai există o posibilitate...

— Care? Nu înțeleg ce vrei să spui.

S-a uitat într-o parte, de parcă ar fi încercat să aleagă cuvintele cele mai potrivite. Apoi s-a uitat fix la mine.

— Știi, am putea să distrugem creatura aceea.

— David, ești nebun să...

— Lestat, noi doi am putea s-o facem. Există mijloace. Am putea distruge creatura înainte de apus, iar tu ai fi...

— Nici un cuvânt în plus! Mă înfuriase. Dar i-am văzut tristețea de pe chip, îngrijorarea, dificultatea morală în care se afla, așa că m-am așezat și am vorbit pe un ton mai blând: David, eu sunt Vampirul Lestat. Acela este trupul meu. Ne ducem să-l recuperăm pentru mine.

Nu a răspuns imediat, dar apoi a încuviințat din cap, oarecum exagerat, și a rostit, pe jumătate în șoaptă:

— Da. Corect.

Între noi s-a lăsat tăcerea, timp în care am început să reiau în minte planul, pas cu pas.

Când m-am uitat din nou la el, părea la fel de gânditor, ba chiar mai absorbit.

— Știi, cred că va merge ușor, a spus. Mai ales când îmi amintesc cum mi-l descriai pe când se găsea în trupul acesta. Stângaci, stingher. Și nu trebuie să uităm nici ce fel de om este — vârsta lui reală, vechiul lui mod de a opera, ca să zic așa. Hmmm. Nu va reuși să-mi ia pistolul. Da, cred că totul va decurge cum am plănuit.

— Și eu cred la fel, am spus.

— Și pe deasupra, a adăugat el, ei bine, este singura noastră șansă!

22

URMĂTOARELE două ore le-am petrecut cercetând nava. Era obligatoriu să reușim să ne ascundem în orele nopții, când James avea să vagabondeze de colo-colo pe diferite punți. De aceea trebuia ca vasul să ne fie familiar, și trebuie să mărturisesc că devenisem extrem de curios în privința lui.

Am ieșit din liniștitul și strâmtul Queens Grill și ne-am întors în corpul principal al navei; am trecut pe lângă mai multe uși de cabine și am ajuns la marele mezanin circular, cu orășelul cu magazine. Pe urmă am coborât o scară circulară, mare, traversând un ring lucios de dans din salonul principal; am ieșit din nou, dând iarăși de alte baruri întunecoase și de saloane, fiecare cu propriul lui covor strălucitor și cu propria lui muzică electronică; am trecut pe lângă o piscină acoperită în jurul căreia sute de oameni își luau prânzul la mese rotunde și mari, apoi pe lângă altă piscină, în aer liber, lângă care nenumărați pasageri făceau plajă întinși în șezlonguri, moțând, citind ziare împăturite sau cărțuliile ieftine.

Am ajuns în cele din urmă până la o bibliotecă micuță plină de vizitatori și la un cazino întunecat, care nu avea să se deschidă decât abia după ce vasul ieșea din port. Înăuntru așteptau șiruri sumbre de automate de joc, mese de blackjack și de ruletă.

La un moment dat am aruncat o privire în teatrul întunecat; ni s-a părut enorm, deși înăuntru nu erau decât patru sau cinci persoane venite să urmărească filmul proiectat pe un ecran uriaș.

Am trecut dintr-un salon într-altul — unele cu câteva ferestre, altele complet în întuneric — pe urmă printr-un restaurant nostim, destinat pasagerilor de rang mediu, la care se ajungea pe o scară în spirală. Un al treilea restaurant – destul de frumos și el — era la dispoziția clienților de pe punțile cele mai de jos. Am continuat să coborâm, trecând pe lângă cabina care-mi servea drept ascunzătoare; am ajuns nu la una, ci chiar la două săli de întreținere, fiecare cu mașinăriile ei pentru cultivarea forței musculare și cu cămăruțele ei de saună.

Am dat undeva peste un mic spital, cu surori în uniforme albe și cu salonașe luminate orbitor; apoi peste o aripă cu încăperi mari, fără ferestre, pline de computere la care câteva persoane lucrau în liniște. Mai era un salon de cosmetică pentru femei și un stabiliment asemănător de îngrijire pentru bărbați. Am ajuns la un moment dat la un birou de turism, pe urmă la ceva care părea să fie o bancă.

Mergeam tot timpul prin niște coridoare înguste, cărora nu le vedeam capătul. Pereții și tavanele bej ne închideau mereu în mijlocul lor. Un covor hidos colorat era înlocuit de altul la fel de hidos. Uneori picturile moderne în nuanțe violente făceau culoarele atât de ți pătoare, încât îți venea să râzi. Pierdusem deja socoteala scărilor cu trepte mochetate. N-aș fi reușit să deosebesc un grup de lifturi de altul. Oriunde mă uitam, dădeam de uși de cabine numerotate. Picturile înrămate erau proaste și nu se deosebeau una de alta. Trebuia mereu să mă uit la diagrame ca să-mi dau seama pe unde fusesem și pe unde puteam merge într-un moment ori altul sau cum să scap dintr-un traseu în cerc pe care îmi dădeam seama că îl parcurgeam pentru a patra sau a cincea oară.

Lui David i se părea tare amuzant, mai ales când întâlneam alți pasageri rătăciți la fiecare colț. De cel puțin șase ori săriserăm în ajutorul unora foarte bătrâni și le arătaserăm drumul înspre câte un loc. Pe urmă ne rătăciserăm iarăși.

Până la urmă am găsit — printr-o minune — drumul înapoi, prin strâmtul Queens Grill către secreta punte de semnalizare unde erau și cabinele noastre. Până la apus nu mai era decât o oră, iar motoarele uriașe ale navei deja huruiau.

Imediat ce am terminat să mă îmbrac pentru seară — o cămașă albă fără guler și un costum deschis de bumbac — am ieșit pe balcon să urmăresc fumul împrăștiat de coșul uriaș de deasupra. Puterea motoarelor făcuse întreaga navă să înceapă să trepideze. Pe colinele din depărtare lumina moale a Caraibelor se stingea încet.

M-a cuprins o teamă violentă. Mă simțeam de parcă și măruntaiele mele ar fi început să vibreze o dată cu motoarele. Nu era însă vorba despre așa ceva. Pur și simplu, mă gândisem că nu voi mai vedea niciodată strălucitoarea lumină naturală. Aveam să văd lumina numai în momente ca acesta — la crepuscul — dar niciodată pata colorată a soarelui murind în apa mozaicată, nici sclipirea de aur a ferestrelor îndepărtate sau albastrul cerului strălucind atât de limpede în ultimul său ceas, deasupra norilor fugari.

Voiam să mă agăț de clipă, să gust fiecare schimbare, cea mai mărunță și mai delicată. N-am făcut-o. Cu secole în urmă nu-mi luasem nici un fel de bun rămas de la ceasurile luminoase. În timp ce apunea soarele peste ziua aceea fatidică, nici măcar nu-mi trecuse prin cap că nu aveam să-l mai văd până acum. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap!

Desigur, aș fi stat acolo, simțind căldura ultimelor raze și bucurându-mă de momentele prețioase ale luminii prielnice.

Numai că nu o voiam cu adevărat. Pur și simplu, nu-mi păsa cu adevărat. Văzusem lumina în momente mult mai prețioase și mai minunate. Se terminase, nu-i așa? Curând urma să fiu din nou Vampirul Lestat.

M-am întors încetișor în cabină. M-am privit în enorma oglindă. Oh, asta avea să fie cea mai lungă noapte din întreaga mea existență, m-am gândit — mai lungă chiar și decât noaptea îngrozitoare a bolii din Georgetown. Și dacă eșuam?

David mă aștepta pe coridor, îmbrăcat în alb și arătând cât se poate de elegant. Mi-a spus că trebuia să plecăm din zonă înainte ca soarele să coboare sub valuri. Eu nu eram prea îngrijorat. Nu credeam că șleampăta creatură idioată avea să țâșnească din cufăr direct în crepusculul arzător, așa cum îmi plăcea mie să fac. Dimpotrivă, probabil că James avea să zăbovească temător în întuneric ceva vreme, înainte de a ieși.

Și ce o să facă pe urmă? O să deschidă draperiile spre terasă și să plece de pe vas, ceea ce însemna că se duce să jefuiască cine știe ce familie osândită de pe țărmul din depărtare? Dar deja lovise în Grenada. Poate că intenționa să se odihnească.

N-aveam cum ști.

Ne-am strecurat din nou prin Queens Grill și am ieșit pe punte, în bătaia vântului. O mulțime de pasageri ieșiseră la rândul lor ca să admire ieșirea vasului din port. Echipajul era pregătit. Un fum gros și cenușiu se împrăștia din coș în lumina tot mai ștearsă a cerului.

Mi-am rezemat brațele de balustradă și m-am uitat la curba îndepărtată a țărmului. Valurile veșnic mișcătoare prindeau și împrăștiau lumina într-o mie de nuanțe diferite și opace. Cât de variată și de transparentă avea să-mi apară în fața ochilor mâine noapte! Și totuși, privind-o, mi s-a șters din minte orice gând despre viitor. M-am pierdut în absoluta maiestate a mării, în flăcările rozalii de lumină care inundau orizontul, înlocuind albastrul cerului.

Peste tot în jurul meu muritorii păreau cucerți. Se vorbea puțin. Oamenii se strânseseră la prova să sărbătorească momentul. Briza era mătăsoasă și înmiresmată. Soarele, portocaliu închis, se vedea la orizont ca un ochi ce privea pe furiș, scufundându-se brusc și făcându-se nevăzut. O explozie măreață de lumină galbenă a izbucnit dedesubtul mormanului de nori mișcători. O lumină rozalie urca tot mai sus pe cerul nesfârșit și strălucitor, iar prin nemaipomenitul amestec de culori s-a zărit pentru prima dată scânteierea unei stele.

Apa s-a întunecat; valurile izbeau carena cu putere mai mare. Mi-am dat seama că uriașa navă se pusese în mișcare. Din măruntaiele ei a izbucnit brusc un șuierat adânc și violent, un strigăt care mi-a vârat în oase frică și încântare totodată. Mișcarea era atât de lină și constantă, încât trebuia să-mi fixez privirea pe țărmul îndepărtat ca să-mi dau seama că ne deplasăm. Ne-am întors către vest și am intrat în lumina muribundă.

Am zărit ochii lui David; erau împăienjeniți. Strângea balustrada cu mâna dreaptă. Privea către orizont, la norii care se ridicau și la cerul roz de dedesubt.

Voiam să-i spun ceva — ceva frumos și important, un semn al dragostei profunde ce o simțeam. Părea că inima o să-mi plesnească de atâta iubire, așa că m-am întors încet spre el și mi-am lăsat mâna stângă peste mâna lui, pe balustradă.

— Știu, a șoptit el. Știu, crede-mă. Dar acum trebuie să fii deștept. Zăvorăște iubirea înăuntrul tău.

Ah, da, coboară vâlul peste gânduri. Fii unul dintre nenumărați alții, închis, tăcut și singur. Fii singur. Astfel va ajunge la bun sfârșit ultima ta zi ca muritor.

Șuieratul a mai răsunat o dată.

Vasul se întorsese aproape complet. Cerul se întuneca iute. Pentru noi era momentul să ne retragem pe una dintre punțile de mai jos și să găsim, într-unui dintre saloanele gălăgioase, vreun colț în care să trecem neobservați.

M-am uitat pentru ultima oară la cer și mi-am dat seama că lumina dispăruse acum, complet și definitiv. Inima mi-a înghețat. M-a străbătut un fior rece. Dar nu puteam să regret dispariția luminii. Nu puteam. Tot ceea ce doream în sufletul meu de monstru era să-mi recapăt puterile de vampir. Și totuși, pământul părea să-mi ceară să plâng după ceea ce repudiam.

Nu puteam s-o fac. Stăteam doar nemișcat în bătaia ușoară și caldă a brizei și simțeam că mă copleșește tristețea zdrobitorului eșec al tentativei mele de a fi om.

David m-a apucat încetișor de braț.

— Da, hai să intrăm, am spus și m-am întors cu spatele la cerul Caraibelor. Era deja noapte. Iar gândurile mele se îndreptau numai și numai către James.

Oh, cum aș fi vrut să-l pot zări când se scula din ascunzătoarea lui căptușită cu mătase. Dar era mult prea riscant. Nu exista nici un loc privilegiat din care să-l fi putut urmări în siguranță. Singurul lucru pe care-l puteam face acum era să ne îngrijim de noi înșine.

O dată cu venirea nopții până și vasul se schimbase. Magazinele strălucitoare de la mezanin deveniseră un adevărat centru comercial. Bărbați și femei îmbrăcați în haine lucioase de seară deja ocupaseră sala de spectacole de dedesubt.

În cazino automatele de joc se treziseră la viață și aruncau săgeți de lumină, în jurul mesei de ruletă era înghesuială. Perechi în vârstă dansau pe muzica lentă a unei formații în salonul cel mare și cufundat în penumbră.

Imediat ce am găsit un colțișor în întunecosul club Lido și am cerut două pahare cu băutură, ca să ne țină de urât, David mi-a ordonat să rămân acolo în timp ce el avea să se aventureze de unul singur pe puntea de semnalizare.

— De ce? Cum adică să rămân aici? m-am înfuriat eu imediat.

— Te va recunoaște chiar în clipa în care te va vedea, mi-a răspuns, punându-mă la punct, ca și cum ar fi vorbit unui copil. Și-a potrivit pe nas o pereche de ochelari negri. În timp ce pe mine nu mă va remarca deloc.

— Bine, șefu', am spus dezgustat.

Mă simțeam jignit că trebuie să aștept aici în liniște, în timp ce el avea parte de aventură!

M-am lăsat pe spate în scaun, am băut o înghițitură zdravănă din ginul rece și antiseptic și m-am străduit să mă uit, prin supărătorul întuneric, la cele câteva perechi tinere care se mișcau pe ringul de dans, sub străfulgerările luminilor electrice. Muzica era nepermis de tare. Vibrația discretă pe care o producea mișcarea vasului era însă încântătoare. Deja ne îndepărtaserăm de țarm. M-am uitat după mănunchiul de umbre înșelătoare pe care le părăsiserăm în depărtare și, printr-una dintre acele ferestre largi de sticlă, am văzut cerul plin de nori, încă luminat de începutul de seară, zburând pe lângă noi.

O navă puternică, m-am gândit. Trebuia să recunosc. În ciuda luminițelor ei orbitoare și a covoarelor urâte, a tavanelor scunde și apăsătoare și a plicticoaselor și nenumăratelor saloane, era, într-adevăr, o navă grozavă.

Am rămas gândindu-mă la asta, încercând să nu înnebunesc de nerăbdare și străduindu-mă să o văd din perspectiva lui James, dar atenția

mi-a fost atrasă de apariția îndepărtată a unui tânăr blond, minunat de frumos. Era îmbrăcat de sus și până jos în ținută de seară, cu excepția unor ochelari cu lentile violete, care nu se potriveau cu restul. M-am uitat la el îndelung și cu plăcere, apoi mi-am dat seama, cu ridicolă oroare, că mă priveam pe mine însumi!

Era James, în haină neagră de seară și cu cămașă apretată; cerceta locul prin lentilele lui moderne și se îndrepta încet chiar spre acest salon.

Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Era de nesuportat. Fiecare mușchi a început să tresară de neliniște. Am ridicat foarte încet o mână, ca să-mi sprijin fruntea de ea, și am plecat puțin capul, uitându-mă din nou spre stânga.

Cum ar fi putut să nu mă vadă, cu ochii lui preternaturali? Întunericul de aici nu însemna nimic pentru el. Și avea, desigur, să simtă mirosul fricii pe care îl răspândea sudoarea ce-mi curgea pe sub cămașă.

Totuși, nu m-a văzut. Se așezase la bar cu spatele la mine, cu capul întors spre dreapta. Îi distingeam numai conturul obrazului și al maxilarului. Se relaxase, iar eu mi-am dat seama că ședea acolo și poza, cu cotul stâng rezemat de lemnul lustruit, cu genunchiul drept îndoit ușor, cu călcâiul agățat de balustrada de alamă a tejghelei.

Dădea din cap încet, în ritmul lent al muzicii. Emană din el o mândrie grozavă, o mulțumire sublimă în legătură cu cine și ce era.

Am respirat adânc. De partea cealaltă a spațioasei încăperi, dincolo de el, am zărit inconfundabila figură a lui David oprindu-se o clipă în cadrul ușii. Pe urmă a plecat. Slavă Domnului, îl văzuse pe monstru, chiar dacă pentru toată lumea acesta arăta absolut normal — poate numai în afară de exagerata și orbitoarea lui frumusețe — așa cum mi se păruse și mie.

Teama a crescut din nou în mine și am început să mă gândesc în mod deliberat la o slujbă pe care n-o aveam, într-un oraș unde nu trăisem niciodată. Mi-am imaginat o logodnică pe nume Barbara, frumoasă și ispititoare, și o ceartă care, evident, nu avusese loc. Mi-am înghesuit în minte o grămadă de asemenea imagini și m-am gândit la un milion de alte lucruri întâmplătoare — pești tropicali pe care mi-ar fi plăcut să-i am într-o zi în acvariu sau dacă n-ar fi trebuit oare să mă duc în sala de spectacole și să urmăresc reprezentația de acolo. Creatura nu m-a băgat în seamă. De fapt, mi-am dat seama curând că nu băga în seamă pe nimeni. Era ceva aproape dureros în modul cum ședea acolo, cu fața ușor ridicată, aparent bucurându-se de locușorul acela întunecos, banal, și cu siguranță, urât.

„Îți place aici”, mi-am spus. Saloanele acestea pline de plastic și zorzoane reprezintă un fel de culme a eleganței pentru el, până și simplul fapt că stă aici îl înfioară. Nu bagă în seamă pe nimeni. Este o lume el însuși, la fel cum și vasul însuși este o lume, gonind atât de iute prin mările calde.

Mă temeam de el, dar, în același timp, îl găseam mișcător și tragic. Și mă întrebam dacă și eu arătam celorlalți același exasperant eșec atunci când aveam înfățișarea lui de acum. Oare arătam și eu la fel de trist?

Tremurând violent, am apucat paharul și am golit băutura de parcă ar fi fost o doctorie, revenind la imaginile mentale inventate mai înainte, mascându-mi spaima cu ele, ba chiar fredonând puțin împreună cu muzica, urmărind aproape absent jocul de lumini colorate din fermecătorul par blond al necunoscutului.

S-a lăsat dintr-o dată să alunece de pe scaun și, întorcându-se spre stânga, a trecut foarte încet prin bar și pe lângă mine — fără să mă vadă — și a ajuns la luminile strălucitoare care înconjurau piscina acoperită. Ținea bărbia ridicată și pășea încet și cu grijă, de parcă pașii l-ar fi durut; întorcea capul de la dreapta la stânga, ca și cum ar fi supravegheat spațiul

prin care se deplasa. Apoi, în același mod grijuliu, mai degrabă un semn de slăbiciune decât de forță, a împins ușa de sticlă care dădea pe puntea exterioară și s-a strecurat în noapte.

Trebuia să-l urmăresc! Știam că nu era bine, dar sărisem în picioare înainte să mă pot opri, cu capul plin de același nor de date false de identitate. Îl puteam vedea, foarte departe, chiar la capătul punții, cu brațele sprijinite de balustradă, cu pletele învălmășite de vânt. Stătea și se uita spre cer și mi s-a părut din nou pierdut în trufie și în mulțumire, poate bucuros de vânt și de întuneric, legănându-se puțin, așa cum fac muzicanții orbi când cântă, ca și cum ar fi savurat fiecare secundă trăită în trupul acela, cufundându-se, pur și simplu, într-o fericire totală.

M-a sfâșiat din nou senzația recunoașterii. Oare și eu le părusem celor ce mă cunoșteau și mă condamnau același nebun risipitor? Oh, ce creatură demnă de milă, să-și petreacă viața preternaturală în locurile acestea atât de dureros de artificiale, laolaltă cu pasagerii bătrâni și triști, în camere banale împodobite țișător, izolat de marele univers al splendorilor adevărate care se întindea în jur.

Abia într-un târziu și-a plecat puțin capul și și-a trecut încet degetele mâinii drepte sub reverul hainei. O pisică lingându-și blana n-ar fi arătat mai relaxată și mai îngăduitoare cu sine. Cu câtă dragoste netezea bucățica aceea oarecare de haină! Era mai elocvent pentru tragedia lui decât orice alt lucru pe care-l făcuse.

Apoi, rotindu-și capul într-o parte și în cealaltă și zărind doar o pereche — departe în dreapta — care privea în cu totul altă direcție, s-a ridicat brusc de la bord și a dispărut imediat.

Bineînțeles, nu dispăruse cu adevărat. Pur și simplu, se ridicase în aer. Eu rămăsesem tremurând în spatele ușii de sticlă, cu sudoarea prelingându-mi-se peste tot, pe față și pe spate, fixând locul gol de pe punte, de unde se desprinsese. L-am auzit pe David șoptindu-mi iute la ureche:

— Haide, prietene, hai să mergem la Queens Grill și să cinăm.

M-am întors și i-am văzut expresia impusă de pe chip. Sigur că da, James era încă destul de aproape, încât să ne poată auzi! Sau să poată auzi orice lucru neobișnuit, fără să facă vreun efort special.

— Da, la Queens Grill, am spus, încercând să nu mă gândesc în mod conștient la faptul că Jake spusese noaptea trecută că tipul apare totuși acolo ca să ia masa. Nu prea mi-e foame, dar e grozav de plicticos să nu faci nimic, nu-i așa?

David tremura și el. Era foarte agitat.

— Oh, trebuie să-ți spun ceva, a zis, în aceeași manieră prefăcută, în timp ce străbăteam salonul și ne îndreptam spre scara din apropiere. Toată lumea poartă cravată neagră acolo, dar va trebui să ne servească și pe noi, dacă tot ne-am urcat la bord.

— Nu-mi pasă nici dacă sunt cu toții goi. O să fie o noapte dată dracului.

Faimosul restaurant de clasa întâi era ceva mai liniștit și mai civilizat decât celelalte încăperi prin care trecuserăm. Tapițat în alb și lăcuit în negru, era destul de plăcut în vâlvâtaia generoasă a luminii. Decorul era de o calitate discutabilă, așa ca peste tot la bordul vasului; totuși, nu era cu desăvârșire urât, iar mâncarea preparată cu grijă era destul de bună.

Trecuseră deja douăzeci și cinci de minute de când pasărea cea neagră își luase zborul, așa că mi-am permis câteva remarci rapide:

— Nu poate folosi nici a zecea parte din puterea pe care o are! Este îngrozit de ea.

— Da, sunt de acord. Este atât de speriat, încât se mișcă de parcă ar fi băut.

— Ah, așa e, exact. Și, David, a stat la nici șase iarzi de mine și n-a simțit câtuși de puțin că eram acolo.

— Știu, Lestat, crede-mă, știu. Dumnezeule, sunt atâtea lucruri pe care nu te-am învățat să le faci. Stăteam aici și vă urmăream, îngrozit că el ar putea încerca cine știe ce mârșăvie telekinetică, și mă gândeam că nu te-am instruit câtuși de puțin cum să te ferești de el.

— David, dacă-și folosește cu adevărat puterile, nimic nu-i poate sta în cale. Dar, ai văzut, nu și le poate folosi. Iar dacă ar fi încercat vreo lovitură, aș fi reacționat din instinct, pentru că asta-i tot ce m-ai învățat să fac.

— E adevărat. E singurul lucru care contează în cazul unor șmecherii ca acelea pe care le știi și le înțelegi din vechea ta formă. Noaptea trecută mi s-a părut sigură victoria atunci când ai uitat că ești muritor și ai început să te porți ca și cum ai fi fost cel de odinioară.

— Poate că da, am spus. Sincer, nu știu. Oh, dar să-l văd în trupul meu!

— Ssst, mănâncă-ți ultima masă și nu ridică tonul.

— Ultima mea masă. Am chicotit. Am să-mi fac din el o masă, atunci când am să-l prind.

M-am oprit, dându-mi seama dezgustat că vorbeam de propria mea carne. M-am uitat în jos, la mâna lungă și bronzată care ținea cuțitul de argint. Simțeam oare vreo afecțiune pentru acest trup? Nu. Îmi voiam trupul meu adevărat și nu puteam suporta gândul că mai aveam de așteptat vreo opt ore până când avea să fie din nou al meu.

NU L-AM revăzut până după ora unu.

Știam că trebuie să evit clubul Lido, unde îi plăcea cel mai mult să danseze și unde era și destul de întuneric. Așa că am pierdut vremea prin saloanele cele mai mari, cu ochelarii negri la loc sigur și cu părul dat pe spate, grație unui strat gros de ulei de păr de care îmi făcuse rost un stevard tânăr și îndatoritor. Nu mă sinchiseam că arătam atât de îngrozitor, în felul acesta mă simțeam mai anonim și mai în siguranță.

Când l-am reperat era din nou în unul dintre coridoarele exterioare și se îndrepta spre cazino. David s-a dus să-l urmărească, nu din alt motiv decât fiindcă nu putuse să se abțină.

Simțeam nevoia să-i reamintesc că nu trebuia să-l urmărim pe monstru. Tot ce aveam de făcut era să ne apropiem de apartamentul Queen Victoria la momentul potrivit. Ziarul vasului, apărut deja pentru următoarea dimineață, preciza ora exactă a răsăritului: șase și douăzeci și unu de minute. Mi-a venit să râd când am văzut, dar acum nu eram totuși în stare să precizez asemenea lucruri suficient de ușor, nu-i așa? Ei bine, la ora șase și douăzeci și unu de minute aveam să fiu din nou eu însumi.

În cele din urmă, David s-a întors în scaunul de lângă mine și a luat ziarul pe care deja îl citise tenace la lumina mică de pe masă.

— E la ruletă și câștigă. Ticălosul își folosește puterile telekinetice ca să câștige! Ce tâmpit e!

— Da, chiar așa, am răspuns. Vrei să vorbim acum despre filmele noastre favorite? În ultima vreme n-am mai văzut nimic cu Rutger Hauer. Amicul îmi lipsește.

David a chicotit.

— Da, și eu sunt îndrăgostit de actorul ăsta olandez.

La trei și douăzeci și cinci de minute încă mai stăteam liniștiți de vorbă, când l-am văzut, întâmplător, pe frumosul domn Jason Hamilton trecând. Atât de încet, atât de visător, atât de damnat! Când David a încercat să-l urmărească, mi-am lăsat mâna peste a lui.

— Nu-i nevoie, prietene. Nu mai sunt decât trei ore. Mai bine

povestește-mi intriga din filmul acela, *Trup și suflet*, îți aduci aminte? Acela cu boxerul, nu-i vorba acolo și despre tigrul din Blake?

LA ȘASE și zece, lumina lăptoasă a dimineții deja umplea cerul. Era exact momentul în care eu îmi căutam de obicei locul de odihnă și nu-mi puteam imagina că el nu și-l căutase deja pe al lui. Trebuia să-l găsim în cufărul strâmt și negru.

Nu-l mai văzusem cam de la ora patru, când dansa pe ringul gol de la clubul Lido în felul lui lent de bețiv cu o femeie micuță și cărunță, îmbrăcată într-o frumoasă rochie roșie. Noi rămăseserăm ceva mai departe, lângă bar, cu spatele rezemat de zid, ascultând plăcutul șuvoi al vocii sale, oh, atât de englezești. Apoi dispăruserăm amândoi.

Acum sosise clipa. Nu trebuia să mai alergăm după el. Noaptea cea lungă ajungea la sfârșit. Mi-a trecut de câteva ori prin minte că s-ar putea să mor în următoarele câteva minute, dar niciodată în viața mea un asemenea gând nu mă oprise de la ceea ce aveam de făcut. În schimb, dacă mă gândeam că David ar putea fi rănit, îmi ieșeam complet din fire.

David nu fusese nicicând mai hotărât decât acum. Luase pistolul mare de argint din cabina de pe puntea cinci și îl avea în buzunarul hainei. Lăsasem cufărul de-acolo deschis, pregătit pentru mine; agățasem de ușă inscripția „Nu deranjați”, ca să scăpăm de stevarzi. Hotărâserăm ca eu să nu iau pistolul cu mine, pentru că în felul acesta ar fi rămas în mâinile lui James după schimbare. Cabina rămăsese neîncuiată. Cheile erau pe dinăuntru, ca să evit riscul de a le lua cu mine. Dacă cine știe ce stevard binevoitor avea să încuie ușa, urma să o deschid cu puterea minții, ceea ce pentru Lestat era o nimica toată.

Tot ceea ce duceam acum cu mine era pașaportul fals pe numele Sheridan Blackwood laolaltă cu destui bani ca nebunul să poată pleca din Barbados în oricare parte a lumii ar fi dorit să dispară. Vasul deja naviga în golful Barbados. Cu voia Domnului, peste puțină vreme avea să acosteze.

Așa cum speram, pasajul de trecere spre puntea de semnalizare — larg și strălucitor luminat — era pustiu. Bănuiam că stevardul era în spatele draperiilor cambuzei și trăgea un pui de somn.

Ne-am îndreptat în liniște spre ușa apartamentului Queen Victoria și David a strecurat cheia în broască. O clipă mai târziu eram înăuntru. Cufărul zăcea deschis și gol. Luminile erau aprinse. Tâlharul încă nu venise.

Fără să spun o vorbă, am închis luminile una câte una, apoi m-am dus la ușile terasei și am tras draperiile. Cerul încă mai era albastru ca noaptea, dar culoarea pălea clipă de clipă. O lumină ușoară și plăcută a umplut încăperea. Dar lui avea să-i ardă ochii. Iar pielea expusă urma să-i fie imediat înfiorată de durere.

Fără îndoială că se îndrepta încoace chiar acum, n-avea încotro, numai dacă nu avea o altă ascunzătoare, despre care nu știam.

M-am dus înapoi la ușă și m-am așezat în stânga ei. Acolo nu m-ar fi văzut când intra, pentru că m-ar fi acoperit chiar ușa.

David urcase treptele către încăperea de sus, se întorsese cu spatele la peretele de sticlă și cu fața la cabină, ținând ferm pistolul cu amândouă mâinile.

Am auzit brusc pași rapizi, din ce în ce mai aproape. N-am îndrăznit să-i atrag atenția lui David, dar am văzut că auzise și el. Creatura aproape că fugea. Îndrăzneala lui mă uimea. Apoi cheia s-a învârtit în broască, iar David a ridicat pistolul și a țintit.

Ușa s-a deschis și m-a acoperit, apoi s-a închis în timp ce James a intrat clătănându-se în cameră. Și-a ridicat brațul ca să-și ferească ochii de

lumina ce pătrundea prin peretele de sticlă și a dat drumul unei înjurături înfundate, blestemându-l pe stevardul care nu trăsesese draperiile, așa cum i se spusese.

S-a întors către trepte în felul lui stângaci, apoi s-a oprit. L-a văzu pe David sus, ațintind pistolul asupra lui. David a strigat:

— Acum!

Am pornit asaltul împotriva hoțului cu toată ființa mea; partea mea invizibilă s-a desprins de trupul muritor și s-a năpustit cu incalculabilă forță asupra vechii mele forme. Am fost imediat respins! Am fost trimis înapoi în trupul muritor cu atâta forță, încât trupul însuși s-a izbit de perete.

— Încă o dată! a strigat David, dar am fost din nou respins cu o iuțeală amețitoare, trebuind să mă străduiesc să-mi recâștig controlul asupra membrelor mele muritoare și asupra picioarelor nesigure.

Am văzut apărând deasupra mea fața de vampir, cu ochii albaștri înroșiți și scânteind pe măsură ce lumina devenea tot mai puternică. Ah, știam cât îl durea! Știam ce confuz era. Soarele îi ardea pielea sensibilă, încă nerefăcută după Gobi! Membrele probabil că deja fuseseră slăbite de inevitabila amorțeală a începutului de zi.

— Haide, James, jocul s-a sfârșit, a spus David furios. Folosește-ți mintea ta deșteaptă!

Creatura s-a întors de parcă vocea lui David l-ar fi smucit, apoi s-a dat înapoi până la noptieră, sfărâmând materialul plastic cu un zgomot tare și urât, ridicând din nou brațul ca să-și ferească ochii. Plin de panică, s-a uitat la ce distrusese, apoi a încercat din nou să-l privească pe David, care stătea cu soarele în spate.

— Ce vrei să faci acum? l-a întrebat David. Unde te poți duce? Unde te poți ascunde? Dacă ne faci vreun rău, cabina va fi răscolită imediat ce cadavrele noastre vor fi descoperite. S-a terminat, amice. Renunță.

James a mârâit gros. Își înclinase capul de parcă ar fi fost un taur orb gata de atac. M-a apucat disperarea când l-am văzut că strânge pumnii.

— Renunță, James! a strigat David.

Creatura a dat drumul unui șuvoi de înjurături; l-am atacat din nou, condus de panică la fel ca și de curaj și voință omenească. Prima rază de soare spinteca deja apa! Dumnezeuule, acum sau niciodată! Nu puteam rata. Nu puteam. M-am izbit de el cu toată puterea, ceva ca un șoc electric paralizându-mă în timp ce treceam prin el; apoi n-am mai văzut nimic și m-am simțit ca și cum un gol gigantic m-ar fi supt tot mai adânc, în întuneric, în timp ce strigam: „Da, în el, în mine! În trupul meu, da!” Apoi m-am pomenit privind fix o vâlvătaie de lumină aurie.

Durerea din ochii mei era absolut de nesuportat. Era arsura din Gobi. Era lumina enormă, lumina ultimă a iadului. Dar reușisem! Eram în trupul meu! Strălucirea aceasta era răsăritul care-mi ardea neprețuitul chip pretematural și mâinile.

— Am învins, David, am strigat, și vorbele au răsunat bizar de tare.

Am sărit în sus de pe dușumeaua unde căzusem, bucurându-mă din nou de nemaipomenita viteză și forță. Grăbit, m-am năpustit orbește spre ușă, zărind cu coada ochiului trupul meu muritor străduindu-se în genunchi și în coate să ajungă la trepte.

Când am ajuns pe coridor, încăperea explodase de-a dreptul de căldură și lumină. Nu mai puteam zăbovi nici o secundă, deși am auzit pocnetul asurzitor al pistolului.

— Dumnezeu să te aibă în pază, David, am șoptit.

Într-o clipă am fost în capul scărilor. Slavă Domnului, în pasajul de trecere nu pătrundea nici o rază de soare, dar membrele îmi erau deja slăbite. În timp ce răsună o a doua împușcătură, eu încălecam balustrada și săream până pe puntea cinci, unde am luat-o imediat la fugă pe covor.

Înainte să ajung în cabina cea mică, am mai auzit o împușcătură. Oh, atât de slab. Mâna arsă de soare, cu care mă străduiam să deschid ușa, era aproape incapabilă să apese clanța. Mă străbăteau fiori reci, de parcă aș fi rătăcit prin nămeții din Georgetown. Ușa s-a dat în lături însă și am căzut în genunchi în cămăruță. Chiar dacă leșinam, ajunsesem la adăpost de lumină.

Am închis ușa, cu un ultim efort de voință, am împins cufărul la locul potrivit și m-am rostogolit înăuntru. Tot ce am mai fost în stare să fac a fost să mă întind după capac. Deja nu mai simțeam nimic când l-am auzit căzând. Zăceam acolo nemișcat, doar printre buze mi-a scăpat un șuierat.

— Dumnezeu să te aibă în pază, David, am șoptit.

De ce trăsesese oare? De ce? Și de ce atâtea împușcături? Cum ar fi fost cu puțință ca lumea să nu audă revolverul mare și zgomotos?

Dar nici o putere din lume nu mi-ar fi permis să-i sar în ajutor acum. Ochii mi se închideau. Apoi am simțit că mă cufund în întunericul catifelat, cum nu mai simțisem de la întâlnirea fatidică din Georgetown. Era gata, se terminase. Eram iarăși Vampirul Lestat, altceva nu mai conta. Nimic altceva.

Cred că buzele mele au mai rostit încă o dată „David”, ca pe o rugăciune.

23

IMEDIAT ce m-am trezit, am simțit că David și James nu mai erau la bord.

Nu sunt sigur cum, dar știam.

Mi-am îndreptat hainele cât de cât și mi-am permis câteva clipe de fericire amețitoare, uitându-mă în oglindă și mișcându-mi degetele de la mâini și de la picioare, apoi am ieșit să mă asigur dacă cei doi bărbați erau sau nu la bord. Pe James nici nu speram să-l mai găsesc. Dar David? Ce se întâmplase cu David după focurile acelea de pistol?

Trei gloanțe ar fi trebuit, cu siguranță, să-l omoare pe James! Și, bineînțeles, totul se petrecuse în cabina *mea* — într-adevăr, am găsit pașaportul *meu* în buzunar, cu numele de Jason Hamilton — așa că am purces spre puntea de semnalizare cu cea mai mare grijă.

Însoțitorii de cabină se grăbeau încolo și înapoi, făcând ordine în camerele ale căror locatari ieșiseră deja pentru noapte. M-am folosit de cele mai ascunse înzestrări ca să mă mișc iute pe culoar și să ajung în apartamentul Queen Victoria fără să fiu văzut.

Era evident că apartamentul fusese curățat. Cufărul negru, lăcuit, pe care James îl folosisese drept sicriu era închis și cuvertura fusese netezită pe capac. Noptiera sfărâmată fusese îndepărtată și în urma ei nu mai rămăsese decât o zgârietură pe zid.

Pe covor nu era sânge. De fapt, nu era nici un fel de urmă că aici avusese loc o înfruntare teribilă. Prin peretele de sticlă puteam vedea că ieșeam din golful Barbados și ne îndreptam spre larg, sub vâlul strălucitor al amurgului.

Am ieșit o clipă pe terasă, doar ca să mă uit în noaptea fără margini și să mă bucur din nou de vechile mele viziuni de vampir.

Pe țărmurile care licăreau în depărtare am văzut un milion de amănunte pe care nu le-ar fi zărit ochiul nici unui muritor. Eram atât de emoționat să simt din nou ușurința fizică, dexteritatea și grația dinainte, încât îmi venea să încep să dansez. Ar fi fost chiar nostim să trag un dans dintr-o parte într-alta a vasului, pocnind din degete și cântând.

Nu era momentul. Trebuia să aflu imediat ce se întâmplase cu David. Am deschis ușa și am descuiat iute, și fără zgomot, încuietoarea de la cabina lui David de vizavi. Apoi am țâșnit cu viteză preternaturală și am intrat acolo, fără să fiu văzut de cei care umblau pe hol.

Totul dispăruse. Cabina fusese dezinfectată și pregătită pentru un nou pasager. Era evident că David fusese silit să părăsească vasul. Trebuia să fi fost acum în Barbados! Dacă era, puteam să-l descopăr destul de repede.

Dar cealaltă cabină, cea care îmi aparținuse mie ca muritor? Am deschis ușa de legătură fără să o ating și am descoperit că și ea fusese golită și curățată.

Ce era de făcut? Nu voiam să rămân pe vas mai mult decât strictul necesar. Cu siguranță că, o dată descoperit, aveam să ajung centrul atenției. Prăpădul avusese loc în apartamentul meu.

Am auzit pasul lesne de recunoscut al stevardului care ne fusese de atâta folos mai devreme. Am deschis ușa chiar când trecea prin dreptul ei. Când m-a văzut a fost teribil de tulburat și de încurcat. I-am făcut semn să intre.

— Oh, domnule, vă caută! Credeau că ați debarcat în Barbados! Trebuie să iau legătura imediat cu paza.

— Ah, dar spune-mi ce s-a întâmplat, l-am întrebat, privindu-l fix în ochi, dincolo de cuvinte.

Am văzut cum îl cuprinde vraja, cum se înmoaie și devine complet încrezător.

La răsăritul soarelui în cabina mea se petrecuse un incident îngrozitor. Un gentleman englez în vârstă — care mai devreme afirmase, apropo, că era medicul meu curant — trăsese câteva focuri asupra unui tânăr agresor care — pretindea el — încercase să-l omoare, dar nici unul dintre gloanțe nu-și atinsese ținta. De fapt, nimeni nu fusese în stare să dea de urma atacatorului. Pe baza descrierilor gentlemanului în vârstă, se hotărâse că era vorba despre tânărul ce ocupase cabina unde ne aflam acum și care se imbarcase sub un nume fals.

La fel ca și gentlemanul cel bătrân, de altfel. Confuzia de nume avea și ea un rol în toată afacerea. Dar stevardul nu știa ce se întâmplase cu adevărat mai departe, doar că gentlemanul britanic fusese ținut sub pază până când, în cele din urmă, fusese escortat pe țarm.

Stevardul era încurcat.

— Cred că s-au simțit mai ușurați când l-au dat jos de pe vas. Dar, domnule, trebuie să chem paza. Sunt cu toții foarte îngrijorați de starea sănătății dumneavoastră. E de mirare că nu v-au oprit când ați urcat la bord, în Barbados. V-au căutat toată ziua.

Nu eram prea sigur că voiam să suport cercetările ofițerilor de la pază, dar n-am avut de ales, căci doi oameni în uniformă și-au făcut repede apariția în fața ușii apartamentului Queen Victoria.

I-am mulțumit însoțitorului și m-am apropiat de cei doi bărbați, invitându-i să intre și mergând repede în penumbră, așa cum obișnuiam la astfel de întâlniri. I-am rugat să mă scuze că nu aprindeam lumina, dar, de fapt, cea care pătrundea dinspre terasă era de-ajuns — le-am explicat — ținând cont de starea biete mele piei.

Erau amândoi tulburați și bănuitori, așa că mi-am dat toată silința să-i conving și să-i farmec în timp ce le vorbeam.

— Ce s-a întâmplat cu doctorul Alexander Stoker? am întrebat. Este medicul meu personal și sunt foarte îngrijorat.

Cel mai tânăr, foarte roșcovan și cu un accent irlandez, nu credea în mod cert nimic din ceea ce spuneam; simțise că era ceva în neregulă cu felul meu de a mă comporta și de a vorbi. Singura mea speranță părea să

fie să-l încurc atât de mult, încât să tacă.

Celălalt, însă, un englez înalt și binecrescut, era mult mai ușor de vrăjit, așa că a început să înșire povestea cu aer nevinovat.

S-ar fi zis că doctorul Stoker nu era cu adevărat doctorul Stoker, ci un englez pe nume David Talbot, care refuzase să spună de ce folosisese un nume de împrumut.

— Știți, domnule, acest domn Talbot a adus un pistol la bord! a zis ofițerul cel înalt, în timp ce celălalt continua să se uite la mine tăcut și neîncrezător. Desigur, organizația aceea din Londra, Talamasca, sau cum i s-o spune, și-a cerut scuze și a fost dornică să dreagă lucrurile. Până la urmă, au aranjat cu căpitanul și cu niște persoane de la birourile Liniilor Cunard. Domnului Talbot nu urma să i se aducă nici un fel de acuzație dacă domnul Talbot era de acord să-și împacheteze lucrurile și să permită să fie escortat pe țarm până la un avion cu care să plece imediat în Statele Unite.

— Unde în Statele Unite?

— La Miami, domnule. L-am condus eu însumi la avion. A insistat să-mi lase un mesaj pentru dumneavoastră, că atunci când veți dori îl puteți întâlni la Miami. La Park Central Hotel? Mi-a spus mesajul de mai multe ori.

— Înțeleg, am răspuns. Și cel care l-a atacat? Bărbatul asupra căruia a tras?

— N-am găsit pe nimeni, domnule, deși e sigur că omul a fost văzut mai înainte pe vas de mai multe persoane, ba, s-ar părea, chiar în compania domnului Talbot! De fapt, cabina tânărului e aici, nu erați înăuntru când am venit noi și stăteați de vorbă cu stevardul?

— Toată treaba asta e în stare să te zăpăcească, am spus în felul cel mai apropiat și mai demn de încredere de care mă simțeam în stare. Și dumneata crezi că tânărul cu păr castaniu nu mai e pe vas?

— Suntem aproape siguri, domnule, deși, bineînțeles, e aproape imposibil să întreprinzi o cercetare amănunțită pe o asemenea navă. Lucrurile tânărului erau încă în cabină când am deschis-o. A trebuit, desigur, să o deschidem, căci domnul Talbot insista că tânărul îl atacase și că și el călătorea sub nume fals! Bagajul lui e la loc sigur, bineînțeles. Domnule, dacă ați vrea să veniți cu mine în biroul căpitanului, poate că ați reuși să aduceți puțină lumină asupra...

Am întărit iute că nu știam nimic, chiar nu știam. În momentul acela nu eram în cabină. Debarcasem în Grenada în ziua anterioară, dar fără să știu că domnul celălalt se imbarcase. Iar astăzi coborâsem de dimineață în Barbados pentru o zi de excursie, fără să am habar că avusese loc un asemenea incident.

Dar tot ceea ce înșiram cu atâta calm nu era din partea mea decât un înveliș pentru persuasiunea pe care continuam s-o exercit asupra amândurora, încercând să le sugerez să plece, ca să mă pot schimba și odihni.

Când am închis ușa în urma lor, știam că se îndreaptă spre biroul căpitanului și că am numai câteva minute până când se vor întoarce. De fapt, nu conta. David era în siguranță, părăsise vasul și plecase la Miami, unde urma să-l întâlnesc. Slavă Domnului că avusese imediat un avion la îndemână. Pentru că numai Dumnezeu știa unde putea fi James în timpul acesta.

Cât despre domnul Jason Hamilton, al cărui pașaport îl aveam în buzunar, el încă mai poseda un șifonier plin de haine, și intenționez să mă folosesc și eu de câteva, chiar acum. Am scos de pe mine jacheta neagră de seară și alte câteva piese elegante — miros de vampir, prin excelență! — și am ales o cămașă de bumbac, o haină de in și pantaloni. Evident, totul era foarte bine croit, exact pe măsura acestui trup. Chiar și pantofii

de pânză aveau măsura potrivită.

Am luat cu mine pașaportul și o sumă considerabilă de dolari americani, pe care îi găsisem în hainele celelalte. Apoi am ieșit pe terasă și am rămas liniștit în bătaia dulce și mângâietoare a brizei, cu ochii mișcându-mi-se visători pe deasupra mării albastre și luminoase.

Queen Elizabeth 2 gonea acum cu toate cele douăzeci și opt de noduri celebre ale ei, iar valurile translucide se spărgeau de prova puternică. Insulele Barbados nu se mai vedeau deloc. M-am uitat în sus la coșul mare și negru care, în toată această imensitate, părea să nu fie altul decât hornul iadului. Vederea fumului gros revărsat din el era o priveliște splendidă.

M-am uitat din nou la îndepărtatul orizont. Lumea întreagă era plină de o minunată lumină azurie. În spatele unui fuior subțire de ceață — pe care muritorii nici nu-l puteau zări — am văzut constelațiile micuțe și licăritoare și planetele lucind sumbru, mișcându-se încet-încet. Mi-am întins membrele, bucurându-mă să le simt, bucurându-mă de forfota de senzații pe care le încercam în umeri și spate. M-am scuturat tot — îmi plăcea să-mi simt părul pe gât — apoi mi-am lăsat brațele pe balustradă.

— Am să pun mâna pe tine, James, am șoptit. Poți să fii sigur de asta. Numai că acum am altceva de făcut. Stai și plănuiește-ți în van micile tale intrigi.

Pe urmă m-am ridicat de jos încet — cât de încet eram în stare, până ce am ajuns mult deasupra vasului, uitându-mă la el și admirându-i mulțimea de punți clădite una deasupra alteia și dichisite cu atâtea și atâtea luminițe galbene. Cât arăta de sărbătorească și de lipsită de griji. Înainta brav prin marea mișcătoare, mut, puternic și grijuliu cu micul tăram purtat cu el, tăram plin de ființe care dansau, cinau și sporovăiau, de ofițeri de pază ocupați și de stevarzi grăbiți, de sute și sute de creaturi fericite care nu aveau habar că fuseserăm și noi acolo să-i tulburăm cu mica noastră dramă sau că plecam la fel de iute precum veniserăm, lăsând în urmă doar puțină confuzie. „Pace ție, *Queen Elizabeth 2*”, am gândit și am înțeles din nou de ce iubise Hoțul de Trupuri acest vas și de ce și-l alesese drept ascunzătoare, așa trist și țișător cum era.

În definitiv, ce-i întreaga noastră lume pentru stelele de deasupra? Ce cred ele oare despre micuța noastră planetă plină de confruntări nebunești, de întâmplare, de zbatere interminabilă, de civilizații străvechi răspândite pe suprafața ei și ținute laolaltă nu datorită voinței sau a credinței, sau a unor ambiții comune, ci de capacitatea de vis a milioane de oameni de a da uitării tragediile vieții și de a se cufunda din nou în fericire, la fel ca pasagerii acestei nave, ca și cum fericirea ar fi pentru aceste ființe la fel de naturală ca foamea, somnul, dragostea, căldura, frica și frigul.

M-am înălțat mai sus, tot mai sus, până ce n-am mai putut să văd vasul deloc. Norii se grăbeau peste lumea de sub mine. Deasupra, stelele străluceau în toată maiestatea lor rece, și, deocamdată, nu le uram; nu, nu le puteam urî. N-aș fi putut urî nimic. Eram prea plin de bucurie și de un triumf amar și întunecat. Eram Lestat, mă mișcăm între iad și rai și eram mulțumit că lucrurile stăteau așa — *mulțumit poate pentru prima oară*.

PĂDUREA tropicală a Americii de Sud — o enormă amestecătură de codru și junglă, întinsă mile și mile, acoperind coaste muntoase și înghesuindu-se în văi adânci, deschizându-se numai în dreptul râurilor late

și a lacurilor strălucitoare — bogată, verde, luxuriantă și aparent inofensivă când te uiți la ea de sus, prin spărturile dintre nori.

Pentru cineva care stă pe pământul moale și umed, întunericul este de nepătruns. Copacii sunt atât de înalți, încât nu mai există cer deasupra lor. De fapt, creațiunea nu-i nimic altceva decât luptă și încleștare între aceste umbre umede și de nepătruns. Pădurea este triumful final al Grădinii Sălbatice, și nici toți oamenii de știință ai lumii civilizate nu vor clasifica vreodată toate speciile de fluturi colorați, de pisici pestrițe, de pești carnivori sau de șerpi uriași care se prădesc aici.

Păsări al căror penaj are culoarea cerului de vară sau cea a soarelui arzător zboară încolo și înapoi printre crengile ude. Maimuțele țipă în timp ce-și întind mânuțele către cârceii de viță groși ca niște frânghii. Mamifere lucioase și înspăimântătoare, cu mii de forme și de mărimi roiesc în nemiloase căutări printre rădăcini monstruoase și excrescențe pe jumătate îngropate în pământ, pe sub frunze uriașe și trunchiuri răsucite de puieți care mor în întunecimea fetidă, chiar dacă încă își mai trag pentru ultima oară seva din solul fumegând.

Ciclul foame-ghiftuială este prostesc și fără de sfârșit, până la moartea cea violentă și dureroasă. Reptile cu ochi răi și strălucitori ca opalul se înfruptă etern din universul redus al insectelor chitinoase, așa cum fac încă din zilele în care pe lume nu exista nici o creatură cu sânge cald. Iar insectele – cu aripi, cu clești, dolda de venin, de o frumusețe amețitoare, înspăimântătoare și hidoasă — se înfruptă până la urmă din toate.

În această pădure nu există milă. Nici milă, nici dreptate, nici cult pentru frumos, nici strigăte de bucurie la vederea ploii. Până și agerele maimuțici sunt complet lipsite de suflet.

Asta e — un asemenea lucru n-a existat până la apariția omului.

Cu câte mii de ani înainte s-a petrecut, nimeni nu poate spune cu certitudine. Jungla își devorează scheletele. Înghite încet manuscrisele sfinte și erodează chiar și cele mai încăpățânate temple de stâncă. Textile, coșuri împletite, oale pictate, chiar și ornamente din aur dispar până la urmă în pânțele ei.

Oamenii aceia micuți și cu piele închisă la culoare erau aici de secole, nu este nici o îndoială, construindu-și fragilele lor sate pline de cabane din frunze de palmier și focuri fumegânde pentru gătit, vânând din abundența de fiare ucigașe cu sulițele lor primitive și cu săgețile lor otrăvite. Din loc în loc își amplasau obișnuitele ferme — așa făcuseră dintotdeauna — și cultivau cartofi mărunți, fructe verzi și lucioase de avocado, ardei roșii și porumb. O mulțime de porumb dulce și galben. În jurul căsuțelor construite cu grijă ciuguleau în praf câteva găini minuscule. Porci grași și unsuroși grohăiau și se ghemuiau în cotețe.

Oamenii aceștia, care se luptă dintotdeauna unii cu alții, să fie oare cel mai bun lucru din Grădina Sălbată? Sau sunt, pur și simplu, o parte indistinctă a ei, cu nimic mai complexă decât un miriapod sau un jaguar lucios, cu piele netedă, sau decât o broască mută și cu ochi mari, atât de toxică, încât, dacă doar îi atingi pielea pătată, ai parte de o moarte sigură?

Ce are de-a face mulțimea de blocuri turn din Caracas cu lumea aceasta risipită fără de sfârșit și care începe atât de aproape de oraș? De unde se trag oare metropolele Americii de Sud, cu cerul lor plin de fum și cu mahalalele supraaglomerate?

Frumusețea este frumusețe acolo unde o găsești. Noaptea sunt frumoase chiar și aceste *ranchitos* — cum numesc ei cocioabele care acoperă colinele abrupte de-o parte și de alta a zgomotoaselor autostrăzi — sunt frumoase deși nu au nici apă, nici canalizare, și sunt înghesuite într-un fel care nu are nici o legătură cu ideile moderne de confort sau de igienă. Totuși, sunt legate între ele cu lumini electrice strălucitoare.

S-ar părea că uneori lumina poate transforma orice! Este o incontestabilă și ireductibilă metaforă a grației. Dar oare oamenii din *ranchitos* știu asta? O fac pentru frumusețe? Sau au nevoie, pur și simplu, de lumină în micile lor cocioabe?

N-are importanță.

Nu ne putem împiedica să producem frumusețe. Nu putem opri lumea.

Iată jos râul care curge pe lângă micul avanpost de la St. Laurent, o panglică de lumină licărind ici și colo pentru o clipă printre vârfurile copacilor, în timp ce-și croiește calea în pădure tot mai adânc, ajungând în cele din urmă la mica misiune de la St. Margaret Mary — o îngrămădire de locuințe într-un luminiș lângă care jungla așteaptă răbdătoare. Nu-i așa că-i frumos, acest mănunchi de clădiri acoperite cu tablă, cu pereții lor văruiți în alb și grinzile grosolane, cu ferestrele lor mici și luminate și cu zgomotul unui radio aducând dinăuntru un cântec pe versuri indiene și o abia auzită bătaie de tobe?

Cât sunt de drăguțe verandele adânci ale bungalourilor, cu risipa lor de balansoare din lemn pictat, de bănci și de scaune. Jaluzelele de la ferestre dau încăperilor un aer puțin somnoros, lăsând să se zărească un grătar de linii fine de culori și forme diferite, ceea ce face camerele oarecum mai vizibile și mai vibrante, arătând bine cumpănite — ca un interior dintr-o pictură de Edward Hopper sau dintr-o carte de desenat pentru copii.

Există, desigur, mijloace de a stăvili năvalnica împrăștiere a frumuseții. Se folosește înregimentarea, conformismul, estetica îmbinării liniilor, triumful funcționalului asupra accidentalului.

Dar aici nu veți găsi prea mult din aceste lucruri!

Aici este destinul lui Gretchen, din care s-a eliminat orice subtilitate a lumii moderne — un laborator pentru un unic și mereu repetat experiment moral — Facerea de Bine.

În jurul acestei tabere noaptea își cântă în van melodiile despre haos, foame și distrugere. Tot ceea ce contează este grija pentru un număr limitat de oameni care au venit aici să fie vaccinați, operați, tratați cu antibiotice. Așa cum spusese Gretchen însăși — să te gândești la mai mult e o minciună.

Am rătăcit ore în șir în cerc prin jungla deasă, trecând puternic și fără grijă prin frunzișul de netrecut, cățărându-mă peste fantasticele rădăcini ale copacilor tropicali, oprindu-mă ici și colo ca să ascult încâlcitul cor al nopții sălbatice. Cât de gingașe păreau florile mari, cu petale ceruite, crescute pe ramurile cele mai înalte și mai verzi, așa cum dormitau în așteptarea luminii de dimineață!

Nu mă mai temeam de descompunerea umezelii, de urâtul proces de măcinare, de putoarea de descompunere a mlaștinii. Creaturile târătoare și alunecoase nu-mi mai puteau face rău și nici nu mă mai dezgustau. Oh, las' să vină la mine anaconda, mi-ar plăcea să-i simt îmbrățișarea strânsă și ascuțită! Cum mă bucuram de țipătul strident, adânc al păsărilor, în stare să împrăstie groaza într-un suflet mai simplu. Păcat că maimuțele cu brațe păroase dormeau cât timp era întuneric; mi-ar fi plăcut să le prind destul cât să le sărut frunțile încrețite și gurile flecare.

Sărmanii muritori, ei dormeau în căsuțele lor din luminișul bătorit, în timp ce școala, spitalul și capela păreau, în cele mai mici și obișnuite amănunte, miracole divine ale creației.

Hmmm. Îmi era dor de Mojo. De ce nu era și el cu mine, să răscolim jungla împreună? Trebuia să-l antrenez să devină câine de vampir. Într-adevăr, l-am văzut în minte păzindu-mi coșciugul în timpul zilei — un fel de santinelă egipteană, gata să sfâșie orice intrus muritor care și-ar fi croit drum pe scările sanctuarului.

Dar aveam să-l văd curând. Lumea întreagă mă aștepta dincolo de

junglă. Dacă închideam ochii și-mi transformam trupul într-un receptor sensibil, puteam auzi, în ciuda distanței, traficul gălăgios și aglomerat din Caracas, accentele ascutite ale vocilor, zdrăngănitul greu al muzicii din speluncile întunecate în care îi atrăgeam pe ucigași — așa cum o lampă strălucitoare atrage moliile — ca să mă pot hrăni.

Aici domnea pacea, în timp ce orele se scurgeau în liniștea tropicală. O aversă a căzut din cerul noros, înmuind praful poienitei, pătând treptele măturate ale școlii, bătând încetișor darabana pe acoperișurile din tablă ondulată.

Luminile se stingeau în micile dormitoare și în clădirile auxiliare. În adâncul capelei întunecoase, cu turnul ei înalt și cu clopotul mare, lucios și tăcut, pâlpâia o lumină cețoasă, roșie. Deasupra potecilor curate și a pereților văruiți sclipeau mici becuri galbene cu abajururi rotunde de metal.

Lumina era mai mică în apropierea spitalului, unde Gretchen își vedea de treabă de una singură.

Îi vedeam când și când profilul printre jaluzele. Am zărit-o chiar după ușa, șezând la un birou destul cât să scrie ceva pe hârtie, cu capul plecat, cu părul strâns pe ceafă.

Până la urmă, am pășit încet dincolo și m-am strecurat în biroul mic și răvășit, luminat de o singură lampă, apoi am intrat în salonul propriu-zis.

Era un spital de copii! Plin de pătuțuri. Simple, cioplite grosolan, așezate pe două rânduri. Oare aveam vedenii din cauza semiîntunerului? Sau erau, într-adevăr, paturi de lemn, legate la încheieturi și acoperite cu plasă? Iar pe măsuta decolorată nu era oare un muc de lumânare pe o farfurie întinsă?

Am simțit brusc că mă ia amețeala; marea claritate a viziunii m-a părăsit. *Nu acest spital!* Am clipit din ochi, încercând să despart elementele nepotrivite de cele ce aveau un sens. Recipiente de plastic cu glucoza administrată intravenos atârnav alături în rastele, tuburi ușoare de nailon străluceau coborând către acele micuțe ace înfipite în brațele fragile!

Nu eram la New Orleans. Nu era spitalul acela! Și totuși, uite pereții! Nu sunt din piatră? Mi-am șters de pe frunte sudoarea de sânge, uitându-mă la pata de pe batistă. În patul de colo nu zăcea oare o copilă blondă? M-a cuprins din nou amețeala. Mi s-a părut că aud vag un râs de clopoțel, plin de veselie și batjocură. Dar nu fusese, desigur, decât o pasăre în întunecimea de-afară. Nu exista nici o soră bătrână în fustă de postav peste genunchi și cu basma pe umeri. Dispăruse cu secole în urmă, împreună cu clădirea aceea mică.

Copila gema; lumina pâlpâia în jurul căpșorului ei rotund. I-am văzut mâna dolofană pe pătură. Am încercat iarăși să scap de vedenii. Lângă mine, pe dușumea, era o umbră. Da, uite sistemul de respirație artificială, cu mulțimea lui de butoane lucioase, și dulapurile de medicamente cu ferestre de sticlă! Nu era spitalul acela, era cel de aici.

Așadar, ai venit după mine, tată? Spuneai că o vei face din nou.

„Nu, n-am să-i fac nici un rău! Nu vreau să-i fac nici un rău!” Eu șoptisem atât de tare?

Ședea pe un scăunel la capătul îndepărtat al îngusteii încăperi și legăna un picior înainte și înapoi, cu șuvițele ei nostime împrăștiaste peste mânecile bufante.

Oh, ai venit după ea. Știi că așa este!

„Ssst, ai să trezești copiii! Pleacă. Nu ești acolo!”

Toată lumea știa că ai să ieși învingător. Erau siguri că ai să-l dovedești pe Hoțul de Trupuri. Și, uite... ai venit după ea.

„Nu, n-am venit să-i fac rău. Am să o las pe ea să hotărască.”

— Monsieur? Cu ce vă pot fi de folos?

M-am uitat la bătrânul din fața mea, doctorul cu mustăți vopsite și ochelari subțiri. Nu, nu doctorul ăsta! De unde apăruse? M-am uitat la ecusonul cu numele. Aceasta e Guiana Franceză, de aceea vorbea franțuzește. Și nu există nici o copilă care să stea în vreun scaun în fundul salonului.

— Vreau s-o văd pe Gretchen, am șoptit. Sora Marguerite.

O zărisem pe fereastră, așa că mă gândeam că e înăuntru. Știam că trebuie să fie acolo.

Zgomote înfundate în fundul salonului. El nu le poate auzi, dar eu da. Ea vine. I-am simțit mirosul, amestecat cu mirosul copiilor și al bătrânului.

Era totuși intolerabil de întuneric și nu reușeam să văd nimic, nici chiar cu ochii ăștia. De unde se lumina oare încăperea? Ea tocmai stinsese lampa de la ușa din partea cealaltă și se îndrepta înapoi, de-a lungul salonului, trecând pe lângă fiecare pat, cu pași hotărâți și cu capul plecat. Doctorul a făcut un gest plictisit și a trecut pe lângă mine.

Nu te uita la mustățile lui pătate, nu te uita la ochelari, nici la cocoșa rotundă de pe spinarea lui. I-ai văzut ecusonul de plastic de pe buzunar. Nu-i o stafie!

S-a îndepărtat târșâindu-și picioarele, iar ușa s-a trântit încet în urma lui.

Ea s-a oprit în întuneric. Ce păr frumos și ondulat, pieptănat astfel, încât să-i lase descoperită fruntea și ochii serioși. Înainte să mă vadă, mi-a văzut pantofii. A devenit conștientă brusc — nici n-am apucat să respir — de prezența figurii palide și tăcute, stranie în liniștea absolută a nopții căreia nu-i aparținea.

Doctorul dispăruse. Parcă-l înghițiseră umbrele; rămăsese, cu siguranță, undeva în întuneric.

Ședeam în contra luminii din birou. Mirosul ei mă copleșise – sânge și parfumul curat al unei ființe vii. Dumnezeu, s-o văd cu vederea mea de acum — să-i văd obrații frumoși și strălucitori. Numai că împiedicam eu însumi lumina, căci ușa era foarte mică. Putea ea oare să-mi vadă destul de deslușit trăsăturile chipului? Putea să vadă culoarea stranie a ochilor mei?

— Cine ești?

Era o șoaptă joasă, prudentă. Stătea departe de mine, oprită în mijlocul intervalului, privindu-mă pe sub sprâncenele negre, încruntate.

— Gretchen, am răspuns, sunt Lestat. Am venit, așa cum am promis.

Nimic nu s-a clintit în salon. Paturile păreau să fi înghețat în spatele vălurilor de plasă. Și totuși, lumina se reflecta în sacii de perfuzie împrăstiați peste tot, de parcă ar fi fost tot atâtea lămpițe de argint licărind în întunericul total. Auzeam răsuflarea slabă, regulată a trupușoarelor adormite. Și mai auzeam un zgomot surd și ritmic, de parcă o copilă ar fi lovit mereu, în joacă, piciorul scaunului cu călcâiul ei micuț.

Gretchen a ridicat încet mâna dreaptă și și-a dus instinctiv și protector degetele la baza gâtului. Pulsul i s-a accelerat. I-am văzut degetele închizându-se parcă în jurul unui medalion, apoi am văzut lumina făcând să sclipească lăncișorul de aur.

— Ce ai la gât?

— Cine ești? a întrebat din nou; șoapta ei scârțâind înfundat, buzele tremurându-i în timp ce vorbea.

Lumina chioară din biroul din spatele meu i se reflecta în ochi. Se uita la fața mea, la mâini.

— Eu sunt, Gretchen. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Este ultimul lucru care mi-ar trece prin minte. Am venit pentru că ți-am promis că o voi face.

— Eu... nu te cred.

S-a tras înapoi și tocurile ei de cauciuc au bocănit încetișor pe dușumeaua de lemn.

— Nu te speria de mine, Gretchen. Voiam să știi că tot ceea ce ți-am spus e adevărat.

Vorbeam foarte încet. Oare mă auzea?

Am văzut-o încercând să vadă mai bine, la fel cum încercasem și eu mai devreme. Inima îi bătea aprig și sânii îi fremătau minunat sub țesătura apretată de bumbac, sângele îi urcase în obraji.

— Sunt aici, Gretchen. Am venit să-ți mulțumesc. Uite, lasă-mă să-ți dau asta, pentru misiune. M-am căutat prosteste prin buzunare. Am tras teancurile de bancnote pe care le câștigase Hoțul de Trupuri și i le-am întins, cu degetele tremurând la fel ca ale ei; banii arătau mizerabili și murdari, ca gunoiul. I-ai, Gretchen. Uite. O să le fie de folos copiilor.

M-am întors și am văzut din nou lumânarea — aceeași lumânare! De ce lumânarea? Am lăsat banii alături de ea, auzind scândurile trosnind sub pașii mei în timp ce mă îndreptam către măsuță.

M-am întors să mă uit la ea și am văzut-o venind spre mine, înspăimântată, cu ochii măriți.

— Cine ești? a șoptit, pentru a treia oară. Ce ochi mari avea, ce pupile negre, cum se uitau la mine, de parcă m-ar fi ars. Îți cer din nou să-mi spui adevărul!

— Sunt Lestat, cel pe care l-ai îngrijit în propria ta casă, Gretchen. Gretchen, mi-am redobândit înfățișarea adevărată. Am venit pentru că ți-am promis că vin.

De-abia mai eram în stare să suport, mânia mea sporea pe măsura ce creștea frica ei. Umerii i se înțepeniseră și își încrucișase strâns brațele, în timp ce mâna încleștată de lăntișor a început să-i tremure.

— Nu te cred, a spus cu șoapta aceea sugrumată, dându-se înapoi, chiar dacă nu făcuse nici un pas.

— Nu, Gretchen. Nu te uita la mine cu teamă, nu te uita la mine ca și cum m-ai disprețui. Ce ți-am făcut ca să mă privești așa? Îmi cunoști vocea. Știi ce-ai făcut pentru mine. Am venit să-ți mulțumesc...

— *Mincinosule!*

— Nu, nu-i adevărat. Am venit pentru că... pentru că voiam să te văd.

Dumnezeule, plângeam? Oare emoțiile mele ajunseseră la fel de schimbătoare ca puterile? Ea avea să vadă lacrimile de sânge care-mi brăzdau fața și avea să se sperie și mai tare. Nu mai puteam să-i suport privirea.

M-am întors și m-am uitat la lumânare. Am atins fitilul cu puterea voinței și am văzut flacăra țâșnind, ca o limbă galbenă. *Mon Dieu, același joc de umbre pe pereți!* A căscat gura și s-a tras înapoi, fixându-mă, în timp ce lumina se împrăstia între noi și ea vedea pentru prima oară, clar, ochii care o priveau, unghiile mele lucioase, dinții albi întrezăriți printre buzele abia deschise.

— Nu-ți fie frică de mine, Gretchen. În numele adevărului, privește-mă. M-ai făcut să-ți promit că voi veni. Nu te-am mințit, Gretchen. Tu m-ai salvat. Eu sunt aici, iar Dumnezeu nu există, așa mi-ai spus, Gretchen. Dacă ar fi spus-o altcineva, n-ar fi contat, dar ai spus-o chiar tu.

S-a tras înapoi, ducând mâinile la buze; lăntișorul s-a eliberat și am văzut la lumina lumânării crucea care atârna de el. Slavă Domnului, era o cruce, nu un medalion. A mai făcut un pas în spate. Nu se putea împotrivi impulsului.

A bolborosit în șoaptă:

— Pleacă de la mine, spirit necurat! Pleacă din casa Domnului!

— Nu vreau să-ți fac rău!

— Pleacă de lângă micuții aceștia!

— Gretchen, nu vreau să le fac nici un rău copiilor.

— În numele Domnului, pleacă de lângă mine... pleacă! A bâjbâit cu, mâna dreaptă din nou după cruce și a întins-o spre mine, cu fața roșie și cu buzele tremurând de isterie, cu ochii goi de rațiune în timp ce vorbea. Am văzut că era vorba de un crucifix cu un trup micuț și răsucit al lui Hristos. Pleacă din această casă. Este casa lui Dumnezeu. El însuși îi protejează pe copii. Pleacă.

— În numele adevărului, Gretchen, am răspuns, cu vocea la fel de joasă ca a ei și plină de tot atâta simțire. M-am culcat cu tine! Sunt aici!

— Mincinosule! a șuierat. Mincinosule!

Tremura atât de violent din tot trupul, încât mi se părea că o să-și piardă echilibrul și o să cadă.

— Ba este curatul adevăr. Dacă altceva nu-i adevărat, asta este. Gretchen, nu vreau să le fac nici un rău copiilor. Și nu vreau să-ți fac nici ție rău.

Încă o clipă și avea să-și piardă, cu siguranță, mințile, avea să înceapă să țipe neajutorată, auzită de întreaga noapte, și toată sărmana suflare a taberei avea să iasă afară s-o bage în seamă și, poate, să izbucnească într-un strigăt asemănător.

Dar a rămas acolo, tremurând, doar suspine au ieșit brusc din gura ei deschisă.

— Am să plec, Gretchen, am să plec dacă într-adevăr asta vrei. Dar să știi că mi-am ținut promisiunea! Mai pot face și altceva?

Dintr-unul din pătuțurile din spatele ei s-a auzit un plânset, apoi un geamăt din altul, iar ea a întors capul fără să stea pe gânduri.

Apoi s-a repezit spre mine, a trecut prin birouaș, făcând hârțiile de pe masă să se împrăștie și ușa batantă să se bălăbăne în urma ei, și a ieșit în fugă în noapte.

Buimac, i-am auzit suspinul îndepărtat și m-am întors.

Ploua ușor, de parcă ar fi fost ceață. Am văzut-o îndreptându-se spre ușile capelei.

Ți-am spus că ai să o rănești.

M-am întors și m-am uitat la salonul în penumbră.

„Nu ești aici! Am terminat-o cu tine!” am șoptit.

Lumina lumânării o evidenția limpede, chiar dacă rămăsese în fundul încăperii. Încă-și mai legăna piciorul cu ciorăpel alb, lovind cu călcâiul papucului negru în piciorul scaunului.

„Pleacă, am rostit cât de liniștit am putut. S-a sfârșit.” Lacrimile *chiar* îmi curgeau pe chip, lacrimi de sânge. Oare Gretchen le văzuse? „Pleacă, am spus din nou. S-a sfârșit, am să plec și eu.”

Parcă ar fi zâmbit, numai că nu zâmbea. Chipul i-a devenit imaginea nevinovăției, figura din medalionul din vis. În liniște, în timp ce o priveam încremenit, imaginea a rămas, dar fără să se miște. Apoi parcă s-a dizolvat.

Am mai văzut numai un scaun gol.

M-am întors încet către ușă. Mi-am șters iarăși lacrimile, plin de ură, și am aruncat batista.

Muștele bâzâiau în jurul ușii. Ce ploaie limpede, cu bășici! Zgomotul ploii tot mai întesite creștea și el, ca și cum cerul ar fi deschis gura și ar fi oftat. Uitasem ceva. Dar ce oare? Lumânarea, da, stinge lumânarea, altfel ar putea lua foc salonul și ar putea să-i rănească pe micuți!

Uite, acolo, în capăt — copila blondă cu mască de oxigen, fâșiile de plastic strălucesc de parcă ar fi bucăți de lumină. Cum de-ai fost atât de nebun, încât să produci o flacără în această încăpere?

Am stins-o cu vârful degetelor. Am pus jos toate bancnotele acelea murdare și mototolite, sute și sute de dolari, ba chiar și cele câteva

monede pe care le-am găsit.

Apoi am ieșit și m-am îndreptat agale către capela cu ușile deschise. În ciuda ploii torențiale, îi auzeam rugăciunea, șoaptele iuți și scăzute, iar prin intrare am văzut-o îngenuncheată în fața altarului, cu brațele întinse în formă de cruce, în timp ce o flăcăruie roșietică de lumânare licărea dincolo de ea.

Voiam să plec. Parcă în adâncurile sufletului meu tulburat nu mai voiam nimic altceva. Dar am simțit mirosul inconfundabil de sânge proaspăt.

Venea dinspre capelă și nu era vorba despre sângele care-i curgea în vine, ci despre acela care se revarsă dintr-o rană proaspătă.

M-am apropiat cu grijă, fără nici un zgomot, până am ajuns în dreptul ușii. Mirosul a devenit mai puternic. Apoi am văzut sângele curgând din mâinile ei încrucișate. Și l-am văzut pe dușumea, curgând în două firicele dinspre picioarele ei.

— Doamne, mântuiește-mă de rău și ia-mă la tine. Inimă sfântă a lui Iisus, ia-mă în brațele tale...

Nu m-a auzit și nu m-a văzut apropiindu-mă. O vagă strălucire îi inundase chipul, alcătuită din lumina lumânării și din ceea ce radia din ea însăși, din extazul devorator pe care îl simțea acum și care o îndepărta de orice altceva, chiar și de figura întunecată de lângă ea.

M-am uitat la altar. Am văzut crucifixul uriaș de deasupra lui, iar dedesubt micuțul tabernacol strălucitor și lumânarea aprinsă în vasul roșu de sticlă, ceea ce însemna că sfânta cuminecătură era acolo. Un furiș de vânt s-a strecurat printre ușile deschise ale capelei, a atins clopotul de deasupra și i-a smuls un sunet slab, abia auzibil, lesne de confundat cu însuși sunetul vuitului.

M-am uitat din nou la ea, la fața ei răvășită, cu ochii orbi, pe jumătate închiși, la gura ei moale, prin care încă mai ieșeau cuvinte.

— Hristoase, sfinte Iisuse, ia-mă în brațele tale.

Prin ceața lacrimilor care-mi împăienjneau ochii, am văzut sângele izvorând și curgând roșu și gros, și abundent din palmele ei deschise.

Din tabără se auzeau voci înăbușite. Se închideau și se deschideau uși. M-am întors și am văzut forme întunecate adunate la intrare — un mănunchi de fete îngrijorate de femei. Am auzit o șoaptă în franceză care însemna „străin”, apoi un strigăt înăbușit.

— Diavolul!

Am pornit pe culoar și m-am îndreptat către ele, silindu-le să se împrăstie, deși nu le atinsesem și nici măcar nu le privisem, apoi am trecut grăbit de ele și am ieșit în ploaia de afară.

După aceea m-am întors și m-am uitat înapoi. Am văzut-o, încă în genunchi, în timp ce celelalte se adunau în jurul ei, apoi am auzit strigătele lor timide: „Minune” și „Stigmat!” își făceau semnul crucii și îngenuncheau în jurul ei, în timp ce din gura lui Gretchen rugăciunea continua să se reverse, ca în transă.

— Și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu, și Cuvântul s-a făcut carne.

— La revedere, Gretchen, am șoptit.

Apoi am plecat, liber și singur, și m-am pierdut în îmbrățișarea fierbinte a nopții sălbatice.

putea avea nevoie de mine. Și, bineînțeles, habar n-aveam pe unde umbla James.

Dar n-am avut curaj s-o fac — eram mult prea zdruncinat — și dimineața m-am pomenit destul de departe, la est de Guiana Franceză, stând încă în jungla flămândă, însetat la rândul meu, dar fără speranță să-mi potolesc setea acolo.

Cu o oră înainte de răsărit am ajuns la un templu străvechi — un dreptunghi mare de piatră tocită — atât de acoperit de viță și de alte feluri de vegetație, încât probabil rămânea nevăzut până și de muritorii care ar fi trecut la câțiva iarzi pe lângă el. Numai că în această parte a junglei nu era drum și nici măcar o urmă de pas. Simțeam că nu mai trecuse nimeni pe aici de secole. Locul acesta era secretul meu.

Și al maimuțelor, care se trezeau o dată cu lumina. O adevărată hoardă atacase grosolana construcție, strigând, țipând, învălmășindu-se peste tot pe acoperișul plat și peste laturile înclinate. Le-am urmărit cu nepăsare, chiar zâmbind, cum luau cu asalt ruinele. Întreaga junglă părea de fapt să renască. Corul păsărilor era mult mai puternic decât în ceasurile întunericului și, în timp ce cerul pălea, am văzut că în jurul meu erau milioane de nuanțe de verde. Șocat, mi-am dat seama că nu aveam să văd soarele.

Prostia mea în legătură cu asta m-a cam surprins. Dar suntem niște ființe înlănțuite în obiceiuri. Și pe urmă, nu era de ajuns lumina asta timpurie? Era curată bucurie să mă aflu din nou în trupul meu din totdeauna...

... dar bucuria a durat până ce mi-am amintit repulsia de pe fața lui Gretchen.

O ceață groasă se ridica de pe solul junglei, prinzând prețioasa lumină și împrăștiind-o până în cele mai înguste unghere și taințe, pe sub florile și frunzele tremurătoare.

Pe măsură ce mă uitam în jur, tristețea mea creștea; mai bine spus, mă simțeam sângerând de parcă aș fi fost jupuit de viu. „Tristețe” e un cuvânt prea blând și prea plăcut. Mă gândeam la Gretchen iar și iar, dar numai în imagini fără cuvinte. Iar când mă gândeam la Claudia, simțeam o amorțeală, o amintire tăcută și încăpățânată a cuvintelor pe care i le spuseseam în timpul delirului datorat febrei.

Doctorul cu mustăți vopsite era un coșmar. Fetița din scaun, ca o păpușă. Nu, nu acolo. Nu acolo. Nu acolo.

Dar ce-ar fi contat dacă ar fi fost chiar ei? N-ar fi contat deloc.

În ciuda acestor emoții copleșitoare, nu mă simțeam nefericit; era un lucru minunat că-mi dădeam seama de asta, că eram conștient. O, da, vechiul meu eu.

Trebuia să-i vorbesc lui David despre această junglă! David trebuia să meargă la Rio înainte de a se întoarce în Anglia. Poate că aveam să mă duc cu el.

Poate.

Am găsit două uși ale templului. Prima era blocată de stânci grele, neregulate. Dar a doua era deschisă, căci stâncile se prăbușiseră de multă vreme într-un morman inform. M-am cățărat pe ele și am dat de o scară adâncă, pe urmă de câteva culoare, până ce am ajuns în niște încăperi unde lumina nu mai pătrundea deloc. Într-una dintre ele, foarte răcoroasă și absolut depărtată de zgomotul junglei, m-am întins să mă culc.

Sălășluiau acolo o mulțime de târâtoare micuțe. Mi-am lăsat fața pe podeaua rece și am simțit micuțele creaturi roind în jurul buricelor degetelor mele. Le auzeam foșnetul. Apoi un șarpe greu și mătăsos mi-a trecut peste gleznă. Toate astea mă făceau să râd.

Cum ar mai fi tremurat și cum s-ar mai fi ascuns trupul meu muritor!

Iar ochii mei de om n-ar mai fi văzut nimic în locul acesta din adânc.

Am început brusc să dârdâi și să plâng încet, gândindu-mă la Gretchen. Știam că n-o voi mai visa niciodată pe Claudia.

„Ce vrei de la mine? am șoptit. Chiar crezi că mi-aș putea salva sufletul?” Am văzut-o ca atunci când deliram, am văzut-o în spitalul din New Orleans, când o apucasem de umeri. Sau poate că eram în vechiul hotel? „Ți-am spus că aș face-o din nou. Ți-am spus.”

În clipa aceea ceva fusese salvat. Fusese salvată damnarea neagră a lui Lestat, acum intactă pentru totdeauna.

„La revedere, iubitelor”, am șoptit iar.

După aceea am adormit.

26

MIAMI — ah, frumoasa mea metropolă sudică, întinsă sub cerul șlefuit al Caraibelor, chiar dacă hărțile spun altceva! Aerul părea mai încântător chiar decât în insule și adia ușor peste mulțimile inevitabile de pe Ocean Drive.

Am trecut grăbit prin ciudatul hol art deco al hotelului Park Central, îndreptându-mă către camerele pe care le păstram acolo. Mi-am scos hainele pe care le purtasem în junglă și am îmbrăcat o cămașă albă fără guler, o haină kaki cu cordon, pantaloni și o pereche de cizme maro din piele moale. Îmi plăcea să mă simt eliberat de veșmintele Hoțului de Trupuri, chiar dacă erau pe măsura mea.

Imediat după aceea am sunat la recepție și am aflat că David Talbot ajunsese la hotel încă din ziua anterioară și că acum mă aștepta pe terasa restaurantului Bailey, în josul străzii.

Nu aveam dispoziție pentru locurile aglomerate. Am să-l conving să ne întoarcem în camerele mele. Cu siguranță că era încă istovit de întreaga încercare. Masa și scaunele din fața ferestrelor mele vor fi cu siguranță un loc mai bun pentru noi să stăm de vorbă, ceea ce cu siguranță că aveam să facem.

Am ieșit și am luat-o pe trotuar către nord, până ce am văzut restaurantul Bailey, cu inevitabila inscripție de neon deasupra frumoaselor copertine albe de pânză; toate măsuțele aveau fețe de masă roz din in și lumânări și erau deja ocupate de primul val al mulțimii ieșite pentru seară. Am zărit în colțul cel mai îndepărtat al terasei figura familiară a lui David, foarte elegant în costumul alb de in pe care îl purtase și pe vas. Mă aștepta să mă apropii, cu obișnuita lui expresie atentă și curioasă.

M-am simțit ușurat, dar am hotărât să-l iau prin surprindere, așa că m-am strecurat în scaunul din fața lui atât de iute, încât a tresărit.

— Ah, diavole, a rostit în șoaptă. I-am văzut o clipă rictusul gurii și m-am gândit că era cu adevărat neliniștit, dar pe urmă a zâmbit, adăugând: Slavă Domnului că ești bine.

— Chiar crezi că locul ăsta e potrivit? I-am întrebat.

Când un chelner tânăr și frumos s-a apropiat; i-am cerut un pahar cu vin, doar pentru că în felul acesta nu avea să mă tot întrebe ce doresc. Lui David i se adusese deja o băutură exotică scârbos colorată.

— Ce naiba s-a întâmplat de fapt? I-am întrebat, trăgându-mă mai aproape de masă, ca să fac față cumva gălăgiei de fond.

— Ei bine, a fost o încăierare, a răspuns el. A încercat să mă atace, așa că n-am avut de ales și am făcut uz de pistol. El a fugit prin verandă, pentru că n-am fost în stare să țintesc bine. Pur și simplu, a fost o armă prea mare pentru mâinile astea bătrâne. A oftat. Părea obosit, uzat până

la limită. După aceea a fost nevoie să sun la confrerie și să-i fac să mă elibereze pe cauțiune. A fost nevoie să se vorbească la Cunard, în Liverpool. A făcut un gest de parcă ar fi vrut să uite. La prânz eram într-un avion care pleca spre Miami. Bineînțeles că n-aș fi vrut să te abandonez singur la bordul vasului, dar chiar n-am avut de ales.

— N-am fost în nici un pericol, nici o clipă, am spus. M-am temut pentru tine. Ți-am spus însă că tu n-ai de ce să-ți faci griji în privința mea.

— Ei bine, credeam că s-ar putea să ai nevoie de mine. L-am pus pe urmele lui James, bineînțeles, sperând să-l alunge de pe vas. Era limpede că nici nu se gândeau să facă o cercetare amănunțită, cabină de cabină. Așa că mi-am spus că probabil ai rămas singur. Sunt aproape sigur că James a coborât de pe vas imediat după încăierare. Altfel, l-ar fi prins. L-am descris amănunțit.

S-a oprit, a luat o înghițitură prudentă din băutura lui caraghioasă, apoi a pus paharul jos.

— Nu-ți place chestia aceea, nu-i așa? Dar unde-i dezgustătorul whisky pe care-l bei de obicei?

— Băutura insulelor, a spus. Nu, nu-mi place, dar n-are a face. Cu tine cum a mers?

N-am răspuns. Îl vedeam iarăși cu vechii mei ochi; pielea lui mi se părea mai translucidă și toate micile infirmități ale trupului apăreau cu claritate. Totuși, mai păstra aura miraculosului, așa cum arată toți muritorii în ochii unui vampir.

Părea istovit, epuizat din cauza tensiunii nervoase. Avea ochii roșii, și i-am văzut din nou rictusul gurii. Mi-am dat seama și că avea umerii lăsați. Oare groaznica încercare îl îmbătrânise și mai mult? Nu puteam suporta să-l văd așa. S-a uitat la mine cu o față îngrijorată.

— Ți s-a întâmplat ceva rău, a spus, încă și mai încet, și s-a întins peste masă, lăsându-și degetele peste mâna mea. Ce fierbinți erau! Îmi dau seama după ochi.

— Nu vreau să stăm de vorbă aici, am răspuns. Hai să mergem la mine la hotel.

— Nu, hai să stăm aici, a rostit foarte ușor. Sunt îngrijorat din cauza a tot ce s-a întâmplat. A fost o adevărată probă de foc pentru vârsta mea. Sunt epuizat. Speram să vii noaptea trecută.

— Iartă-mă că n-am venit. Așa ar fi trebuit. Știu că pentru tine a fost o încercare teribilă, chiar dacă atunci când o trăiai te-ai bucurat atât de mult.

— Așa crezi? A zâmbit trist, imperceptibil. Vreau să mai beau ceva. Ce spuneai? Whisky?

— Ce spuneam *eu*? Credeam că-i băutura ta preferată.

— Din când în când. A făcut semn chelnerului. Uneori e puțin cam serioasă. A cerut băutură din malț. Nu aveau. Dar îi convenea Chivas Regal. Îți mulțumesc că-mi faci pe plac. Mă simt bine aici. Îmi place zarva. Și cerul liber.

Chiar și vocea suna obosită; îi lipsea acea scânteie de strălucire. Era limpede că nu era momentul să sugerez o călătorie la Rio de Janeiro. Și totul era din vina mea.

— Oricum vrei tu, am zis.

— Haide, spune-mi ce s-a întâmplat, a insistat el cu sollicitudine. Pot să văd că ai o greutate pe suflet.

Mi-am dat seama cât de mult voiam să-i vorbesc despre Gretchen și că, de fapt, asta mă făcuse să mă grăbesc încoace, mai mult decât grija pentru el. Mi-era rușine, totuși nu m-am putut abține să-i spun. M-am întors cu fața către plajă, cu cotul pe masă și cu ochii încețoșați, așa încât culorile serii au devenit mai surde și mai luminescente decât înainte. L-am

povestit că mă dusesem la Gretchen pentru că așa îi promisesem, deși în adâncul sufletului sperasem și mă rugasem s-o iau cu mine, s-o aduc în lumea mea. Apoi i-am explicat despre spital, despre cât era de straniu — asemănarea doctorului cu cel de acum un veac, asemănarea salonului însuși, părerea nebunească, smintită, că Claudia era acolo.

— M-a dat peste cap, am șoptit. Nu mi-am imaginat nici o clipă că Gretchen m-ar putea respinge. Știi ce crezusem? Acum pare o nebunie. Crezusem că are să mă găsească irezistibil! Credeam că nu se poate altfel. Îmi spusese că se va uita în ochii mei — în ochii mei de-acum, nu în cei de muritor! — și va vedea adevăratul suflet pe care l-a iubit! Nu mi-am imaginat nici o clipă că m-ar putea respinge, ba chiar atât de total — moral și fizic — și că în momentul în care va înțelege ce sunt vampirii se va scârbi într-atât și-mi va întoarce spatele. Nu-mi dau seama cum am putut să fiu așa de idiot, cum de-am perseverat să cred în iluziile mele! O fi vorba despre vanitate? Sau sunt, pur și simplu, nebun? Tu nu m-ai găsit niciodată respingător, nu-i așa, David? Sau mă amăgesc și în privința ta?

— Ești minunat, a șoptit, cu vorbe pline de simțire. Dar nu ești pământean — iată ce a văzut femeia aceea.

Cât părea de trist! Nu fusese niciodată mai grijuliu cu mine, nici în cele mai pline de răbdare discuții pe care le purtaserăm. Părea cu adevărat să încerce suferința pe care o încercam și eu — la fel de acut și de total.

— Ea nu era compania potrivită pentru tine, nu-ți dai seama? a spus cu blândețe.

— Ba da, îmi dau seama. Îmi dau seama.

Mi-am lăsat fruntea pe mână. Aș fi vrut să fim în camera mea liniștită, dar nu puteam să forțez lucrurile. Era din nou prietenul meu, și nimeni pe pământ nu-mi mai fusese prieten cu adevărat, așa că aveam să fac cum voia el.

— Știi că ești singurul, am spus brusc, cu voce mândioasă și obosită. Singurul care mă lasă să fiu ceea ce sunt, fără să-mi întoarcă spatele.

— Cum adică?

— Oh. Ceilalți mă condamnă pentru firea mea, pentru impetuositatea și voința mea. Le place s-o facă. Însă atunci când mă dovedesc slab, mă lasă baltă.

M-am gândit iar la felul în care mă respinsese Louis și la faptul că aveam să-l văd curând și m-a cuprins o satisfacție diabolică. Oh, o să fie tare surprins. Pe urmă m-a năpădit un soi de frică. Cum l-aș putea ierta? Cum aș putea face să mă abțin și să nu explodez ca o flacăra turbată?

— Am vrea cu toții să ne facem eroii mai mici, a răspuns David, vorbind încet și aproape cu tristețe. Vrem să-i facem fragili. Ei sunt cei care trebuie să ne reamintească mereu ce înseamnă forța.

— Despre asta-i vorba? am întrebat. M-am întors și am încrucișat brațele pe masă, cu fața la el, uitându-mă fix la paharul plin cu vin gălbui. Sunt eu oare cu adevărat puternic?

— Oh, da, la fel de puternic ca întotdeauna. Iată de ce te invidiază, te desconsideră și devin răi cu tine. Dar nu-i nevoie să-ți spun toate astea. Uit-o pe femeie. Ar fi putut fi o greșeală, o mare greșeală.

— Și tu, David? Cu tine n-ar fi o greșeală. M-am uitat în sus și, spre surprinderea mea, i-am văzut ochii umezi, roșii de tot, apoi din nou rictusul acela al gurii. Ce este, David? l-am întrebat.

— Nu, n-ar fi o greșeală, a răspuns. Acum nu mai cred deloc că ar fi o greșeală.

— Vrei să spui că...

— Du-mă în lumea ta, Lestat, a rostit în șoaptă, apoi și-a revenit — elegantul gentleman englez, șocat de propriile emoții și dezaprobandu-le, uitându-se peste mulțimea deasă, către marea din depărtare.

— Asta vrei să spui, David? Ești sigur?

De fapt, nu voiam să-l întreb nimic. Nu voiam să mai scot nici o vorbă. Și totuși, de ce? De ce luase această hotărâre? Ce-i făcusem, ce-i făcuse escapada noastră? N-aș mai fi fost acum Vampirul Lestat, dacă n-ar fi fost el. Dar ce preț plătise, probabil.

M-am gândit la el, cel de pe plaja din Grenada, cum refuzase simplul act de a face dragoste. Acum suferea la fel de mult ca atunci. Dar brusc nu mi s-a mai părut deloc un mister că ajunsese la această decizie. Îl împinsese spre ea mica noastră aventură comună și confruntarea cu Hoțul de Trupuri.

— Vino, i-am spus, acum *trebuie* să mergem, să plecăm de aici undeva unde putem fi singuri.

Tremuram. De câte ori visasem clipa asta! Și totuși, venise atât de repede, iar eu aș mai fi avut de pus o mulțime de întrebări.

M-a cuprins dintr-o dată o teribilă sfială. Nici nu mă puteam uita la el. Mă gândeam la intimitatea apropierii pe care aveam s-o simțim curând și nu-i puteam întâlni privirea. Dumnezeuule, mă comportam la fel cum făcuse el în New Orleans, când eu mă găseam în trupul acela tânăr și viguros și îl asaltam cu dorința mea nestăpânită.

Inima mea bubuia în așteptare. David, David în brațele mele. Sângele lui David trecând în mine și sângele meu trecând în David. Apoi aveam să stăm la marginea mării împreună, ca doi frați nemuritori. Abia puteam să vorbesc sau să mă gândesc.

M-am ridicat fără să mă uit la el și am traversat terasa, coborând pe scări. Știam că mă urmează. Eram ca Orfeu. O singură privire în urmă și avea să fie smuls de lângă mine. Sau poate că farurile vreunei mașini în trecere puteau să-mi facă părul sau ochii să strălucească într-un fel care să-l paralizeze brusc de frică.

Am continuat să merg în față, trecând printre muritorii care se plimbau leneși, îmbrăcați în haine de plajă, pe lângă mesele de pe trotuar ale cafenelelor. Am intrat direct în Park Central și am trecut din nou prin holul cu ornamente stridente, urcând apoi treptele care duceau la apartamentul meu.

L-am auzit închizând ușa în urma mea.

Ședeam în fața ferestrei și mă uitam din nou afară, la cerul strălucitor al serii. Inimă, stai cuminte! Să nu ne grăbim. Este foarte important ca fiecare pas să fie făcut cu grijă.

Iată norii, mânați iute de vânt departe de paradis. Stelele abia de smălțau cerul, răzbind cu greu prin lumina palidă a serii.

Trebuia să-i spun niște lucruri, să i le explic. Avea să rămână pentru totdeauna așa cum era acum; nu dorea să schimbe nici un amănunt legat de înfățișare? Să se bărbierească proaspăt, poate; să-și aranjeze părul.

— Nimic din toate astea nu contează, a spus, cu vocea lui plăcută, cultivată. Ce nu-i în regulă? Era atât de atent, de parcă eu aș fi avut nevoie să fiu îmbărbătat. Nu voiai tu să se întâmple așa?

— Oh, da, ba da. Dar trebuie să fii și tu sigur că vrei, am răspuns, întorcându-mă abia atunci.

Stătea în întuneric, atât de pus la punct în costumul lui alb de in, cu o cravată de mătase deschisă la culoare, înnodată elegant la gât. Lumina ce pătrundea din stradă îi strălucea moale în ochi și a sclipit pentru o clipă pe acul de aur înfipț în cravată.

— Nu știu cum să-ți explic, am șoptit. S-a întâmplat atât de repede, atât de brusc, tocmai când eram sigur că nu se va întâmpla. Mi-e frică pentru tine. Mi-e frică să nu faci o greșală teribilă.

— Eu vreau, a spus el, dar cât de straniu îi suna vocea, cât de opac, cât de despuiată de orice notă lirică. Vreau chiar mai mult decât poți tu ști.

Fă-o acum, te rog. Nu-mi prelungi agonia. Vino lângă mine. Ce să fac să te atrag? Vrei asigurări? Oh, am avut o grămadă de timp să meditez și să hotărâsc. Amintește-ți numai de câtă vreme vă cunosc secretele, ție și alor tăi.

Ce chip straniu avea, ce ochi duri, ce gură țeapănă și amară!

— David, ceva nu-i în regulă, am spus. Știu. Ascultă-mă. Trebuie să stăm de vorbă. Poate că-i cea mai importantă conversație pe care am avut-o vreodată. Ce s-a întâmplat ca să te determine să vrei s-o faci? Ce anume? Timpul petrecut împreună pe insulă? Povestește-mi. Trebuie să înțeleg.

— Pierzi vremea, Lestat.

— Dar pentru așa ceva e nevoie de timp, David, este cu adevărat ultima oară când timpul contează. M-am tras mai aproape de el, lăsând în mod intenționat mirosul lui să-mi umple nările, lăsându-mă conștient pătruns de mirosul sângelui lui, trezind în mine dorința aceea căreia prea puțin îi păsa cine era el sau ce eram eu — foamea subită care voia moartea. Setea a crescut în mine și m-a fulgerat ca un bici. S-a dat înapoi. L-am văzut frica din privire. Nu, nu te speria. Crezi că vreau să-ți fac vreun rău? Cum aș fi reușit să-l dovedesc pe imbecilul de Hoț de Trupuri dacă n-ai fi fost tu?

Fața i-a devenit rigidă, ochii i s-au micșorat și gura s-a întins într-un fel de grimasă. De ce arăta oare atât de îngrozitor, de diferit de el însuși? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla în mintea lui? Nu era bucurie, nu era apropiere. Era de rău.

— Deschide-te pentru mine, am șoptit.

A clătinat din cap și ochii i-au strălucit în timp ce se îngustau din nou.

— Păi n-o să se întâmple când o să se scurgă sângele? Ce voce delicată! Oferă-mi o imagine, Lestat, una s-o țin minte. O imagine care să mă apere de frică. Eram încurcat. Nu eram sigur că înțelegeam ce vrea să spună. Să mă gândesc cât ești de frumos, a spus tandru, și că vom fi împreună, tovarăși pentru totdeauna? O să-mi fie de folos?

— Gândește-te la India, am șoptit. Gândește-te la pădurea de manglieri, la clipa când ai fost cel mai fericit...

Aș fi vrut să spun mai mult, aș fi vrut să spun: nu, nu asta, dar nu-mi dădeam seama de ce! Foamea m-a copleșit, amestecată cu o sfâșietoare singurătate; am revăzut-o din nou pe Gretchen, am revăzut groaza absolută de pe fața ei. M-am apropiat mai tare de el. David, în sfârșit, David... *Fă-o!* Gata cu vorba, ce contează imaginile, fă-o! Ce se întâmpla cu tine de te temi s-o faci?

De data asta, l-am apucat strâns în brațe.

Mai întâi, am simțit un spasm de frică, dar apoi nu s-a mai împotrivit; am savurat un moment această îmbătătoare apropiere fizică, trupul acela înalt, demn de un rege, din brațele mele. Mi-am plimbat buzele peste părul lui cărunt, respirându-i parfumul. Mi-am așezat degetele pe capul lui. Apoi am străpuns cu dinții suprafața pielii, înainte de a mă fi gândit s-o fac, și am simțit sângele sărat curgându-mi pe limbă și umplându-mi gura.

David, în sfârșit, David.

Imaginile din mintea lui s-au revărsat într-un torent – marile păduri din India, elefanții uriași cu pași tunători, cu capete enorme, cu urechi micuțe mișcându-se ca niște frunze căzătoare. Lumina soarelui inundând pădurea. *Dar unde e tigrul? Oh, Dumnezeule, Lestat, tigrul ești chiar tu! Tu ești cel care-l omori! Iată de ce nu voiai ca el să se gândească la asta!* L-am văzut într-o străfulgerare stând în soare și uitându-se la mine, David cel de-acum mulți ani, minunat de tânăr, zâmbitor — apoi, brusc, pentru o fracțiune de secundă, suprapus peste imagine ori izvorând din ea ca o floare care se desface, a apărut o altă figură, alt bărbat. Era slab, emaciat, cu părul alb,

cu ochi șireți. Și, înainte să dispară iarăși într-o imagine șovăitoare și neînsuflețită a lui David, am știut că fusese James!

Omul din brațele mele era James!

L-am împins în spate, ridicând mâna să-mi șterg sângele de pe buze.

— James! am murmurat.

A căzut lângă pat, cu ochii buimaci, cu sângele picurindu-i pe guler, agățându-se de mine cu o mână.

— Haide, nu fi răutăcios acum, a strigat în felul lui, cu cadența lui proprie, cu pieptul greu și chipul scăldat în sudoare.

— Să te ia toți dracii! am răcnit iar, uitându-mă fix la ochii aceia care luceau nebunește pe fața lui David.

L-am pocnit, auzind brusc un șuvoi de hohote nebunești și desperate, de vorbe spurcate și pripite.

— Tâmpitule! E trupul lui Talbot! Doar nu vrei să-i faci vreun rău lui Talbot...

Dar era prea târziu. Încercam să mă opresc, dar mâna mi se încleștase în jurul gâtului lui și deja aruncasem trupul în perete!

L-am văzut, îngrozit, cum se izbește de zidărie. Am văzut sângele țâșnind din ceafă și am auzit scrâșnetul urât al peretelui care se crăpa; când m-am întins să-l prind, mi-a căzut direct în brațe. S-a uitat la mine cu o privire bovină, în timp ce gura se străduia disperată să dea drumul cuvintelor:

— Uite ce-ai făcut, tâmpitule, idiotule! Uite ce... uite ce...

— Rămâi în trupul ăsta, monstrule! am spus printre dinții încleștați. Ține-l în viață!

Se sufoca. Un firicel de sânge îi curgea din nas și-i intra în gură. Ochii i se învârteau în cap. L-am ridicat, dar picioarele îi atârnavă de parcă ar fi fost paralizat.

— Tu... tu ești nebun... sun-o pe mama, sun-o... mamă, mamă, Raglan are nevoie de tine... N-o suna pe Sarah. Nu-i spune lui Sarah. Sun-o pe mama...

Și-a pierdut cunoștința și capul i-a căzut în piept; l-am întins pe pat.

Eram înnebunit. Ce trebuia să fac! Oare puteam să-i vindec rănila cu sângele meu? Nu, rana era înăuntru, era în capul lui, în creier! Ah, Dumnezeu! Creierul. Creierul lui David!

Am smuls receptorul și am bolborosit numărul camerei, anunțând că era o urgență. Un om se lovise grav. Căzuse. Avea o rană! Era imediat nevoie de o ambulanță pentru el.

Pe urmă am închis telefonul și m-am întors la el. Chipul lui David, trupul lui David zăcea acolo neajutorat! Pleoapele i se zbăteau, iar palma stângă se strângea și se desfăcea.

— Mama, a șoptit el. Adu-o pe mama. Spune-i că Raglan are nevoie de ea... Mamă.

— Vine, am spus, trebuie s-o aștepti!

L-am întors încetișor capul pe o parte. Dar, de fapt, ce mai conta? Lasă-l să se desprindă și să zboare, dacă poate! Trupul acesta nu mai putea fi recuperat! Trupul acesta nu mai putea fi o gazdă potrivită pentru David, niciodată!

Dar unde naiba era David?

Sângele improșcase cuvertura de pe pat. Mi-am înțepat încheietura. Am lăsat picăturile să curgă peste rănila de dinți de la gât. Poate că și câțiva stropi pe buze îl ajutau cumva. Dar ce puteam face pentru creier? Oh, Dumnezeu, cum de am putut să o fac...

— Ești nebun, a șoptit el, foarte nebun. Mamă!

Mâna stângă a început să-i salte spasmodic pe pat. Apoi am văzut că întregul braț stâng îi zvâcnea, colțul stâng al gurii se trăgea într-o parte,

iar și iar, în timp ce ochii priveau fâx în sus și pupilele au încetat să se mai miște. Sângele continua să-i curgă din nas și din gură, printre dinții albi.

— Oh, David, n-am vrut să fac asta, am șoptit. O, Doamne, are să moară!

Cred că a mai spus o dată cuvântul „Mamă”.

Dinspre Ocean Drive auzeam sirenele. Cineva izbea în ușă. M-am strecurat pe o latură a ei până ce a fost deschisă, apoi am țâșnit afară, nevăzut. Mai mulți oameni se grăbeau în sus pe scări. Am trecut pe lângă ei, nelăsându-i să zărească decât o umbră fugară. M-am oprit în hol și m-am uitat buimac la funcționarii care alergau de colo-colo. Urletul îngrozitor al sirenei se apropia. M-am întors, împleticindu-mă, și am ieșit în stradă.

— Oh, Doamne, David, ce-am făcut?

Un claxon m-a făcut să tresar, apoi un altul m-a smuls din stupoare. Stăteam chiar în mijlocul străzii. M-am întors și am trecut pe nisip.

O ambulanță albă și scundă s-a oprit brusc în fața hotelului. Un tânăr mătăhălos a sărit de pe locul din față și s-a năpustit în holul hotelului, în timp ce alții s-au dus să deschidă ușile din spatele mașinii. Cineva a strigat ceva în clădire. Am văzut o figură la fereastra de sus a camerei mele.

M-am îndepărtat; picioarele îmi tremurau de parcă aș fi fost muritor. Mă apucam prosteste cu mâinile de cap în timp ce priveam la toată scena prin ochelarii negri de soare, așteptând să se adune inevitabila mulțime de oameni care se opreau din peregrinările lor, se ridicau de la mesele din restaurantele vecine și se apropiau de ușile hotelului.

Devenise aproape imposibil să mai vezi ceva în felul obișnuit, dar scena se materializa înaintea mea, așa cum o alcătuiau din imaginile surprinse în mințile muritorilor — prin hol era cărată o targă grea, cu trupul neajutorat al lui David legat de ea, iar însoțitorii împingeau mulțimea în lături.

Ușile ambulanței s-au închis cu zgomot. Sirena a vuit din nou, înfricoșător, și mașina a plecat în viteză, ducând cu ea trupul lui David, Dumnezeu știe unde!

Trebuia să fac ceva. Dar ce anume? Să mă duc la spital; să mă ocup de schimbarea trupurilor! Ce altceva l-ar mai putea salva? Dar atunci ar însemna să-l am din nou pe James înăuntrul meu? Unde o fi David? Doamne, Dumnezeule, ajută-mă. Dar de ce ai face-o tocmai tu?

În cele din urmă, am trecut la acțiune. Am luat-o grăbit pe stradă, printre trecătorii pe care-i depășeam atât de iute, încât abia mă vedeau, am găsit o cabină telefonică și m-am strecurat înăuntru, trântind ușa de sticlă în urma mea.

— Trebuie să vorbesc cu Londra, i-am spus centralistei, înșirând informațiile. Talamasca, taxă inversă. De ce naiba dura atât! De nerăbdare loveam cu pumnul drept în geam, în timp ce țineam receptorul apăsat de ureche. Până la urmă, una dintre vocile binevoitoare și pline de răbdare de la Talamasca a acceptat convorbirea. Ascultă, am spus, trântindu-mi numele de la început. N-o să aibă nici un sens pentru tine, dar e teribil de important. Trupul lui David Talbot tocmai a fost dus la un spital din Miami. Nici măcar nu știu la care! E rănit grav. Trupul s-ar putea să moară. Trebuie însă să înțelegi un lucru: înăuntrul acestui trup nu este David. Mă asculți? David este în altă parte...

M-am oprit.

În fața mea, dincolo de peretele de sticlă, apăruse o formă întunecată. Mi-au căzut ochii pe ea și eram gata s-o alung — ce-mi păsa mie dacă vreun muritor mi-ar fi cerut să mă grăbesc? — dar mi-am dat seama că era vorba despre trupul meu muritor, despre trupul acela înalt, tânăr, cu păr castaniu în care trăisem destul cât să-i cunosc orice semn particular,

slăbiciunile și forța. Mă uitam exact la înfățișarea pe care o văzusem în oglindă acum două zile. Doar că acum avea cu cinci centimetri mai mult în înălțime decât mine. Mă uitam chiar în ochii căprui ce-mi erau atât de familiari.

Purta același costum de bumbac pe care îl îmbrăcasem eu ultima dată. Și aceeași cămașă albă fără guler pe care o trăseseam chiar eu peste cap. Iar una dintre mâinile pe care le cunoșteam atât de bine se ridicase acum într-un gest calm, la fel de calm ca și expresia feței, cerându-mi într-un fel inconfundabil să închid telefonul.

Am pus receptorul în furcă.

Cu o mișcare liniștită, trupul a venit în fața cabinei și a deschis ușa. M-a apucat de braț cu mâna dreaptă, trăgându-mă afară — cu întregul meu acord — și scoțându-mă pe trotuar, în bătaia brizei.

— David, am spus. Știi ce-am făcut?

— Cred că da, a răspuns, ridicând ușor din sprâncene, în timp ce din gura tânără ieșea binecunoscuta voce englezească. Am văzut ambulanța la hotel.

— David, a fost o greșeală, o greșeală oribilă!

— Vino, hai să plecăm de-aici, a spus.

Era *chiar* vocea pe care o știam, confortabilă, plăcută, hotărâtă.

— Dar, David, nu înțelegeți, trupul tău...

— Haide, ai să-mi spui totul, a zis.

— E pe moarte, David.

— Ei bine, nu prea putem să-l ajutăm, nu-i așa?

Spre nemaipomenita mea uimire, mi-a trecut brațul pe după umeri. S-a aplecat înainte în felul lui autoritar și m-a silit să merg cu el până la colțul străzii, unde a ridicat mâna și a făcut semn unui taxi.

— Nu știu la ce spital e, am mărturisit.

Încă tremuram violent, din tot trupul. Nu-mi puteam controla mâinile. Se uita la mine atât de senin, încât mă șoca peste măsură, mai ales când auzeam vocea atât de familiară ieșind din fața îngrijită și bronzată.

— Nu mergem la spital, a zis el, ca și cum ar fi încercat să calmeze un copil isteric. Mi-a arătat taxiul. Intră, te rog.

S-a strecurat lângă mine pe bancheta de piele și i-a dat șoferului adresa hotelului Grand Bay, în Coconut Grove.

27

AM intrat în holul de marmură al hotelului într-o stare de șoc cu adevărat demnă de un muritor. Am zărit ca prin ceață mobilierul somptuos, vasele imense de flori și turiști bine îmbrăcați. Bărbatul șaten și înalt care fusesem o vreme chiar eu m-a condus cu răbdare la lift și am urcat în liniște la unul dintre etajele superioare.

Nu eram în stare să-mi ascund lacrimile, iar inima îmi palpita încă, după tot ce se petrecuse. Încă mai simțeam în gură gustul sângelui din trupul rănit!

Am intrat într-un apartament spațios, plin de culori palide și deschis către noapte printr-un perete de sticlă cât tot etajul, de unde se vedeau turnurile luminate, răspândite de-a lungul țărmurilor liniștite ale golfului Biscayne.

— Înțelegeți ce am încercat să-ți spun? am întrebat, bucuros că eram în sfârșit singur cu el, privindu-l cum se așeza în fața mea la masa rotundă de lemn. L-am lovit, David. L-am lovit la mânie. L-am... L-am izbit de perete.

— Tu și firea ta groaznică, Lestat, a zis el, dar vocea îi era calmă și părea să se adreseze unui copil surescitat.

Un zâmbet larg i-a încălzit chipul bine modelat, cu oase grațioase și gură mare, liniștită; inconfundabilul zâmbet al lui David.

N-am putut răspunde nimic. Mi-am coborât încet privirea de pe față pe umerii puternici și largi care se sprijineau de spătarul scaunului, apoi pe întreaga formă relaxată.

— M-a făcut să cred că ești tu! am spus, încercând să mă concentrez din nou. Pretindea că ești tu. Oh, Dumnezeu, toată nenorocirea mea se trage de la el, David. Stătea și mă asculta, dar, de fapt, mă fraierea. Și pe urmă mi-a cerut Darul Întunecat. Mi-a spus că și-a schimbat părerea. M-a ademenit sus în cameră ca să i-l dau, David! A fost îngrozitor. Era exact ceea ce-mi dorisem, și totuși știam că nu era în regulă! Era în el ceva atât de sinistru. Oh, au existat indicii, dar eu nu le-am văzut! Ce prost am fost.

— Trup și suflet, a spus tânărul calm și bronzat din fața mea.

Și-a scos haina de bumbac, a aruncat-o pe scaunul de alături și s-a așezat din nou, încrucișând brațele la piept. Țesătura cămășii fără guler îi pune în evidență musculatura, iar albeața bumbacului făcea pielea să pară și mai colorată – un fel de auriu întunecat.

— Da, știu, a zis, și minunata voce englezească a curs atât de natural! E șocant. Am încercat exact aceeași senzație acum câteva zile, la New Orleans, când singurul meu prieten mi-a apărut înaintea în acest trup! Te înțeleg perfect. Și mai înțeleg — nu-i nevoie să mă mai întreb — că fostul meu trup e probabil pe moarte. Numai că nu știu ce-ar putea face vreunul din noi.

— Păi, e sigur că am putea merge lângă el. Dacă ai ajunge destul de aproape poate că James te-ar simți și s-ar putea concentra suficient, încât să iasă din trup.

— Crezi că James mai e încă înăuntru? m-a întrebat, ridicând iar din sprâncene, exact la fel cum ridica David când vorbea, cu capul puțin împins înainte, cu gura aproape zâmbind.

David cu această înfățișare! Iar timbrul vocii era aproape același.

— Ah... cum... a, da, James e în trup. David, s-a lovit la cap! Îți aduci aminte ce-am vorbit. Dacă vreau să-l omor, trebuie să-l lovesc tare în cap. A bălmăjit ceva despre maică-sa. O striga. Îi tot spunea că Raglan are nevoie de ea. Când am plecat din încăperea, era încă în trup.

— Înțeleg. Deci creierul funcționează, dar e serios deteriorat.

— Exact! Îți dai seama? Credea că o să mă oprească să-l lovesc din cauză că era în trupul tău. Se refugiase acolo! Oh, și-a închipuit greșit! Greșit! A încercat să mă momească să-i dau Darul Întunecat! Ce trufie! Ar fi trebuit să mă cunoască mai bine. Ar fi trebuit să-și mărturisească planul din clipa în care m-a văzut. Fir-ar să fie, David, chiar dacă nu ți-am ucis trupul, să știi că l-am rănit fără putință de scăpare.

Se adâncise în gânduri, exact așa cum făcea și pe vremuri, în mijlocul discuției; privea în depărtare prin peretele de sticlă, pe deasupra golului cufundat în întuneric.

— Trebuie să mă duc la spital, nu-i așa? a rostit în șoaptă.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Doar nu vrei să te închizi în trupul acela în timp ce moare! Nu poți vorbi serios!

S-a ridicat în picioare ușor și cu grație și s-a dus la fereastră. A rămas acolo uitându-se în noapte; i-am recunoscut postura caracteristică, am recunoscut pe noua înfățișare expresia inconfundabilă a lui David.

Era absolut magic să vezi această ființă echilibrată și înțeleaptă emanând din forma aceea tânără. Să vezi inteligența în spatele ochilor tineri și limpezi care se uitau din nou la mine.

— Moartea mea mă așteaptă, nu-i așa?

— Las-o să aștepte. A fost un accident, David. Nu-i vorba de inevitabila moarte. Există o alternativă. Știm amândoi care.

— Care?

— Mergem acolo împreună. Intrăm cumva în salon, fermecând personal medical de diferite ranguri. Îl împingi afară din trupul tău și intri înăuntru, pe urmă vin eu și-ți dau sângele. Te iau cu mine. Nu există nici un fel de rană pe care infuzia de sânge de-al meu să nu o vindece.

— Nu, prietene. Ar fi trebuit să știi că nu-mi poți propune așa ceva. Nu pot să o fac.

— Știam că asta ai să spui, am răspuns. Atunci nu te duce la spital. Și nu face nimic să-l trezești la viață.

Am rămas amândoi tăcuți, uitându-ne unul la celălalt. Nu mai tremuram. Brusc mi-am dat seama că el nu fusese alarmat nici o clipă.

Nu era nici acum. Nici măcar nu părea să fie trist. Se uita la mine, ca și cum mi-ar fi cerut să înțeleg fără cuvinte. Sau poate că, pur și simplu, nici nu se gândea la mine.

Avea șaptezeci și patru de ani! Și ieșise dintr-un trup plin de suferințe firești, de dureri și de viziuni sumbre, ca să intre în forma aceasta puternică și frumoasă.

Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce simțea cu adevărat! Eu dădusem în schimbul trupului aceluia un trup de zeu! El, însă, dăduse în schimb trupul unui om bătrân, cu moartea deja deasupra capului, un om a cărui tinerețe era o colecție de amintiri dureroase, amețitoare; un om atât de marcat de aceste amintiri, încât pacea sufletului lui fusese făcută țândări, iar acum încerca să trăiască, amărât și descurajat, cei câțiva ani care-i mai rămăseseră.

Acum își redobândise tinerețea! Putea trăi o nouă viață, într-un trup pe care el însuși îl găsisese încântător, minunat, dacă nu chiar magnific — un trup pe care chiar și el îl dorise fizic.

Dar eu stăteam acolo și plângeam îngrijorat după trupul cel bătrân, distrus deja, a cărui viață se scurgea picătură cu picătură pe un pat de spital.

— Da, a rostit. Aș putea spune că exact așa stau lucrurile. Și totuși, știu că ar trebui să mă duc în trupul acela! Știu că este cel mai potrivit cămin pentru sufletul meu. Știu că fiecare clipă care trece face riscul inimaginabil — că s-ar putea să moară și eu să rămân în trupul acesta. Totuși, te-am adus aici. Și intenționez să rămân aici.

M-am înfiorat și am rămas uitându-mă la el, clipind ca și cum aș fi vrut să mă trezesc dintr-un vis, pe urmă tremurând iarăși. Până la urmă, am râs, un râs ironic și nebunesc. Am spus:

— Stai jos, toarnă-ți un pahar din whisky-ul tău scârbos și povestește-mi cum s-a întâmplat.

Dar el nu era pregătit să râdă. Părea mai degrabă fermecat sau într-un fel de pasivitate; stătea acolo și se uita la mine, la întreaga lume, prin cadrul acela minunat al noii lui înfățișări.

A mai rămas o vreme la fereastră, cu ochii ațintiți asupra zgârie-norilor din depărtare — albi și curați și cu stuf de balconașe — apoi asupra apei care se întindea până la cerul strălucitor.

Apoi s-a dus la bărulețul din colț, fără urmă de stângăcie, a luat sticla de whisky și un pahar și le-a adus la masă. Și-a turnat o porție zdravănă din băutura puturoasă și a dat pe gât jumătate din ea, strâmbându-se cu noua lui față exact la fel cum făcea și cu cea veche, după care și-a ațintit iar asupra mea irezistibilă-i privire.

— Ei bine, și-a căutat un refugiu. Exact cum ai spus. Ar fi trebuit să-mi dau seama că așa are să facă! Drace, nici nu mi-a trecut prin cap. Noi nu am avut în minte, ca să zic așa, decât schimbul. Și Dumnezeu mi-e martor

că nici nu m-am gândit că ar putea încerca să obțină de la tine Darul Întunecat. Ce l-o fi făcut să creadă că te-ar putea prosti după ce începea să curgă sângele?

Am făcut un gest de disperare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am zis. Te-a scos afară din trupul tău?

— Întru totul. Preț de o clipă nici măcar n-am putut să-mi imaginez ce s-a întâmplat! Îți dai seama cât e de puternic! Sigur, era disperat, dar și noi eram! Evident că am încercat să mă recuperez, dar m-a respins și a început să tragă cu pistolul după tine!

— După mine? Dar, David, n-avea cum să mă rănească!

— Eu însă nu știam asta cu certitudine, Lestat. Să presupunem că unul dintre gloanțe te-ar fi atins în ochi! Nu știam decât că una dintre împușcături îți putea zdruncina trupul în așa fel, încât să reușească să intre înapoi el! Iar eu nu pot pretinde că sunt un adevărat spirit călător. În nici un caz, unul de nivelul lui. Eram absolut speriat. Tu ai dispărut, iar eu tot n-am reușit să-mi recuperez trupul, apoi el a îndreptat pistolul către corpul care zăcea întins pe jos.

Nici măcar nu știam dacă pot intra în posesia aceluia. Nu făcusem niciodată așa ceva. Nici măcar nu încercasem atunci când mă invitaseși tu. Să pozezi un alt trup. Din punct de vedere moral, mă dezgustă la fel ca și crima premeditată. Dar era gata să sfârșime cu un glonte țeasta celui trup — ar fi făcut-o dacă ar fi reușit să stăpânească pistolul. Iar eu? Unde eram eu? Și ce avea să se întâmple cu mine? Trupul acela era singura mea șansă să reintru în lumea fizică.

Am intrat în el exact așa cum te învățasem pe tine să faci. M-am ridicat într-o clipă în picioare și l-am împins, aproape smulgându-i pistolul din mână. Între timp, culoarul se umpluse de pasageri speriați și de stevarzi. În timp ce mă refugiam pe terasă, a mai tras un glonte, dar am sărit pe puntea de dedesubt.

Cred că, până n-am ajuns acolo, nici măcar nu mi-am dat seama ce se întâmplase. În bătrânul meu trup mi-aș fi rupt glezna în cădere! Poate chiar și piciorul. Mă pregătisem să îndur durerea aceea ascuțită când mi-am dat seama brusc că nu eram câtuși de puțin rănit; mă ridicasem în picioare aproape fără efort și fugeam pe punte către Queens Grill.

Bineînțeles, alesesem o cale greșită. Ofițerii de pază tocmai urcau scările către puntea de semnalizare. Nu mă îndoiam că avea să se sperie de ei. Trebuia să se întâmple așa. Și pe urmă, Lestat, fusese atât de neîndemânatic cu pistolul. Exact așa cum mi-l descriseși tu mai demult. Pur și simplu, nu știe cum să se miște în trupurile pe care le fură. Rămâne prea mult el însuși!

S-a oprit, a mai luat o înghițitură de whisky, apoi a umplut iar paharul. Îl priveam vrăjit, îl ascultam la fel – vocea și comportamentul autoritar combinate cu fața strălucitoare și inocentă. Într-adevăr, trupul acesta de bărbat tânăr abia se desprinsese de adolescență, nu mă gândisem la asta mai înainte. Era în toate sensurile terminat de curând – ca o monedă bătută în ajun, fără nici o zgârietură căpătată la folosire.

— Nu prea reușești să te îmbeți în trupul ăsta, nu-i așa? l-am întrebat.

— Nu. De fapt, nimic nu mai e la fel. Nimic. Dar lasă-mă să continuu. Nu voiam să te abandonez pe vas. Îți duceam grija. Dar a trebuit s-o fac.

— Ți-am spus să nu te îngrijorezi din cauza mea, am răspuns. O, Doamne, de fapt, sunt cam aceleași cuvinte pe care i le-am spus și lui... atunci când credeam că ești tu. Hai, povestește mai departe. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Am coborât în holul din spate de la Queens Grill, de unde puteam vedea înăuntru prin geamurile de la ușă. Mi-am imaginat că o să-l aducă pe acolo. Nu știam alt drum. Și trebuia să aflu dacă fusese prins.

Înțelege-mă, altfel n-aș fi putut lua nici o decizie. După câteva secunde și-a făcut apariția un întreg contingent de ofițeri, cu mine — David Talbot — chiar în mijlocul lor, conducându-mă — vorbesc de ceea ce fusesem eu — grabnic și fioros chiar prin mijlocul restaurantului Queens Grill către partea din față a navei. Oh, să-l fi văzut cum încerca să-și păstreze demnitatea, cum vorbea repede și aproape binevoitor, ca un gentleman cu mare avere și mare influență prins într-o afacere sordidă, oarecare.

— Pot să-mi imaginez.

— Deci ăsta-i jocul pe care-l face, mi-am spus. Bineînțeles, nu mi-am dat seama ce pregătea pentru viitor, cum intenționa să fugă de tine. Tot ce puteam gândi era: Ce va face acum? Și mi-a trecut prin minte că îi va trimite să mă caute. Era limpede că urma să-mi pună în cârcă întregul incident.

M-am căutat prin buzunare. Aveam pașaportul lui Sheridan Blackwood, banii pe care-i lăsaseși tu pentru el, ca să poată părăsi vasul, și cheile fostei tale cabine de sus. Încercam să mă gândesc ce-ar trebui să fac. Dacă mă duceam în cabină, ar fi venit după mine să mă caute. Nu-mi știau numele de pe pașaport, dar stevardul de cabină ar fi putut să pună lucrurile cap la cap.

Eram în continuare tare confuz când i-am auzit numele prin difuzoare. O voce liniștită îi cerea domnului Raglan James să se prezinte imediat la oricare dintre ofițerii de pază de pe vas. Așadar, credea că în felul acesta mă amesteca pe mine, imaginându-și că am pașaportul pe care ți-l dăduse ție. Nu era decât o chestiune de timp să fie amestecat și numele de Sheridan Blackwood. Probabil că le dăduse o descriere fizică completă a celui care eram eu acum.

N-am îndrăznit să cobor până pe puntea cinci ca să mă asigur că ascunzătoarea ta e în siguranță. Dacă încercam, riscam să-i conduc și pe ei acolo. Nu părea să fie decât un singur lucru de făcut, pe cât îmi dădeam seama: să mă ascund undeva până când aș fi știut că nu mai era pe navă.

Mi se părea absolut previzibil să fie lăsat sub pază în Barbados, datorită focurilor de armă. Probabil că nici nu știa ce nume are în pașaport, iar ei ar fi dorit să-l verifice puțin înainte să scape de el.

Am coborât pe puntea Lido, unde cei mai mulți dintre pasageri își luau micul dejun, am cerut o ceașcă de cafea și m-am strecurat într-un colț, dar după câteva minute mi-am dat seama că n-o să meargă. Apăruseră doi ofițeri și era evident că se uitau după cineva. De-abia am scăpat neobservat. Am început să stau de vorbă cu două femei binevoitoare de lângă mine și m-am strecurat oarecum în micul lor grup.

Câteva secunde după ce ofițerii au plecat, s-a auzit un alt anunț public. Acum aveau numele corect. N-ar vrea domnul Sheridan Blackwood să se prezinte de îndată la oricare dintre ofițerii de pe vas? Mi-a trecut prin minte o altă posibilitate îngrozitoare. Eram în trupul acelui mecanic londonez care-și omorâse întreaga familie și pe urmă fugise de la casa de nebuni. Ampretele lui probabil că erau înregistrate. Imposibil ca James să nu-și fi dat seama că poate aduce acest lucru la cunoștința autorităților. Și tocmai acostam în Barbados, insule britanice! Dacă aș fi fost prins, nici chiar Talamasca n-ar fi reușit să mă mai scape în trupul ăsta. Oricât de frică mi-ar fi fost să te părăsesc, trebuia să încerc să o șterg de pe vapor.

— Ar fi trebuit să știi că mă descurc. Dar cum de nu te-au oprit la pasarelă?

— Aproape că au făcut-o, numai că era o aglomerație groaznică. Portul Bridgetown este destul de mare, și am acostat chiar la chei. Nu era nevoie de pasarelă. Iar oficialilor vămii le luase atâta timp să cerceteze nava în vederea debarcării, încât erau sute de persoane care așteptau pe puntea de jos să coboare la țarm.

Ofițerii cercetau permisele de îmbarcare cât de atent puteau, dar am reușit din nou să mă strecur într-un grupuleț de englezoaice și am început să vorbesc tare cu ele despre peisajele din Barbados și despre vremea minunată, așa că am reușit să trec.

Am coborât pe pontonul de beton și m-am îndreptat către clădirea vămii. Acum mă temeam că vameșii îmi vor cerceta pașaportul înainte să mă lase să trec.

Și, bineînțeles, nu trebuie să uiți că eram în trupul ăsta de mai puțin de o oră! Fiecare pas mi se părea teribil de straniu. Mă uitam mereu în jos și-mi vedeam mâinile, după care venea șocul — cine sunt? Mă uitam la chipurile oamenilor de parcă i-aș fi privit prin două găuri date în zid. Nici nu-mi pot imagina ce vedeau ei!

— Știu cum e, crede-mă.

— O, dar forța, Lestat, asta n-ai de unde să știi cum e. Era ca și cum aș fi băut un stimulent copleșitor care mi-ar fi umplut fiecare fibră! Ochii ăștia tineri erau în stare să vadă până departe și foarte limpede. Am încuviințat din cap. Ei bine, ca să fiu absolut sincer, a continuat, mă gândeam prea puțin la toate. Vama era foarte aglomerată. În port erau mai multe vase de croazieră. *Wind Song* și *Rotterdam* erau acolo. Cred că și *Royal Viking Sun* ancorase chiar lângă *Queen Elizabeth 2*. În orice caz, locul era un furnicar de turiști, și am băgat repede de seamă că se verificau numai pașapoartele celor ce se întorceau pe navă.

Am intrat într-o prăvălioară — le știi, genul plin de marfă oribilă — și am cumpărat o pereche de ochelari de soare mari, din aceia pe care îi foloseai când aveai pielea foarte palidă, și o cămașă hidoasă cu un papagal imprimat pe ea.

Mi-am scos haina și cămașa, am îmbrăcat-o pe cea cu papagalul, mi-am pus ochelarii și mi-am ales un loc de unde să pot vedea prin ușile deschise toată lungimea cheiului. Nu știam ce altceva să fac. Mă îngrozea gândul că ar putea începe să caute în toate cabinele! Ce aveau să facă oare văzând că nu pot deschide ușa aceea de pe puntea cinci sau găsimu-ți trupul în cufăr? Pe de altă parte, cum ar fi putut oare să întreprindă o cercetare minuțioasă? Și ce-ar fi putut să-i determine? Îl aveau pe omul cu pistolul. S-a oprit ca să mai ia o înghițitură de whisky. Arăta absolut inocent în dezolarea cu care povestea, inocent într-un fel niciodată dezvăluit în trupul cel bătrân. Eram absolut înnebunit. Am încercat să-mi folosesc vechile puteri telepatice, dar mi-a trebuit multă vreme să le descopăr, din cauza trupului, să știi.

— Nu-mi spui nimic nou, am răspuns.

— Tot ce-am reușit să prind cu mintea au fost gânduri și imagini ale pasagerilor de lângă mine. Nu-mi foloseau la nimic. Dar, din fericire, suferința mea a luat brusc sfârșit.

Îl aduceau pe James, înconjurat de aceeași mulțime de ofițeri. Probabil că-l considerau cel mai periculos criminal al vestului. Avea cu el bagajul meu. Părea din nou imaginea însăși a eleganței și a demnității britanice și sporovăia zâmbind nepăsător, deși, în mod evident, ofițerii erau profund bănuitori și nu se simțeau prea bine conducându-l spre vameși și prezentându-le pașaportul lui.

Am înțeles că fusese silit să părăsească vasul definitiv. Îi percheziționaseră și bagajul înainte să-i permită să îl ia cu el.

În tot acest timp, eu stătusem rezemat de zidul clădirii — un tânăr pierde-vară, dacă vrei — cu haina și cu cămașa pe braț, uitându-mă la demnul personaj, care fusesem chiar eu, prin ochelarii aceia groaznici. Ce joc va face oare? m-am întrebat. De ce vrea trupul meu? Așa cum ți-am mai spus, nu-mi trecuse prin cap ce mișcare deșteaptă plănuise.

Am ieșit și eu o dată cu micul detașament; dincolo de vamă îl aștepta o

mașină de poliție. I-au pus bagajul înăuntru, în timp ce el turuia și strângea mâinile ofițerilor care ședeau în spate.

M-am apropiat destul cât să aud șuvoiul de mulțumiri și de scuze, eufemismele îngrozitoare și limbajul fără sens, declarațiile entuziaste despre cât de mult îi plăcuse scurtul voiaj. Părea că toată mascarada îi producea o mare satisfacție.

— Da, am spus eu posomorât. Ăsta-i omul nostru.

— Pe urmă s-a întâmplat lucrul cel mai straniu. În timp ce ei îi țineau ușa deschisă, s-a oprit din pălăvrăgeală și s-a întors. S-a uitat direct la mine, de parcă ar fi știut tot timpul că eram acolo. Și-a disimulat gestul foarte inteligent, lăsându-și privirea să alunece pe deasupra mulțimii care intra și ieșea prin porțile uriașe, apoi m-a privit iute din nou și a zâmbit.

Mi-am dat seama ce se întâmplase abia când mașina pleca. Se lăsase de bunăvoie escortat în trupul meu bătrân, lăsându-mă pe mine cu această halcă de carne de douăzeci și șase de ani. A ridicat paharul, a mai luat o înghițitură și m-a fixat cu privirea. Poate că schimbarea ar fi fost absolut imposibilă într-un asemenea moment. Pur și simplu, nu-mi dau seama. Dar era limpede că voia trupul acela. Iar eu rămăsesem acolo, lângă clădirea vămii, și eram... eram din nou tânăr! S-a uitat țintă la pahar, deși părea că nu îl vede, apoi s-a uitat din nou la mine. Ca în *Faust*, Lestat. Obținusem tinerețea. Partea stranie era... că nu-mi vândusem sufletul! A rămas într-o tăcere perplexă, clătinând încet din cap, părând pe punctul să povestească din nou. Mă poți ierta că te-am lăsat acolo? Nu exista nici o cale să mă întorc pe vas. Iar James se îndrepta spre închisoare sau, cel puțin, așa credeam.

— Sigur că te iert, David. Știam că așa avea să se întâmple. Noi ne așteptam să fii reținut tu, așa cum fusese el. N-are absolut nici o importanță. Dar ce-ai *făcut* pe urmă? Unde te-ai dus?

— M-am dus în Bridgetown. N-a fost chiar o hotărâre proprie. Un taximetrist negru, arătos, crezând că sunt un pasager în croazieră — ceea ce și eram — mi-a propus un tur al orașului la un preț convenabil. Trăise ani în șir în Anglia. Avea o voce frumoasă. Nici nu știu dacă i-am răspuns. Pur și simplu, am dat din cap și m-am urcat pe locul din spate al mașinuței. M-a purtat ore în șir în jurul insulei. Cred că, de fapt, mă considera un tip tare straniu.

Îmi aduc aminte că am mers printr-un foarte frumos câmp de trestie de zahăr. Spunea că drumeagul fusese construit pentru cai și căruțe. Mi-am zis că, probabil, câmpul arătase la fel și cu două sute de ani în urmă. Lestat ar fi putut să-mi spună dacă era adevărat. Lestat ar fi știut. Pe urmă m-am uitat din nou la mâinile mele. Mi-am mișcat picioarele, mi-am încordat brațele, am făcut tot felul de gesturi; simțeam sănătatea și vigoarea trupului! Am căzut într-o stare de uimire, absolut neatent la vocea sărmanului om, care-mi prezenta peisajele pe care le străbăteam.

În cele din urmă, am ajuns la o grădină botanică. Șoferul cel negru și politicos a parcat mașina și m-a invitat să intru.

Ce conta? Am plătit biletul din banii pe care îi lăsaseși tu atât de generos prin buzunare pentru Hoțul de Trupuri, apoi am vagabondat prin grădină, descoperind curând că mă găseam în unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le văzusem vreodată în lume.

Lestat, totul se derula ca într-un vis deosebit.

Trebuie să mergi cu mine acolo, trebuie să vezi — tu, care iubești insulele astea atât de mult. De fapt, nu mă puteam gândi decât... la tine!

Trebuie să-ți explic ceva. De când ai venit la mine prima oară, niciodată nu m-am uitat în ochii tăi, niciodată nu ți-am ascultat vocea, niciodată nu m-am putut gândi la tine fără să sufăr. Probabil că suferința este legată de faptul că suntem muritori, că ne dăm seama de vârstă și de

limite, de ceea ce nu vom mai avea niciodată. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Da. Te învărteai prin grădina botanică și te gândeai la mine. Și nu mai simțeai nici un fel de suferință.

— Da, a rostit în șoaptă. Nu simțeam suferința. Am așteptat. A tăcut, a băut iar o înghițitură zdravănă de scotch, pe urmă a împins ușor paharul. Trupul înalt și musculos era complet controlat de eleganța spiritului și se mișca reținut, apoi, deodată, am auzit din nou vocea lui măsurată: Trebuie să mergem acolo. Trebuie să stăm pe colina aceea de deasupra mării. Îți amintești zgomotul făcut de cocotieri în Grenada? Foșnetul acela pe care-l scoteau când erau mișcați de vânt? N-ai auzit niciodată muzica pe care ai s-o auzi în grădina din Barbados și, oh, florile acelea sălbătice, nebune! Este Grădina ta Sălbatică — însă supusă, împlânzită, sigură! Am văzut palmieri uriași care păreau să aibă ramurile împletite încă de când ieșeau din tulpină! Și ghearele-racului — o chestie monstruoasă, ceruită; și crinii roșii, oh, trebuie să-i vezi. O să ți se pară foarte frumoși, chiar și în lumina lunii.

Mă gândeam că mi-ar fi plăcut să rămân acolo pentru totdeauna. M-a trezit din visare un autobuz cu turiști. Și, știi? Erau de pe vasul nostru. Erau tipii de pe *QE 2*. A râs vesel și chipul i-a devenit mai frumos decât se poate descrie. Întregul trup îi era zguduit de râs. Oho, am șters-o foarte repede. M-am întors, l-am găsit pe șofer și l-am lăsat să mă ducă pe coasta de vest a insulei, dincolo de hoteluri. Veniseră în vacanță o mulțime de englezi. Lux, singurătate, terenuri de golf. După aceea am dat peste un loc special — un cuib chiar lângă apă, exact cum visam când mă gândeam să plec din Londra și să călătoresc în jurul lumii.

I-am cerut șoferului să mă ducă să arunc o privire. Era o construcție neregulată din stucatură roz, cu o sufragerie încântătoare acoperită, dar deschisă pe toate părțile spre plaja albă. Trebuia să stau să mă gândesc, așa că am hotărât să mă opresc în acest hotel.

I-am plătit șoferului și am închiriat o cameră pe plajă. M-au condus prin grădini ca să ajung acolo și mi-au dat o căsuță mică, cu ușile deschise spre o verandă acoperită a cărei terasă cobora direct pe nisip. Între mine și Caraibe nu erau decât câțiva cocotieri și niște tufe de hibiscus acoperite cu flori roșii, nepământene.

Lestat, începusem să mă întreb dacă nu cumva murisem și toate astea erau mirajul dinaintea căderii definitive a cortinei! Am încuviințat din cap, în semn că înțelegeam. M-am întins în pat și știi ce s-a întâmplat? Am adormit. Mi-am întins trupul ăsta și am adormit.

— Nu-i o minune, am spus, zâmbind.

— Pentru mine este o minune. Chiar este. Cum ți-ar mai fi plăcut și ție cămăruța aceea! Părea o scoică tăcută în bătaia vânturilor. Când m-am trezit, în mijlocul după-amiezii, apa a fost primul lucru pe care l-am văzut.

A urmat un șoc când mi-am dat seama că eram încă în acest trup! Mi-am dat seama că mă temusem tot timpul că James mă va găsi și mă va împinge afară, eu sfârșind prin a vagabonda de colo-colo, invizibil și incapabil să-mi găsesc un fizic care să mă găzduiască. Eram sigur că asta mă aștepta. Chiar mi se întâmpla să mă gândesc că ar putea, pur și simplu, să mi se desfacă legăturile cu trupul.

Dar m-am trezit tot acolo, iar ceasul tău urât arăta că e trecut de ora trei. Am sunat imediat la Londra. Bineînțeles, îl crezuseră pe James când sunase mai devreme și spusese că e David Talbot; a trebuit să ascult cu răbdare ca să pot pune lucrurile cap la cap și să-mi dau seama ce se întâmplase. Avocații noștri se duseseră de îndată la Cunard și obținuseră tot ce trebuia pentru el, iar acum era în drum spre Statele Unite. Cei de la confrerie credeau că sunasem de la Park Central din Miami Beach, ca să le spun că ajunseseam cu bine și că promisem fondurile pe care mi le viraseră

de urgență.

— Ar fi trebuit să știm că se va gândi la asta.

— O, da, și ce sumă! Iar ei o expediaseră imediat, pentru că David Talbot încă este superiorul general. Ei bine, am ascultat cu răbdare, așa cum ți-am spus, apoi am cerut să vorbesc cu asistentul meu de încredere, spunându-i — mai mult sau mai puțin — ce se întâmplase de fapt. Un om care arăta exact ca mine și putea să-mi imite foarte bine vocea se dăduse drept David Talbot. Monstrul era chiar Raglan James, dar, dacă avea să mai sune, nu trebuia să-l lase să știe că fuseseră puși la curent, ci să pretindă că vor face tot ce li se va cere.

Nu cred că mai există pe lume vreo organizație care să ia în considerare și să accepte o asemenea poveste, chiar dacă e rostită de superiorul general. Dar, de fapt, e mai simplu decât și-ar închipui cineva. Există o mulțime de amănunte pe care le știm numai eu și asistentul meu. Identificarea nu-i chiar așa o problemă. Și, bineînțeles, nu i-am spus că mă ascundeam în trupul unui bărbat de douăzeci și șase de ani.

I-am spus însă că aveam nevoie imediat de un nou pașaport. Nu intenționez să încerc să plec din Barbados cu numele Sheridan Blackwood imprimat sub fotografia mea. L-am instruit pe asistent să-l caute în Mexico City pe bunul și bătrânul Jake, care ar fi fost cu siguranță în măsură să-mi furnizeze numele persoanei din Bridgetown în stare să rezolve chiar în după-amiaza acelei zile toate cele necesare. Și pe urmă, aveam și eu nevoie de niște bani.

Eram gata să închid, când asistentul mi-a spus că impostorul lăsase un mesaj pentru Lestat de Lioncourt — că trebuia să se întâlnească la Park Central în Miami cât de curând posibil. Impostorul spusese că Lestat de Lioncourt avea să sune în mod cert și să ceară mesajul. Și că trebuia neapărat să fie transmis. S-a întrerupt iar și a oftat. Știu că ar fi trebuit să plec la Miami. Ar fi trebuit să te avertizez că Hoțul de Trupuri era acolo. Dar la auzul acestei vești ceva s-a petrecut înăuntrul meu. Îmi dădeam seama că puteam ajunge la Park Central și mă puteam confrunta cu Hoțul de Trupuri, poate chiar înaintea ta, dacă aș fi plecat chiar atunci.

— Și nu voiai s-o faci.

— Nu, nu voiam.

— David, este absolut de înțeles.

— Este?

— Îl întrebi pe un diavol ca mine?

A zâmbit slab. Apoi a clătinat din cap înainte de a continua:

— Am petrecut în Barbados noaptea și jumătate din ziua de azi.

Pașaportul era gata de ieri, la timp ca să mai prind ultimul zbor spre Miami. Dar n-am plecat. Am rămas în hotelul acela minunat de lângă mare, am cînat acolo, am hoinărit prin Bridgetown. N-am plecat decât azi la prânz.

— Ți spun că te înțeleg.

— Da? Dar dacă hoțul te asalta din nou?

— Imposibil. Știm amândoi că, dacă ar fi putut reuși cu forța, ar fi făcut-o de prima oară. Încetează să te mai chinui singur, David. Nici eu n-am venit ieri noapte, deși știam că s-ar putea să ai nevoie de mine. Am fost la Gretchen. Am ridicat din umeri. Nu-ți mai face probleme pentru lucruri care nu contează. Știi ce contează. Ce i se întâmplă chiar acum fostului tău trup. L-am trimis la moarte. N-ai înțeles cu adevărat ce s-a întâmplat. Crezi că ai înțeles, dar eu îmi dau seama că nu. Ești încă buimăcit.

Cuvintele mele l-au lovit în plin.

Mi se rupea inima văzându-i suferința din ochi, văzându-l înnegurându-se, văzând trăsăturile nefericirii pe chipul lui netulburat. Dar

combinația dintre un suflet de douăzeci de ani și un trup tânăr era atât de minunată și de fermecătoare, încât ședeam acolo și mă uitam, pur și simplu, la el, amintindu-mi vag de felul în care se uitase el la mine la New Orleans și de cât de nerăbdător devenisem eu cu el.

— Trebuie să mă duc acolo, Lestat. La spitalul acela. Trebuie să văd ce s-a întâmplat.

— Am să mă duc eu. Poți să vii cu mine. Dar voi intra numai eu în camera de spital. Unde este telefonul? Trebuie să sun la Park Central și să aflu unde l-au dus pe domnul Talbot! Probabil că mă caută. Incidentul s-a petrecut la mine în cameră. Sau poate că ar fi mai simplu să sun la spital.

— Nu! S-a întins și mi-a atins mâna. Nu suna. Trebuie să mergem acolo. Trebuie... să vedem... noi înșine. Eu trebuie să văd. Am o presimțire.

— Și eu, am spus.

Dar era mai mult decât o presimțire. Îl văzusem în minte pe bătrânul cu păr cenușiu murind în spasme tăcute într-un pat pătat de sânge.

28

ERA un spital mare unde erau aduse toate urgențele și, în ciuda orei târzii din noapte, ambulanțele se înghesuiau la intrare, în timp ce doctori îmbrăcați în alb trudeau cu cazurile de accidente rutiere, de atacuri de inimă, cu rănilor de cuțit sau de pistol.

David Talbot fusese dus departe de luminile strălucitoare și de zgomotul neconținut, într-o incintă de la etaj cunoscută sub numele de Terapie Intensivă.

— Rămâi aici, i-am spus hotărât lui David, arătându-i un salonaș de așteptare cu mobilier modern mohorât și cu o grămadă de reviste ponosite împrăștiate peste tot. Să nu te miști din locul ăsta.

Coridorul lat era absolut liniștit. M-am îndreptat către capătul îndepărtat.

M-am întors peste o clipă. David stătea și se uita în gol, picior peste picior, cu brațele din nou încrucișate la piept.

A ridicat în cele din urmă privirea, ca și cum s-ar fi trezit din vis.

Am început iarăși să tremur din tot trupul, incontrollabil aproape; liniștea de pe chipul lui îmi înrăutățea și mai tare înspăimântătoarele muștrări de cuget.

— David Talbot a murit, am șoptit, încercând să fac cuvintele să sune clar. A murit acum o jumătate de oră.

Nu a reacționat în nici un fel. Era ca și cum n-aș fi spus nimic. Singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost: Am hotărât eu pentru tine! Așa am făcut. L-am adus pe Hoțul de Trupuri în lumea ta, deși tu mă avertizaseși împotriva lui. Tot eu am fost cel care am doborât celălalt trup! Dumnezeu știe cum o să te simți când o să-ți dai seama ce s-a întâmplat. Deocamdată nu înțelegi cu adevărat.

S-a ridicat încet în picioare.

— Oh, ba da, înțeleg, a zis, cu voce stăpânită. A venit lângă mine și m-a luat pe după umeri; se comporta într-un totu de parcă ar fi fost cel de pe vremuri, și când mă uitam la el mi se părea că văd două ființe contopite într-una singură. E *Faust*, iubite prieten, a adăugat. Și tu nu ai fost Mefisto. Ai fost doar Lestat care a reacționat la mânie. Dar acum s-a terminat!

S-a tras un pas mai în spate și arăta din nou în felul acela uluitor; fața lui își pierduse dintr-o dată orice urmă de tristețe. Era cufundat în gânduri, izolat, departe de mine care tremuram, încercând să-mi redobândesc controlul, încercând să cred că se întâmplase așa cum voia el.

Apoi l-am văzut din perspectiva lui. Cum ar fi putut să nu vrea să fie așa? Dar am mai înțeles ceva. Îl pierdusem pentru totdeauna. Niciodată nu avea să mai consimtă să vină cu mine. Minunea ce se înfăptuise înlătura și cea mai mică șansă. Cum ar fi putut să fie altfel? Simțeam că-l înțeleg profund. Mi-am amintit din nou de Gretchen și de expresia de pe chipul ei. Pentru o scurtă clipă am fost din nou în cameră cu falsul David, iar el se uita la mine cu ochii lui frumoși și-mi spunea că dorește Darul Întunecat.

M-a străbătut un fior de durere, apoi suferința a crescut, a devenit mai puternică, de parcă trupul meu ar fi ars într-un foc teribil și total.

N-am spus nimic. M-am uitat la urâtele lumini fluorescente încastrate în tavan; m-am uitat la mobila fără rost, pătată și cu husele uzate; la revistele ferfenițite cu copilași râzând cu gura până la urechi pe coperti. M-am uitat la el. Suferința se transforma încet într-o durere surdă. Așteptam. N-aș fi fost în stare sub nici un motiv să scot vreo vorbă, nu în clipa aceea.

După o lungă meditație tăcută părea să se trezească din vrajă. Grația felină a mișcărilor lui mi-a sărit din nou în ochi. A murmurat că trebuia să vadă trupul. Era sigur că se putea.

Am încuviințat.

A căutat în buzunar și a scos un mic pașaport britanic – falsul obținut în Barbados, fără îndoială — pe care l-a privit de parcă ar fi încercat să pătrundă un mister mic, dar foarte important. Pe urmă mi l-a întins mie. Nu-mi dădeam seama de ce. Am văzut chipul tânăr și frumos, așa cum îl știam; ce-ar fi trebuit să remarc oare la fotografie? Dar era evident că voia să mă uit și eu, așa că am făcut-o; am zărit, dedesubt, numele — vechiul lui nume sub noua lui înfățișare.

David Talbot.

Își folosea vechiul nume pe documentul fals, ca și când...

— Da, a spus, ca și când aș fi știut că nu voi mai fi niciodată fostul David Talbot.

Decedatul domn Talbot nu fusese încă dus la morgă, căci un prieten drag de-al lui — pe nume Aaron Lightner — avea să sosească foarte curând la New Orleans, cu o cursă charter.

Cadavrul zăcea într-o mică încăpere imaculată. Un bătrân cu păr bogat, cenușiu, parcă dormind, cu capul mare înfundat în pernă și cu mâinile pe lângă el. Obrajii însă se scofâlciseră puțin, alungind fața, și, în lumina galbenă a veiozei, nasul părea mai ascuțit decât fusese în realitate și tare de parcă ar fi fost de os, nu din cartilagiu.

Dezbrăcaseră cadavrul de costumul alb de in, îl spălaseră, îl bărbieriseră și îl îmbrăcaseră într-un simplu halat alb de bumbac. Deasupra lui întinseseră cuverturile; marginea albăstruie a cearșafului era scoasă pe deasupra păturii și întinsă bine pe piept. Pleoapele deveniseră flasce și se muiaseră. Iar simțurile ascuțite ale unui vampir puteau deja percepe mirosul morții.

Dar David n-avea de unde ști, n-avea cum simți mirosul.

Stătea lângă marginea patului și se uita la trup, la propria lui față liniștită, îngălbenită ușor, urma bărbii ce arăta cumva neîngrijită și murdară. A atins cu mână nesigură propriul lui păr cenușiu, lăsând degetele să zăbovească pe șuvițele cărlionțate de lângă urechea dreaptă. Apoi s-a îndepărtat și a rămas liniștit, uitându-se, ca și cum ar fi fost la o înmormântare și și-ar fi prezentat condoleanțele.

— E mort, a murmurat. Mort cu adevărat.

A oftat adânc și ochii i s-au întors spre tavan, apoi spre pereții cămăruței, peste fereastra cu obloanele trase și peste linoleumul de pe podea.

— Nu simt nici un semn de viață, în el sau în jurul lui, a spus, cu vocea

la fel de scăzută.

— Nu. Nu mai există nimic, am confirmat eu. Procesul de descompunere deja a început.

— Credeam că o să fie aici în încăpere, a șoptit. Ca un firicel de fum. Eram aproape sigur că o să-l simt lângă mine, încercând să se întoarcă.

— Poate că este, am spus. Poate că nu-i în stare să o facă. Ce îngrozitor trebuie să fie pentru el.

— Nu, a zis. Aici nu e nimeni.

Pe urmă s-a uitat fix la fostul lui trup, de parcă n-ar fi fost în stare să-și desprindă privirea de pe el.

Au trecut câteva minute. L-am urmărit chipul vag tensionat, pielea copleșită de expresia emoției, felul în care s-a netezit din nou după aceea. Se resemnase? Era la fel de aproape de mine cum fusese mereu, și totuși, părea profund pierdut în noul lui trup, chiar dacă sufletul îi strălucea de lumină.

A oftat iar, s-a tras înapoi, apoi am ieșit amândoi din încăpere. Stăteam acum împreună în coridorul bej, sub luminile fluorescente, galbene și macabre. Dincolo de fereastra cu jaluzele negre, Miami strălucea; un zumzet surd urca dinspre autostrada din apropiere; luminile cascadei de mașini alunecau pe lângă drum, urcau pe picioarele groase de beton și apoi se îndepărtau.

— Cred că-ți dai seama că ai pierdut conacul Talbot, am spus. Îi aparținea omului de colo.

— Da. M-am gândit și eu, a răspuns indiferent. Sunt genul de englez căruia i se potrivește. Și când te gândești că va reveni cine știe cărui verișor plicticos, dornic să-l scoată imediat la vânzare.

— Îl voi răscumpăra eu pentru tine.

— Ar putea s-o facă Ordinul. Sunt beneficiarii testamentului meu pentru cea mai mare parte a averii.

— Nu fi atât de sigur că o vor face. S-ar putea ca nici măcar Talamasca să nu fie pregătită pentru așa ceva! Și pe urmă, oamenii devin fiare când e vorba despre bani. Sună-l pe agentul meu din Paris. Am să-i las instrucțiuni să-ți dea absolut tot ce ai nevoie. Voi avea grijă să-ți recuperezi întreaga avere, în special casa. Poți dispune de tot ce am.

A părut oarecum surprins, apoi profund mișcat.

Nu puteam să nu mă minunez. Oare *eu* arătasem vreo clipă atât de în largul meu în trupul acesta cu membre lungi? Sigur, mișcările mele erau mai impulsive, poate chiar puțin violente. Forța mă făcea să fiu oarecum neglijent. El părea, în schimb, să fi preluat controlul asupra fiecărui mușchi, al fiecărui os.

L-am revăzut în minte pe fostul David, hălăduind pe străduțele pavate cu piatră din Amsterdam și ferindu-se de bicicliștii care vâjâiau în jurul lui. Avusese aceeași siguranță în mișcări și pe vremea aceea.

— Lestat, nu ești răspunzător pentru mine, a spus. Nu tu ai provocat lucrurile care s-au întâmplat.

M-am simțit dintr-o dată mizerabil. Dar erau niște cuvinte ce trebuia spuse, nu-i așa?

— David, am început eu să vorbesc, încercând să nu-mi arăt amărăciunea. N-aș fi reușit să-l înving dacă n-ai fi fost tu. La New Orleans ți-am spus că, dacă mă ajuți să-mi recapăt trupul, voi fi sclavul tău pentru vecie. Și m-ai ajutat. Vocea îmi tremura. O uram. Dar de ce să nu spun totul acum? De ce să prelungesc suferința? Bineînțeles, știu că te-am pierdut pentru totdeauna, David. Acum știu că nu vei mai primi niciodată de la mine Darul Întunecat.

— De ce spui că m-ai pierdut, Lestat, a zis cu voce rugătoare. De ce trebuie să mor ca să te iubesc? A strâns buzele, încercând să își

stăpânească valul de emoție. De ce-i nevoie de un asemenea preț, mai ales acum, când sunt mai viu decât oricând? Dumnezeu, sunt sigur că înțelegi însemnătatea celor ce s-au petrecut! Am renăscut. A pus o mână pe umărul meu, încercând să strângă cu degetele trupul străin care abia îl simțea sau, mai degrabă, care îl simțea într-un fel atât de diferit, pe care n-avea să-l cunoască niciodată. Te iubesc, prietene, a spus, cu aceeași șoaptă arzătoare. Te rog, nu mă părăsi. Toate acestea ne-au apropiat foarte mult.

— Ba nu, David. Nu ne-au apropiat. În zilele din urmă am fost apropiați pentru că am fost amândoi muritori. Vedeam același soare și același amurg, simțeam sub picioare aceeași atracție a pământului. Am băut împreună și am frânt împreună pâinea. Am fi putut chiar să facem dragoste, dacă ai fi fost de acord. Dar totul s-a schimbat. Ți-ai redobândit tinerețea, da, și trăiești în toată uimirea aceea amețitoare care însoțește o minune. Dar eu tot mai văd moartea când mă uit la tine, David. Văd pe cineva care se plimbă prin lumina soarelui cu moartea pe umeri. Acum știu că nu pot fi tovarășul tău, iar tu nu poți fi tovarășul meu. Pur și simplu, sufăr prea mult.

A lăsat capul în jos, luptându-se curajos, în tăcere, să se stăpânească.

— Nu mă părăsi încă, a șoptit. Cine altul, în toată lumea, poate să mă înțeleagă?

M-am gândit brusc că aş putea să încerc să-l conving. *David, dă-ți seama, nemurirea înseamnă înfățișarea aceasta frumoasă și tânără.* Voiam să-i vorbesc despre toate locurile în care am putea merge, nemuritori amândoi, despre minunile pe care le-am putea vedea. Voiam să-i descriu templul întunecat, descoperit de mine în adâncurile pădurii tropicale, să-i spun cum fusese zumzetul junglei, lipsa de frică, faptul că vederea putea pătrunde în colțurile cele mai întunecate...

Oh, toate aceste lucruri amenințau să țâșnească din inima mea într-un șuvoi de vorbe, iar eu mă străduiam să-mi ascund gândurile și sentimentele. Da, ești din nou tânăr, și ai putea să fii tânăr pentru totdeauna. Ai cel mai minunat vehicul creat vreodată ca să călătorești în întunecime; e ca și cum spiritele negre ți-ar fi dat acest trup tocmai ca să te pregătească! Înțelepciunea și frumusețea îți aparțin deopotrivă. Ești vrăjit de zeii noștri. Haide, vino cu mine, acum.

Dar n-am scos o vorbă. N-am încercat să-l conving. Ședeam tăcut pe coridor și respiram mirosul de sânge pe care îl răspândea, mirosul pe care îl răspândesc toți muritorii, totuși, diferit la fiecare dintre ei. Cât de mult mă amețea noua lui vitalitate, căldura, bătaile inimii pe care le auzeam, de parcă trupul însuși mi-ar fi vorbit — într-un fel în care eu nu-i puteam răspunde.

În cafeneaua aceea din New Orleans recepționasem același miros ascuțit al vieții, totuși, *nu* același. Nu, deloc același.

Trebuia să încetez. Am făcut-o. Mi-am impus tăcerea arțăgoasă a unui om obișnuit. I-am evitat privirea. Nu mai voiam să aud scuze, cuvinte imperfecte.

— Ne vom revedea curând, am spus. Știu că vei avea nevoie de mine. Când groaza și misterul lucrurilor va cântări prea mult, vei avea nevoie de singurul tău martor. Am să vin. Dar lasă-mi timp. Și ține minte. Sună-l pe omul meu din Paris. Nu te bizui pe Talamasca. Nu vrei să le dedici și această viață, nu-i așa?

M-am întors să plec și am auzit zgomotul îndepărtat al ușilor de la lift. Sosise prietenul lui, un omuleț scund, cu părul alb, îmbrăcat la fel cum se îmbrăca adesea David, în costume elegante, de modă veche, cu vestă. Venea spre noi vioi și părea tare îngrijorat, apoi i-am văzut ochii fixându-se asupra mea și încetinind pasul.

M-am grăbit să plec, făcând abstracție de faptul neliniștitor că omul mă cunoștea, știa cine și ce eram. Cu atât mai bine, mi-am spus, așa o să-l creadă mai ușor pe David când o să-i povestească strania pățanie.

Noaptea mă aștepta, ca întotdeauna. Dar setea nu mai aștepta. Am stat un moment, cu capul pe spate, cu ochii închiși, cu gura deschisă, simțind setea și viind să urlu ca o fiară flămândă. Da, nimic nu e ca sângele, când nu ți-a mai rămas nimic. Când lumea pare goală și fără inimă, iar eu însumi mă simt pierdut. Moarte, dă-mi-l înapoi pe prietenul meu și sângele ce se zbate în el. Sunt Vampirul Lestat. Mi-e sete și, în noaptea aceasta, mai mult ca oricând, n-am să mă dezic.

Am văzut însă străzile lăturalnice murdare, unde-mi căutam victimele printre criminali, așa cum îmi plăcea, și am știut că frumosul oraș Miami nu-mi mai aparține. Cel puțin, pentru o vreme.

Încă mai păstram în amintire cămăruța frumoasă de la Park Central, cu ferestrele ei deschise către mare, și pe falsul David cerându-mi Darul Întunecat! Și pe Gretchen. M-aș putea oare gândi la clipele acelea fără să-mi amintesc de Gretchen și de povestea ei, pe care o relatam bărbatului pe care-l credeam David, înainte să urcăm în cameră și inima să-mi bubue în piept, iar eu spunându-mi: „În sfârșit! În sfârșit!”

Plin de amărăciune, golit, furios, nu-mi mai doream să revăd niciodată frumoasele hoteluri de pe South Beach.

II

ÎNAPOI LA PROPRIA NATURĂ

29

DUPĂ două zile m-am întors la New Orleans. Vagabondasem printre insulițele și recifele din Florida și prin niște orașele pitorești din sud și mă plimbasem ceasuri în șir pe plajă, șerpuindu-mi prin nisip degetele de la picioare.

În cele din urmă, am luat-o spre casă; vremea rece fusese alungată de vânt. Aerul era din nou îmbălsămat — New Orleans, orașul meu — iar cerul de deasupra norilor muiți de vânt era înalt și strălucitor.

M-am dus imediat la bătrâna mea chiriașă și am întrebat de Mojo, care dormea în curtea din dos, căci în apartament i se păruse prea cald. Nu a lătrat când am intrat în curticică. Sunetul vocii mele l-a făcut să mă recunoască. Imediat ce i-am spus pe nume era din nou al meu.

A venit iute la mine și și-a pus labelle grele și moi pe umerii mei, lingându-mi fața cu limba lui mare și roz. L-am mirosit, l-am sărutat, mi-am îngropat nasul în blana lui lucioasă, cenușie. Îl vedeam din nou așa cum apăruse în prima noapte în Georgetown — îi vedeam vitalitatea și dragălășenia.

Oare mai arătase vreodată o fiară înspăimântătoare atât de liniștită, de plină de afecțiune? Părea o combinație minunată. Am îngenucheat pe lespezile vechi și m-am încăierat cu el, rostogolindu-l pe spate și îngropându-mi capul în blana mare de pe pieptul lui. A lătrat mărunț, a schelălăit și a scos toate sunetele acelea înalte pe care le păstrează un câine pentru stăpânul pe care îl iubește. Și cât de mult îl iubeam și eu!

Chiriașa mea ne privea din ușa bucătăriei și era gata să plângă pentru că trebuia să-l lase să plece. Am făcut iarăși un târg. Urma ca ea să aibă

grijă de el, dar eu puteam veni în grădină oricând doream. Era nemaipomenit. Căci n-ar fi fost drept să mă aștept să doarmă cu mine într-o criptă, nici nu aveam nevoie de un astfel de paznic, nu-i așa? Chiar dacă imaginea mi se părea uneori grozavă.

Am sărutat-o tandru pe femeie — repede, înainte să-și dea seama că ședea lângă un demon — și pe urmă am plecat împreună cu Mojo să ne plimbăm pe străduțele înguste ale cartierului franțuzesc; râdeam în sinea mea de felul cum muritorii se uitau la câine, ferindu-se de el aproape îngroziți, când, ha, ha, ghiciți de cine ar fi trebuit să le fie frică?

Următoarea oprire a fost în Rue Royale, acolo unde petrecusem — împreună cu Claudia și Louis — acei minunați, luminoși cincizeci de ani de existență pământească, în prima jumătate a secolului trecut. Locul era aproape o ruină, așa cum am mai spus.

Chemasem un tânăr cu care urma să mă întâlnesc acolo, un tip deștept, cu reputația că era în stare să transforme case pustii în palate, și am luat-o pe scări, conducându-l la casa ruinată.

— Vreau ca totul să fie din nou cum era acum o sută de ani, i-am spus. Dar ai grijă, nimic american, nimic englezesc, nimic victorian. Vreau să fie în întregime franțuzesc.

L-am condus, bine dispus, din cameră în cameră, în timp ce el nota grăbit într-un carnetel, abia reușind să vadă în întuneric, ceea ce îi dictam eu. Îi spuneam ce tapet mi-ar plăcea aici, ce nuanță aș vrea să fie ușa asta, ce fel de fotoliu s-ar potrivi în colț, ce gen de covor indian sau persan trebuia cumpărat pentru podeaua de aici sau de dincolo.

Cât de bine îmi aminteam!

L-am avertizat mereu să scrie tot ce spuneam.

— Trebuie să cauți un vas grecesc, nu, nu o reproducere, și trebuie să fie atât de înalt și să aibă pe el figuri de dansatori. Ah, nu o odă de Keats inspirase oare odinioară o asemenea achiziție? Unde dispăruse vasul? Uite și căminul, asta nu e polița originală. Trebuie să găsești una de marmură albă, cu ornamente uite-așa, și arcuită deasupra grătarului. Iar căminele de aici trebuie reparate. Trebuie să poată arde cărbune. Imediat ce termini am să mă mut aici. Așa că grăbește-te. Ah, și mai ai grijă de ceva. Tot ce găsești în ruinele astea — ascuns poate în ziduri — trebuie să-mi aduci mie.

Cât era de plăcut să stai sub plafoanele acelea înalte, ce plăcere trebuie să fi fost să vezi restaurat iarăși mulajul fărâmicios. Mă simțeam liber și liniștit. Trecutul era și nu era acolo. Nu mai șopteau fantomele prin colțuri, dacă o făcuseră vreodată.

L-am descris cu răbdare ce fel de candelabre doream; când nu găseam denumirea potrivită, îi descriam în cuvinte ceea ce avusesem pe vremuri. Ici și colo voiam lămpi cu ulei, deși, bineînțeles, totul trebuia să fie electrificat; ecranele televizoarelor trebuia ascunse în scrinuri frumoase, ca să nu strice efectul. Și acolo un dulap pentru casetele mele video și pentru discurile laser, și din nou ar trebui să găsim ceva potrivit — poate că soluția ar fi o piesă orientală pictată. Și nu uita să ascunzi telefoanele.

— Și un fax! Am nevoie și de una dintre minunile acelea! Tot ferită vederii, desigur. Poți să concepi încăperea ca pe un birou, numai ai grijă să o faci frumoasă și plină de grație. Să nu se vadă decât alamă lustruită, lână fină, lemn șlefuit, mătase și dantelă. Iar în dormitor vreau o pictură murală. Haide, vino să-ți arăt. Uite, vezi tapetul? Aceea e pictura. Adu un fotograf, pozează-l cu centimetru și pe urmă începe să-l restaurezi. Lucrează cu grijă, dar cât poți de repede.

Până la urmă, am terminat cu interiorul cel puturos. Era momentul să discutăm despre curtea din spate și fântânile ei sparte, despre vechea bucătărie ce trebuia refăcută. Voiam bougainvillaea și vișă — cât de mult

îmi plăcea vița! — și tufe uriașe de hibiscus — da, tocmai văzusem această floare minunată, în Caraibe, și regina nopții, bineînțeles. Și mai voiam bananieri. Ah, zidurile cele vechi se prăbușesc. Întărește-le. Susține-le. Pe veranda din spate vreau ferigi, tot felul de ferigi gingașe. Vremea se încălzește din nou, nu-i așa? O să le meargă bine.

Acum din nou sus, prin casa ca o peșteră, până la veranda din față.

Am dat în lături ușile cu canaturi din sticlă și am ieșit afară pe scândurile putrede. Grilajul vechi de fier nu era chiar atât de ruginit. Dar, firește, acoperișul trebuia refăcut. Curând însă aveam să stau acolo, ca pe vremuri, uitându-mă la trecătorii de pe cealaltă parte a străzii.

Cititorii credincioși și zeloși ai cărților mele m-ar putea, desigur, recunoaște. Iar cititorii memoriilor lui Louis, veniți să caute locul în care am trăit, ar recunoaște cu siguranță casa.

Nu contează. Au crezut ce-au citit, dar e un lucru puțin diferit de credință. Și ce înseamnă oare un tânăr blond, zâmbind de la înălțimea balconului, cu brațele sprijinite de balustradă? Nu i-am atacat niciodată pe tipii aceia drăguți și inocenți — chiar și atunci când se întorceau spre mine și strigau: „Uite-l pe Lestat!" (Asta mi s-a întâmplat, cititorule, în Jackson Square, și nu numai o dată.)

— Trebuie să te grăbești, i-am spus tânărului, care continua să noteze, să măsoare, să murmure pentru sine nume de culori și de materiale, iar din când în când tresărea descoperindu-l pe Mojo lângă el, în fața lui, încurcându-i-se printre picioare. Vreau să fie gata înainte de sosirea verii.

Când ne-am despărțit, fremăta. Am rămas în urma lui în vechea casă, cu Mojo alături, singur.

Podul. Pe vremuri nu mergeam acolo niciodată. În veranda din spate era ascunsă o scară, chiar dincolo de salonul în care odinioară Claudia îmi spintecase pielea albă cu cuțitul strălucitor. M-am dus acolo și m-am cățărat în cămăruțele scunde de sub acoperișul înclinat. Era destul de înalt cât să permită să încapă un om înalt de șase picioare, iar lucarnele lăsau să intre lumina din stradă.

„Aici ar trebui să-mi fac bârlogul, m-am gândit, într-un sarcofag simplu, fără zorzoane, cu un capac pe care să nu-l poată clinti nici un muritor." Era destul de ușor să construiesc o cămăruță chiar sub coama casei, prevăzută cu uși groase de bronz pe care le-aș fi proiectat chiar eu. Când mă voi scula, voi coborî în casă și o voi găsi, așa cum fusese în deceniile acelea minunate, dotată în plus cu toate minunile tehnice pe care le cerusem. Trecutul nu va fi recuperat. Trecutul va fi, pur și simplu, eclipsat.

„Nu-i așa, Claudia?" am șoptit, stând în salonul din spate. Nu mi-a răspuns nimeni. Nici un fel de sunet de harpă și nici un cântec de canar în colivie. Dar urma să am din nou păsări cântătoare, multe păsări cântătoare, iar casa avea să fie plină de muzica bogată și impetuoasă a lui Haydn sau Mozart.

Oh, draga mea, dacă ai fi aici!

Sufletul meu întunecat e din nou fericit, căci nu știe cum să fie mult timp altfel, iar suferința e o mare neagră în care m-aș îneca dacă n-aș ști cum să fac să-mi țin barca la suprafață, îndreptând-o cu mână sigură către un soare care nu are să se înalțe niciodată.

Trecuse de miezul nopții; orășelul zumzăia încet în jurul meu, un cor de voci amestecate, laolaltă cu țăcănitul trenurilor din depărtare, cu şuieratul sirenelor pe fluviu, cu uruitul circulației de pe Rue Esplanade.

M-am întors în vechiul salon și m-am uitat la petele palide de lumină aruncate de geamurile ușilor. M-am întins pe lemnul gol; Mojo a venit lângă mine și am adormit.

N-am visat-o pe ea. Atunci de ce plângeam încetișor când a venit, în sfârșit, vremea să caut siguranța criptei mele? Și unde era Louis,

trădătorul și încăpățânatul Louis? Sufeream.

Ah, dar avea să fie și mai rău, mi-i așa, când în curând aveam să-l văd...

Mi-am dat seama că Mojo linge lacrimile de sânge de pe obrajii mei și am tresărit.

— Nu. Nu trebuie să faci asta niciodată! am spus, închizându-i gura cu mâna. Nu trebuie să atingi niciodată sângele acesta. E un sânge rău.

Tremuram tare. El m-a ascultat imediat, retrăgându-se de lângă mine în felul lui leneș și plin de demnitate.

Cât de demonici îi păreau ochii în timp ce se uita la mine! Ce decepționat era! L-am sărutat din nou, în locul cel mai sensibil al fetei lui îmblănite, chiar sub ochi.

M-am gândit din nou la Louis și durerea m-a izbit de parcă unul dintre strămoși m-ar fi lovit chiar în piept.

Emoțiile mele erau atât de rele și atât de scăpate de sub control, încât m-am speriat și pentru o clipă n-am simțit nimic decât suferința.

Cu ochii minții, i-am văzut pe ceilalți. Le-am adus chipurile la suprafață, de parcă aș fi fost vrăjitorul din Endor aplecat deasupra cazanului și invocând imaginile morții.

Maharet și Mekare, gemenele roșcovane, le-am văzut împreună. Erau cele mai bătrâne dintre noi și probabil că nici măcar nu știuseră de problema mea, atât ajunseseră de izolate în vârsta lor înaintată și în înțelepciune, atât de cufundate în inevitabilele lor preocupări veșnice. Apoi mi i-am imaginat pe Eric, Mael și Khayman al căror interes în legătură cu mine era atât de scăzut, încât refuzaseră cu bună știință să-mi sară în ajutor. Nu-mi fuseseră tovarăși niciodată. Ce-mi păsa mie de ei? Pe urmă am văzut-o pe Gabrielle, iubita mea mamă, care, cu siguranță, n-avusese de unde să știe în ce primejdie teribilă mă aflasem; fără îndoială că vagabonda pe vreun continent îndepărtat, o zeiță zdrențăroasă, comunicând numai cu cele neînsuflețite, cum făcuse întotdeauna. Nici măcar nu știam dacă se mai hrănește cu oameni; îmi aminteam vag că-mi descrisese îmbrățișarea unor fiare ale pădurii. Oare înnebunise mama mea, acolo unde se dusesese? Nu credeam asta. Era cert că încă mai exista. Dar n-aveam nici o îndoială că n-aș putea da de ea.

Următoarea la care m-am gândit a fost Pandora. Pandora, iubita lui Marius, putea să fi pierit de multă vreme. Marius o crease pe vremea romanilor; ultima oară când o văzusem, era pe culmile disperării. Cu ani în urmă dispăruse, fără să lase o vorbă, din ultimul nostru sălaș de pe Insula Noptii. Fusesse printre primii care pleaseră.

Cât despre Santino, italianul, nu mai știam aproape nimic. Nici nu așteptam nimic de la el. Era tânăr. Probabil că urletele mele nici nu ajunseseră până la el. Și chiar de-ar fi ajuns, de ce le-ar fi ascultat?

Apoi mi l-am adus în fața ochilor pe Armand. Armând, vechiul meu prieten și dușman. Vechiul meu adversar și tovarăș. Armand, copilul angelic care crease Insula Noptii, ultimul nostru cămin.

Unde era Armand? Oare mă lăsase și el cu bună știință în voia sorții? De ce nu?

După aceea am revenit la Marius, marele maestru, cel care îl crease în iubire pe Armand, în urmă cu mai multe secole; Marius, pentru care cercetasem atâtea decenii; Marius, adevăratul copil al celor două milenii, care mă condusese în adâncurile istoriei noastre fără sens și mă poftise să mă închin la mormântul Celor Care Trebuie Păziți.

Cei Care Trebuie Păziți. Morți și dispăruți, ca și Claudia. Căci și regii și reginele din rândul nostru pot să piară, la fel ca orice copil.

Dar eu nu. Eu sunt aici. Eu sunt puternic.

Marius, ca și Louis, știuse de suferința mea! Știuse și refuzase să mă

ajute.

Furia a crescut în mine, a devenit periculoasă. Oare Louis se învârtea pe una dintre străzile din jur? Mi-am încleștat pumnii, luptându-mă cu mânia, încercând să-i înving exteriorizarea inevitabilă și neajutorată.

Marius, mi-ai întors spatele. De fapt, n-a fost nici o surpriză. Tu ai fost întotdeauna profesorul, părintele, preotul. Nu te disprețuiesc. Dar Louis! Louis al meu, ție nu ți-am refuzat niciodată nimic! Și tu m-ai respins!

Știam că nu mai puteam rămâne aici. N-aș fi putut să mă stăpânesc, dacă aș fi dat ochii cu el. Nu încă.

Un ceas înaintea zorilor l-am dus pe Mojo înapoi în grădinița lui, l-am sărutat de bun rămas, apoi m-am îndreptat repede spre mahalalele orașului, prin Faubourg Marigni. Într-un târziu am ajuns la mlaștini și am ridicat brațele spre stele, care înotau atât de strălucitor dincolo de nori, și m-am ridicat sus, mai sus, tot mai sus, până ce m-am pierdut în cântecul vântului și am dat de curenții mai slabi, iar bucuria pe care o încercam, simțindu-mi însușirile, îmi umplea în întregime sufletul.

30

TRECUSE o săptămână întreagă de când călătoream prin lume. Mai întâi, mă dusesem în înzăpezitul Georgetown și o găsisem pe tână fragilă și patetică pe care, în chip de muritor, o violasem în felul acela de neiertat. Se uita la mine ca la o pasăre exotică, străduindu-se să vadă mai bine în întunericul mirositor din restaurantul pentru muritori, nevrând să admită că întâlnirea aceea cu „prietenul meu francez” avusese vreodată loc. A rămas însă buimacă atunci când i-am vârât în mână un rozariu antic făcut din smaralde și diamante.

— Poți să-l vinzi, dacă vrei, chérie, am spus. El voia ca tu să-l folosești în orice scop dorești. Dar mai spune-mi un lucru. Ești însărcinată?

A clătinat din cap și a șoptit „nu”. Aș fi vrut s-o sărut, mi se părea din nou frumoasă. Dar nu îndrăzneam să risc. Nu numai din cauză că s-ar fi speriat, ci pentru că dorința de a o ucide era aproape copleșitoare. Un fel de instinct masculin sălbatic mă făcea să vreau s-o am acum, pur și simplu, pentru că o avusesem în alt fel înainte.

După câteva ceasuri am plecat din Lumea Nouă și am hoinărit noapte de noapte, vânând în mahalalele agitate ale Asiei — la Bangkok, Hong Kong și Singapore — apoi în mohorâta și înghețata Moscova și în fermecătoarele orașe vechi Praga și Viena. La Paris am petrecut puțină vreme. La Londra nu m-am dus deloc. Am ajuns până la limita vitezei de care eram în stare; mă ridicam și plonjam în întuneric, uneori în orașe cărora nu le știam nici măcar numele. M-am hrănit neîncetat cu prada mea de desperați și vicioși și, din când în când, cu rătăciți, cu nebuni, cu nevinovați pe care-mi cădeau din întâmplare ochii.

Am încercat să nu ucid. Am încercat. Cu excepția dăților când subiectul era al naibii de irezistibil — un făcător de rele de prim rang. Iar atunci moartea era lentă și sălbatică, iar eu rămâneam la fel de înfometat când terminam și plecam să mai găsesc pe cineva înainte ca soarele să răsară.

Nu mai fusesem niciodată atât de în largul meu cu puterile pe care le aveam. Nu mă ridicasem niciodată atât de sus în nori, nici nu călătorisem atât de iute.

Mă plimbam ore în șir printre muritori pe străduțele înguste din Heidelberg, Lisabona, Madrid. Am trecut prin Atena, Cairo și Marrakesh. M-am plimbat pe țărmul Golfului Persic, al Mării Mediterane, al Adriaticii.

Ce făceam? La ce mă gândeam? Îmi spuneam că vechiul clișeu se

adeverește — *lumea era a mea*.

Peste tot pe unde m-am dus mi-am lăsat prezența să fie știută. Am lăsat gândurile să emane din mine, de parcă ar fi fost notele împrăștiate de o harpă.

Vampirul Lestat e aici. Trece Vampirul Lestat. Faceți-i loc.

N-am vrut să-i văd pe ceilalți. Nu i-am căutat, nici nu mi-am deschis mintea sau urechile pentru ei. Voiam numai ca ei să știe că fusesem pe acolo.

Am surprins în locuri diferite urme ale unor anonimi, vagabonzi necunoscuți de către noi, creaturi întâmplătoare ale nopții care scăpaseră din ultimul masacru al celor de felul nostru. Uneori nu era decât licărirea mentală a unei ființe puternice, care își ascundea gândurile imediat. Alteori era zgomotul limpede al unui monstru care înainta greoi prin eternitate, fără prihană, istorie sau scop. Poate că asemenea creaturi vor exista totdeauna!

Acum aveam în fața mea o veșnicie ca să-i cunosc, dacă aș fi simțit vreun impuls. Dar singurul nume de pe buzele mele era Louis. Louis.

Nu-l puteam uita pe Louis nici o clipă. Era ca și cum cineva mi-ar fi scandat numele lui în ureche. Ce-aș fi făcut oare dacă aș fi dat cu ochii de el? Cum aș fi putut să-mi țin în frâu firea? Sau măcar aș fi încercat?

În cele din urmă, am obosit. Hainele mi se zdrențuiseră. Nu mai puteam umbla aiurea. Voiam să mă întorc acasă.

31

STĂTEAM în întunericul catedralei. Fusese încuiată de mai multe ceasuri, dar eu intrasem pe furiș prin una din ușile din față, anihilând sistemul de alarmă. Apoi lăsasem ușa deschisă pentru el.

Trecuseră cinci nopți de când mă întorsesem. Lucrările înaintaseră minunat la casa din Rue Royale, și eram sigur că remarcase și el. Îl văzusem stând sub veranda de vizavi și fixând ferestrele cu privirea; îmi făcusem apariția în balconul de sus numai pentru o clipă — insuficient cât să mă poată zări vreun ochi muritor.

De atunci mă jucam cu el de-a șoarecele și pisica.

În noaptea asta îl lăsasem să mă vadă lângă French Market. Ce mai tresărise când îi căzuse privirea asupra mea, cu Mojo alături, când își dăduse seama că-i făceam cu ochiul, lăsându-l să înțeleagă că-l vedea într-adevăr pe Lestat.

Ce gândise oare în prima clipă? Că Raglan James, în trupul meu, venise să-l distrugă? Că James era acela care-și construia o casă în Rue Royale? Nu, știuse tot timpul că-i vorba de Lestat.

Apoi mersesem încet spre biserică, iar Mojo mergea lângă mine. Mojo, cel care mă ținea ancorat de pământ.

Voiam ca el să mă urmeze. Dar nici măcar nu mi-am întors capul ca să văd dacă vine sau nu.

Era o noapte caldă, iar mai devreme plouase, destul cât să închidă la culoare zidurile roșcate ale clădirilor din Cartierul Franțuzesc, să facă mai brune cărămizile și mai strălucitoare lespezile și pietrele din pavaj. O noapte perfectă ca să te plimbi prin New Orleans. Umedă și înmiresmată, cu florile înflorite pe zidurile grădinilor.

Ca să-l întâlnesc din nou, aveam nevoie de liniștea din biserică întunecată.

Mâinile îmi tremurau puțin, așa cum mi se întâmpla uneori de când revenisem în vechea mea formă. Nu exista vreo cauză fizică, era doar furia

care mă năpădea și dispărea, apoi lungi intervale de mulțumire, urmate de un vid terifiant care se căsca în jurul meu, apoi din nou de fericire, revenită aproape complet, chiar dacă fragilă, ca și cum n-ar fi fost decât o fațadă. Era corect oare să spun că nu știam exact în ce stare se găsea sufletul meu? Mă gândeam la furia nestăpânită cu care sfărâmasem țeasta lui David Talbot și tremuram. Mi-era încă frică?

Hmmm. Uite degetele arse de soare, cu unghiile lor lucioase. Simțeam tremurul, dacă-mi lipeam buricele degetelor de buze.

Ședeam în strană, câteva rânduri mai în spate față de balustrada ce înconjura altarul, și mă uitam la statuile întunecate, la picturi, la ornamentele aurite ale acestui loc rece și gol.

Trecuse de miezul nopții. Zgomotul din Rue Bourbon era puternic ca întotdeauna. Atâta carne muritoare clocotea acolo! Mai devreme mă hrănisem, dar aș fi făcut-o din nou.

Sunetele nopții curgeau liniștitoare. Dincolo de străduțele înguste ale cartierului, în apartamente mici, în mici taverna, în saloane de coctail sau în restaurante, muritori fericiți râdeau și vorbeau, se sărutau, se îmbrățișau.

M-am lăsat pe spate în strană, confortabil, și mi-am întins brațele pe spătar, de parca aș fi fost pe o bancă în parc. Mojo deja dormea în strana de alături, cu botul lung întins pe labe.

Aș vrea să fiu ca tine, prietene. Să arăt ca un diavol și să fiu plin de bunătate stângace. Da, de bunătate. Simțeam chiar bunătatea atunci când îmi încolăceam brațele în jurul lui și îmi îngropam fața în blană.

Dar acum e/venise în biserică.

I-am simțit prezența, chiar dacă nu receptam nici o urmă de gând sau sentiment de-al lui și nici nu-i auzeam pașii. Dar cumva simțeam că e aici. Apoi i-am văzut, cu coada ochiului, umbra mișcătoare. A venit în strană și s-a așezat lângă mine, ceva mai departe.

Clipe lungi am șezut tăcuți, apoi a vorbit.

— Mi-ai ars căsuța, nu-i așa? a întrebat cu o voce slabă și vibrantă.

— Poți să mă condamni? I-am întrebat, zâmbind, uitându-mă în continuare la altar. În plus, eram om când am făcut-o. A fost o slăbiciune omenească. Vrei să vii să stai cu mine?

— Asta înseamnă că m-ai iertat?

— Nu, înseamnă că mă joc cu tine. S-ar putea chiar să te distrug pentru ceea ce mi-ai făcut. Nu mă pot controla. Nu ți-e frică?

— Nu. Dacă ai fi intenționat să isprăvești cu mine, ai fi făcut-o deja.

— Nu fi atât de sigur. Nu mai sunt eu însumi, pe urmă sunt din nou, pe urmă iarăși nu.

Liniște lungă; numai Mojo respira răgușit și adânc în somn.

— Mă bucur să te văd, a spus. Știam că ai să ieși învingător. Nu știam cum.

N-am răspuns. Dar dintr-o dată am simțit că fierb. De ce erau oare folosite împotriva mea și calitățile, și defectele pe care le aveam?

La ce ar fi folosit însă să-i aduc acuzații, să-l înșfac și să-l scutur, și să-i cer să-mi răspundă? Poate că era mai bine să nu știu.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, a zis.

— Nici nu mă gândesc, am replicat. De ce naiba vrei să știi?

Vocile noastre șoptite aveau un mic ecou în naosul bisericii. Luminile lumânărilor aruncau sclipiri pe auriul din partea de sus a coloanelor, pe fețele statuiilor. Oh, îmi plăceau liniștea și răcoarea de aici. Și în fundul inimii trebuia să admit că eram foarte bucuros că venise. Uneori ura și dragostea servesc exact același scop.

M-am întors și l-am privit. Ședea cu fața la mine, cu un genunchi ridicat în strană și cu brațul sprijinit de el. Era palid ca întotdeauna, o lucire

prefăcută în întuneric.

— Ai avut dreptate cu întregul experiment, am spus. „Cel puțin, vocea mi-e liniștită”, m-am gândit.

— Cum așa?

Nici un fel de înțeles ascuns în cuvintele lui, nici un fel de provocare, doar dorința de a ști. Și cât era de bine să mă uit la el — chipul, mirosul vag de praf al hainelor, boarea de ploaie care încă i se mai simțea în păr.

— Ceea ce mi-ai spus, dragul meu prieten și iubit. Că nu vreau cu adevărat să fiu om. Că nu-i decât un vis, un vis construit pe minciună, pe iluzii prostești și pe mândrie.

— Nu pretind că am înțeles, a zis. Nu înțeleg nici acum.

— Ba da, ai înțeles foarte bine. Ca întotdeauna. Poate că ai trăit destul; poate că ai fost întotdeauna cel puternic. Dar ai știut. Eu nu-mi doream slăbiciune; nu-mi doream limite, nu-mi doream nevoi revoltătoare și vulnerabilitate fără sfârșit, nu-mi doream să fiu îmbibat de sudoare sau ars de ger. Nu-mi doream întuneric orb, zgomote asurzitoare și nici rapida, frenetica descărcare a pasiunii erotice. Nu voiam vulgaritate; nu voiam urâtenie. Nu voiam izolare; nu voiam neconținută oboseală.

— Mi-ai explicat asta înainte. Trebuie să fi fost ceva... chiar dacă mărunț... ceva bun!

— La ce te gândești?

— La lumina soarelui.

— Exact. Lumina soarelui pe zăpadă. Lumina soarelui pe apă. Lumina soarelui... pe mâinile și pe chipul cuiva, desfăcând toate secretele ascunse ale lumii, de parcă ar fi o floare, de parcă totul ar fi o parte a marelui organism strălucitor. Lumina soarelui... pe zăpadă. M-am oprit. Nu voiam să-i spun, simțeam că m-aș fi trădat pe mine însumi. Mai sunt și alte lucruri, am continuat. Oh, sunt o mulțime de lucruri. Numai un nebun nu le-ar fi văzut. Cândva, poate într-o noapte când ne vom simți din nou bine împreună, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, poate că am să ți le spun.

— Numai că n-au fost de ajuns.

— Nu pentru mine. Nu acum. Liniște. Poate că asta a fost partea cea mai bună, am spus, descoperirea. Că nu mă mai amănesc. Acum știu că-mi place cu adevărat să fiu diavolul care sunt.

M-am întors și i-am adresat cel mai drăguț, cel mai viclean zâmbet al meu.

Era prea înțelept ca să cadă în capcană. M-a privit îndelung, apoi pleoapele i-au coborât o clipă, pe urmă s-a uitat din nou la mine.

— Numai tu ai fi putut să te duci acolo, a spus. Și să te întorci.

Voiam să spun că nu-i adevărat. Dar cine altcineva ar fi fost destul de nebun ca să-l creadă pe Hoțul de Trupuri? Cine altul s-ar mai fi aruncat în aventură cu atâta nesocotință? Mi-am dat seama că ar fi trebuit deja să-mi fie clar. Că știusem ce risc de la început. Că întrezărisem prețul. Hoțul îmi spusese că era un mincinos; că era un escroc. Dar o făcusem pentru că, pur și simplu, nu exista altă cale.

Firește, Louis nu la asta se referise. Dar era profund adevărat.

— Ai suferit în lipsa mea? I-am întrebat, uitându-mă iarăși la altar.

— A fost, pur și simplu, un iad, a răspuns foarte sobru. N-am zis nimic. Fiecare risc pe care ți-l asumi mă doare, a adăugat el. Dar asta e treaba mea.

— De ce mă iubești? I-am întrebat.

— Știi, ai știut întotdeauna. Aș vrea să fiu în locul tău. Aș vrea să încerc bucuria pe care o încerci tu mereu.

— Și suferința, o vrei și pe ea?

— Suferința ta? A zâmbit. Desigur. Sunt gata oricând să sufăr cum suferi tu.

— Ești un ticălos cinic, mincinos și îngâmfat, am șoptit, în timp ce furia creștea în mine brusc și sângele îmi izbucnea în obraji. Am avut nevoie de tine, și tu m-ai respins. M-ai lăsat închis în noaptea muritoare. M-ai refuzat. Mi-ai întors spatele!

Mânia din vocea mea l-a făcut să tresară. M-a uimit și pe mine. Dar exista și n-o puteam tăgădui, iar mâinile îmi tremurau din nou, mâinile acestea care-l apucaseră și-l aruncaseră de lângă mine pe falsul David, chiar atunci când toate celelalte puteri mortale mi le țineam în frâu.

Nu a scos nici o vorbă. Pe chip i-au apărut semnele șocului — tremurul slab al unei pleoape, gura i s-a lungit, apoi i s-a înmuiat, o oarecare expresie acră care a dispărut la fel de repede cum apăruse. Mi-a susținut privirea acuzatoare, apoi s-a uitat încet în altă parte.

— David Talbot, prietenul tău muritor, el te-a ajutat, nu-i așa?

Am încuviințat.

Dar simpla pomenire a numelui m-a făcut să mă simt de parcă nervii mi-ar fi fost atinși cu o sârmă înroșită în foc. Sufeream destul. Nu voiam să vorbesc despre David. Nu voiam să vorbesc despre Gretchen. Brusc mi-am dat seama că tot ce-mi doream mai mult pe lume era să mă întorc spre el, să-l cuprind în brațe și să plâng pe umărul lui cum nu mai făcusem niciodată.

Ce rușinos! Ce previzibil! Ce insipid! Și ce grozav!

N-am făcut-o.

Stăteam în liniște. Cacofonia discretă a zgomotelor orașului creștea și scădea mereu dincolo de ferestrele pictate, prin care trecea slaba strălucire a luminilor din stradă. Începuse din nou să plouă, ploaia caldă și plăcută din New Orleans, prin care te puteai plimba liniștit, de parcă ar fi fost o simplă ceață.

— Vreau să mă ierți, a spus. Vreau să mă înțelegi că n-a fost vorba despre lașitate; că n-a fost slăbiciune. Ceea ce ți-am spus atunci e adevărul curat. N-aș putea s-o fac. N-aș putea să aduc pe cineva printre noi! Nici măcar dacă acel cineva e un muritor care te poartă pe tine înăuntru. Pur și simplu, nu pot.

— Știu, am spus.

Am încercat s-o las baltă, dar n-am putut. Firea mea nu voia să se calmeze, temperamentul meu tumultuos, care mă făcuse să-i strivesc capul lui David Talbot de un perete de ipsos.

— Merit orice ai de gând să-mi spui.

— Ah, meriți mai mult decât atât, am zis. Dar vreau să știu ceva. M-am întors cu fața spre el și am vorbit printre dinții încleștați. M-ai fi refuzat pentru totdeauna? Dacă ceilalți mi-ar fi distrus trupul — Marius sau oricine știa despre ce e vorba — dacă aș fi fost încarcerat în forma aceea muritoare, dacă aș fi venit iar și iar, și iar la tine implorându-te și rugându-te, m-ai fi respins pentru totdeauna? Ai fi continuat la fel?

— Nu știu.

— Nu răspunde atât de repede. Caută în tine adevărul. Știi. Folosește-ți împușita de imaginație. Știi. Mi-ai fi întors în continuare spatele?

— Nu știu ce să-ți răspund!

— Te disprețuiesc! am rostit într-o șoaptă amară și aspră. Ar trebui să te distrug — să termin ceea ce am început când te-am creat. Să te transform în pulbere și pe urmă să-mi scutur mâinile. Știi că sunt în stare s-o fac! Uite-așa! Pot s-o fac cât ai pocni din degete. Să te ard, așa cum ți-am ars casa. Și nimic nu te-ar putea salva, absolut nimic.

M-am uitat la el, la unghiurile ascuțite ale fetei lui imperturbabile, vag fosforescentă în umbrele adinei ale bisericii. Ce nuanță minunată aveau ochii lui mari, cu gene lungi și negre.

Furia mă ardea pe dinăuntru, distrugând cu totul vasele prin care

curgea, arzând sângele preternatural.

Și totuși, n-aș fi putut să-i fac rău. Nici n-aș fi putut concepe să dau curs unor amenințări atât de groaznice, de lașe. N-aș fi putut să-i fac rău nici Claudiei. Ah, să creez ceva din nimic — asta da! Să arunc piesele și să văd cum cad, da. Dar răzbunarea? Răzbunarea era săracă, îngrozitoare, dezgustătoare. Ce se întâmpla cu mine?

— Gândește-te și tu, a șoptit el. Ai putea să mai crezi pe cineva, după tot ce s-a întâmplat? A dus ideea mai departe. Ai putea să faci din nou Lucrarea Întunericului? Ah, ai grijă, ia-ți un răgaz înainte să răspunzi. Caută adevărul adânc înăuntrul tău, așa cum mi-ai cerut mie.

S-a aplecat înainte, micșorând distanța dintre noi, și și-a apăsât buzele netede și mătăsoase pe unul din obrajii mei. Am vrut să-l împing, dar și-a folosit toată puterea ca să mă împiedice, iar eu i-am îngăduit sărutul rece, lipsit de pasiune, și până la urmă el a fost acela care s-a tras înapoi, ca o colecție de umbre contopindu-se cu alta, ținând însă mai departe mâna pe umărul meu, în timp ce eu continuam să mă uit spre altar.

Într-un târziu m-am ridicat încet, am trecut pe lângă el și l-am zgâlțâit pe Mojo să se trezească și să vină cu mine.

Am străbătut întreaga lungime a naosului până la ușile din față ale bisericii. Am căutat ungherul umbros unde lumânările de veghe ardeau la picioarele statuii Fecioarei, un alcov plin de lumini drăguțe și pâlpâitoare.

Mi-a revenit în minte mirosul și sunetul pădurii tropicale, întunericul ei îngrădit de copacii aceia uriași. Pe urmă viziunea capelei cu pereți văruiți și cu ușile date în lături și sunetul sinistru, mut al clopotului atins de briză. Și mirosul de sânge pe care-l răspândeau rănilor din mâinile lui Gretchen.

Am ridicat o lumânare, am apropiat-o de o flacără veche și am făcut să nască o nouă flacără, fierbinte, galbenă și, până la urmă, liniștită, împrăștiind parfumul ascuțit al cerii arse.

Eram gata să rostesc „Pentru Gretchen”, dar mi-am dat seama că nu pentru ea o aprinsesem. M-am uitat în sus la chipul Fecioarei. Am văzut crucifixul de deasupra altarului lui Gretchen. Am simțit din nou în jurul meu pacea pădurii tropicale și am revăzut salonul cu pătuțuri. Pentru Claudia, scumpa mea Claudia? Nu, nici pentru ea, oricât aș fi iubit-o...

Știam că lumânarea era pentru mine.

Era pentru bărbatul cu păr castaniu care o iubise pe Gretchen în Georgetown. Era pentru demonul trist, cu ochi albaștri, care fusesem înainte de a fi devenit acel bărbat. Era pentru băiatul muritor care cu secole în urmă plecase la Paris cu bijuteriile maică-si în buzunar și doar cu hainele de pe el. Era pentru creatura impulsivă care o ținuse în brațele lui pe muribunda Claudia.

Era pentru toate ființele acelea și pentru diavolul care ședea acum acolo, pentru că el iubea lumânările și iubea crearea luminii din lumină. Pentru că nu exista Dumnezeu în care să creadă, nici sfinți și nici Regina Raiului.

Pentru că reușise să-și țină firea afurisită și nu-l distrusese pe prietenul lui.

Pentru că era singur, indiferent cât de aproape îi era acel prieten. Și pentru că fericirea se întorsese iarăși la el, ca și cum ar fi fost o durere niciodată învinsă pe deplin; pe buze îi strălucea deja zâmbetul drăcesc, iar în el creștea dorința de a ieși și de a vagabonda pe străzile elegante și strălucitoare ale orașului.

Da. Lumânarea era pentru Vampirul Lestat, acea miraculoasă luminare, ce își adăuga flăcăruia minusculă la lumina universului! Și ardea într-o biserică goală toată noaptea, împreună cu celelalte luminițe. Avea să ardă și în dimineața următoare, când aveau să vină credincioșii, când soarele avea să strălucească printre uși.

Stai de veghe, lumânare, în noapte și în lumina soarelui.
Da, pentru mine.

32

CREDEAȚI că povestea s-a sfârșit? Că cel de-al patrulea fascicul al Cronicii Vampirilor a ajuns la capăt?

Ei bine, cartea ar fi trebuit să se termine. Ar fi trebuit să se oprească la momentul în care am aprins luminarea, dar nu s-a terminat. Mi-am dat seama de asta în noaptea următoare, când am deschis ochii.

Vă rog să citiți în continuare capitolul treizeci și trei, ca să aflați ce s-a mai întâmplat. Sau, dacă vreți, vă puteți opri aici. Faceți cum vă place.

33

BARBADOS.

Era tot acolo când l-am ajuns din urmă. Într-un hotel de lângă mare.

Trecuseră săptămâni, dar n-aș putea să spun de ce lăsasem să se scurgă atâta timp. Nu din bunățate, dar nici din lașitate. Și totuși, așteptasem. Urmărisem cum se restaura splendida căsuță din Rue Royale, pas cu pas, până să ajungă să aibă din nou camere costisitor mobilate, în care aș fi putut să-mi petrec timpul gândindu-mă la tot ce se întâmplase și încă mai putea să se întâmple. Louis se întorsese să locuiască împreună cu mine și căuta un birou foarte asemănător cu acela care existase în salon cu o sută de ani în urmă.

David îmi lăsase mai multe mesaje la omul meu din Paris. În curând avea să plece la carnavalul de la Rio. Îi era dor de mine. Ar fi dorit să mă duc acolo împreună cu el.

Totul decursese bine în legătură cu posesiunea asupra proprietăților lui. Era acum din nou David Talbot — un văr al bătrânului care murise la Miami — și devenise noul proprietar al casei strămoșești. Talamasca rezolvase lucrurile pentru el, reîntregind în favoarea lui averea pe care le-o lăsase moștenire și stabilindu-i o pensie generoasă. Nu mai era superiorul lor general, dar își păstra mai departe camerele de la Confrerie. Avea să rămână mereu sub aripa lor.

Avea un dar pentru mine, în cazul în care îl voiam. Medalionul cu miniatura Claudiei. Îl găsisese. Era un portret minunat; și un lanț de aur fin. Îl luase cu el și, dacă doream, putea să mi-l trimită. Sau nu voiam să mă duc să-l văd și să primesc medalionul chiar din mâinile lui?

Barbados. Simțise nevoia să se întoarcă la locul crimei, ca să zic așa. Vremea era minunată. Citea din nou *Faust*, așa îmi scrisese. Avea să mă întrebe foarte multe lucruri. Când voiam să vin?

Nu îi mai văzuse pe Dumnezeu și pe Diavol, deși, înainte să părăsească Europa, petrecuse multă vreme în diverse cafenele din Paris. Dar nu intenționa să-și risipească viața în căutarea lui Dumnezeu și a Diavolului. „Numai tu ai înțelege ce fel de om sunt acum, scria. Mi-e dor de tine. Poți să nu-ți mai aduci aminte că te-am ajutat și să-mi ierți toate celelalte greșeli?”

Locuia în stațiunea de pe malul mării pe care mi-o descrisese, plină de clădiri frumoase din zidărie roz, de acoperișuri strălucitoare de bungalouri, de grădini înmiresmate, alei fără sfârșit, trasate pe nisipul curat, și o mare sclipitoare și translucidă.

Dar nu m-am dus acolo până ce n-am fost mai întâi în grădinile din munți și n-am stat pe aceleași faleze pe care le vizitase și el, uitându-mă peste munții împăduriți și ascultând vântul în ramurile cocotierilor.

Îmi povestise despre munți? Că te poți uita brusc în văi adânci și că în vecinătate coastele par atât de aproape, încât crezi că le poți atinge cu mâna, deși, de fapt, ele sunt mult, mult mai departe?

Nu cred, dar el descriesese foarte bine florile — plantele pitice cu floricele mici, orhideele și crinii roșii — da, crinii aceia de un roșu intens, cu petale delicate și tremurătoare – ferigile cuibărite în poienele adânci, lucioasa pasăre a paradisului, ramurile țepe de mâțigori de salcie și bobocii galbeni, gătuiți ai viței cu flori în formă de trompetă.

Ar trebui să mergem acolo împreună, spusese.

Ei bine, vom merge. Scârțâitul discret al pietrișului. Și, oh, niciodată nu se legănaseră palmierii înalți atât de frumos ca pe aceste faleze.

Am așteptat să treacă de miezul nopții și abia după aceea am descins către hotelul de pe malul mării. Curtea era așa cum spusese, plină de azalee roz, de brusturi ceruți și de arbuști lucioși, închiși la culoare.

Am trecut prin sufrageria întunecată și goală, am ieșit pe terasa descoperită și am coborât pe plajă. M-am îndepărtat în noapte destul cât să mă pot uita de la oarecare distanță înapoi, spre bungalowurile cu verande acoperite. L-am depistat imediat.

Ușile micii curți interioare erau complet deschise și lumina galbenă o invada, cu masa și scaunele ei vopsite. Înăuntru, luminat de parcă ar fi fost pe scenă, el ședea la un mic birou, cu fața către noapte și către mare, bătând în tastatura unui computer portabil, făcând tastele să sune încet în liniștea din jur, ceva mai tare chiar decât zgomotul moale ale valurilor leneșe și înspumate.

Nu purta decât un șort alb de plajă. Pielea i se închisese la culoare din cauză că își petrecuse zilele dormind la soare. Șuvițe blonde străluceau acum în părul lui castaniu. Umerii goi și pieptul neted, fără păr, împrăștiu un fel de strălucire. Mușchii mijlocului păreau foarte tari. Coapsele, picioarele și părul rar de pe dosul mâinilor împrăștiu sclipiri aurii.

Cât trăisem eu nici măcar nu remarcasem părul acela. Sau poate că nu-mi plăcuse, nu mai știam. Dar acum îmi plăcea destul de mult. Părea ceva mai zvelt decât atunci când în trup eram eu. Da, toate oasele se vedeau mai bine, presupun că în conformitate cu genul de sănătate din ziua de azi care spune că e la modă să fii subalimentat. Îi convenea; trupul arăta bine; presupun că le convenea amândurora.

Camera era foarte simplă, în stilul rustic al insulelor; avea tavan de bârne și podea din lespezi trandafirii. Patul era acoperit cu o cuvertură veselă, imprimată cu modele indiene zimțate. Dulapul și lăzile erau albe și decorate cu flori pictate, strălucitoare. Cele câteva lămpi împrăștiu o lumină generoasă.

Îmi venea să râd văzându-l cum stă în mijlocul acestui lux și scrie — David învățăcelul, cu ochii dansând în ritmul ideilor din capul lui.

M-am tras mai aproape și am remarcat cât de bine era ras. Unghiile fuseseră tăiate și piliate, probabil de un manichiurist. Părul era tot clăia ondulată de care avusesem atâta grijă cât fusesem eu în trup, dar se tunsese și avea o linie mai plăcută. Lângă el zăcea volumul cu *Faust* al lui Goethe, deschis, cu un stilou alături, cu câteva pagini îndoite sau marcate cu agrafe de hârtie.

Îmi continuam inspecția pe îndelete — remarcând sticla de whisky, paharul cu fund gros și pachetul cu trabucuri subțiri — când el a ridicat privirea și m-a văzut.

Stăteam pe nisip, dincolo de balustrada scundă de ciment a terasei, dar eram vizibil în lumină.

— Lestat, a rostit în șoaptă. Fața i-a strălucit minunat. S-a ridicat iute și a venit spre mine cu mersul lui grațios. Mulțumesc lui Dumnezeu că ai venit.

— Chiar crezi că trebuie să-i mulțumești? am spus.

M-am gândit la momentul când în New Orleans, îl urmărisem pe Hoțul de Trupuri zbughind-o afară din Café du Monde și mă gândisem că trupul acela s-ar fi putut mișca grațios, ca o panteră cu altcineva înăuntru.

A vrut să mă îmbrățișeze, dar eu am rămas țeapăn și m-am retras numai puțin, așa că a rămas pe loc și și-a încrucișat brațele la piept — un gest ce părea să aparțină în întregime acestui trup, căci nu mi-l aminteam să-l mai fi făcut înainte de a ne fi întâlnit la Miami. Brațele de acum erau mai grele decât cele dinainte. Și pieptul era mai larg.

Ce gol părea! Ce roz închis îi erau sfârcurile! Ce pătimași și limpezi ochii!

— Mi-a fost dor de tine, a zis.

— Într-adevăr? Doar n-ai trăit aici ca un sihastru?

— Nu, ba chiar cred că m-am văzut prea mult cu alții. Sunt prea multe petreceri în Bridgetown. A venit de câteva ori și prietenul meu Aaron. Au fost și alți membri ai Confreriei. A făcut o pauză. Nu suport să fiu printre ei, Lestat. Nu suport să fiu la Talbot Manor printre servitori, pretinzând că sunt propriul meu văr. E ceva cu adevărat înfricoșător în ceea ce s-a întâmplat. Câteodată nu suport nici să mă privesc în oglindă. Dar nu vreau să vorbesc despre acest aspect al lucrurilor.

— De ce nu?

— E o perioadă trecătoare, una de adaptare. Probabil că șocurile or să treacă. Am atâtea de făcut. Oh, sunt atât de bucuros că ai venit. Am presimțit că ai s-o faci. Era gata-gata să plec la Rio azi-dimineață, dar am presimțit că te voi vedea în noaptea asta.

— Așa.

— Ce se-ntâmplă? De ce ești întunecat? De ce ești furios?

— Nu știu. Chiar nu găsesc nici un motiv să fiu furios. Ar trebui să fiu fericit. Dar voi fi, curând. Așa se întâmplă mereu și, în plus, azi e o noapte importantă.

S-a uitat la mine, încercând să-și imagineze ce voiam să spun sau, mai degrabă, care era răspunsul cel mai potrivit.

— Vino înăuntru, a zis în cele din urmă.

— De ce să nu stăm pe terasă? Îmi place briza.

— Sigur, cum spui tu.

A intrat în cameră să ia sticla de whisky, și-a turnat un pahar, apoi a venit lângă mine, la masa de lemn. Eu tocmai mă așezasem pe unul din scaune și mă uitam la mare.

— Și ce ai mai făcut? I-am întrebat.

— Ah, de unde să încep? Am scris încontinuu despre ceea ce s-a întâmplat, încercând să descriu fiecare senzație, cât de mică, fiecare nouă descoperire.

— Există vreun dubiu că ești bine ancorat în acest trup?

— Nici unul. A luat o înghițitură mare de whisky. Și nu pare să fie deteriorat în nici un fel. Știi, mi-era frică de asta. Mi-era frică și atunci când erai fu înăuntrul acestui trup, dar n-am vrut să-ți spun. Aveam destule alte lucruri pe cap, nu-i așa? S-a întors, m-a privit și, brusc, a zâmbit. A adăugat cu voce înăbușită: Te uiți la un bărbat pe care-l cunoști pe dinăuntru.

— Nu, nu chiar, am zis. Spune-mi, cum te recepționează ceilalți... cei care nu ghicesc? Femeile te invită în dormitorul lor? Sau bărbații?

S-a uitat către mare, întristându-se dintr-o dată.

— Cunoști răspunsul. Nu pot să-mi fac o vocație din aceste întâlniri. Nu

înseamnă nimic pentru mine. Nu vreau să spun că nu m-am bucurat de câteva safari de dormitor. Dar am lucruri mai importante de făcut, Lestat, mult mai importante.

Sunt o mulțime de locuri unde vreau să mă duc — ținuturi și orașe pe care am vrut întotdeauna să le vizitez. Rio nu-i decât începutul. Și mai sunt mistere pe care trebuie să le rezolv; lucruri pe care trebuie să le descopăr.

— Da, îmi imaginez.

— Ultima dată când am fost împreună mi-ai spus ceva foarte important. Mi-ai spus că ești sigur că nu vreau să-mi dedic și viața aceasta Talamascăi. Ei bine, n-am să le-o dau lor. În mintea mea cel mai important lucru este că nu trebuie s-o irosc. Că trebuie să fac ceva foarte important. Sigur, direcția de acțiune nu mi se va dezvălui imediat. E nevoie de o perioadă de lucru, de învățătură, de evaluare, înainte să pot hotărî direcția potrivită. Așa că m-am cufundat în studiu. Scriu. Scriu totul. Uneori chiar înregistrarea lucrurilor pare un scop.

— Înțeleg.

— Am multe întrebări pe care vreau să ți le pun. Am fost sâcâit de tot felul de întrebări.

— Despre ce?

— Despre ce ai trăit tu în cele câteva zile și dacă ai simțit fie și un cât de mic regret că aventura s-a sfârșit atât de curând.

— Care aventură? Te referi la viața mea ca muritor?

— Da.

— Nici un regret.

A început să vorbească din nou, dar s-a oprit. Apoi s-a hotărât.

— Cu ce te-ai ales? m-a întrebat cu voce scăzută, pătimasă.

M-am întors și m-am uitat la el. Da, era clar că avea fața mai ascuțită. Oare personalitatea lui să fi fost aceea care o ascuțise și o făcuse mai definită? „Perfect”, mi-am spus.

— Iartă-mă, David, mi-a fugit mintea aiurea. Mai întreabă-mă o dată.

— Cu ce te-ai ales? a rostit cu obișnuita lui răbdare. Cu ce învățătură?

— Nu știu dacă a existat vreo învățătură, am răspuns. Am nevoie de timp ca să-mi dau seama dacă am învățat ceva.

— Da, sigur, înțeleg.

— Pot să-ți spun că simt o nouă poftă de aventură, de hoinăreală, adică de lucrurile pe care le descrii tu. Vreau să mă întorc în pădurea tropicală. Am văzut-o în treacăt când m-am dus s-o vizitez pe Gretchen. Era un templu acolo. Vreau să-l mai văd o dată.

— Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat.

— Ba da, ți-am spus, dar atunci erai Raglan. Martorul acelei mărturisiri a fost Hoțul de Trupuri. De ce naiba o fi vrut să fure și așa ceva? Dar mă îndepărtez de subiect. Sunt o mulțime de lucruri unde și eu, la rândul meu, vreau să mă duc.

— Da.

— Simt din nou că mi-e poftă de timp, de viitor, de misterele lumii naturale. Am chef să fiu observatorul care-am devenit în noaptea aceea îndepărtată din Paris, când am fost silit să mă transform. Mi-am pierdut iluziile. Mi-am pierdut minciunile favorite. S-ar putea spune că m-am întors la clipa aceea și am renăscut într-un întuneric prin propria-mi voință. Și ce voință!

— Aha, da, înțeleg.

— Crezi? E bine dacă înțelegi.

— De ce vorbești așa? A coborât tonul și a spus încet: Ai nevoie să te înțeleg tot atât de mult cât am eu nevoie să mă înțelegi tu?

— Nu m-ai înțeles niciodată, am zis. Oh, nu-i o acuzație. Dar trăiești făcându-ți iluzii în privința mea, ceea ce îți permite să mă vizitezi, să stai

de vorbă cu mine, ba chiar să mă adăpostești și să mă ajuți. N-ai putea s-o faci dacă ai ști cu adevărat cum sunt. Am încercat să-ți spun. Atunci când îți vorbeam despre vise...

— Te înșeli. Acum vorbește vanitatea din tine, a replicat. Îți place să-ți închipui că ești mai rău decât ești. Care vise? Nu-mi aduc aminte să-mi fi vorbit vreodată despre vise.

Am zâmbit.

— Nu? Gândește-te, David. Visul cu tigrul. Mi-era frică pentru tine. Dar acum amenințarea din vis se va împlini.

— Ce vrei să spui?

— Am să ți-o fac, David. Am să te iau cu mine.

— Cum? Vocea i s-a transformat în șoaptă. Ce zici?

S-a aplecat în față, încercând să vadă mai clar expresia de pe chipul meu. Dar lumina îmi venea din spate, iar ochii lui muritori nu erau destul de ageri pentru așa ceva.

— Așa cum ți-am spus. Am să ți-o fac, David.

— De ce, de ce vorbești așa?

— Pentru că e adevărat, am răspuns.

M-am ridicat și am dat scaunul deoparte cu piciorul.

S-a uitat fix la mine. De-abia acum trapul lui a înregistrat pericolul.

I-am văzut mușchii fini ai brațelor încordându-se. Ochii îi erau ațintiți în ai mei.

— De ce spui asta? Nu poți să-mi faci așa ceva.

— Ba pot, cu siguranță. Și am s-o fac. Acum. Ți-am spus tot timpul că sunt rău. Ți-am spus că sunt un adevărat diavol. Diavolul din *Faust*, diavolul din viziunile tale, tigrul din vis!

— Nu, nu-i adevărat.

S-a ridicat în picioare, trântind scaunul în spatele lui și aproape pierzându-și echilibrul. S-a dat înapoi în încăpere.

— Nu ești diavolul, știi că nu ești. Nu-mi face una ca asta! Îți interzic! Ultimele cuvinte le-a spus printre dinții încleștați. În inima ta ești la fel de uman ca și mine. Și n-ai s-o faci.

— Pe naiba n-o s-o fac, am zis. Râdeam. Nu puteam să mă abțin. David superiorul general! David, preotul Candomble!

S-a tras înapoi pe lespezile pardoselei, cu chipul luminat din plin, cu mușchii brațelor încordați.

— Vrei să te lupți cu mine? E inutil. Nu există pe lume nici o forță care să mă împiedice s-o fac.

— Mai întâi, am să mor, a spus cu voce sugrumată.

Fața i se întunecase, inundată de sânge. Ah, sângele lui David.

— N-am să te las să mori. De ce nu chemi în ajutor spiritele din Brazilia? Nu-ți amintești cum, nu-i așa? Nu-ți stă mintea la asta. Ei bine, nu ți-ar fi de nici un folos, chiar dacă le-ai chema.

— Nu poți s-o faci, a zis. Se străduia să rămână calm. Nu poți să mă răsplătești în acest mod.

— Oh, dar ăsta-i modul în care îi răsplătește diavolul pe cei ce-l ajută!

— Lestat, te-am ajutat să lupți împotriva lui Raglan! Te-am ajutat să-ți recuperezi trupul și mi-ai făgăduit credință! Care ți-e cuvântul?

— Te-am mințit, David. M-am mințit și pe mine, și pe ceilalți. Asta am învățat în mica mea excursie în carnea muritoare. Să mint. Mă uimești, David. Ești furios, foarte furios, dar nu ți-e frică. Ești ca mine, David — tu și Claudia — singurii care au cu adevărat forța mea.

— Claudia, a spus, încuviințând. Ah, da, Claudia. Am ceva pentru tine, scumpe prieten.

S-a îndepărtat, întorcându-se în mod intenționat cu spatele, ca să mă lase să văd că nu-i este frică, și a mers încet, refuzând să se grăbească,

spre lada de lângă pat. Când s-a întors avea în mână un medalion.

— De la Confrerie. Medalionul pe care mi l-ai descris.

— Oh, da, medalionul. Dă-mi-l.

Abia acum am văzut cum îi tremurau mâinile, chinându-se cu cutiuța minusculă de aur. Și degetele, nu le stăpânea prea bine, nu-i așa? Până la urmă, a deschis cutiuța și mi-a dat medalionul, iar eu m-am uitat în jos la miniatura pictată înăuntru — chipul ei, ochii ei, șuvițele ei aurii. Un copil care se uita la mine cu nevinovăție. Sau era o mască?

Încet, din vârtejul cețos al memoriei a urcat la suprafață clipa în care îmi căzuseră ochii pentru prima oară pe bijuterie și pe lanțul ei de aur... se întâmplase să fiu pe ulița noroioasă și întunecoasă, lângă cocioaba însemnată de ciumă unde maică-sa zăcea moartă, iar copila muritoare devenise hrană pentru vampir — un trupușor alb tremurând neajutorat în brațele lui Louis.

Cum râsesem de el, cum îl arătasem cu degetul! Apoi am smuls din patul împutit leșul femeii moarte — mama Claudiei — și m-am învârtit cu ea prin cameră, dansând. La gât îi lucea medalionul, căci nici cel mai groaznic dintre hoți nu îndrăznise să intre în cocioabă și să fure fleacul de aur chiar din gura molimei.

L-am apucat cu mâna stângă în timp ce lăsam trupul să cadă. Încuietoearea cedase, iar eu învârtisem lăntișorul deasupra capului, ca pe un trofeu, apoi îl aruncasem în buzunar și pășisem peste trupul muribundeii Claudia, ca să fug în stradă după Louis.

Câteva luni mai târziu îl găsisem în același buzunar și-l ținusem în lumină. Qnd o pictaseră, fusese o copilă muritoare, însă Sângele Negru îi dăduse într-adevăr perfecțiunea de figurină de zahăr pe care i-o atribuisese artistul. Era Claudia mea, și am pus-o la păstrare într-un cufăr; habar n-aveam cum ajunsese la Talamasca sau oriunde în altă parte.

L-am luat și m-am uitat la el. Era ca și cum m-aș fi întors acolo, în locul acela ruinat, deși stăteam aici și mă uitam la el. David îmi spusese ceva, dar nu-l auzisem; abia acum vocea s-a limpezit și pentru urechile mele:

— Vrei să o faci cu mine? mă întreba, timbrul vocii trădându-l la fel de tare ca și tremurul mâinilor. Uită-te la ea. Vrei să mă faci și pe mine la fel?

M-am uitat la chipul ei micuț, apoi înapoi la el.

— Da, David, am răspuns. L-am spus și ei că aș face-o din nou. Și o voi face cu tine.

Am aruncat medalionul prin verandă, peste nisip, în mare. Lăntișorul părea o dungă de aur trasă pe materialul din care era croit cerul, o clipă numai, căci imediat după aceea a dispărut.

David s-a tras înapoi cu o viteză ce m-a uluit și s-a lipit de perete.

— Nu face asta, Lestat.

— Nu te lupta cu mine, prietene. Îți risipești energia. Ai în față o lungă noapte de descoperiri.

— N-ai s-o faci! a strigat, deși vocea îi era atât de joasă, încât părea un geamăt gutural. A fanat și m-a lovit, de parcă ar fi crezut că mă poate face să-mi pierd echilibrul; m-a izbit cu amândoi pumnii în piept, apoi a rămas nemișcat. A căzut pe spate, vânat de efort și privindu-mă jignit, cu ochii umezi. Sângele i-a izbucnit iar în obraji, întunecându-i chipul. Și abia acum, când a văzut că nu se poate apăra în nici un fel, a încercat să fugă.

L-am apucat de gât înainte să ajungă pe terasă. Degetele mele au strâns încetișor în timp ce el se zbătea sălbatic, animalic, încercând să scape din strânsoare și să se elibereze. L-am ridicat încet, l-am apucat fără efort de ceafă cu mâna stângă, mi-am înfipt dinții în pielea tânără, fină și parfumată a gâtului lui, până ce am simțit gâlgâiala primului șuvoi de sânge.

Ah, David, iubitul meu David. Nu mai coborâsem niciodată într-un

suflet atât de cunoscut. M-au învăluit imagini bogate și minunate: frumusețea soarelui licărind în pădurea de manglieri, foșnetul ierbii înalte din stepă, bubuitul pistolului uriaș și tremurul pământului sub picioarele grele ale elefanților. Totul era acolo: ploaia de vară revărsându-se la nesfârșit peste junglă, apa inundând piloții și verandele, cerul strălucind de lumină — și inima lui zbătându-se răzvrătită, condamându-mă, mă trădezi, mă trădezi, mă iei împotriva voinței mele — și căldura sărată a sângelui.

L-am împins de lângă mine. Era destul pentru prima dușcă. L-am urmărit cum încerca să se târască în genunchi. Oare ce vedea în clipele acelea? Înțelegea acum cât de negru și de îndărătnic îmi era sufletul?

— Mă iubești? L-am întrebat. Mai sunt eu singurul prieten pe care îl ai pe lumea asta? M-am uitat cum se târa pe lespezi. S-a agățat de tăblia patului și s-a ridicat, apoi a căzut iarăși pe dușumea, amețit. A încercat din nou. Ah, lasă-mă să te ajut! i-am spus.

L-am răsucit, l-am ridicat și mi-am înfipt din nou dinții în rănile de mai înainte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lestat, oprește-te, nu face una ca asta, te implor, n-o face!

Mă implori degeaba, David. Oh, cât era de strașnic trupul lui tânăr, mă împingea cu mâinile chiar și în transă; ce voință ai frumosul meu prieten. Suntem acum în Brazilia de odinioară, suntem în cămăruță și el invocă spiritele Candomble, le cheamă, dar spiritele vor veni?

L-am dat drumul. A căzut din nou în genunchi, apoi s-a răsturnat pe o parte, cu ochii ațintiți înainte. Era destul pentru cel de-al doilea asalt.

În cameră se auzea un huruit slab. Un fel de ciocănit.

— O, avem companie? Au venit să ne ajute niscaiva prieteni invizibili? Da, uite, se clatină oglinda. O să cadă!

A lovit pardoseala și s-a făcut țândări, ca și cum din ramă s-ar fi eliberat o mulțime de cioburi de lumină.

El încerca din nou să se ridice.

— Știi cum îi simt, David? Mă auzi? Sunt ca niște steaguri de mătase desfășurate în jurul meu. Atât sunt de slabi.

M-am uitat la el cum s-a ridicat în genunchi. Se târa din nou pe dușumea. Apoi s-a ridicat brusc, aplecându-se înainte. A înșfăcat volumul de lângă computer, s-a întors și l-a aruncat în mine. Mi-a căzut la picioare. David s-a clătinat. Abia se putea ține copăcel, cu ochii încețoșați.

După aceea s-a întors și aproape s-a prăbușit pe terasă, trecând peste balustradă și luând-o de-a lungul plajei.

M-am luat după el, urmărindu-l cum se bălăbănea pe taluzul de nisip. M-a năpădit setea, aducându-mi în minte faptul că în trap mai era sânge. A ajuns lângă apă și a rămas acolo, gata să se prăbușească, pe punctul de a leșina.

L-am apucat grijuliu de umăr și l-am înconjurat cu brațul drept, îmbrățișându-l.

— Nu, fii blestemat, înghiți-te-ar iadul! Nu! a zis.

M-a lovit, așa slab cum era, dându-mi peste față cu amândoi pumnii, sfâșiindu-mi carnea, izbindu-mă în pielea dură.

L-am răsucit, uitându-mă la el cum mă lovește în picior, cum dă în mine cu pumnii lui moi și neputincioși; i-am amușinat din nou gâtul, lingându-l, mirosindu-l, apoi înfigându-mi pentru a treia oară dinții în el. Hmmm... acesta este extazul. Oare celălalt trup, împovărat de vârstă, ar fi reușit să-mi ofere un asemenea festin? Mi-a dat cu muchia palmei peste față. Oh, ce puternic! Într-adevăr puternic. Da, înfruntă-mă, luptă-te cu mine, așa cum m-am luptat și eu cu Magnus. Ce bine că te lupți cu mine. Îmi place. Chiar îmi place.

De data aceasta, simțeam că mă apropii de sincopă. Din el a țâșnit cea mai pură dintre rugăciuni. Nu se ruga zeilor în care nu credea, nici crucificatului Hristos, nici Fecioarei. Se ragă de mine.

— Lestat, prietene, nu-mi lua viața. Nu. Dă-mi dramul.

Hmmm. L-am înconjurat și mai strâns cu brațul. Apoi l-am tras spre mine, lingându-i rănila.

— Îți alegi prost prietenii, David, i-am șoptit, lingându-mi sângele de pe buze și uitându-mă în jos la chipul lui. Ce frumoși erau dinții lui puternici și albi, ce frumoasă carnea gingașă a buzelor. Numai albul ochilor i se zărea de sub pleoape. Inima se zbătea — inima lui tânără și nemaipomenită. Inima care pompa sângele în creierul meu. Inima care tresăltase și se oprise când văzusem apropierea morții.

Mi-am lipit urechea de pieptul lui și am ascultat. Am auzit ambulanța suierând prin Georgetown. „Nu mă lăsa să mor.”

L-am văzut în camera de hotel de odinioară unde îmi apăruse în vis împreună cu Claudia și Louis. Oare suntem cu toții doar creaturi întâmplătoare în visele diavolului?

Inima bătea tot mai încet. Clipa era aproape. Numai o dușcă, prietene.

L-am ridicat și l-am cărat peste plajă, până în cameră. Am sărutat rănila micuțe, lingându-le și sugându-le cu buzele, pe urmă mi-am înfipt dinții iarăși. L-a zguduit un spasm și un strigăt i-a scăpat din gât.

— Te iubesc, a șoptit.

— Da, și eu te iubesc, i-am răspuns, înăbușind cuvintele în carnea lui, în timp ce sângele izvora din nou, fierbinte și irezistibil.

Bătaia inimii a devenit încă și mai lentă. Se prăbușise printre amintiri — înapoi la leagăn, la vremea dinainte de silabele distincte — și își mormăia singur un cântecel vechi.

Trupul lui fierbinte și greu era lipit de al meu, cu brațele atârând, cu țeasta în degetele de la mâna mea stângă, cu ochii închiși. Cântecelul murmurat s-a stins, iar inima a luat-o brusc razna, bătând înăbușit și slab.

Mi-am mușcat limba până ce n-am mai putut să suport durerea. Am înțepat-o iar și iar cu propriii mei colți, mișcând-o la stânga și la dreapta, pe urmă mi-am lipit gura de a lui, forțându-l să-și desfacă buzele și lăsând sângele să-i curgă pe propria limbă.

Parcă se oprise timpul. Gustul inconfundabil al propriului meu sânge îmi umplea gura și i-o umplea și pe a lui. Dinții lui s-au încleștat brusc de limba mea. Au apucat-o brusc și amenințător, cu toată puterea muritoare a fălcilor lui, răcâind carnea preternaturală, curățind sângele din creștătura făcută de mine și strângând atât de tare, încât părea că ar fi despicat-o dacă ar fi putut.

L-a străbătut un spasm violent. Spatele i s-a arcuit peste brațul meu. L-am tras înapoi, cu gura îndurerată, cu limba rănită, iar el s-a ridicat, înfometat, cu ochii încă orbi. Mi-am sfâșiat încheietura mâinii. Iată-l, dragul de el. Iată-l izbucnind, nu în picături, ci chiar din râul trupului meu. Și când gura s-a încleștat pe mine, suferința a ajuns până la rădăcinile ființei mele, încurcându-mi inima în plasa ei arzătoare.

Pentru tine, David. Bea mult. Fii puternic.

Nu mă putea omori, oricât de mult ar fi durat. O știam, iar amintirile acelor vremuri apuse, când făcusem și eu la fel, plin de frică, păreau grosolane și nebunești și păleau chiar pe măsură ce ajungeau la mine, lăsându-mă acolo, singur cu el.

Am îngenunchat pe podea, ținându-l, lăsând durerea să se împrăștie prin fiecare venă, prin fiecare arteră, așa cum trebuia. Fierbințeala și suferința au crescut atât de mult, încât m-am întins pe jos, cu el în brațe, cu încheietura pecetluindu-i gura, cu o mână încă sub capul lui. M-a cuprins amețeala. Inima-mi bătea și ea periculos de încet. Pompa mereu,

și în întunericul fierbinte de sub pleoapele mele închise am văzut miile de vase golindu-se, contractându-se și atârând ca filamentele unei plase de păianjen răsucite de vânt.

Eram din nou în camera de hotel din vechiul New Orleans și Claudia ședea cuminte pe scaun. Afară, luminile cețoase ale orașului clipeau ici și colo. Ce negru și ce greu era cerul de deasupra, cu nici un semn din marea aură de lumină a orașelor.

„Ți-am spus că am s-o fac din nou”, i-am zis Claudiei.

„De ce te obosești să-mi explici? m-a întrebat. Știi foarte bine că nu te-am întrebat niciodată nimic. Am murit de ani și ani.”

Am deschis ochii.

Zăceam pe pardoseala rece a încăperii; el era deasupra mea și mă privea; lumina electrică îi strălucea pe față.

Nu mai avea ochii căprui, ci plini de o amețitoare lumină aurie. O nuanță nefirească invadase deja pielea întunecată și netedă, făcând-o puțin mai palidă și mai gălbuie, iar părul căpătase luciul acela rău, extraordinar; lumina se aduna la el, se reflecta, juca în jurul lui, ca și cum l-ar fi găsit irezistibil – un bărbat înalt și angelic, cu o expresie goală și buimacă întipărită pe chip.

Nu vorbea. Iar eu nu-i puteam citi expresia. Dar cunoșteam minunile pe care le vedea. Era de ajuns să-l văd cum se uita în jurul lui — la lampă, la cioburile de oglindă, la cerul de afară — știam ce vedea.

M-a privit din nou.

— Ești rănit, a șoptit. Am auzit sângele în vocea lui! Da? Ești rănit?

— Pentru numele lui Dumnezeu, i-am răspuns cu voce aspră, obosită. Ce-ți pasă dacă sunt rănit?

S-a dat înapoi de lângă mine, cu ochii mărimdu-se ca și cum vederea i s-ar fi dilatat secundă cu secundă, apoi s-a întors de parcă ar fi uitat că eram și eu acolo. Privea fix în felul acela încântat. Pe urmă, răsucindu-se de durere și strâmbându-se, a ieșit pe terasă și a luat-o spre mare.

M-am ridicat. Întreaga încăpere pâlpaia. Îi dădusem fiecare strop de sânge pe care putea să-l primească. Setea m-a paralizat, abia puteam să stau liniștit. Mi-am încolăcit brațele în jurul genunchilor și am încercat să șed fără să mă prăbușesc înapoi pe podea, plin de slăbiciune.

Am ridicat mâna stângă în sus în așa fel, încât s-o pot vedea în lumină. Venele de pe dosul ei se umflaseră, iar acum se întindeau la loc.

Îmi simțeam inima pompând din răputeri. Și, oricât de puternică și de teribilă era setea, știam că poate să aștepte. Mă refăceam ca un bolnav. Un motor înăuntrul meu lucra din greu să mă pună pe picioare, ca și cum mașinăria de omorât care eram trebuia vindecată de orice slăbiciune, ca să poată vâna din nou.

Când m-am ridicat, în sfârșit, în picioare, eram din nou eu însumi. Îi dădusem mult mai mult sânge decât dădusem celorlalți pe care îi creasem. Se terminase. Fusesse un lucru bine făcut. Avea să fie foarte puternic! Dumnezeu, avea să fie chiar mai puternic decât cei bătrâni.

Trebuia să-l caut. Acum murea. Trebuia să-l ajut, chiar dacă ar fi încercat să mă îndepărteze.

L-am găsit cufundat adânc în apă. Dârdâia și scotea suspine de suferință, deși încerca să se abțină. Strângea în mână medalionul și lăntișorul îi înconjura pumnul încleștat.

Mi-am trecut brațul în jurul lui, ca să-l liniștesc. I-am spus că nu va dura mult. Și că atunci când suferința se va termina, va fi pentru vecie. A înclinat din cap.

Peste puțină vreme i-am simțit mușchii destinzându-se. L-am îndemnat să mă urmeze la apă mai puțin adâncă, unde am fi putut pași mai ușor, și am ieșit apoi amândoi pe plajă.

— Trebuie să te hrănești, am spus. Crezi că poți s-o faci singur?

A dat din cap în semn că nu.

— Bine, am să merg cu tine și am să-ți arăt tot ce trebuie să știi. Dar, mai întâi, mergem la cascada de colo. Aud o cascadă. Tu o auzi? Acolo te poți spăla.

A încuviințat și m-a urmat, cu capul plecat, cu brațul încă ținându-se de piept, cu trupul încordându-se când și când de crampele violente ale morții.

Am ajuns la cascadă și el a pășit cu ușurință peste stâncile nesigure, și-a scos șortul și a stat gol sub torentul vijelios, lăsându-l să-i treacă peste față, peste trup, peste ochii închiși. Din când în când se scutura și scuipa apa care-i intrase în gură din întâmplare.

L-am urmărit, simțindu-mă clipă de clipă mai puternic. Pe urmă am tâșnit în sus, deasupra cascadei, și am aterizat pe faleză. Îl puteam vedea acolo, jos, o figură mică, acoperită de spuma stropilor și uitându-se în sus la mine.

— Poți să vii la mine? l-am întrebat încet.

A făcut semn din cap că da. Mă auzise, era excelent. S-a ghemuit și a făcut un salt mare, improșcând apă și aterizând în mocirla falezei doar la câțiva iarzi în spatele meu, agățându-se cu mâinile de stâncile ude și alunecoase. S-a ridicat fără să se uite înapoi și a venit lângă mine.

Eram uluit de forța lui. Dar nu era numai forța. Era nemaipomenita lui lipsă de teamă. Părea că el însuși uitase complet de frică. Pur și simplu, se uita în jur, la norii mânați de vânt și la cerul care licărea slab. Se uita la stele, pe urmă la jungla de pe malurile stâncoase de deasupra.

— Simți setea? l-am întrebat. A încuviințat din cap, privindu-mă în trecere, apoi uitându-se la mare. Bine, acum ne întoarcem la tine în cameră, te îmbraci potrivit pentru lumea muritorilor și ieșim în oraș.

— Așa de departe? A arătat spre orizont. Acolo e o barcă.

Am cercetat cu mintea și am văzut-o prin ochii unui om de la bord. O creatură respingătoare. Un contrabandist. Era amărât că gașca lui de bețivi îl lăsase să facă treaba de unul singur.

— Bine, am zis. Mergem împreună.

— Nu. Cred că ar trebui... să mă duc singur.

S-a întors fără să-mi aștepte răspunsul și a coborât iute și grațios pe plajă. Era ca o fâșie de lumină în întuneric. A plonjat în valuri și a început să înoate cu lovituri rapide și puternice.

M-am dus până la marginea falezei, am dat peste o potecă accidentată și am urmat-o apatic până am ajuns în cameră. M-am uitat la rămășițe — oglinda spartă, masa răsturnată și computerul lângă ea, cartea căzută pe jos. Scaunul era pe terasă, cu picioarele în sus.

M-am întors și am ieșit.

M-am dus în grădină. Luna se înălțase foarte sus; am mers pe poteca de pietriș chiar până la capătul ei cel mai îndepărtat și m-am uitat în jos la panglica subțire a plajei albe și la marea tainică și tăcută.

Apoi m-am așezat, sprijinindu-mă de trunchiul mare al unui copac întunecat care își desfăcea crengile deasupra mea, ca un baldachin; am rămas cu genunchii la piept și cu capul sprijinit de brațe.

A trecut o oră.

L-am auzit venind, mergând pe potecă repede și ușor, cu un pas de care nu-i în stare nici un muritor. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că se spălase și se îmbrăcase, că se pieptănase chiar, deși mirosul de sânge încă mai persista, probabil de pe buze. Nu era slab și senzual ca Louis, oh, nu, era mult mai puternic. Și procesul încă nu se terminase. Se isprăviseră doar suferințele morții, dar el se întărea chiar sub ochii mei, iar strălucirea aurie a pielii lui era încântător de privit.

— De ce ai făcut-o? m-a întrebat. Chipul îi era o mască. M-a fulgerat cu o privire plină de mânie și m-a întrebat din nou: De ce ai făcut-o?

— Nu știu.

— Oh, nu te purta așa. Și scutește-mă de lacrimile tale! De ce ai făcut-o!

— Îți spun adevărul. Nu știu. Ți-aș putea da o mulțime de motive, dar nu știu. Am făcut-o pentru că am vrut s-o fac, pentru că așa am vrut. Pentru că am vrut să văd ce se întâmplă dacă o fac; am vrut... și n-am putut s-o fac. Am știut de când m-am întors la New Orleans. Am... am tot așteptat, dar nu se putea să n-o fac. Iar acum ce-i făcut e bun făcut.

— Mizerabile, ticălos mincinos. Ai făcut-o din cruzime și josnicie! Ai făcut-o pentru că mica ta experiență cu Hoțul de Trupuri a mers prost! Și pe urmă, mie mi s-a întâmplat minunea, întinerirea, renașterea, și te-a înfuriat că s-a întâmplat un asemenea lucru, că eu am știut să profit, în timp ce tu ai suferit atât!

— Poate că e adevărat.

— Chiar e adevărat. Recunoaște. Recunoaște-ti meschinăria. Recunoaște că ești atât de mârșav, încât n-ai putut să mă lași să mă îndrept spre viitor în trupul ăsta pe care tu nu ai avut curajul să-l suporti!

— Poate că da.

S-a tras mai aproape și a încercat să mă ridice, apucându-mă ferm, insistent de braț. Nu s-a petrecut nimic, desigur. Nu a reușit să mă mute nici un centimetru.

— Încă nu ești destul de puternic pentru jocuri dintr-astea, i-am spus. Dacă nu te potolești, te lovesc și te dau pe spate. N-o să-ți placă. Ești prea demn ca să-ți placă. Așa că termină cu boxul ăsta ieftin, te rog.

S-a întors, a încrucișat brațele și a lăsat capul în jos. Auzeam zgomotele mărunte și desperate care veneau dinspre el și aproape că puteam simți chinul prin care trecea. A plecat de lângă mine, iar eu mi-am îngropat din nou capul în brațe.

Dar l-am auzit venind din nou.

— De ce? Am nevoie să-mi spui ceva. Am nevoie de o mărturisire, de orice fel.

— Nu, am spus.

S-a întins și m-a apucat de păr, înfigându-și degetele în el și trăgând în sus până când pielea capului a început să mă doară.

— Chiar exagerezi, David, am mârâit la el, eliberându-mă. Încă o șmecherie dintr-asta și te arunc de pe faleză.

Dar i-am văzut fața, i-am văzut suferința oglindită în ea și am tăcut.

A îngenuncheat înaintea mea. Acum eram aproape ochi în ochi.

— De ce, Lestat? m-a întrebat și vocea lui înlăcrimată și tristă mi-a sfâșiat inima.

Copleșit de rușine, copleșit de mizerie, mi-am apăsat ochii închiși pe brațul drept, iar cu cel stâng mi-am acoperit capul. Și nimic, nici rugămintele, nici blestemele, nici strigătele și nici plecarea lui de la sfârșit nu au reușit să mă facă să-l privesc din nou.

ÎNAINTEA zorilor am plecat să-l caut. Încăperea arăta acum pusă în ordine și valiza zăcea pe pat. Computerul fusese strâns, iar exemplarul din *Faust* era în supracoperta de plastic.

El însă nu părea să fie acolo. L-am căutat în tot hotelul, fără să dau de el. L-am căutat în grădină, pe urmă în pădure — în toate direcțiile — fără succes.

Până la urmă, am găsit în munte o mică peșteră, m-am îngropat adânc în ea și m-am culcat.

La ce folos să mai descriu cât de mizerabil mă simțeam? Sau cât de mult sufeream? La ce bun să spun că-mi dădeam seama de dimensiunile nedreptății, ale dezonoarei, ale cruzimii mele? Știam cât valora ceea ce-i făcusem.

Mă cunoșteam bine, îmi știam din plin răutatea și nu așteptam decât ca lumea să-mi răspundă cu aceeași răutate.

M-am trezit de îndată ce soarele s-a cufundat în mare. Am urmărit amurgul de pe faleza înaltă, pe urmă am coborât în oraș, la vânătoare. N-a durat prea mult până când hoțul obișnuit a încercat să pună mâna pe mine și să mă jefuiască; l-am apucat, l-am cărat pe o alee mică și l-am golit de sânge încet, cu plăcere, în timp ce în jur se auzeau pașii trecătorilor. l-am ascuns trupul și mi-am văzut de drum.

Dar ce drum aveam?

M-am întors la hotel. Bunurile lui erau încă acolo, el însă nu. L-am căutat din nou, luptându-mă cu spaima îngrozitoare că și-a pus singur capăt zilelor; apoi mi-am dat seama că era prea puternic pentru așa ceva. Chiar dacă s-ar fi lăsat să zacă în furia soarelui — ceea ce mă îndoiam — tot n-ar fi reușit să se distrugă complet.

Și totuși, totul mă înspăimânta: poate că nu fusese ars, dar destul de mutilat, încât să nu se mai poată ajuta singur. Și fusese descoperit de muritori. Sau poate că veniseră ceilalți și-l răpiseră pe furiș. Sau poate că avea să apară din nou și să mă blesteme. Și de asta mi-era frică.

În cele din urmă, m-am întors la Bridgetown, incapabil să părăsesc insula înainte să aflu ce i s-a întâmplat.

Un ceas înaintea zorilor, încă mai eram acolo.

În noaptea următoare tot nu dădusem de el. Și nici în noaptea cealaltă.

Până la urmă, cu mintea și sufletul zdrobite, spunându-mi că nici nu meritam altceva decât nenorocire, m-am dus acasă.

Peste New Orleans coborâse, în cele din urmă, căldura primăverii; obișnuții turiști mișunau sub un cer senin și purpuriu. M-am dus întâi la casa dinainte, ca să-l iau pe Mojo din grija bătrânei, deloc încântată să mi-l dea, deși era limpede că-i fusese foarte dor de mine.

Pe urmă am luat-o amândoi spre Rue Royale.

Am știut că locuința nu e goală chiar înainte să ajung în capul scărilor din spate. M-am oprit o clipă, uitându-mă la curtea restaurată, cu lespezi plate și fântâni romantice, completate cu îngerași din al căror corn al abundenței izvora un firicel de apă limpede ce cădea în bazinul de dedesubt.

Un strat de flori drăgălașe fusese plantat lângă vechiul zid de cărămidă și un mănunchi de bananieri deja înfloriseră în colț, iar frunzele lor lungi și grațioase se legănau atinse de briză.

Toate acestea îmi bucurau inima vicioasă și egoistă mai presus de cuvinte.

Am intrat înăuntru. Salonul din spate fusese, în cele din urmă, terminat și umplut elegant cu scaune vechi și frumoase pe care le alesesem eu însumi și cu un covor persan gros, de un roșu-palid.

M-am uitat în sus și în jos peste hol, peste tapetul proaspăt cu dungi aurii și albe, peste iarzii de covor închis la culoare și l-am văzut pe Louis stând în fața ușii salonului din față.

— Să nu mă întrebi unde am fost sau ce-am făcut, i-am spus.

M-am apropiat, am trecut pe lângă el și am intrat în încăpere. Ah, depășea toate așteptările mele. Între ferestre era o copie exactă a vechiului birou, apoi una a sofalei de damasc argintiu și a mesei ovale încrustate cu mahon. Și o spinetă lângă peretele îndepărtat.

— Știu unde ai fost, a replicat el, și știu și ce-ai făcut.

— Oh? Și ce urmează acum? Vreo predică ridicolă și fără sfârșit?

Spune-mi. Ca să mă pot duce la culcare.

M-am întors să mă uit la el, să văd ce efect avusese riposta mea îndârjită, dacă avusese vreunul, și lângă el stătea David, îmbrăcat minunat, în catifea reiată, neagră, cu brațele încrucișate la piept și rezemat de tocul ușii.

Se uitau amândoi la mine, cu fețele palide și fără expresie. David era mai înalt și mai bronzat, dar semănau uluitor. Mi-am dat seama abia acum că Louis se îmbrăcase special pentru această ocazie — în haine care nu mai arătau de parcă ar fi fost scoase dintr-un cufăr din pod. Primul a vorbit David.

— Măine începe carnavalul la Rio, a zis, cu vocea chiar mai seducătoare decât în timpul vieții muritoare. Cred că ar trebui să mergem și noi.

M-am uitat la el cu evidentă suspiciune. Parcă o umbră i-ar fi întunecat chipul. Ochii îi străluceau puternic. Dar gura era atât de suavă, fără urmă de rea-voință sau amărăciune. Nu părea să emane din el nici un fel de amenințare.

După aceea Louis s-a smuls din reverie și s-a îndepărtat încet pe hol, spre camera lui. Ce bine cunoșteam vechea schemă a scârțâitului pașilor și al scândurilor!

Eram tare încurcat și aproape că mi se tăiase respirația.

M-am așezat pe canapea și i-am făcut semn lui Mojo să vină, iar el s-a hotărât să se așeze chiar în fața mea, lăsându-și toată greutatea pe picioarele mele.

— Ce înseamnă asta? l-am întrebat. Vrei să mergem acolo împreună?

— Da, a răspuns David. Apoi, pădurea tropicală. Ce-ar fi dacă am merge și acolo? Să ne afundăm în ea. A desfăcut brațele și, aplecând capul, a început să se plimbe cu pași mari. Mi-ai spus ceva, nu-mi mai aduc aminte când... Sau poate că a fost o imagine pe care am surprins-o în mintea ta înainte ca totul să se întâmple, ceva în legătură cu un templu pe care muritorii nu-l cunosc, pierdut în adâncul junglei. Ah, gândește-te câte asemenea lucruri de descoperit trebuie să fie acolo.

Ce curate păreau sentimentele, ce plină de rezonanță vocea!

— De ce m-ai iertat? l-am întrebat.

S-a oprit din plimbare și s-a uitat la mine; evidența sângelui în el, felul în care îi schimbase pielea, părul, ochii mi-au distras atât de tare atenția, încât pentru o clipă nu m-am mai putut gândi. Am ridicat mâna, rugându-l să nu vorbească. De ce nu mă folosisem oare niciodată de această vrajă? Am coborât mâna, permițându-i, ba nu, poruncindu-i să continue.

— Știai că așa se va întâmpla, a răspuns, abordând vechiul lui ton măsurat și reținut. Când ai făcut-o, știai că am să continui să te iubesc. Că voi avea nevoie de tine. Că dintre toate ființele din această lume pe tine te voi descoperi și ție îți voi rămâne credincios.

— Oh, nu, îți jur că nu știam, am șoptit.

— Pentru moment am renunțat să te pedepsesc. Depășești orice limită, într-adevăr. Ești cea mai blestemată creatură, așa cum te-au numit ființe mai înțelepte decât mine. Dar știai că am să mă întorc. Știai că am să fiu aici.

— Nu, nici măcar n-am visat.

— Nu începe iar să plângi.

— Îmi place să plâng. Trebuie să plâng. De ce să n-o fac dacă vreau atât de mult?

— Haide, stăpânește-te.

— Oh, începe să fie caraghios, nu-i așa? Crezi că tu ești acum conducătorul și începi să faci pe șeful cu mine.

— Iar începi?

— Nici măcar nu mai arăți a fi cel mai bătrân dintre noi și, oricum, n-ai fost niciodată cel mai bătrân. Pur și simplu, te-ai lăsat păcălit prosteste de chipul meu irezistibil. Eu sunt șeful. Casa asta e a mea. Eu voi spune dacă mergem sau nu la Rio.

A început să râdă. La început încet, pe urmă mai tare, mai nestăvilit. Dacă era ceva amenințător în el, atunci nu erau decât schimbările fulgerătoare de expresie, pâlpâirile întunecate din ochi. Dar nu eram deloc sigur că exista totuși vreo amenințare.

— Tu ești șeful? a întrebat batjocoritor.

Vechea autoritate.

— Da, eu sunt. Așadar, dispari... vrei să-mi arăți că poți și fără mine. Că poți vina singur; că poți găsi o ascunzătoare pentru timpul zilei. Că nu ai nevoie de mine. Și totuși, iată-te!

— Vii sau nu cu noi la Rio?

— Cu noi? Ai spus „noi”?

— Așa am spus.

S-a dus la un scaun de lângă canapea și s-a așezat. M-a izbit faptul că părea pe deplin stăpân pe noile lui puteri. Iar eu nu puteam evalua cât era de puternic numai uitându-mă la el. Nuanța întunecată a pielii ascundea prea mult. Și-a încrucișat picioarele și a abordat o postură relaxată, dar cu demnitatea lui David intactă.

Poate că era ceva ce se trăgea din felul în care spatele îi rămânea drept lângă spătarul scaunului sau felul elegant în care își rezema o mână de gleznă, în timp ce brațul celălalt se mula după brațul fotoliului.

Doar părul bogat, ondulat și castaniu nu se potrivea oarecum cu demnitatea, căzându-i mereu pe frunte și făcându-l să clatine din cap fără să-și dea seama.

Brusc însă ținuta lui s-a înmuiat, chipul a căpătat trăsături încurcate, apoi a devenit de-a dreptul trist.

Nu mai puteam rezista. Dar m-a silit să tac.

— Am încercat să te urăsc, a mărturisit, cu ochii larg deschiși, chiar dacă vocea părea îndepărtată. N-am putut, pur și simplu.

Preț de o clipă a scânteiat în el amenințarea, furia preternaturală, dar fața i-a redevenit perfect jalnică și tristă.

— De ce nu?

— De ce te joci cu mine?

— Nu m-am jucat niciodată cu tine! Am vrut să spun exact ce-am spus. Cum de nu mă poți urî?

— Ar însemna să fac aceeași greșeală ca și tine, dacă te-aș urî. Nu-ți dai seama ce-ai făcut. Mi-ai dat sângele, dar mă cruți de supunere. Mi-ai dăruit toată priceperea și toată forța ta, dar nu-mi ceri și înfrângerea morală. Ai hotărât în locul meu și mi-ai dat ceea ce n-aș fi putut spera, nici dori.

Mă lăsase fără cuvinte. Totul era adevărat, dar, în același timp, era și cea mai mare minciună pe care o auzisem vreodată.

— Atunci înseamnă că drumul nostru spre glorie presupune violul și crima! Nu pot să cred. Acestea sunt dezgustătoare. Noi suntem cu toții niște damnați și acum ești și tu. Asta ți-am făcut!

A suportat totul de parcă ar fi fost o serie de palme, a tresărit puțin, apoi și-a fixat iar ochii asupra mea.

— Ți-a trebuit două sute de ani ca să înveți că asta vrei, a spus. Am știut-o din clipa în care m-am trezit din stupoare și te-am văzut zăcând pe pardoseală. Arătai ca o scoică goală. Am știut că ai mers prea departe. Am fost îngrozit pentru tine. Și te-am văzut cu ochii aceștia noi.

— Da.

— Știi ce mi-a trecut prin minte? Că ai găsit o cale să mori. Îmi

dăduseși fiecare strop din sângele tău. Iar acum mureai tu însuși sub ochii mei. Am știut că te iubeam. Am știut că am să te iert. Cu fiecare respirație și cu fiecare nouă culoare sau formă pe care o vedeam, știam că dorisem ceea ce-mi dăduseși — noua viziune asupra vieții, pe care nimeni n-o poate descrie cu adevărat! Oh, nu puteam s-o recunosc. Trebuia să te blestem, să mă lupt puțin cu tine. Dar până la urmă, numai puțin.

— Ești mult mai deștept decât mine, am zis încet.

— Păi, sigur, la ce te așteptai?

Am zâmbit. M-am lăsat pe spate pe canapea.

— Ah, asta-i Lucrarea Întunericului, am șoptit. Câtă dreptate au avut bătrânii să-i dea un asemenea nume. Mă întreb dacă lucrarea e a mea. Pentru că aici, cu mine, stă acum un vampir, un băutor de sânge cu puteri enorme, copilul meu, și ce înseamnă pentru el vechile emoții?

L-am privit și am simțit din nou apropierea lacrimilor. Nu mă părăsesc niciodată.

Se posomorâse, avea buzele ușor îndepărtate și părea că, de data asta, chiar îl lovisem. Dar nu a spus nimic. Părea amețit, apoi a clătinat din cap, ca și cum nu putea replica.

Mi-am dat seama însă că nu era vorba despre vulnerabilitate, ci despre compasiune și o evidentă grijă pentru mine.

S-a ridicat brusc de pe scaun, a îngenunchat în fața mea și și-a pus mâinile pe umerii mei, ignorându-l complet pe credinciosul Mojo care îl privea cu ochi indiferenți. Oare își dădea seama că așa stătusem eu în fața Claudiei, în visele mele febrile?

— Ești același, a spus. A clătinat din cap. Absolut același.

— Același față de ce?

— Oh, de fiecare dată când veneai la mine, mă emoționeai; smulgeai de la mine protecție. Mă făceai să simt dragoste. Acum e la fel. Tu pari mai pierdut și mai în nevoie decât mine. Am să te duc înainte, văd limpede. Sunt legătura ta cu viitorul. Anii pe care-i ai în față îi vezi prin mine.

— Și tu ești același. Absolut inocent. Am încercat să-i smulg mâinile de pe umerii mei, dar n-am reușit. Ai să o pățești. Așteaptă numai.

— Oh, Ce emoționant! Haide, acum trebuie să mergem la Rio. Nu trebuie să pierdem nimic din carnaval. Deși, firește, putem să mai mergem și altă dată... și altă dată... și altă dată... Haide.

Am rămas nemișcat, uitându-mă la el atât de lung, încât până la urmă a devenit iarăși îngrijorat. Degetele lui îmi strângeau umerii destul de tare. Da, procedasem bine cu el, pas cu pas.

— Ce e? m-a întrebat timid. Ești supărat pe mine?

— Poate, puțin. Așa cum ai spus, nu sunt la fel de deștept ca și tine în a-mi da seama ce vreau. Dar cred că încerc să-mi fixez în minte clipa asta. Vreau să mi-o amintesc întotdeauna, vreau să-mi amintesc felul în care stai aici, cu mine... Înainte ca lucrurile să înceapă să meargă prost.

S-a ridicat, trăgându-mă și pe mine în picioare, fără nici un fel de efort. Mi-a observat uimirea și pe chip i-a înflorit un zâmbet triumfător.

— Oh, de data asta, bătaia chiar va fi ceva, am zis.

— Ei bine, ai să te poți bate cu mine la Rio, când vom dansa pe străzi.

Mi-a făcut semn să-l urmez. Nu eram sigur ce va mai urma și nici cum aveam să întreprindem această călătorie, dar eram foarte interesat și, pur și simplu, nu-mi păsa de aspectele mărunte.

Aveam, desigur, să ne coalizăm forțele împotriva lui Louis și să-l convingem și pe el să meargă, ademenindu-l în vreun fel, oricât ar fi fost de reticent.

Mă pregăteam să mă duc la el în cameră, dar ceva mi-a atras atenția. Ceva de pe vechiul birou al lui Louis.

Medalionul Claudiei. Lanțul zăcea încolăcit pe masă și capta lumina cu

meandrele lui aurii, iar cutiuța ovală era deschisă și rezemată de călimară, și chipul micuț părea să se uite țintă la mine.

M-am întins și am luat medalionul, uitându-mă foarte atent la portret. Și m-a izbit o tristă descoperire.

Claudia nu mai era de multă vreme o amintire reală. Se transformase în visele acelea febrile. Devenise imaginea din spitalul din junglă, o siluetă pe fundalul însorit al orașului din Georgetown, o stafie strecurându-se în întunericul din Notre Dame. Cât trăise, nu fusese niciodată conștiința mea! Nu Claudia, nu nemiloasa mea Claudia. Ce vis! Pur și simplu, un vis.

Un zâmbet secret mi-a trecut pe buze în timp ce mă uitam la ea, amar, din nou la limita lacrimilor. Căci, până la urmă, nimic nu se schimbase, atribuindu-i ei cuvintele acuzatoare. *Fiecare lucru era adevărat*. Existase ocazia pentru salvare – dar eu zisesem nu.

Aș fi vrut să-i spun ceva în timp ce țineam medalionul în mână; aș fi vrut să-i spun ceva celei ce fusese ea, aș fi vrut să-i spun ceva ființei lacome și păcătoase din mine care triumfase din nou. Pentru că da. Triumfasem.

Da, aș fi vrut teribil de mult să spun ceva! Ceva plin de poezie, cu înțeles adânc, ceva să-mi răscumpere lăcomia și răutatea, și inima mea viguroasă. Căci mă duceam la Rio, nu-i așa? Mă duceam împreună cu David, cu Louis, și o nouă eră începea...

Da, spune ceva — în numele cerului și în numele Claudiei — care să întunece această eră și să o arate așa cum este. Dumnezeuule, ceva care să o străpungă și să-i arate grozăvia până în străfunduri.

Dar nu puteam.

De fapt, ce mai *este* de adăugat?

Povestea s-a spus.

Lestat de Lioncourt
New Orleans
1991